

ДЖОН ГРИШАМ ЗВЕЗДНИЯТ ОТБОР

Превод от английски: Силвия Падалска, 2011

chitanka.info

1

Адвокатската кантора „Финли и Фиг“ често се представяше като „бутикова фирма“. Подвеждащото название редовно се вмъкваше във всекидневните разговори и дори се появяваше в рекламните листовки, разпространявани от партньорите в търсене на клиенти. При умела употреба то създаваше впечатлението, че „Финли и Фиг“ е нещо повече от обичайните мърляви фирмички. Бутикова — тоест малка, талантива и специализирана в дадена област. Бутикова — тоест изискана и модерна, както личеше от френския произход на думата. Бутикова — тоест напълно доволна да бъде малка, процъфтяваща и достъпна само за подбрани щастливци.

Наистина беше малка; останалото нямаше нищо общо с реалността. „Финли и Фиг“ се занимаваше предимно със злополуки — всекидневен досаден труд, който не предполагаше особени дарби или умения и не можеше да се нарече изискан или секси. Кантората беше малка, защото не можеше да си позволи да се разрасне. Никой не желаше да работи в нея — включително двамата ѝ собственици. Дори местоположението ѝ говореше за унило всекидневие и незначителност. Виетнамският салон за масажи отляво и ремонтната работилница за косачки отдясно даваха да се разбере от пръв поглед, че „Финли и Фиг“ едва крета. Точно отсреща имаше друга бутикова фирма — омразната конкуренция, — а зад ъгъла дебнеха още адвокати. Всъщност кварталът гъмжеше от тях. Някои работеха сами, други в малки кантори, трети в подобни бутикови фирми.

„Финли и Фиг“ се намираше на Престън Авеню — оживена улица със стари едноетажни къщи, в които днес се развиваха всевъзможни търговски дейности. Предлагаха се стоки (алкохол, почистващи препарати), услуги (правни, зъболекарски, ремонтни, масажи) и кулинарни изделия (енчилади, баклава и пица за къщи). Оскар Финли бе спечелил сградата от един съдебен процес преди двайсет години. Липсата на престижност донякъде се компенсираше от удобното местоположение. Само на две крачки беше кръстовището на

Престън Авеню, Бийч Авеню и Трийсет и осма улица — хаотичен възел от асфалт и прелитащи автомобили, гарантиращ поне по една добра катастрофа на седмица. Приходите идваха от злополуки, станали само на стотина метра от кантората. Други адвокатски фирми — били те бутикови или не — често бродеха наоколо да търсят евтина и удобна сграда, откъдето прегладнелите им адвокати да чуват скърцането на спирачки и трясъка на ламарини.

Разбира се, при наличието на двама партньори бе задължително единият да бъде обявен за старши, а другият за младши. Старши партньорът се наричаше Оскар Финли — шейсет и две годишен ветеран от суровите битки в безброй дела, събирани по неприветливите чикагски улици. Някога Оскар бе работил като уличен полицай, но го изгониха заради склонност към насилие. Едва не попадна в затвора, но навреме налучка верния път и постъпи в колеж, после завърши право. След като нито една фирма не пожела да го наеме, той основа своя собствена и започна да води дела за каквото му падне. Трийсет и две години по-късно просто не можеше да повярва, че е прахосал толкова много време за закъснели дългове, смачкани автомобилни брони, битови злополуки и скорострелни разводи. Все още живееше с първата си съпруга — ужасяваща жена, срещу която непрекъснато му се искаше да заведе дело за развод. Но не можеше да си го позволи. След трийсет и две години адвокатска дейност Оскар Финли не можеше да си позволи каквото и да било.

Младши партньорът му — а Оскар обичаше да казва: „Ще поръчам на младши партньора си да се заеме с това“, когато се опитваше да впечатли съдиите, другите адвокати и най-вече евентуалните клиенти — се наричаше Уоли Фиг, четирийсет и пет годишен. Уоли се смяташе за печен юрист и цветистите му реклами обещаваха всякакъв вид агресивно поведение: „Ние се сражаваме за правата ви!“, „Застрахователните компании треперят от нас!“ и „Не си поплюваме“. Подобни лозунги можеха да се зърнат по паркови пейки, междуградски автобуси, таксите, листовки за гимназиални футболни мачове и дори по уличните стълбове, макар че това нарушаваше няколко общински наредби. Рекламите обаче не стигаха до двете най-важни територии — телевизията и билбордовете. Уоли и Оскар все още спореха по този въпрос. Оскар отказваше да харчи пари — и телевизията, и билбордовете бяха ужасно скъпи, — а Уоли

продължаваше да крои планове. Мечтата му беше да се види как излиза усмихнат и гладко сресан по телевизията, за да обсипе с ужасни обвинения застрахователните компании и да обещае огромни обезщетения на страдалците, проявили мъдростта да позвънят на неговия безплатен номер.

Но Оскар не искаше да плати дори за билборд. А Уоли вече си бе избрал мястото. Само на шест пресечки от кантората, на ъгъла на Бийч Авеню и Трийсет и втора улица, високо над уличното движение върху покрива на четириетажна жилищна сграда — там беше най-съвършеният билборд в Чикаго. В момента рекламираше бельо (с доста приятна девойка, трябваше да се признае), но по всичко личеше, че е създаден специално за името и образа на Уоли. Оскар обаче упорито отказваше.

Уоли бе получил правното си образование в престижния Чикагски университет. Оскар — в някакво вече несъществуващо учебно заведение, предлагало навремето вечерни курсове. И двамата бяха взели изпита за правоспособност едва от третия опит. Уоли имаше вече четири развода; Оскар можеше само да си мечтае. Уоли жадуваше за големия удар, за голямото дело с хонорари за милиони. Оскар жадуваше само за две неща — развод и пенсия.

Как двама толкова различни мъже бяха станали партньори в старата къща на Престън Авеню, бе съвсем друга история. А как устояваха на всекидневното изкушение да си извият взаимно вратовете, беше пълна загадка.

Ролята на арбитър в споровете им играеше Рошел Гибсън, едра чернокожа жена с поведение и житейски опит от улиците, където бе израснала. Мис Гибсън се грижеше за фасадата — телефона, приемната, бъдещите клиенти, идващи с надежда, и недоволните, напускащи с гръм и трясък, редките машинописни услуги (макар шефовете й отдавна да бяха разбрали, че ако искат да се напише нещо, най-добре е сами да си свършат работата), фирменото куче и най-вече непрестанните свади между Оскар и Уоли.

Преди много години мис Гибсън бе пострадала при автомобилна злополука по чужда вина. После бе задълбочила проблема си, като бе наела адвокатската фирма „Финли и Фиг“, макар и не по свой избор.

Двайсет и четири часа след злополуката, натъпкана с болкоуспокояващи и стегната в шини и гипсове, тя се свести и зърна над болничното си легло ухилената месеста физиономия на адвокат Уолис Т. Фиг. Той беше облякъл бледосиня престилка, носеше стетоскоп на врата и умело играеше ролята на лекар. Уоли я подлъга да подпише пълномощно, обеща и звездите от небето и се изниза от стаята също тъй тихомълком, както бе влязъл, после се зае да съсипе делото. В крайна сметка мис Гибсън получи четирийсет хиляди долара, които съпругът ѝ пропи и пропиля на комар за броени седмици, а това доведе до дело за развод, поето от Оскар Финли. Той уреди и молбата ѝ за обявяване на фалит. Мис Гибсън не остана с особено добро впечатление от двамата адвокати и заплаши да ги съди за некомпетентност. Това ги стресна — вече си бяха патили от подобни дела — и те положиха всички усилия да я укротят. С нарастването на неприятностите ѝ тя се превърна в постоянно украшение на кантората и след време тримата почнаха да се погаждат.

Не беше лесно да работиш като секретарка във „Финли и Фиг“. Заплатата беше ниска, клиентите предимно неприятни, работното време дълго, другите адвокати се държаха грубо по телефона, но най-лошото бе да общуваш с двамата партньори. Оскар и Уоли се опитаха да наемат зрели служителки, но възрастните дами не издържаха на напрежението. Изпробваха по-млади, но бяха дадени под съд за сексуален тормоз, когато Уоли не устоя и пусна ръка на една едрогърда хубавица. (Отърваха се с извънсъдебно споразумение за петдесет хиляди долара; имената им попаднаха в местния вестник.) Рошел Гибсън случайно присъстваше в кантората една сутрин, когато поредната секретарка напусна с шумен скандал. Докато телефонът звънеше, а партньорите си крещяха, мис Гибсън мина в приемната и успокои положението. После направи кана кафе. На следващия ден пак дойде, на по-следващия също. Осем години по-късно тя продължаваше да се грижи за фирмата.

Двамата ѝ синове лежах в затвора. Уоли бе водил защитата им, но, откровено казано, никой не би могъл да ги спаси. Още като юноши и двамата му създаваха работа с непрестанните си арести за притежание на наркотици. Обвиненията ставаха все по-сериозни и Уоли усърдно ги предупреждаваше, че са тръгнали към затвора или ковчега. Казваше същото и на мис Гибсън, която не можеше да излезе

на глава с момчетата и често се молеше да попаднат зад решетките. Когато полицията разби тяхната мрежа за продажба на крек, двамата получиха по десет години. Уоли успя да намали наполовина исканата двайсетгодишна присъда, но не дочака признателност от момчетата. Рошел му благодари през сълзи. Въпреки всичките неприятности Уоли никога не поиска от нея хонорар за услугите си.

В дългия живот на Рошел Гибсън имаше много сълзи и значителна част от тях бяха пролети зад затворената врата на кабинета на Уоли. Той я съветваше и се опитваше да ѝ помогне, доколкото можеше, но главната му роля бе да я изслушва. А при безредния живот на Уоли ролите лесно можеха да се разменят. След провала на последните му два брака мис Гибсън го насърчи да не се отчайва. Когато започна да прекалява с пиенето, тя пак разбра и не се побоя да го упрекне. Макар да се караха всекидневно, караниците им винаги бяха краткотрайни и често помагаха да си изяснят позициите.

Понякога и тримата във „Финли и Фиг“ ходеха наежени или нацупени — най-често заради пари. Пазарът просто бе претоварен; твърде много адвокати кръстосваха улиците.

Последното нещо, от което се нуждаеше фирмата, бе още един юрист.

2

Дейвид Зинк слезе от метрото на гара „Куинси“ в центъра на Чикаго и успя да се смъкне надолу по стъпалата към Уелс Стрийт, но нещо не беше наред с краката му. Ставаха все по-тежки, а стъпките му все по-бавни. Той спря на ъгъла на „Уелс“ и Адамс Стрийт и озадачено се вгледа в краката си. Нищо особено — все същите стандартни черни обувки с връзки, каквито носеха всички мъже във фирмата и дори двете три от жените. Дишаше тежко и въпреки студа усети влага под мишниците си. Беше на трийсет и една, със сигурност твърде млад за сърдечен удар, и въпреки изтощението от последните пет години бе привикнал да живее с умората. Или поне така си мислеше. Зави зад ъгъла и погледна Тръст Тауър, лъскав фалически монумент, извисяващ се на триста метра в небето сред облаци и мъгла. Когато спря и вдигна очи нагоре, пулсът му се ускори и той усети, че му призлява. Чужди тела минаваха устремено край него и го докосваха. Той прекоси Адамс Стрийт заедно с тълпата и продължи напред.

Фоайето на Тръст Тауър беше високо и открито, с изобилие от мрамор, стъкло и неразбираеми скулптури, създадено с цел да вдъхне и осигури топлина, но всъщност хладно и зловещо, поне за Дейвид. Шест ескалатора мъкнеха орди от уморени бойци към техните офиси и кабинети. Дейвид се опита да се насочи към най-близкия, но краката не го слушаха.

Той седна на едно кожено кресло до купчина големи боядисани камъни и се помъчи да разбере какво става с него. В навъсеното утро наоколо притичваха хора с мрачни лица и безизразни погледи, вече притиснати от стреса, макар че часът бе едва седем и половина.

Думата „пречупване“ определено не е медицински термин. Експертите използват по-сложен език, за да опишат момента, когато един изтощен човек прекрачва границата. Това може да стане за част от секундата вследствие на някакво ужасно травматично преживяване. А може и да бъде последната капка, печалната кулминация на натиска, който расте ли, расте, докато умът и тялото

бъдат принудени да потърсят освобождение. Пречупването на Дейвид Зинк спадаше към втория вид. След пет години неистов труд с колеги, които мразеше, тази сутрин с него се случи нещо, докато седеше край боядисаните камъни и гледаше как тълпите добре облечени зомбита се изкачват нагоре към поредния ден на безсмислен труд. Той се пречупи.

— Хей, Дейв, нагоре ли си? — подвикна някой. Беше Ал от антитръстовия отдел.

Дейвид намери сили да кимне с усмивка и да промърмори нещо, после стана и последна Ал, без сам да знае защо. Когато стигнаха до ескалатора, Ал беше на крачка пред него и говореше за снощния мач на „Блекхоукс“. Дейвид само кимаше, докато се изкачваха през фойето. Под тях се задаваха десетки самотни фигури с тъмни палта — още млади адвокати, мълчаливи и мрачни като гробари на зимно погребение. Дейвид и Ал се присъединиха към една от групите пред асансьорите на първия етаж. Докато чакаха, Дейвид слушаше приказките за хокея, но светът наоколо се въртеше и той усещаше, че пак му призлява. Бързо се натъпкаха в асансьора заедно с твърде много народ. Тишина. Всички мълчаха. Никой не проговаряше; никой не поглеждаше другия.

Дейвид мълчаливо си обеща: „Това е последното ми пътуване с този асансьор. Кълна се.“

Асансьорът потрепваше и бръмчеше, после спря на осемдесетия етаж, територията на „Роган Ротбърг“. Слязоха трима адвокати, които Дейвид познаваше по физиономия, но не и по име и в това нямаше нищо чудно, защото за фирмата работеха шестстотин адвокати, разпръснати между седемдесетия и стотния етаж. На осемдесет и четвъртия слязоха още двама в тъмни костюми. Докато асансьорът продължаваше нагоре, Дейвид се обля в пот и започна да се задъхва. Мъничкият му кабинет се намираще на деветдесет и третия етаж и колкото повече се приближаваше към него, толкова по-бясно удряше сърцето му. Още мрачни мъже слязоха на деветдесетия и деветдесет и първия етаж и при всяко спиране Дейвид се чувстваше все по-изнемощял.

На деветдесет и третия в кабината бяха останали само трима — Дейвид, Ал и една жена, която наричаха зад гърба ѝ Скатавката. Асансьорът спря, раздаде се мелодичен звън, вратата се отвори безшумно и Скатавката излезе. Ал също. Дейвид не помръдваше;

всъщност не можеше да помръдне. Секундите отлитаха. Ал се озърна през рамо и каза:

— Хей, Дейв, нашият етаж е. Идвай.

Никаква реакция от страна на Дейвид, само тъп и безсмислен поглед на човек, попаднал в чужд свят. Вратата започна да се затваря. Ал пъкна куфарчето си в процепа.

— Дейвид, добре ли си?

— Нищо ми няма — измънка Дейвид и намери сили да направи две крачки.

Вратата се отвори, звънчето издрънка отново. Той излезе от асансьора и се озърна нервно, сякаш за пръв път виждаше това място. Всъщност го бе напуснал само преди десет часа.

— Виждаш ми се бледен — каза Ал.

На Дейвид му се зави свят. Чуваше гласа на Ал, но не разбираше какво казва. На няколко крачки от тях Скатавката ги гледаше озадачено. Ал каза още нещо, дори протегна ръка, вероятно за да помогне. Изведнъж Дейвид се завъртя и вкаменените му крака оживяха. Побягна към асансьора и с един скок се озова в кабината, преди вратата да се затвори. Последното, което чу откъм коридора, бе стреснатият глас на Ал.

Когато асансьорът потегли надолу, Дейвид Зинк се разсмя. Световъртежът и призляването бяха изчезнали. От натиска върху гърдите нямаше и следа. Беше го направил! Най-после! Напускаше робските владения на „Роган Ротбърг“ и се сбогуваше с кошмара. От хилядите жалки сътрудници и младши партньори в този чикагски небостъргач именно той, Дейвид Зинк, бе проявил смелостта да си тръгне в това мрачно утро. Седна на пода в празния асансьор, загледа с широка усмивка как червените номера на етажите се сменят светкавично и се помъчи да овладее мислите си.

Хората: 1) съпругата му, лишена от ласки жена, която искаше да забременее, но нямаше как, защото мъжът ѝ бе твърде уморен за секс; 2) баща му, виден съдия, който почти насила го прати да учи право, и то не къде да е, а в Харвард, защото самият той бе учил там; 3) дядо му, семейният тиранин, който бе изградил от нулата огромна фирма в Канзас Сити и дори на осемдесет и две продължаваше да работи по десет часа на ден; и 4) неговият шеф и надзорник Рой Бартън, надут смотаняк, който крещеше и ругаеше по цял ден и Дейвид Зинк едва ли

бе срещал в живота си по-жалка личност. При мисълта за Рой Бартън той пак се разсмя.

На осемдесетия етаж асансьорът спря и две секретарки понечиха да се качат. Като зърнаха Дейвид да седи в ъгъла с куфарче до себе си, те спряха за миг. После влязоха предпазливо и изчакаха вратата да се затвори.

— Добре ли сте? — попита едната.

— Много добре — отвърна Дейвид. — А вие?

Отговор не последва. Вдървени и мълчаливи, секретарките изтърпяха краткото слизване до седемдесет и седмия етаж. Когато Дейвид отново остана сам, изведнъж го обзе страх. Ами ако тръгна след него? Ал несъмнено щеше да иде право при Рой Бартън и да докладва, че Зинк е изтрещял. Какво щеше да направи Бартън? За десет часа беше планирана важна среща с недоволен клиент, голяма клечка от някаква корпорация; всъщност, както щеше да съобрази по-късно Зинк, най-вероятно именно този сблъсък бе последната капка, довела до неговото пречупване. Рой Бартън беше не само злобен въздухар, но и страхливец. Нуждаеше се от Дейвид Зинк и останалите, за да се скрие зад гърбовете им, когато клиентът пристигнеше с дълъг списък съвсем основателни жалби.

Рой можеше да прати охраната по петите му. Тя включваше обичайния контингент от застаряващи униформени портиери, но също така и фирмения шпионски кръг, който подменяше ключалки, записваше всичко на видео, действаше в сянка и провеждаше всевъзможни тайни акции, за да държи адвокатите в правия път. Дейвид скочи на крака, вдигна куфарчето и се загледа нетърпеливо в примигващите номера. Асансьорът лекичко се разтърсваше, спускайки се през центъра на Тръст Тауър. Когато спря, Дейвид слезе и се втурна към ескалаторите, все още претъпкани с устремени нагоре хора. Ескалаторите надолу бяха свободни и Дейвид слезе тичешком по един от тях. Някой подвикна:

— Хей, Дейв, къде отиваш?

Дейвид се усмихна и махна неопределено, сякаш всичко беше наред. Мина с широка крачка покрай боядисаните камъни и странната скулптура и излезе през стъклената врата. Беше навън и въздухът, който само преди минути изглеждаше влажен и унил, сега носеше обещание за ново начало.

Той вдъхна дълбоко и се огледа. Не биваше да спира. Тръгна бързо по Ласал Стрийт, без да смее да се озърне през рамо. Не изглеждай подозрителен. Бъди спокоен. Това е един от най-важните дни в живота ти, каза си той, така че не го проваляй. Не можеше да се прибере у дома, защото още не беше готов за този сблъсък. Не можеше да скита по улиците, защото щеше да срещне някой познат. Къде да се скрие за малко да обмисли нещата, да си избистри главата и да състави план? Погледна часовника си — 7:51, идеално време за закуска. На една пресечка зърна неонов надпис „Абнър“, примигващ в зелено и червено, но дори и отблизо не успя да разбере дали е кафене или бар. Преди да влезе, хвърли поглед през рамо, увери се, че охраната не е по петите му, и прекрачи в топлия сумрачен свят.

Оказа се бар. Сепаретата отдясно бяха празни. Столовете стърчаха преобърнати върху масите, очаквайки някой да почисти пода. Самият Абнър стоеше зад дългия излъскан дървен бар и се усмихваше лукаво, сякаш питаше: „Какво търсиш тук?“

— Отворено ли е? — попита Дейвид.

— Заключено ли беше? — отвърна с въпрос Абнър.

Препасан с бяла престилка, той лъскаше бирена халба. Имаше дебели космати ръце и въпреки грубоватото поведение лицето му излъчваше спокойната самоувереност на барман ветеран, виждал какво ли не.

— Мисля, че не.

Дейвид пристъпи бавно към бара, погледна надясно и мерна на последния стол някакъв тип, който изглеждаше като изпаднал в несвят, но все още стискаше чашата.

Дейвид свали черното си палто и го преметна на облегалката. Седна, огледа редиците бутилки пред себе, бирените кранове и десетките чаши, подредени като по конец. Когато се почувства на място, попита:

— Какво препоръчвате преди осем сутринта?

Абнър погледна проснатия на бара клиент и каза:

— Какво ще кажете за кафе?

— Вече пих. Предлагате ли закуска?

— Да, нарича се „Блъди Мери“.

— Дайте една порция.

Рошел Гибсън живееше под наем в общински апартамент заедно с майка си, едната от дъщерите си, две внучета, променлив брой племенници и дори от време на време някой закъсал за жилище братовчед. За да се спаси от хаоса, тя често бягаше на работното си място, макар че положението там понякога се оказваше още по-лошо. Всеки ден пристигаше в службата около седем и половина, отключваше, прибираще двата вестника от верандата, светваше лампите, настройваше термостата, правеше кафе и проверяваше как е фирменото куче, наречено Прели. Изпълнявайки тия обичайни задачи, тя си тананикаше и понякога дори пееше тихичко. Макар че никога не би го признала пред шефовете, Рошел се гордееше с професията си на секретарка в адвокатска кантора — дори такава като „Финли и Фиг“. Когато я питаха какво работи, тя отговаряше неизменно: „правна секретарка“. Не просто някаква си там секретарка, а правна. Богатият ѝ опит компенсирал липсата на професионално образование. Осемте години сред вихъра на адвокатската практика я бяха научили на много неща за юридическата наука и още повече за юристите.

Прели беше куче от смесена порода, което живееше в кантората, защото никой не искаше да го приюти. Принадлежеше в еднаква степен на тримата — Рошел, Оскар и Уоли, — но буквално цялата отговорност за неговите потребности падна върху Рошел. Избягал незнайно откъде, Прели бе избрал „Финли и Фиг“ за свой дом преди седем години. По цял ден спеше на малко легло до Рошел, а нощем обикаляше да пази. Като куче-пазач се проявяваше доста прилично и пропъждаше с лая си крадци, вандали и дори някои недоволни клиенти.

Рошел го нахрани и наля вода в купичката му. От малкия хладилник в кухнята извади кутия ягодово кисело мляко. Когато кафето кипна, тя си наля една чаша и подреди бюрото си идеално както винаги. То беше от стъкло и хромиран метал, солидно и впечатляващо — първото, което виждаха клиентите, когато прекриваха прага. Кабинетът на Оскар можеше да се нарече спретнат. Този на Уоли беше истинска кочина. Двата можеха да се крият зад затворените врати, но Рошел беше на показ.

Тя разгърна „Сън Таймс“ и започна от първата страница. Четеше бавно, отпиваше от кафето, хапваше кисело мляко и тихо си

тананикаше, а Прели хъркаше долу до нея. Рошел обожаваше тези кратки мигове на покой в ранното утро. Не след дълго телефонът щеше да задрънчи, адвокатите щяха да пристигнат, а после, ако имаха късмет, да се появят и клиенти — някои с уговорка, други без.

За да се отърве от жена си, Оскар Финли всяка сутрин излизаше в седем, но рядко стигаше до кантората преди девет. Два часа обикаляше из града, отскачаше до полицейския участък, където братовчед му се занимаваше с пътните произшествия, наминаваше да поздрави шофьорите от „Пътна помощ“ и да чуе последните клюки за най-новите катастрофи, пиеше кафе със собственика на две западнали погребални агенции, носеше понички в пожарната, бърбеше си с шофьорите на линейки и понякога правеше визитация на любимите си болници, където крачеше по оживените коридори и с трениран поглед издирваше хора, пострадали поради чужда небрежност.

Оскар пристигна в девет. Уоли имаше далеч по-хаотичен живот и никога не се знаеше кога ще дойде. Можеше да цъфне в седем и половина, напоен с кафе и „Ред Бул“ и готов да съди който му се изпречи на пътя; можеше и да се довлече в единайсет с махмурлук и зачервени очи и да потърси убежище в кабинета си.

През този знаменателен ден обаче Уоли пристигна малко преди осем с широка усмивка и ясен поглед.

— Добро утро, мис Гибсън — поздрави жизнерадостно той.

— Добро утро, мистър Фиг — отвърна тя в същия тон.

Във „Финли и Фиг“ атмосферата винаги беше напрегната и всяка реплика можеше да прерасне в скандал. Затова думите се изричаха и възприемаха много внимателно. Сутрешните поздрави биваха анализирани най-грижливо, защото можеха да се окажат подготовка за нападение. Дори обръщенията „мистър“ и „мис“ носеха товара на неприятни спомени. По времето, когато Рошел все още беше само клиентка, Уоли допусна грешката да я нарече „момиче“. Думите бяха невинни, нещо от рода на: „Виж какво, момиче, аз правя всичко възможно.“ Определено не бе искал да я засегне и бурната ѝ реакция беше неоснователна, но оттогава нататък тя държеше да я наричат „мис Гибсън“.

Рошел се раздразни леко от това нарушаване на усамотението й. Уоли каза няколко ласкави думи на Прели, погали го по главата и докато се отправяше към кабинета си, попита:

— Има ли нещо във вестника?

— Не — отвърна тя. Не искаше да обсъжда новините.

— Не съм изненадан — каза той и това бе първият изстрел за деня. Тя четеше „Сън Таймс“. Той четеше „Трибюн“. Всеки от двамата смяташе, че другият не разбира нищо от вестници.

Вторият изстрел се раздаде само след минута, когато Уоли отново изникна в приемната.

— Кой направи кафето? — попита той.

Рошел не му обърна внимание.

— Малко е слабичко, не мислите ли?

Тя бавно прелисти страницата и хапна лъжичка кисело мляко.

Уоли отпи шумно, млясна с устни, намръщи се, сякаш бе глътнал оцет, после взе вестника и седна на масата. Преди Оскар да спечели сградата, някой бе избил няколко стени в предната част, за да оформи широко фоайе. Работното място на Рошел беше отстрани, близо до вратата, а на около два метра от нея имаше столове за чакащите клиенти и дълга маса, използвана някога в нечия трапезария. С течение на годините масата се превърна в място за четене на вестници, пиене на кафе и приемане на заявления. Уоли обичаше да виси там, защото в кабинета му цареше ужасна неразбория.

Той разгърна „Трибюн“ колкото се може по-шумно. Рошел продължи да си тананика, без да му обръща внимание.

След няколко минути телефонът иззвъня. Мис Гибсън с нищо не показва, че го е чула. Телефонът иззвъня пак. След третия сигнал Уоли отпусна вестника и каза:

— Няма ли да вдигнете, мис Гибсън?

— Не — лаконично отвърна тя.

Телефонът иззвъня за четвърти път.

— И защо не? — попита той.

Тя не благоволи да отговори. След петия сигнал Уоли захвърли вестника, скочи на крака и се отправи към телефона на стената до ксерокса.

— На ваше място не бих вдигнала — каза мис Гибсън.

Той спря.

— Защо не?

— Обаждат се за сметките.

— Откъде знаете?

Уоли се вгледа в телефона. На екранчето пишеше само СКРИТ НОМЕР.

— Знам. Звънят всяка седмица по това време.

Телефонът замлъкна и Уоли се върна към масата и вестника. Скри се зад страниците и се зачуди коя ли сметка не е платена и кой доставчик се е ядосал дотолкова, че да звъни в адвокатска кантора и да притиска адвокати. Разбира се, Рошел знаеше, защото тя водеше сметките, но Уоли предпочитате да не я пита. Иначе щяха да се изпокарат за неплатените фактури и липсата на пари като цяло, а оттам можеха лесно да хлътнат в ожесточен спор за цялостната стратегия на фирмата, нейното бъдеще и личните недостатъци на партньорите.

И двамата не го желяеха.

Абнър много се гордееше със своята рецепта за „Блъди мери“. Използваше точни количества доматен сок, водка, хрян, лимон, лайм, сос „Устър“, черен пипер, табаско и сол. Винаги добавяше две зелени маслини и за финал слагаше стръкче целина.

Дейвид отдавна не се бе радвал на толкова приятна закуска. След като набързо изконсумира две от творенията на Абнър, той се ухили блажено, горд от решението си да зареже всичко. Пияницата в края на бара хъркаше. Нямаше други клиенти. Абнър изцяло се отдаде на работата — миеше и бършеше коктейлни чаши, проверяваше алкохолните си запаси, човъркаше бирените кранчета и същевременно предлагаше коментари по най-разнообразни теми.

Най-после телефонът на Дейвид иззвъня. Обаждаше се секретарката му Лана.

— Олеле — каза той.

— Кой е? — попита Абнър.

— От службата.

— Човек има право на закуска, нали?

Дейвид пак се ухили и каза:

— Ало.

— Дейвид, къде си? — попита Лана. — Часът е осем и половина.

— Имам часовник, скъпа. Закусвам.

— Добре ли си? Носи се слух, че са те видели да се хвърляш обратно в асансьора.

— Само слух, скъпа, само слух.

— Добре. По кое време ще дойдеш? Рой Бартън вече се обади.

— Само да си довърша закуската, става ли?

— Разбира се. Дръж ме в течение, моля те.

Дейвид остави телефона, засмука усилено сламката и заяви:

— Ще си поръчам още едно.

Абнър се навъси.

— Карай малко по-кратко.

— Точно това правя.

— Добре. — Абнър взе чиста чаша и се зае да смесва. —

Доколкото разбирам, днес няма да ходиш на работа.

— Няма. Напуснах. Зарязвам ги.

— Какво работиш?

— Адвокат съм. В „Роган Ротбърг“. Чувал ли си я?

— Чувал съм я. Голяма фирма, нали?

— Шестстотин адвокати само тук, в чикагския клон. Около две хиляди по целия свят. За момента на трето място по размер, на пето по хонорувани часове на адвокат, на четвърто по чиста печалба на съдружник, на второ по заплати на сътрудниците и несъмнено на първо по брой задници на квадратен метър.

— Извинявай за любопитството.

Дейвид вдигна телефона и попита:

— Виждаш ли този телефон?

— Мислиш ли, че съм сляп?

— Това нещо командваше живота ми през последните пет години. Никъде не мога да отида без него. Фирмена политика. Прекъсваше ми приятните вечери в заведения. Измъкваше ме изпод душа. Събуждаше ме по малките часове. Веднъж прекъсна секса с горката ми пренебрегвана съпруга. Миналото лято с двама приятели от колежа гледахме мач на „Къбс“, имахме страхотни места и играта тъкмо беше в разгара си, когато това проклето нещо взе да вибрира. Обаждаше се Рой Бартън. Казах ли ти за Бартън?

— Още не.

— Моят шеф, коварно и гадно копеле. Четирийсетгодишен, с его до тавана. Това е божа дарба в адвокатския занаят. Печели цял милион годишно и пак не му стига. Работи по петнайсет часа на ден, седем дни в седмицата, защото в „Роган Ротбърг“ всички големи клечки бачкат денонощно. А Рой си въобразява, че е много голяма клечка.

— Симпатията, а?

— Мразя го. Дано никога повече не видя физиономията му.

Абнър плъзна към него третото „Блъди Мери“ и каза:

— Май си налучкал правия път, мой човек. Наздраве.

3

Телефонът пак иззвъня и Рошел реши да вдигне.

— Адвокатска кантора „Финли и Фиг“ — изрече тя с отработен глас.

Уоли не откъсна очи от вестника. Рошел изслуша какво говорят отсреща и след малко каза:

— Съжалявам, но не се занимаваме с прехвърляне на недвижими имоти.

Когато преди осем години Рошел зае секретарското място, фирмата се занимаваше с недвижими имоти. Тя обаче скоро осъзна, че тази дейност носи малки печалби и товари главно секретарката, без почти никакви усилия от страна на адвокатите. Това бе достатъчен повод да реши, че не харесва недвижимите имоти. Тъй като контролираше телефоните, тя безмилостно отрязва всички обаждания по тази част и недвижимият сектор на „Финли и Фиг“ тихо издъхна. Оскар бе възмутен и заплаши да я уволни, но омекна, когато тя пак спомена, че може да ги съди за адвокатска некомпетентност. Уоли издейства примирие, но няколко седмици атмосферата в кантората бе по-напрегната от обичайното.

Поради усърдното ѝ отсяване отпаднаха и други дейности. Наказателните дела отидоха в историята; Рошел не ги харесваше, защото клиентите не ѝ допадаха. Шофирането в нетрезво състояние бе одобрено, защото често се срещаше, носеше добри пари и не изискваше почти никаква намеса от нейна страна. Фалитите отидоха на боклука по същата причина като недвижимите имоти — оскъдни хонорари и твърде много работа за секретарката. В течение на годините Рошел бе успяла да преориентира дейността им и това все още пораждаше проблеми. Теорията на Оскар, която го държеше на дъното вече почти трийсет години, гласеше, че фирмата трябва да поема каквото ѝ падне, да хвърля широка мрежа, после да рови из събраните боклуци с надеждата да открие една хубава катастрофа. Уоли не беше съгласен. Той искаше голям удар. Макар че началството

го принуждаваше да поема всякакви банални задачи, Уоли вечно мечтаеше да се докопа до златната жила.

— Браво — каза той, когато Рошел остави слушалката. — Никога не съм харесвал недвижимите имоти.

Тя не му обърна внимание и пак се наведе над вестника. Прели изръмжа глухо. Когато го погледнаха, той стоеше върху дюшечето си с вирната муцуна, изпъната опашка и съсредоточено присвити очи. Ръмженето му се засили, после като по команда в тихото утро нахлу далечният вой на сирена. Сирените винаги будеха вълнение в душата на Уоли и за секунда-две той застина, умело анализирайки звука. Полицейска кола, пожарна или линейка? Това бе неизменният първи въпрос и Уоли умееше мигновено да определи разликата. Сирените на пожарните и полицейските коли не означаваха нищо и той веднага преставаше да им обръща внимание, но сирената на линейка винаги ускоряваше пулса му.

— Линейка — каза той, после остави вестника на масата, стана и небрежно тръгна към външната врата.

Рошел също стана, пристъпи до прозореца и повдигна щорите да надникне. Прели все още ръмжеше, а когато Уоли отвори вратата и прекрачи на верандата, кучето го последва. Отсреща Винс Гоулстън също излезе от малката си кантора и хвърли изпълнен с надежда поглед към кръстовището на Бийч Стрийт и Трийсет и осма улица. Като видя Уоли, той му показа среден пръст и Уоли побърза да отвърне подобаващо на поздрава.

Линейката се зададе с вой по Бийч Стрийт. Лъкатушеше из натовареното движение, гневно надуваше клаксона и създаваше твърде много хаос и рискове. Уоли я проследи с поглед, докато изчезна, после влезе вътре.

Четенето на вестници продължи без повече прекъсвания — нито сирени, нито телефонни обаждания от евентуални клиенти, нито събирачи на сметки. Точно в девет вратата се отвори и влезе старши партньорът.

Както винаги Оскар беше облечен с дълго тъмно палто и носеше издута черна чанта, сякаш бе работил до късно през нощта. Носеше и чадъра, който го придружаваше неизменно независимо от времето и прогнозите. Оскар работеше далеч от висшите адвокатски кръгове, но поне умееше да изглежда като изтъкнат юрист. Тъмни палта, тъмни

костюми, бели ризи и копринени вратовръзки. Жена му купуваше дрехите му и държеше той да е елегантен. Уоли от своя страна обличаше каквото успее да измъкне от купчината.

— Добро утро — промърмори навъсено Оскар пред бюрото на мис Гибсън.

— Добро утро — отвърна тя.

— Има ли нещо във вестника? — попита Оскар, който не се интересуваше от спортните резултати, наводненията, борсовите индекси или последните новини от Близкия изток.

— Електрокар е смазал работник в една фабрика в Палос Хайтс — бързо отговори мис Гибсън.

Това бе част от сутрешния ритуал. Ако не намереше някаква злополука, за да разведри утрото, настроението му щеше да стане още по-кисело.

— Харесва ми — каза той. — Умрял ли е?

— Засега не.

— Още по-добре. Много мъки и страдания. Запишете си. Ще го проверя по-късно.

Мис Гибсън кимна, сякаш горкият човек вече им беше в кърпа вързан. Естествено, нямаше нищо подобно. И не се очертаваше надежда. „Финли и Фиг“ рядко се докопваше до местопроизшествието преди останалите. Най-вероятно съпругата на пострадалия вече бе погната от по-агресивни адвокати, за някои от които се знаеше, че предлагат пари и други екстри, за да прикоткат роднините.

Окрилен от добрата вест, Оскар пристъпи към масата и каза:

— Добро утро.

— Добро утро, Оскар — рече Уоли.

— Някой от нашите клиенти да е попаднал в некролозите?

— Още не съм стигнал до там.

— Трябва да започваш от некролозите.

— Благодаря, Оскар. Още някой съвет как да чета вестниците?

Оскар вече се отдалечаваше.

— Какъв ми е графикът за днес? — подхвърли през рамо той към мис Гибсън.

— Обичайният. Разводи и пияници.

— Разводи и пияници — промърмори Оскар, докато прекрачваше в кабинета си. — А ми трябва една хубава катастрофа.

Той закачи палтото на кукичката от вътрешната страна на вратата, сложи чадъра на стойката до бюрото и започна да вади документи от чантата си. След малко Уоли цъфна до него с вестника в ръка.

— Говори ли ти нещо името Честър Марино? — попита той. — В некролозите е. Петдесет и седем годишен, със съпруга, деца и внуци, не пише причина за смъртта.

Оскар опипа късо подстриганата си прошарена коса и каза:

— Може би. Сигурно сме му оформили завещанието.

— Поели са го от погребална агенция „Ван Изъл и синове“. Посещения тази вечер, опело утре. Ще намина да видя какво става. Ако е от нашите, искаш ли да пратим цветя?

— Не преди да разбереш размера на наследството.

— Мъдро. — Уоли все още държеше вестника. — Тая работа с електрошоковите пистолети излиза извън контрол, ще знаеш. Обвиняват ченгетата от Джолиът, че са зашеметили с такова чудо един седемдесетгодишен старец, който отишъл да купи „Судафед“ за болното си внуче. Понеже съдържа ефедрин и други боклуци, аптекарят решил, че го купува за нарколаборатория, и като добър гражданин викнал ченгетата. Дотърчали петима. Те пък си имали новички електрошокови пистолети, спрели стареца на паркинга и го друснали здравата. Сега е в критично състояние.

— Връщаме се към електрошоковите дела, нали, Уоли?

— Адски си прав. Добри дела са, Оскар. Би трябвало да поемем две-три.

Оскар седна и въздъхна тежко.

— Значи тази седмица сме на шокова вълна. Миналата седмица бяха обривите от памперси — големи планове да съдим производителите, защото няколко хиляди бебета имали обриви. Миналия месец пък беше китайският гипсокартон.

— По делата за гипсокартона вече има присъдени четири милиарда долара.

— Да, но ние не видяхме и цент.

— Точно това ти говоря, Оскар. Трябва да погледнем сериозно на колективните иски. Там са парите. Хонорари за милиони, плащани от компании, които печелят милиарди.

Вратата беше отворена и Рошел слушаше всяка дума, макар че точно тази тема започваше да се изтъква.

Уоли повиши глас:

— Докопваме няколко такива случая, после се свързваме със специалистите по колективни иски, даваме им дял, лепваме се за тях, докато уредят обезщетението, и си тръгваме с куп пари. Лесна печалба, Оскар.

— Като обривите от памперсите?

— Добре де, от това не излезе нищо. Но тая история с електрошока е златна мина.

— Още една ли, Уоли?

— Да, ще ти го докажа.

— Действай.

Пияницата в края на бара се беше посъвзел. Надигна глава, отвори очи и Абнър му поднесе кафе, опитвайки се да го убеди, че е време да си върви. Един хлапак метеше пода и подреждаше столове и маси. Малкото заведение даваше признаци на живот.

Замаян от водката, Дейвид гледаше отражението си в огледалото и напразно се мъчеше да види нещата в перспектива. Ту го изпълваха вълнение и гордост за дръзкото бягство от каторжния труд в „Роган Ротбърг“, ту почваше да се плаши от жена си, роднините и бъдещето. Алкохолът обаче му даваше кураж и той реши да продължи с пиенето.

Телефонът му завибрира отново. Обаждаше се Лана от службата.

— Ало — тихо каза той.

— Дейвид, къде си?

— Тъкмо приключвам със закуската, нали разбираш.

— Дейвид, май не си много добре. Какво ти е?

— Добре съм, добре съм.

Тя помълча, после попита:

— Пиеш ли?

— Не, разбира се. Часът е едва девет и половина.

— Добре, както и да е. Виж, Рой Бартън току-що си тръгна и е побеснял. Никога не съм чувала такъв език. Сипе всевъзможни заплахи.

— Кажу ми на Рой да ми целуне задника.

— Моля?

— Чу ме. Кажи на Рой да ми целуне задника.

— Ти си превъртял, Дейвид. Наистина. Не си добре. Не съм изненадана, предвиждах го. Знаех си.

— Добре съм.

— Не си. Пиян си и превърташ.

— Хубаво де, може да съм пиян, но...

— Мисля, че пак чувам Рой Бартън. Какво да му кажа?

— Да ми целуне задника.

— Защо не му го кажеш сам, Дейвид? Имаш телефон. Обади се на мистър Бартън.

И тя затвори.

Абнър неусетно се бе приближил, любопитен да подочуе нещо от разговора. Отново търкаше дървения плот — за трети или четвърти път, откакто Дейвид се настани на бара.

— От службата — каза Дейвид и Абнър се навъси, сякаш това не вещаеше нищо добро. — Въпросният Рой Бартън ме търси и хвърля каквото му падне под ръка. Ех, ако можех да го видя. Дано да получи удар.

Абнър пристъпи по-близо.

— Не разбрах как се казваш.

— Дейвид Зинк.

— Приятно ми е. Виж, Дейвид, готвачът току-що дойде. Искаш ли нещо за ядене? Може би по-мазничко? Пържени картофи, лучени кръгчета или едно голямо кюфте?

— Искам двойна порция лучени кръгчета и голямо шише кетчуп.

— Така те искам.

Абнър изчезна. Дейвид допи поредната чаша „Блъди Мери“ и тръгна да търси тоалетната. Когато се върна, седна на старото място, погледна часовника — 9:28 — и зачака лучените кръгчета. По миризмата усещаше как цвърчат в горещата мазнина някъде отзад. Пияницата отдясно се наливаше с кафе и полагаше усилия да не затвори отново очи. Хлапакът продължаваше да мете и да подрежда масите.

Телефонът на бара завибрира. Беше жена му. Дейвид не си направи труда да отговори. Когато вибрирането спря, той изчака, после провери гласовата поща. Съобщението на Хелън беше каквото

очакваше: „Дейвид, два пъти се обадиха от службата. Къде си? Какво правиш? Всички са много разтревожени. Добре ли си? Обади ми се веднага.“

Хелън работеше над докторат по история на изкуствата в Северозападния университет и когато тази сутрин я целуна за довиждане в седем без петнайсет, тя все още беше под завивките. Снощи се бе прибрал малко след десет, вечеряха пред телевизора с остатъци от лазаня и той заспа на канапето. Хелън беше с две години по-възрастна и искаше да забременее — нещо, което изглеждаше все по-невероятно при непрестанното изтощение на съпруга ѝ. Междувременно тя се занимаваше с доктората си, без да си дава много труд.

Тихо писукане извести за ново послание от нея: „Къде си? Добре ли си? Моля те.“

Дейвид предпочиташе да не разговаря с нея в близките няколко часа. Иначе би трябвало да си признае, че нервите му не са издържали, и тя щеше да настоява да потърсят професионална помощ. Баща ѝ беше психоаналитик, а майка ѝ — брачен консултант, и цялото семейство вярваше, че всички проблеми и неясноти в този живот могат да бъдат разрешени с няколко часа терапия. Същевременно обаче Дейвид не можеше да понесе мисълта, че тя се побърква от притеснение.

Изпрати и текст: „Добре съм. Трябваше временно да изляза от офиса. Всичко ще бъде наред. Моля те, не се тревожи.“

Тя отговори: „Къде си?“

Лучените кръгчета пристигнаха — грамадна купчина горещи златистокафяви колелца, покрити с гъсто тесто и мазнина. Абнър ги сложи пред Дейвид и рече:

— Тия са най-добрите. Какво ще кажеш за чаша вода?

— Мислех си за една бира.

— Имаш я.

Абнър взе халба и пристъпи към крана.

— Сега пък жена ми ме търси — каза Дейвид. — Имаш ли жена?

— Не питай.

— Извинявай. Тя е чудесно момиче, мечтае за деца, но сякаш не можем да задвижим нещата. За миналата година имам четири хиляди работни часа, представяш ли си? Четири хиляди часа. Обикновено

пристигам в седем сутринта и си тръгвам около десет вечерта. Това е в нормален ден, но не е рядкост да работя до малките часове. Така че, когато се прибера у дома, просто рухвам. Мисля, че миналия месец правихме секс. Веднъж. Направо да не повярваш. Аз съм на трийсет и една. Тя е на трийсет и три. И двамата сме в разцвета на силите си, искаме бебе, а моя милост заспива, щом помирише възглавницата.

Той отвори шишето с кетчуп и изсипа около една трета в чинията. Абнър сложи пред него запотена халба светла бира.

— Поне печелиш добре — каза барманът.

Дейвид хвана едно лучено кръгче, топна го в кетчупа и го лапна.

О, дума да няма, плащат ми. Щях ли да се подлагам на тия изтезания, ако не ми плащаха? — Той се озърна да види дали някой не слуша. Наоколо нямаше никого. Понижи глас и добави с пълна уста: — Аз съм адвокат с пет години стаж, за миналата година взех бруто триста бона. Това са много пари и тъй като нямам време за харчене, просто ги трупам в банката. Но погледни простата сметка. Отработих четири хиляди часа, но взех хонорар само за три. Три хиляди часа, максимумът за фирмата. Останалото отиде за фирмени задачи и благотворителна дейност. Слушаш ли, Абнър? Виждаш ми се отегчен.

— Слушам те. И друг път съм обслужвал адвокати. Знам колко са скучни.

Дейвид отпи дълга глътка бира и примлясна.

— Оценявам твоята откровеност.

— Просто си върша работата.

— Фирмата продава услугите ми по петстотин долара на час. Умножаваме по три хиляди. Това прави милион и половина за „Роган Ротбърг“, а на мен ми плащат мизерните триста бона. Умножаваме по петстотин души, вършещи горе-долу същата работа, и става ясно защо правните факултети са претъпкани с умни млади студенти, които си мислят, че искат да постъпят в голяма адвокатска фирма, да се докопат до партньорско място и да забогатеят. Отегчавам ли те, Абнър?

— Напротив.

— Искаш ли лучено кръгче?

— Не, благодаря.

Дейвид пхна още едно панирано кръгче между пресъхналите си устни, после гаврътна на един дъх половината халба. Нещо изтропа

шумно в края на бара. Пияницата отново бе стоварил глава върху плота.

— Кой е тоя? — попита Дейвид.

— Казва се Еди. Брат му е собственик на половината заведение, тъй че пие, без да плаща. До гуша ми е дошло от него.

Абнър отиде и каза нещо на Еди, но той не реагира. Барманът прибра кафената чаша, избърса плота, после бавно се върна при Дейвид.

— Значи обръщаш гръб на триста бона — заключи Абнър. — Какъв ти е планът?

Дейвид се разсмя твърде високо.

— План ли? Засега нямам. Преди два часа отивах на работа както винаги; сега съм психясал. — Отпи още една глътка. — Планът ми, Абнър, е дълго да седя тук и да се опитам да разбера какво стана с мен. Ще ми помогнеш ли?

— Това ми е работата.

— Ще си платя сметката и тази на Еди.

— Разбрахме се.

— Още една бира, ако обичаш.

4

След около час четене на вестник, ядене на кисело мляко и пиене на кафе Рошел Гибсън неохотно се хвана на работа. Първата ѝ задача беше да провери в регистъра на клиентите за Честър Марино, вече намерил покой в евтин ковчег с бронзов обков на погребалната агенция „Ван Изъл и синове“. Оскар се оказа прав. Преди шест години фирмата бе оформила завещанието на мистър Марино. Рошел изрови тънката папка от килера до кухнята и я отнесе на Уоли, който работеше усърдно на бюрото си, отрупано с какво ли не.

Кабинетът на адвокат Уолис Т. Фиг някога бе служил за спалня, но преди години го поразшириха чрез изместване на стените и вратите. Сега определено нямаше вид на спалня, но и не приличаше на кабинет. Отначало стените бяха само на три метра и половина една от друга, после идваше рязка чупка надясно, към по-широко пространство, където Уоли седеше зад бюро в стил 50-те години на миналия век, което бе купил на разпродажба. По него се трупаха купища папки, изписани бележници и стотици хвърчащи листчета, което пораждаше у по-наивните посетители (включително евентуални клиенти) усещането, че зад това бюро седи извънредно зает и може би дори важен човек.

Както винаги, мис Гибсън се приближи бавно, като внимаваше да не събори някоя от камарите дебели правни томове и стари досиета, преграждащи пътя ѝ. Подаде му папката и каза:

— Оформили сме завещанието на мистър Марино.

— Благодаря. Голямо ли е наследството?

— Не погледнах — каза тя и си тръгна.

Уоли отвори папката. Оказа се, че преди шест години мистър Марино бе работил като щатски ревизор с годишна заплата седемдесет хиляди долара и бе живял кротко в предградията с втората си съпруга и двете ѝ деца. Току-що бе изплатил ипотеката на къщата — единственото им по-сериозно имущество. Бяха имали общи банкови сметки, пенсионни фондове и малко дългове. Единствената интересна

подробност бе колекцията от бейзболни картички, която мистър Марино оценяваше на деветдесет хиляди долара. На четвърта страница в досието имаше ксерокопие на картичка от 1916 година с портрет на Джо Джаксън по прякор Босия в екип на „Уайт Сокс“, а отдолу Оскар бе изписал: 75000 долара. Оскар не си падаше по спорта и не бе споменал на Уоли за този малък куриоз. Мистър Марино би могъл и сам да напише простичкото завещание, но вместо това бе платил двеста и петдесет долара за услугите на „Финли и Фиг“. Докато четеше завещанието, Уоли осъзна, че тъй като всички други имоти са общи, целта е била двете доведени деца да не се докопат до колекцията. Мистър Марино я завещаваше на сина си Лайл. На пета страница Оскар бе надраскал: „Съпругата не знае за картичките“.

Уоли оцени наследството на около петстотин хиляди долара, което означаваше, че според действащите в момента правила адвокатите по завещанието на мистър Марино ще получат около пет хиляди. Ако не започнеше съдебен спор за бейзболните картички (а Уоли силно се надяваше да започне), изпълнението на завещанието щеше да мине отчайващо скучно и да приключи за около осемнайсет месеца. Но ако наследниците се изпокараха, Уоли можеше да протака нещата поне три години и да утрои печалбата. От завещания изплащаха сметките на кантората, а понякога дори си раздаваха и премии.

Фактът, че завещанието бе изготвено от „Финли и Фиг“, не означаваше нищо, когато се стигнеше до изпълнението. Всеки адвокат можеше да свърши работата и благодарение на богатия си опит от лова на клиенти в мътни води Уоли знаеше, че стотици гладни адвокати се ровят из некролозите и пресмятат хонорари. Струваше си да проверят Честър и да се ангажират с необходимата дейност за разчистване на депата му. Определено си заслужаваше да намине към „Ван Изъл и синове“ — една от многото погребални агенции в неговата редовна обиколка.

Шофьорската книжка на Уоли му беше отнета заради шофиране в нетрезво състояние и до края на наказанието оставаха още три месеца, но това не му пречеше да си кара колата. Все пак внимаваше и се движеща само по улиците около кантората, където познаваше

полицайте. Когато имаше работа в центъра, пътуваше с автобус или с метрото.

„Ван Изъл и синове“ беше на няколко пресечки извън безопасната зона, но той реши да рискува. Хванеха ли го, все някак щеше да забаламоса полицията. Ако не успееше — имаше познати съдии. Постара се да кара по задните улички и да избягва оживеното движение.

Мистър Ван Изъл и тримата му синове отдавна не бяха сред живите, а погребалната им агенция преминаваше от ръка на ръка. Бизнесът западна, както и все така рекламираните „всеотдайни и грижовни услуги“. Уоли паркира на празното място отзад, заобиколи и влезе през главния вход, сякаш идваше да отдаде последна почит. Беше сряда, приближаваше десет сутринта и в първите секунди той не видя никого. Спря във фоайето и погледна графика за посещения. Честър беше през една врата вдясно, във втората от трите стаи за поклонение. Отляво имаше малък параклис. Един мъж с нездрав тен, кафеникави зъби и черен костюм се приближи към него и каза:

— Добро утро. С какво мога да ви помогна?

— Добро утро, мистър Грейбър — каза Уоли.

— О, пак сте вие.

— Винаги ми е приятно.

Веднъж Уоли се бе ръкувал с мистър Грейбър, но сега нямаше желание да повтори. Подозираше, че именно той подготвя труповете за погребение. Още помнеше мекото хладно докосване на дланта му. Мистър Грейбър също не протегна ръка. Всеки от двамата не харесваше професията на другия.

— Мистър Марино беше наш клиент — изрече сериозно Уоли.

— Посещенията при него са чак довчера — каза Грейбър.

— Да, видях. Но довчера ще съм извън града.

— Добре тогава.

Грейбър небрежно махна с ръка към стаите за поклонение.

— Сигурно други колеги не са минавали — каза Уоли.

Грейбър изсумтя и въртна очи към тавана.

— Знам ли? Не мога да ви хвана дирите на вас, адвокатите. Миналата седмица в онзи параклис там — Грейбър кимна към параклиса — имахме траурна служба за някакъв нелегален имигрант

от Мексико. Беше го премазал булдозер. Адвокатите бяха повече от роднините. Горкият човек приживе никога не е бил толкова обичан.

— Колко мило — каза Уоли. Беше присъствал на траурната служба. „Финли и Фиг“ не успя да поеме делото. — Благодаря.

И той се отдалечи. Отмина първата стая — затворен ковчег, никакви посетители. Прекрачи във второто сумрачно помещение, шест на шест метра, с ковчег до едната стена и евтени столове покрай другите три. За радост на Уоли ковчегът беше затворен. Той сложи длан върху капака, сякаш се бореше да удържи сълзите си. Сякаш двамата с Честър споделяха един сетен миг на близост.

Обичайната тактика беше да се помотае наоколо няколко минути с надеждата да се появи някой роднина или приятел. Ако не, Уоли щеше да се подпише в книгата и да даде визитката си на Грейбър с изричното указание да каже на близките, че адвокатът на мистър Марино е идвал да поднесе своите почитания. Фирмата щеше да прати цветя за погребението и писмо до вдовицата, а след няколко дни Уоли щеше да я посети и да се държи така, сякаш семейството е длъжно да наеме „Финли и Фиг“, защото те са изготвили завещанието. Номерът минаваше в половината от случаите.

Уоли тъкмо си тръгваше, когато в стаята влезе млад мъж. Беше на около трийсет години, симпатичен, със сако и вратовръзка. Той погледна Уоли твърде скептично, както обикновено го гледаха повечето хора при първа среща, макар че това вече отдавна не го притесняваше. Когато двама непознати се срещат пред ковчег в празна стая, първите думи винаги са неловки. Най-сетне Уоли се представи, а младежът каза:

— Да... въъ... това е баща ми. Аз съм Лайл Марино.

Значи бъдещият собственик на една чудесна колекция бейзболни картички. Но Уоли не спомена за това.

— Баща ти беше клиент на моята адвокатска кантора — каза той. — Ние оформихме завещанието му. Искрено съжалявам.

— Благодаря — каза Лайл и малко се поотпусна. — Още не мога да повярвам. Миналата събота ходихме да гледаме мач на „Блекхоук“. Изкарахме си чудесно. А сега е мъртъв.

— Моите съболезнования. Значи стана внезапно?

— Инфаркт. Ей така, изневиделица — щракна с пръсти Лайл. — В понеделник, както работел на бюрото си, изведнъж почнал да се

поти и да се задъхва, после рухнал на пода. Мъртъв.

— Много съжалявам, Лайл — каза Уоли, сякаш се познаваха открай време.

Лайл потупа капака на ковчега и повтори:

— Просто не мога да повярвам.

Уоли трябваше да попълни някои празноти.

— Родителите ти са се развели преди около десет години, нали?

— Някъде там.

— Майка ти още ли е в града?

Лайл избърса очи с опакото на китката си.

— Да.

— А мащехата ти? В добри отношения ли сте?

— Не. Не си говорим. Разводът беше гаден.

Уоли едва сдържа усмивката си. Семейните вражди вдигаха хонорарите.

— Съжалявам. Тя се казваше...

— Мили.

— Точно така. Виж какво, Лайл, трябва да вървя. Ето картичката ми. — Уоли сръчно извади визитна картичка и му я подаде. — Честър беше страхотен човек — добави той. — Обади ни се, ако можем някак да помогнем.

Лайл взе картичката и я пъкна в джоба на панталона си. Гледаше разсеяно към ковчега.

— Извинявай, как ти е името?

— Фиг. Уоли Фиг.

— И си адвокат?

— Да. „Финли и Фиг“, малка бутикова фирма с активна дейност във всички по-големи съдилища.

— И си познавал баща ми?

— О, да, много добре. Той обичаше да събира бейзболни картички.

Лайл свали ръка от ковчега и се вгледа втренчено в лукавите очи на Уоли.

— Знаеш ли какво уби баща ми, мистър Фиг?

— Нали каза, че било инфаркт.

— Точно така. А знаеш ли какво предизвика инфаркта му?

— Ами... не.

Лайл хвърли поглед към вратата, за да се увери, че все още са сами. После се озърна из стаята, за да е съвсем сигурен. Прекрачи напред, така че обувките му почти докоснаха тези на Уоли, който очакваше да чуе, че Честър е бил убит по някакъв коварен начин.

— Чувал ли си за лекарство, наречено „Крейокс“? — попита шепнешком Лайл.

В търговския център близо до погребалната агенция имаше заведение на „Макдоналдс“. Уоли взе две кафета и двамата седнаха в едно закътано сепаре. Лайл носеше купчина листове — разпечатки на статии в интернет — и очевидно жадуваше да поговори с някого. През изминалите четирийсет и осем часа след смъртта на баща му „Крейокс“ не му излизаше от главата.

Лекарството беше на пазара от шест години и продажбите му бързо нарастваха. В повечето случаи то понижаваше холестерола на хората с наднормено тегло. Честър постепенно бе стигнал до сто и трийсет килограма, а това влоши и други показатели, но на първо място кръвното налягане и холестерола. Лайл тормозеше баща си заради теглото, но Честър просто не можеше да се удържи от нещо сладичко посред нощ. Методът му да се справи със стреса от гадния развод беше да седне на тъмно и да се натъпче със сладолед. Така и не можа да свали натрупаните килограми. Миналата година лекарят му предписа „Крейокс“ и холестеролът спадна драстично. По същото време той почна да се оплаква от сърцебиене и задух. Оплака се на доктора, който го увери, че няма нищо тревожно. Драстичното понижаване на холестерола беше далеч по-важно от тия дребни странични ефекти.

„Крейокс“ се изработваше от „Варик Лабс“. Фирмата от Ню Джърси заемаше в момента трето място сред десетте най-големи световни фармацевтични компании, с годишни продажби на стойност около дващест и пет милиарда и дълга история на жестоки сблъсъци с федералното законодателство и частни съдебни искиове.

— „Варик“ печелят от „Крейокс“ по шест милиарда годишно — информира го Лайл и размаха една статия. — Имат ежегоден ръст от десет на сто.

Уоли преглеждаше един лист, без да докосва кафето. Слушаше мълчаливо, но колелата се въртяха така бързо, че почти му се висше свят.

— А ето го най-хубавото. — Лайл измъкна нов лист. — Чувал ли си някога за адвокатска фирма, наречена „Зел и Потър“?

Уоли никога не бе чувал за „Крейокс“, макар донякъде да се чудеше как лекарят още не му го е препоръчал при неговите сто и осем килограма и леко повишен холестерол. Не бе чувал и за „Зел и Потър“, но, усещайки, че става дума за игра на едро, нямаше намерение да признае невежеството си.

— Мисля, че да — каза той и се навъси, сякаш се опитваше да си спомни.

— Голяма адвокатска фирма от Форт Лодърдейл.

— Точно така.

— Миналата седмица заведоха дело срещу „Варик“ във Флорида — огромен иск за смъртни случаи, причинени от „Крейокс“. Ето какво пише в „Маями Хералд“.

Уоли хвърли бърз поглед на статията и сърцето му заподскача.

— Сигурно си чувал за това дело — добави Лайл.

Уоли вечно се смайваше от наивността на обикновения човек. Всяка година в Съединените щати се завеждаха над два милиона съдебни дела, а горкият Лайл си въобразяваше, че Уоли е забелязал едно-единствено от тях в Южна Флорида.

— Да, следя го внимателно — каза Уоли.

— Твоята фирма занимава ли се с такива дела? — попита невинно Лайл.

— Това ни е специалността — каза Уоли. — Занимаваме се най-вече с телесни повреди и смъртни случаи. Страшно бих искал да се захванем с „Варик Лабс“.

— Наистина? Съдили ли сте ги досега?

— Не, но сме съдили повечето големи фармацевтични компании.

— Страхотно. Значи ще поемете случая с татко?

И още как, помисли си Уоли, но от дългогодишен опит знаеше, че не бива да прибързва. Или поне да не проявява прекален оптимизъм.

— Да кажем, че случаят има сериозен потенциал. Трябва да докладвам на моя старши партньор, да проуча нещата, да поговоря с

момчетата от „Зел и Потър“, изобщо да се подготвя. Колективните искове са много сложна работа.

И могат да бъдат безумно печеливши, бе главната мисъл на Уоли в момента.

— Благодаря, мистър Фиг.

В единайсет без пет Абнър леко се оживи. Започна да се озърта към вратата и продължи да лъска с бяла кърпа чашите за мартини. Еди пак се беше събудил и пиеше кафе, но продължаваше да не е на този свят. Накрая Абнър каза:

— Слушай, Дейвид, би ли ми направил една услуга?

— Естествено.

— Можеш ли да се преместиш два стола настрани? Този, на който седиш, е резервиран за единайсет часа всяка сутрин.

Дейвид погледна надясно — между него и Еди имаше осем празни стола. Отляво имаше още седем до края на бара.

— Шегуваш ли се? — попита той.

— Хайде де.

Абнър грабна почти празната халба, смени я с пълна и сложи всичко пред втория стол отляво. Дейвид бавно се надигна и последва бирата.

— Какъв е номерът? — попита той.

— Ще видиш.

Абнър кимна към вратата. Бяха сами в бара, ако не се броеше Еди.

След няколко минути вратата се отвори и на прага застана възрастен азиатец. Беше облечен със спретната униформа, папийонка и шофьорска фуражка. Придружаваше една много по-възрастна дама. Жената се подпираше на бастун и вървеше без чужда помощ, но шофьорът не изоставаше нито на крачка. Двамата бавно се затътриха към бара. Дейвид гледеше като омагьосан — дали най-после почваше да халюцинира, или всичко бе истина? Абнър забъркваше коктейл и също ги гледеше. Еди мънкаше нещо под носа си.

— Добро утро, мис Спенс — каза любезно Абнър и едва не се поклони.

— Добро утро, Абнър.

Старицата бавно се надигна и внимателно възседна високия стол. Шофьорът следваше движенията ѝ с две ръце, но не я докосваше. Щом се настани удобно, тя каза:

— За мен както винаги.

Шофьорът кимна на Абнър, после отстъпи назад и тихо напусна бара.

Мис Спенс беше с палто от норка, едри перли около тънката шия и дебели слоеве руж и грим, които не успяваха да прикрият факта, че е най-малко на деветдесет години. Дейвид веднага ѝ се възхити. Собствената му баба беше на деветдесет и две, вързана с каиши за леглото в старческият дом и напълно загубила връзка със света, а тази достолепна дама идваше да си пийне едно преди обяд.

Тя не го погледна. Абнър приключи с приготвянето на коктейла — озадачаваща комбинация от съставки.

Един „Пърл Харбър“ — обяви той и сложи чашата пред нея.

Тя бавно я вдигна към Устните си, отпи със затворени очи, задържа глътката в устата си, после отправи към Абнър едва забележима сбръчкана усмивка. Той сякаш едва сега си пое дъх.

Дейвид, все още не много пиян, но на път да го постигне, се приведе към нея и попита:

— Често ли идвате тук?

Абнър се задави и вдигна длани пред Дейвид.

— Мис Спенс е редовен клиент и желае да пие на спокойствие — обясни панически той.

Мис Спенс отпи нова глътка, пак със затворени очи.

— Искате да пие на спокойствие в бар? — попита смаяно Дейвид.

— Да! — отсече Абнър.

— Е, изглежда, че е избрала подходящото място — каза Дейвид и размаха ръка към празния салон. — Тук е същинска пустиня. Случва ли се изобщо да има навалица?

— Тихо — настоя Абнър. Лицето му умоляваше: „Кротувай за малко.“

Но Дейвид не миряваше.

— Така де, цяла сутрин имаш само двама клиенти, мен и Еди, а той, както знаем, не си плаща сметката.

В момента Еди вдигаше неуверено чаша кафе към лицето си, но не успяваше да си налучка устата. Очевидно не бе чул коментара на

Дейвид.

— Престани — изръмжа Абнър. — Или ще те помоля да напуснеш.

— Извинявай — каза Дейвид и млъкна. Не искаше да си тръгва, защото нямаше представа къде да отиде.

Третата глътка разчупи леда. Мис Спенс отвори очи и се огледа. После изрече с бавен старчески глас:

— Да, често идвам. От понеделник до събота. А вие?

— За пръв път — каза Дейвид, — но едва ли ще е последен. След днешния ден вероятно ще имам повече време и причини за пиене. Наздраве.

Той се пресегна с халбата и много внимателно докосна нейната чаша.

— Наздраве — каза тя. — И защо сте тук, младежо?

— Дълга история и става все по-дълга. Вие защо сте тук?

— О, не знам. Навик, предполагам. Шест дни седмично... откога, Абнър?

— Поне от двайсет години.

Тя явно не искаше да чуе дългата история на Дейвид. Отпи още една малка глътка и започна да клюма. Изведнъж на Дейвид също му се доспа.

5

Хелън Зинк пристигна в Тръст Тауър в дванайсет и няколко минути. Докато караше към центъра, тя се опита за стотен път да се свърже по телефона с мъжа си, но без успех. В 9:33 той ѝ бе пратил съобщение да не се тревожи, а в 10:42 дойде вторият и последен текст: „Кротко, де. Добре съм. Не се панирай.“

Хелън паркира в един гараж, изтича по улицата и влезе във фоайето на сградата. След минути излезе от асансьора на деветдесет и третия етаж. Момичето от приемната я отведе до малка заседателна зала и я остави да чака сама. Макар че беше време за обяд, във фирмата не се гледаше с добро око на онези, които излизаха да ядат навън. Добрата храна и чистият въздух бяха едва ли не табу. От време на време някой от големите партньори извеждаше клиент на скъп обяд, който клиентът в края на краищата щеше да плати чрез старите трикове на раздути сметки и хонорари, но по правило — макар и неписано — сътрудниците и младши партньорите хапваха набързо по някой сандвич от автомата. Обикновено Дейвид закусваше и обядваше на бюрото си, а не бе рядкост и да вечеря там. Веднъж се похвали на Хелън, че е вписал по един час в сметките на трима клиенти, докато всъщност нагъвал пушена риба тон с чипс и диетична кола. Тя се надяваше, че той се шегува.

От сватбата насам теглото му все растеше — Хелън не можеше да прецени съвсем точно, но трябва да бе качил поне дванайсет килограма. Някога той участваше в маратони и излишните килограми още ги нямаше. Сега непрестанното хранене с долнопробни боклуци и почти пълната липса на физическо натоварване тревожеха и двамата. На деветдесет и третия етаж фирмата имаше чудесна и съвсем празна фитнес зала, но идеите за стремеж към добро здраве си оставаха празни приказки. При „Роган Ротбърг“ часът между дванайсет и един не се различаваше от който и да било друг час в денонощието.

За пет години това бе второто идване на Хелън във фирмата. Посещенията на съпругите не се забраняваха, но и не бяха желани.

Нямаше никаква причина да бъде тук, а и нямаше желание да гледа това място или да общува с тези хора след купищата ужасни истории, които бе чувала от Дейвид. Два пъти годишно отиваха заедно на някое отвратително събиране, целящо да породи дружески дух между изтормозените адвокати и техните пренебрегвани съпруги. Тия сбирки неизменно се превръщаха в пиянски купони с непристойни, излагащи сцени. Вземи тълпа преуморени адвокати, дай им пиене и гледай какво става.

Преди година на един фирмен излет по езерото Мичиган с увеселително корабче Рой Бартън се бе опитал да награби Хелън. Ако не беше толкова пиян, това би породило сериозни проблеми. Цяла седмица Хелън и Дейвид се чудеха как да постъпят. Дейвид искаше да му каже всичко право в очите и после да се обърне към нравствената комисия. Хелън възрази — смяташе, че това само ще навреди на кариерата му. Нямаше свидетели, а най-вероятно и самият Бартън не помнеше какво е направил. След време спряха да разговарят за инцидента. А след пет години Хелън бе чула толкова много неща за Рой Бартън, че Дейвид престана да споменава името му у дома.

И ето че изведнъж Рой се появи пред нея. Влезе свирепо озъбен в малката заседателна зала и властно попита:

— Хелън, какво става?

— Странно, аз имам същия въпрос — отговори тя. Мистър Бартън (както държеше да го наричат) имаше лошия навик да притиска хората с грубост и крясъци. Е, Хелън нямаше да търпи това.

— Къде е той? — викна Бартън.

— Ти ми кажи, Рой — отвърна тя.

Секретарката Лана, Ал и Скатавката влязоха заедно, сякаш бяха получили съдебна призовка. Докато затваряше вратата, Рой ги представи набързо. Хелън неведнъж бе разговаряла с Лана по телефона, но я виждаше за пръв път.

Рой погледна Ал и Скатавката.

— Вие двамата, кажете какво точно стана.

С общи усилия те изложиха своята версия за последното асансьорно пътуване на Дейвид Зинк и без ни най-малък опит за разкрасяване представиха образа на един претоварен човек, който просто се е сринал от напрежение. Дейвид бил потен, задъхан,

пребледнял и се хвърлил с главата напред в асансьора, паднал на пода, а точно когато вратата се затръшна, го чули да се смее.

— Когато тази сутрин излезе от къщи, беше добре — увери ги Хелън, сякаш искаше да подчертае, че кризата не е нейна вина, а на фирмата.

— Ти — кресна Рой към Лана. — Ти си разговаряла с него.

Лана си носеше записки. Разговаряла с него два пъти, после престанал да отговаря.

— При втория разговор — каза тя — имах твърдото усещане, че пие. Малко заваляше думите; сричките не бяха съвсем ясни.

Рой хвърли яростен поглед към Хелън, сякаш тя носеше цялата отговорност.

— Къде може да е отишъл? — попита той.

— О, на обичайното място, Рой — каза Хелън. — Там, където отива да се натряска винаги когато превърти сутрин в седем и половина.

В заседателната зала настана зловещо мълчание. Очевидно Хелън Зинк се смяташе в правото си да иронизира мистър Бартън. Другите обаче не смееха.

— Прекалява ли с пиенето? — попита той малко по-сдържано.

— Той няма време за пиене, Рой. Прибира се в десет-единайсет, понякога си налива чаша вино, после заспива на канапетото.

— Посещава ли психоаналитик?

— За какво? Защото, че работи сто часа седмично? Струва ми се, че това е нормата тук. Мисля, че всички вие трябва да идете на психоаналитик.

Ново мълчание. На Рой му натриваха носа и това бе крайно необичайна гледка. Ал и Скатавката бяха забили погледи в масата и отчаяно се мъчеха да прикрият усмивките си. Лана стоеше като сърна пред автомобилни фарове, готова да бъде застреляна.

— Значи нямаш информация, която да ни помогне? — каза Рой.

— Не, а очевидно и ти нямаш информация, с която да ми помогнеш, нали, Рой?

Тук вече той не издържа. Присви очи, стисна зъби, изчерви се, погледна Хелън и каза:

— Не се безпокой, ще се появи рано или късно. Ще хване такси и ще се добере до къщи. Ще долази обратно при теб, после ще долази и

при нас. Има още един шанс, разбираш ли? Искам го в кабинета си утре сутрин точно в осем. Трезвен и разкаян.

Хелън изведнъж се просълзи. Тя докосна бузите си и отговори с пресекаващ глас:

— Просто искам да го намеря. Искам да знам, че е жив и здрав. Можеш ли да ми помогнеш?

— Започвай да го търсиш — каза Рой. — В центъра на Чикаго има поне хиляда бара. Рано или късно ще го намериш.

С тия думи Рой Бартън театрално напусна залата и затръшна вратата зад себе си. Щом той изчезна, Ал пристъпи напред, докосна рамото на Хелън и тихо каза:

— Виж, Рой е гадняр, но за едно има право. Дейвид седи в някой бар и пие. Накрая ще хване такси и ще се прибере.

Скатавката също пристъпи по-близо и каза:

— Хелън, и друг път сме виждали подобни случаи. Всъщност не са чак толкова необичайни. До утре ще му мине.

— А фирмата има щатен психолог, истински професионалист, който се грижи за жертвите — добави Ал.

— Жертвите? — повтори Хелън. — Значи моят съпруг е жертва?

Скатавката сви рамене и каза:

— Да, но всичко ще бъде наред.

Ал сви рамене и каза:

— Сега седи в някой бар. Страшно ми се иска да съм при него.

В „Абнър“ най-сетне прииждаше обедната клиентела. Сепаретата и масите бяха пълни, барът гъмжеше от чиновници, които дъвчеха хамбургери и пиеха бира. Дейвид бе мръднал още един стол надясно, така че сега седеше до мис Спенс. Тя пиеше своя трети и последен „Пърл Харбър“. Дейвид беше на втория. Когато мис Спенс му предложи да опита, той отначало отказа и обясни, че не си пада по смесените напитки. Тя настоя, Абнър забърка коктейла и го сложи пред Дейвид. Макар да изглеждаше безобидно като сироп за кашлица, пиетието представляваше убийствена комбинация: водка, ликьор от пъпеш и ананасов сок.

Намериха и обща тема за разговор — стадиона „Ригли Фийлд“. Бащата на мис Спенс я бе завел там още като малка и от тогава тя

неизменно следеше играта на любимия си отбор „Къбс“. Купуваше си абонамент за стадиона вече шейсет и две години — несъмнен рекорд според нея — и беше виждала всички велики играчи: Роджърс Хорнсби, Ърни Банкс, Рон Санто, Били Уилямс, Фърги Дженкинс и Райн Сандбърп. И бе страдала дълбоко заедно с всички фенове на „Къбс“. Очите ѝ блестяха, докато разказваше популярната легенда за проклятието на Били Козела. После се насълзиха, когато си припомни в подробности големия провал през 1969 година. Тя отпи дълга глътка, след като разказа за позорната юнска загуба от 1977-а. Пропусна да спомене, че покойният ѝ съпруг веднъж се бе опитал да закупи терена, но конкуренцията го бе надхитрила.

След два коктейла тя вече беше на градус. Третият довърши работата. Не проявяваше интерес към положението на Дейвид; предпочитате да води разговора, а Дейвид, който бе преминал на ниска предавка, се задоволяваше да седи и да слуша. От време на време Абнър наминаваше да провери дали клиентката е доволна.

Точно в 12:15, в разгара на обедното оживление, шофьорът азиатец дойде да прибере мис Спенс. Тя допи коктейла си, сбогува се с Абнър, без да плати сметката, благодари на Дейвид за компанията и напусна бара, като се държеше с една ръка за лакътя на шофьора, а с другата стискаше бастуна. Вървеше бавно, но с гордо вдигната глава. Щеше пак да се върне.

— Коя беше тая? — попита Дейвид, когато Абнър се приближи до него.

— Ще ти кажа по-късно. Искаш ли да обядваш?

— Разбира се. Тия хамбургери изглеждат добри. Дай един с повече сирене и картопки.

— Имаш го.

Таксиметровият шофьор се казваше Бауи и обичаше да приказва. Когато напуснаха третата погребална агенция, той не издържа на любопитството и подметна през рамо:

— Каква е тая работа с погребалните агенции?

Уоли бе затрупал задната седалка с вестникарски некролози, карти на града и бележници.

— Дай да отскочим до „Ууд и Фъргюсън“ на сто и трета улица близо до Бевърли Парк — каза той, пренебрегвайки временно въпроса на Бауи.

Обикаляха заедно вече два часа и броячът приближаваше сто и осемдесет долара — солидна сума в таксиметровия бизнес, но нищожна за делото „Крейокс“. Според някои от статиите, които му бе дал Лайл Марино, адвокатите предполагаха, че един смъртен случай, причинен от лекарството, може да донесе между два и четири милиона. Адвокатите вземаха четирийсет на сто, а „Финли и Фиг“, разбира се, трябваше да дели с „Зел и Потър“ или някоя друга голяма фирма, която би станала двигател на делото. И все пак дори след подялбата случаят си оставаше истинска златна мина. Най-важното беше да се открият пострадалите. Докато препускаха из Чикаго, Уоли твърдо вярваше, че той единствен от хилядите адвокати в града е бил достатъчно хитър да тръгне на лов за жертви на „Крейокс“.

Според друга статия опасностите от употребата на лекарството бяха открити съвсем неотдавна. А трета цитираше думите на един адвокат, че медицинските кръгове и цялото общество все още не са наясно за „фиаското «Крейокс»“. Но Уоли беше наясно и изобщо не се вълнуваше колко пари ще пръсне за таксите.

— Попитях за погребалните агенции — изцвърча отново Бауи. Беше упорит и нямаше да миряса.

— Часът е един — обяви Уоли. — Обядвал ли си?

— Да съм обядвал? Возя те вече два часа. Видя ли ме да обядвам?

— Гладен съм. Отдясно има „Тако Бел“. Дай да минем през гишето за автомобили.

— Ти черпиш, нали?

— Аз черпя.

— Много обичам такоси.

Бауи поръча за себе си меки такоси, а за клиента бурито. Докато чакаха на опашката, Бауи каза:

— Знаеш ли, едно нещо все не ми излиза от главата. Какво търси тоя човек из погребалните агенции? Не е моя работа, но въртя волана от осемнайсет години и никога не ми се е случвало клиент да обикаля погребалните агенции из целия град. Никога не съм имал клиент с толкова много приятели, ако ме разбираш.

— В едно си прав — каза Уоли, откъсвайки поглед от разпечатките, на Лайл. — Не е твоя работа.

— Еха! Добре ме затапи! Пък аз те мислех за готин човек.

— Адвокат съм.

— Е, сега съвсем закъсахме! Шегувам се, чичо ми е адвокат. Голяма гадина.

Уоли му подаде дваисет долара. Бауи взе плика с храна и разпредели порциите. После изкара колата на улицата, спря да приказва и задъвка усилено.

6

Рошел четеше тайно любовен роман, когато чу стъпки по верандата. Тя сръчно пъкна книжлето в едно чекмедже и вдигна пръсти над клавиатурата, за да изглежда потънала в работа.

Вратата се отвори и в кантората влязоха мъж и жена, които хвърляха наоколо боязливи погледи. Това не бе рядкост. Рошел бе виждала хиляди хора да идват и да си отиват и почти всички влизаха с мрачни и подозрителни физиономии. И защо не? Нямахше да са тук, ако нямаха неприятности, а за повечето това бе първото посещение в адвокатска кантора.

— Добър ден — поздрави любезно Рошел.

— Търсим адвокат — каза мъжът.

— Адвокат по разводите — поправи го жената.

На Рошел тутакси ѝ стана ясно, че тя отдавна е свикнала да го прекъсва и на човека му е дошло до гуша. Бяха над шейсет — малко старички за развод.

Рошел изобрази сърдечна усмивка.

— Седнете, моля. — Тя им посочи два стола до бюрото. — Трябва да запиша някои данни.

— Можем ли да се срещнем с адвокат без уговорен час? — попита мъжът.

— Мисля, че да — отговори Рошел.

Те отстъпиха назад и седнаха, после едновременно отдръпнаха столовете един от друг. Играта може да загрубее, помисли си Рошел. Тя извади формуляр и химикалка.

— Имената ви, ако обичате. Трите имена.

— Калвин А. Фландър — каза мъжът, изпреварвайки жената с част от секундата.

— Барбара Мари Скарбро Фландър — каза жената. — Скарбро ми е моминското име, може да си го върна, още не съм решила, но всичко друго е уредено и дори подписахме споразумение за подялба на имуществото, намерих формуляра в интернет, ето го тук.

Държеше в ръце голям запечатан плик.

— Питаха те само за името — каза мистър Фландър.

— Разбрах.

— Може ли да си върне моминското име? Нали разбирате, от четирийсет и две години не го е ползвала и все ѝ повтарям, че никой няма да знае коя е, ако вземе пак да се нарича Скарбро.

— И пак ще е по-добре, отколкото, Фландър — възрази Бевърли.
— Фландър звучи като някакво място в Европа или като човек, дето спи с когото му падне. Не мислите ли?

Двамата гледаха Рошел, която спокойно попита:

— Имате ли малолетни деца?

Те поклатиха глави.

— Две големи — каза мисис Фландър. — И шест внучета.

— Не те е питала за внуци — каза мистър Фландър.

— Е, аз пък взех, че ѝ казах, нали?

Рошел успя да изкопчи рождените дати, адреса, социалните осигуровки и професиите без сериозни сблъсъци.

— И казвате, че сте женени от четирийсет и две години?

Двамата кимнаха предизвикателно.

Изкушаваше се да ги попита защо, какво се е объркало и не могат ли да спасят брака си, но знаеше, че е по-разумно да не подхваща разговора. Да се оправят адвокатите.

— Споменахте споразумение за подялба на имуществото. Предполагам, че искате развод по взаимно съгласие поради непреодолими противоречия.

— Точно така — потвърди мистър Фландър. — И колкото се може по-скоро.

— Всичко е тук — добави мисис Фландър, стискайки плика.

— Къща, коли, банкови сметки, пенсионни фондове, кредитни карти, дългове, дори мебелите и кухненските прибори? — попита Рошел.

— Всичко — каза той.

— Всичко е тук — повтори мисис Фландър.

— И двамата сте доволни от споразумението?

— О, да — кимна мистър Фландър. — Свършихме работата и само ни трябва адвокат да оформи документите и да дойде в съда с нас. Няма да има никакви проблеми.

— Това е единственият разумен начин — заяви авторитетно Решел. — Ще уредя един от нашите адвокати да се срещне с вас и да уточни подробностите. Хонорарът за развод по взаимно съгласие е седемстотин и петдесет долара и държим половината да бъде платена при първата консултация. Другата половина се плаща, когато отидете в съда.

Двамата реагираха по различен начин. Мисис Фландър зяпна от смайване, сякаш Рошел бе поискала сто хиляди долара. Мъжът ѝ сбръчка чело и присви очи, като че бе очаквал точно това — да го прецакат в някаква си забутана адвокатска кантора. Не казаха нито дума, докато Рошел не попита:

— Притеснява ли ви нещо?

Мисис Фландър изръмжа:

— Какви номера ни въртите? Тази фирма рекламира разводи по взаимно съгласие за триста деветдесет и девет долара, а щом се хванем на въдицата, удвоявате сумата.

Първата реакция на Рошел беше да се запита какви ги е надробил пак Уоли. Той рекламираше толкова много, по толкова различни начини и на толкова странни места, че не можеше да му хване дирята.

Мистър Фландър стана рязко, измъкна нещо от джоба си и го хвърли върху бюрото на Рошел.

— Погледнете това — каза той.

Оказа се талон за бинго от Клуба на ветераните-от войните в Маккинли Парк. Жълта рекламна ивица в ценния край обявяваше: „Финли и Фиг", адвокати, най-лесните разводи по взаимно съгласие само за 399 долара".

Рошел бе преживяла толкова много изненади, че би трябвало да е претръпнала. Но талони за бинго? Бе виждала бъдещи клиенти да ровят из чанти, куфарчета и джобове, за да извадят църковни бюлетини, футболни програми, ротариански листовки и стотици други дребни пропагандни материали, които адвокат Фиг пръскаше из целия град в непрестанната си борба да стимулира бизнеса. А сега идваше поредният му фокус. Трябваше да признае, че е искрено изненадана.

Фирмените тарифи открай време бяха плаваща величина, стойността на услугите можеше да се промени светкавично в зависимост от клиента и ситуацията. Добре облечена двойка, караща кола последен модел, можеше да получи предложение за развод по

взаимно съгласие срещу хиляда долара, а час по-късно някой черноработник и изнурената му съпруга се спазаряваха за половината от тази сума. Част от всекидневните задължения на Рошел бе да изглажда споровете и разногласията по отношение на заплащането.

Талони за бинго? Най-песните разводи само за 399 долара? Оскар щеше да побеснее.

— Добре — каза спокойно тя, сякаш рекламите върху талони за бинго бяха фирмена традиция. — Трябва да видя споразумението за имуществото.

Мисис Фландър ѝ го подаде. Рошел прегледа набързо споразумението и ѝ го върна.

— Изчакайте да видя дали мистър Финли е тук — каза тя и взе със себе си талона за бинго.

Вратата на Оскар беше затворена както винаги. Фирмата провеждаше твърда политика на затворените врати, която изолираше адвокатите един от друг и от нахлуващата улична шумотевица. От мястото си до входа Рошел виждаше всички врати: на Оскар, на Уоли, на кухнята, на тоалетната, на стаичката с копирната машина и на малкия килер за вехтории. Знаеше също, че адвокатите имат навика да подслушват през вратите, когато тя обработваше евентуален клиент. Уоли имаше странична врата, през която често изчезваше, когато надушеше, че клиентът е неприятен. Оскар обаче не го правеше. Рошел знаеше, че той седи зад бюрото си, и тъй като Уоли обикаляше погребалните агенции, просто нямаше друг избор.

Рошел затвори вратата зад себе си и сложи талона пред мистър Финли.

— Няма да повярвате — каза тя.

— Какво е направил пак? — Оскар огледа талона. — Триста деветдесет и девет долара?

— Аха.

— Мисля, че се бяхме споразумели минимумът за взаимно съгласие да е петстотин, нали?

— Не, споразумяхме се за седемстотин и петдесет, после за шестстотин, после за хиляда, после за петстотин. След седмица сигурно ще се споразумеем за нещо друго.

— Няма да уреждам развод за четиристотин долара. Адвокат съм от трийсет години и няма да се унижавам с толкова мизерен хонорар.

Чухте ли ме, мис Гибсън?

— Чувала съм го и преди.

— Фиг да го поеме. Случаят си е негов. И талонът е негов. Аз съм зает.

— Да, но Фиг го няма, а вие не сте чак толкова зает.

— Къде е?

— Посещава покойници. Поредната обиколка на погребалните агенции в града.

— Какво крои този път?

— Не знам още.

— Тази сутрин бяха електрошоковете.

Оскар остави талона на бюрото и се вторачи в него. Тръсна глава, промърмори нещо неясно и попита:

— Що за болен мозък може да роди идеята да се рекламира пред военните ветерани върху талони за бинго?

— Фиг — отговори Рошел без колебание.

— Идва ми да го удуша.

— Аз ще го държа.

— Сложи тоя боклук на бюрото му. Уреди среща. Нека дойдат по-късно. Възмутително е хората да си мислят, че могат направо да влязат от улицата и да разговарят с адвокат, дори и такъв като Фиг. Трябва ни малко достойнство, нали така?

— Добре, имате го. Вижте сега, тия хора имат имущество и почти нямат дългове. Над шейсет са, децата им са самостоятелни. Ако питате мен, кажете, че ще ги разведете, застъпете се за нея и завъртете машинката.

* * *

Към три следобед барът отново утихна. Еди бе изчезнал някъде заедно с обедната навалица и Дейвид Зинк седеше сам на бара. В едно от сепаретата четирима мъже на средна възраст пиеха сериозно и обсъждаха планове за риболовно пътешествие до Мексико.

Абнър миеше чаши в малката мивка до бирените кранове. Говореше за мис Спенс.

— Последният ѝ съпруг беше Ангъс Спенс. Сецаш ли се?

Дейвид поклати глава. В момента не можеше да се сети за нищо. Чувстваше главата си празна като изоставена къща.

— Ангъс беше милиардер. Притежавате сума ти находища на поташ в Канада и Австралия. Умря преди десет години и тя наследи всичко. Биха я включили в списъка на „Форбс“, но не могат да уточнят всичките ѝ имоти. Старецът беше твърде хитър. Сега тя живее в резиденция край езерото, идва всеки ден в единайсет, пие три коктейла, тръгва си в дванайсет и петнайсет, когато нахлува тълпата, и сигурно се прибира да си отспи.

— Според мен е готина.

— Тя е на деветдесет и четири.

— Не си плати сметката.

— Няма сметка. Праща ми хилядарка всеки месец. Иска този стол, три питиета и спокойствие. За пръв път я виждам да разговаря с някого. Смятай, че си извадил късмет.

— Тя иска тялото ми.

— Е, знаеш къде да я намериш.

Дейвид отпи малка глътка „Гинес“, „Роган Ротбърг“ беше само далечен спомен. С Хелън нещата не бяха чак толкова ясни, но всъщност това не го вълнуваше. Беше решил да се напие жестоко и да се наслаждава на мига. Утре го чакаше тежък ден, но дотогава нямаше да се тревожи. Нищо, абсолютно нищо не биваше да попречи на сладкото плъзгане към забравата.

Абнър сложи пред него чаша кафе.

— Току-що го сварих.

Без да поглежда чашата, Дейвид каза:

— Значи работиш на твърд хонорар, а? Като адвокатска фирма. Какво мога да получа за хилядарка на месец?

— Както си я подкарал, хилядарката няма да ти стигне. Обади ли се на жена си, Дейвид?

— Виж, Абнър, ти си барман, а не брачен консултант. Днес за мен е голям ден — ден, който ще промени живота ми завинаги. Превъртял съм, изтрецял или както там го наречеш. Животът ми вече никога няма да е същият, така че ме остави да се порадвам на мига.

— Когато кажеш, ще ти поръчам такси.

— Никъде не мърдам.

За първа среща с клиенти Оскар винаги си обличаше тъмно сако и пригладжаше вратовръзката си. Беше важно да се даде тон, а адвокат с черен костюм излъчваше сила, мъдрост и авторитет. Освен това според него подобна външност подчертаваше, че не работи на безценица, макар всъщност да го правеше често.

Той прегледа предложеното споразумение за подялба и се навъси, сякаш беше съставено от идиоти. Съпрузите Фландър седяха от другата страна на бюрото. От време на време се озъртаха към Стената на гордостта, където шарена смесица от снимки в рамки показваше как мистър Финли се ръкува ухилен с никому неизвестни знаменитости; до тях рамки с дипломи и удостоверения демонстрираха, че мистър Финли е висококвалифициран и образован, а няколко бронзови плочи доказваха, че през годините е натрупал заслужено признание. Покрай останалите стени имаше лавици, отрупани с дебели правни томове и трактати — още едно доказателство, че мистър Финли си знае работата.

— Каква е стойността на къщата? — попита той, без да откъсва очи от споразумението.

— Около двеста и петдесет хиляди — отговори мистър Фландър.

— Мисля, че е повече — добави мисис Фландър.

— Времето не е подходящо за продажба на жилище — мъдро изрече Оскар, макар всички собственици на имоти в Америка да знаеха, че пазарът е слаб.

Отново настана мълчание. Мъдрецът продължаваше да преглежда споразумението.

Най-сетне той остави документите и се вгледа през евтините си очила в тревожните очи на мисис Фландър.

— Значи вие получавате пералнята и сушилнята, микровълновата фурна, тренажора и плазмения телевизор?

— Ами... да.

— Всъщност навярно получавате осемдесет на сто от обзавеждането, нали така?

— Предполагам. Какво лошо има в това?

— Нищо, освен че той получава повечето пари.

— Мисля, че така е почтено — каза мистър Фландър.

— Не се съмнявам, че го мислите.

— А според вас почтено ли е? — попита мисис Фландър.

Оскар сви рамене, сякаш това не го засягаше.

— Типичен случай, бих казал. Но парите са по-важни от куп стари мебели. Вероятно ще се преселите в много по-малък апартамент и няма да има място за всичките вехтории. А той получава парите в банката.

Тя стрелна свиреп поглед към бъдещия си бивш съпруг. Оскар продължи да налива масло в огъня.

— Колата ви е с три години по-стара от неговата, така че получавате стари мебели и стара кола.

— Идеята беше негова — каза тя.

— Не е вярно. Споразумяхме се.

— Ти искаше пенсионната сметка и по-новата кола.

— Защото колата винаги си е била моя.

— И затова винаги имаш по-хубавата кола.

— Не е вярно, Барбара. Не почвай да преувеличаваш както винаги.

Барбара повиши глас.

— А ти не почвай да лъжеш пред адвоката, Кал. Разбрахме се да дойдем тук, да кажем истината и да не се караме. Така ли беше?

— Така беше, но как може да казваш, че винаги съм имал по-хубавата кола? Забрави ли твоята тойота камри?

— Божичко, Кал, та това беше преди двайсет години.

— Като е така, не се ли брои?

— Добре де, помня, но помня и как катастрофира с нея.

Рошел чу гласовете и се усмихна. Прелисти нова страница от романа. Прели, който спеше до нея, изведнъж се надигна и глухо изръмжа. Рошел го погледна, после бавно стана и отиде до прозореца. Завъртя щорите, за да надникне навън, после чу далечния вой на сирена. Звукът се засилваше и заедно с него се засили ръмженето на Прели.

Оскар също стоеше до прозореца, гледаше разсеяно към кръстовището и се надяваше да зърне линейка. Старият навик трудно се прекършваше, а и той нямаше сериозно желание да се пребори с него. Заедно с Уоли, Рошел и още хиляди чикагски адвокати Оскар неволно усещаше прилив на адреналин при звука на приближаваща

сирена. А гледката на прелитаща по улицата линейка винаги го караше да се усмихне.

Съпрузите Фландър обаче не се усмихваха. Бяха млъкнали и си хвърляха пълни с ненавист погледи. Когато сирената заглъхна в далечината, Оскар се върна на мястото си и каза:

— Вижте сега, ако ще се карате, не мога да представлявам и двама ви.

И двамата се изкушаваха да изхвъркнат навън. Там можеха да тръгнат в различни посоки и да си намерят отделни адвокати, но за една-две секунди не знаеха как да постъпят. После мистър Фландър скочи на крака и се отправи към вратата.

— Не се безпокой, Финли. Отивам да си намеря истински адвокат.

Той отвори вратата, затръшна я зад гърба си и мина с тежка стъпка покрай Рошел и кучето. Дръпна външната врата, затръшна и нея и благополучно напусна завинаги „Финли и Фиг“.

От пет до седем напитките бяха с отстъпка и Абнър реши, че новият му приятел трябва да си тръгне преди това. Той поръча такси, намокри чиста кърпа със студена вода, после заобиколи бара и лекичко го побутна.

— Дейвид, събуди се, мой човек, приближава пет.

Дейвид беше изключил преди около час. Както всеки добър барман Абнър не искаше клиентите, излезли от работа, да заварят безчувствен пияница, проснат на бара. Докосна лицето му с кърпата и каза:

— Хайде, събуди се. Купонът свърши.

Дейвид изведнъж се съвзе. Зяпна и се вторачи в Абнър с ококорени очи.

— Какво, какво, какво... — измънка той.

— Наближава пет. Време е да се прибираш, Дейвид. Навън те чака такси.

— Пет часът! — провикна се Дейвид, смаян от новината. В бара имаше още половин дузина клиенти и всички го гледаха със съчувствие. Утре можеха да са на негово място. Дейвид стана и с помощта на Абнър си наметна палтото и намери куфарчето си. — Откога съм тук? — попита той, хвърляйки наоколо отчаяни погледи, сякаш за пръв път виждаше това място.

— Отдавна — отговори Абнър и пхна визитна картичка в джоба му. — Обади ми се утре да уредим сметката.

Хванати под ръка, двамата се повлякоха към вратата и излязоха. Таксито чакаше до тротоара. Абнър отвори задната врата, бутна Дейвид на седалката, каза на шофьора: „Имаш грижата“, и затвори вратата.

Дейвид го видя как изчезва в бара, после погледна шофьора.

— Как ти е името?

Шофьорът измънка нещо неясно и Дейвид кресна:

— Не можеш ли да говориш английски?

— Накъде, сър? — попита шофьорът.

— Е, това беше хубав въпрос. Знаеш ли някой добър бар наоколо?

Шофьорът поклати глава.

— Не съм готов да се прибера у дома, защото тя е там и такава... олеле!

Вътрешността на таксито бе почнала да се върти. Отзад долетя сърдитият писък на клаксон. Шофьорът подкара напред.

— Не толкова бързо — каза Дейвид със затворени очи. Движеха се едва с петнайсет километра в час. — Карай на север.

— Трябва ми адрес, сър — каза шофьорът, завивайки по „Саут Диърборн“. Движението вече беше бавно и натоварено.

— Може да ми призлее — каза Дейвид, като преглътна с усилие и се помъчи да отвори очи.

— Моля ви, не в колата ми.

На пресекулки изминаха две пресечки. Дейвид успя да се успокои.

— Дайте адрес, сър — повтори шофьорът.

Дейвид отвори лявото си око и надникна през прозореца. До таксито бе спрял автобус, препълнен с уморени работници. Ауспухът му бълваше синкави облаци. Отстрани имаше надпис, рекламиращ услугите на адвокатска кантора „Финли и Фиг“. „Шофиране в нетрезво състояние? Потърсете експертите“. Следваше адресът с по-дребни букви. Дейвид отвори дясното си око и за момент зърна усмихнатото лице на Уоли Фиг. Съсредоточи се върху думите „нетрезво състояние“ и се зачуди дали не могат някак да му помогнат. Беше ли виждал и друг път такива реклами? Беше ли чувал за тия типове? Не беше сигурен. Всичко се замъгляваше; всичко губеше смисъл. Изведнъж таксито отново се завъртя, този път по-бързо.

— Престън Авеню четиристотин и осемнайсет — каза той на шофьора и загуби съзнание.

Рошел никога не бързаше да си тръгва, защото нямаше желание да се прибира. Колкото и напрегната да ставаше понякога атмосферата в кантората, винаги беше за предпочитане пред хаоса в нейния претъпкан апартамент.

Разводът на семейство Фландър потръгна трудно, но след изкусната манипулация на Оскар всичко влезе в отгъкания коловоз. Мисис Фландър нае фирмата и плати аванс от седемстотин и петдесет долара. В крайна сметка разводът щеше да бъде уреден по взаимно съгласие, но не преди Оскар да оскубе от нея поне два бона. Въпреки всичко той кипеше от яд заради талона за бинго и дебнеше младши партньорът му да се прибере.

Уоли пристигна в пет и половина след изтощително целодневно търсене на жертви на „Крейокс“. Търсенето не бе дало никакъв резултат освен Честър Марино, но Уоли не губеше надежда. Беше надушил нещо голямо. Клиентите чакаха накъде в града и той щеше да ги открие.

— Оскар говори по телефона — каза Рошел. — И е ядосан.

— Какво става? — попита Уоли.

— Пристигна талон за бинго. Триста деветдесет и девет долара.

— Много хитро, нали? Чичо ми играе бинго в Клуба на ветераните.

— Гениално.

Тя му описа набързо положението със семейство Фландър.

— Видяхте ли! — гордо възкликна Уоли. — Номерът мина. Трябва да ги докараме тук, мис Гибсън, винаги съм го казвал. Ония триста деветдесет и девет долара са само примамка, после дръпваме въдицата. Оскар се е справил чудесно.

— Ами ако ни обвинят във фалшива реклама?

— Повечето ни реклама е фалшива. Чували ли сте за „Крейокс“? Лекарство за понижаване на холестерола.

— Може би. Защо?

— То убива хора, разбирате ли, и ще ни направи богати.

— Мисля, че съм го чувала и преди. Оскар приключи разговора.

Уоли тръгна право към вратата на Оскар, почука в движение, влезе и каза:

— Чух, че си харесал рекламата ми на талоните за бинго.

Оскар стоеше зад бюрото си с разхлабена вратовръзка, изтощен и зажаднял за едно питие. Преди два часа беше готов за скандал. Сега искаше само да си върви.

— Я стига, Уоли! Талони за бинго!

— Да, ние сме първата адвокатска фирма в Чикаго, използваща талони за бинго.

— Вече няколко пъти бяхме първи и си оставаме все толкова закъсали.

— Тия дни отминаха, приятелю мой — каза Уоли и бръкна в чантата си. — Чувал ли си за лекарство за понижаване на холестерола, наречено „Крейокс“?

— Да, да, жена ми го взема.

— Е, Оскар, то убива хора.

Оскар неволно се усмихна, после стана сериозен.

— Откъде знаеш?

Уоли тръсна върху бюрото му куп разпечатки.

— Ето ти домашното, все за „Крейокс“. Миналата седмица една голяма адвокатска фирма от Форт Лодърдейл е подала колективен иск срещу „Варик Лабс“. Твърдят, че лекарството многократно увеличава риска от сърдечен удар, и разполагат с експерти, за да го докажат. „Варик“ пуска на пазара повече боклуци от всяка друга голяма фармацевтична компания и съответно плаща повече обезщетения. Милиарди. Изглежда, че „Крейокс“ е най-новата далавера. В момента спецовете по колективни искове тъкмо излизат на сцената, Оскар, и ако открием десетина пострадали от „Крейокс“, ще забогатеем.

— Чувал съм го и преди, Уоли.

Когато таксито спря, Дейвид отново бе буден. С известно усилие той успя да хвърли на предната седалка две банкноти по двайсет долара и с още по-голямо усилие се измъкна от таксито. Проследи го с поглед как се отдалечава, после повърна в канавката.

След това се почувства много по-добре.

Рошел подреждаше бюрото си и слушаше караницата на партньорите, когато чу тежки стъпки по верандата. Нещо блъсна вратата, после тя се отвори широко. Младежът на прага имаше изцъклен поглед, зачервена физиономия и нестабилна походка, но беше добре облечен.

— С какво мога да ви услужа? — попита подозрително Рошел.

Дейвид се втренчи в нея, без да я вижда. Озърна се из стаята, залитна и присви очи, за да избистри поглед.

— Сър? — каза тя.

— Харесва ми това място — сподели той. — Много, много ми харесва.

— Колко мило. С какво мога...

— Търся си работа и искам да работя тук.

Прели надуши неприятности и заобиколи бюрото на Рошел.

— Колко е сладко! — възкликна Дейвид и се ухили. — Как му е името?

— Прели.

— Прели. Добре. Какво означава Прели?

— Съкратено от „Преследвач на линейки“.

— Харесва ми. Много, много ми харесва. Хапе ли?

— Не го пипайте.

Двамата партньори тихомълком се бяха появили на сцената. Стояха на прага на кабинета на Оскар. Рошел ги погледна нервно.

— Искам да работя тук — повтори Дейвид. — Трябва ми работа.

— Адвокат ли сте? — попита Уоли.

— Вие Фиг ли сте или Финли?

— Аз съм Фиг. Той е Финли. Адвокат ли сте?

— Мисля, че да. В осем тази сутрин бях един от шестстотинте работещи в „Роган Ротбърг“. Но изкрейзих, напуснах и отидох в един бар. Дълъг ден беше.

Дейвид се подпря на стената, за да не падне.

— Какво ви кара да си мислите, че търсим сътрудник? — попита Оскар.

— Сътрудник ли? Мислех по-скоро да постъпя направо като съдружник — отговори Дейвид и се преви от смях.

Никой друг не се усмихна. Не знаеха какво да правят, но покъсно Уоли щеше да си признае, че се е чудил дали да не повикат полиция.

Когато смехът престана, Дейвид пак се подпря и повтори:

— Харесва ми това място.

— Защо напускате голямата фирма? — попита Уоли.

— О, по много причини. Нека кажем просто, че мразя работата, мразя хората, с които работя там, и мразя клиентите.

— Значи тук ви е мястото — констатира Рошел.

— Не наемаме — отсече Оскар.

— Стига де! Завършил съм право в Харвард. Ще карам на половин щат — петдесет часа седмично вместо досегашните сто. Схващате ли? На половин щат.

И той пак се разсмя, без да забелязва хладното им мълчание.

— Съжалявам, приятел — каза пренебрежително Уоли.

Някъде немного далече отекна клаксон — дълъг, отчаян звук, който можеше да завърши само зле. Друг шофьор удари спирачки. Пак клаксон, пак спирачки и за една безкрайна секунда цялата фирма „Финли и Фиг“ затаи дъх. Последва гръмотевичен трясък, постраховит от обикновено, и стана ясно, че няколко коли са се нанизали една в друга на кръстовището на „Престън“, „Бийч“ и Трийсет и осма улица. Оскар грабна палтото си. Рошел си наметна жилетката. Двата последваха Уоли навън, оставяйки пияния да се справя както може.

Канторите по Престън Авеню опустяха — адвокатите и сътрудниците им хукнаха да видят бедствието и да предложат утеха на пострадалите.

Катастрофата бе засегнала поне четири коли, всичките изкривени и смачкани. Едната лежеше преобърната и колелата ѝ продължаваха да се въртят. В суматохата се чуваха писъци и далечен вой на сирени. Уоли изтича към един потрошен форд. Предната дясна врата беше изкъртена и зашеметено момиче, опръскано с кръв, се мъчеше да излезе отвътре. Уоли го хвана за ръка и го отведе настрани. Рошел помогна да настанят жертвата на пейка до близката автобусна спирка. Уоли се върна сред хаоса да търси други клиенти. Оскар вече бе намерил очевиден, който би им помогнал да определят кой е виновен и така да привлекат клиентите. „Финли и Фиг“ знаеха как да работят на терен.

Майката на момичето беше на задната седалка и Уоли ѝ помогна да се измъкне. Отведе я към пейката — право в прегръдките на Рошел. Зададе се конкурентът от отсрещната кантора Винс Гоулстън и Уоли го забеляза.

— Стой настрани, Гоулстън — кресна той. — Тия хора вече са наши клиенти.

— Друг път, Фиг. Нищо не са подписали.

— Махай се, задник такъв.

Прииждаха нови зяпачи и тълпата бързо растеше. Движението не помръдваше и мнозина шофьори слязоха от колите си да погледат.

Някой викна: „Мирише ми на бензин!“, което моментално засили паниката. Една тойота беше преобърната и хората вътре трескаво се мъчеха да излязат. Някакъв мъж с ботуши ритна страничното стъкло, но не успя да го счупи. Хората викаха, пищяха. Сирените приближаваха.

Сред целия този хаос прокълтя мощен младежки глас.

— Стой далече от клиентите ни — изрева някой и всички се завъртяха натам.

Гледката бе изумителна. Дейвид Зинк стоеше до пейката и размахваше някакво голямо назъбено желязо от катастрофата пред лицето на стреснатия Винс Гоулстън, който отстъпваше назад.

— Това са наши клиенти! — обяви гневно Дейвид.

Изглеждаше побеснял и нямаше съмнение, че при необходимост ще използва желязото.

Оскар пристъпи до Уоли и каза:

— От това хлапе може и да излезе нещо.

Уоли гледаше с нескрито възхищение.

— Хайде да го вземем на работа.

8

Когато Хелън Зинк отби по алеята пред Престън Авеню 418, погледът ѝ не спря най-напред върху занемарената фасада на адвокатска кантора „Финли и Фиг“, а върху мигащата неонова реклама на съседния салон за масажи. Тя изключи фаровете и двигателя и поседя малко, за да си събере мислите. Съпругът ѝ беше жив и здрав; само „обърнал няколко питиета“, както твърдеше някой си Уоли Фиг — човек с твърде любезни обноски, който ѝ позвъни преди час. Мистър Фиг каза: „Седя със съпруга ви“, каквото и да означаваше това. Дигиталният часовник на таблото показваше 8:20, значи вече почти дванайсет часа тя се тревожеше отчаяно къде е Дейвид и какво става с него. Сега, след като знаеше, че е жив, обмисляше по какъв начин да го убие.

Тя огледа с неодобрение квартала, слезе от беемвето и бавно тръгна към вратата. Беше попитала мистър Фиг как точно се е добрал съпругът ѝ от небостъргачите в центъра на Чикаго до работническия квартал около Престън Авеню. Мистър Фиг отговори, че не е в течение на всички подробности и би било за предпочитане да поговорят по-късно.

Хелън отвори вратата. Издрънча евтино звънче. Някакво куче изръмжа, но не скочи да я нападне.

Рошел Гибсън и Оскар Финли си бяха тръгнали. Уоли седеше на масата, изрязваше некролози от старите вестници и вечеряше с пакет чипс и кутийка сода. Той бързо стана, избърса ръце в панталона си и на лицето му цъфна широка усмивка.

— Вие трябва да сте Хелън.

— Да — потвърди тя и едва не се отдръпна, когато той ѝ протегна ръка.

— Аз съм Уоли Фиг — представи се той и набързо я прецени с изпитателен поглед. Приятно парче. Къса кестенява коса, кафяви очи зад изискани очила с дизайнерски рамки, метър и седемдесет, стройна, добре облечена.

Уоли кимна одобрително. После се обърна и махна към отрупаната с вестници маса. До стената зад нея имаше старо кожено канапе, а върху него лежеше Дейвид — отново загубил всякаква връзка със света. Десният му крачол беше разкъсан — леко поражение от суматохата около верижната катастрофа, — но иначе изглеждаше непокътнат.

Хелън направи няколко крачки натам и го огледа.

— Сигурен ли сте, че е жив? — попита тя.

— О, жив е и още как. Влезе в малък сблъсък на местопроизшествието и си разкъса панталона.

— Сблъсък?

— Да, една отрепка от отсрещната кантора на име Гоулстън се опитваше да ни отмъкне клиентите след голямата злополука, а нашият Дейвид го пропъди с парче желязо. Не знам как точно си разкъса панталона.

Това вече беше прекалено за един ден. Хелън поклати глава.

— Искате ли нещо за пиене? Кафе, вода, уиски?

— Не пия алкохол — отсече тя.

Уоли я погледна, после погледна Дейвид и пак нея. Странен брак трябва да е, помисли си той.

— И аз не пия — заяви гордо Уоли. — Има прясно сварено кафе. Направих една кана за Дейвид и той изпи две чаши, преди да си полегне.

— Да, кафе може — каза тя.

След малко двамата пиеха кафе на масата и тихичко разговаряха.

— Доколкото успях да разбера — каза Уоли, — тази сутрин е превъртял в асансьора, докато отивал на работа. Изкрейзил, напуснал сградата и попаднал в някакъв бар, където пил почти цял ден.

— Така и предположих — каза тя. — Но как се е озовал тук?

— Не стигнахме дотам, но трябва да ти кажа, Хелън, той твърди, че нямало да се върне. Искал да остане да работи при нас.

Хелън не се удържа и хвърли поглед из отрупаната с вехтории стая. Трудно би могла да си представи по-западнала адвокатска кантора.

— Ваше ли е кучето? — попита тя.

— Това е Прели, пазачът на фирмата. Живее тук.

— Колко адвокати има в кантората?

— Само двама. Ние сме бутикова фирма. Аз съм младши съдружник. Оскар Финли е старши.

— И какво ще работи тук Дейвид?

— Специализирани сме в злополуките и смъртните случаи.

— Като всички онези, които пускат реклами по телевизията?

— Не се занимаваме с телевизия — отвърна самодоволно Уоли.

Ех, ако можеше да ѝ каже. Той непрекъснато работеше над сценариите си. Караше се с Оскар заради парите. Гледаше със завист как други адвокати задръстват ефира с реклами, които по негово мнение бяха винаги долнопробни. И най-болезненото — представяше си загубените хонорари от всички изпуснати случаи, заграбени от адвокати с далеч по-ниски способности, но готови да рискуват с разходи за екранно време.

Дейвид изхърка гърлено, после бързо изпръхтя, но макар че издаваше звуци, нямаше никакви изгледи да се завърне в съзнание.

— Мислите ли, че на сутринта ще си спомни какво е станало? — попита Хелън, гледайки намръщено съпруга си.

— Трудно е да се каже — отвърна Уоли.

Собствената му любовна история с алкохола беше дълга и грозна. Неведнъж бе прекарвал замаяни утрини в усилия да си припомни какво е станало. Той отпи глътка кафе.

— Вижте, не е моя работа и така нататък, но често ли го прави? Казва, че иска да работи тук и... нали разбирате, трябва да знаем, ако има проблеми с чашката.

— Изобщо не си пада по алкохола. Никога не си е падал. Може понякога да пийне на гости, но от работа не му остана време за кръчми. А тъй като аз съм въздържателка, не държим у дома спиртни напитки.

— Просто питам. И аз съм имал тия проблеми.

— Съжалявам.

— Не, няма нищо. Трезвен съм вече от шейсет дни.

Това не впечатли Хелън толкова, колкото я изплаши. Уоли все още се бореше със зависимостта си и победата беше много далече. Изведнъж ѝ омръзна и разговорът, и цялата тази бъркотия.

— Сигурно трябва да го отведе у дома.

— Да, предполагам. А може и да остане тук с кучето.

— Знаете ли, точно това заслужава. Да се събуди на канапето, както е с дрехите, да го цепи главата, да му се повдига и да няма представа къде се намира. Така му се пада, не мислите ли?

— Вярно, но не ми се иска пак да чистя след него.

— Да не би вече...

— Два пъти. Веднъж на верандата, веднъж в тоалетната.

— Ужасно съжалявам.

— Няма нищо. Но трябва да се прибере.

— Знам. Хайде да го вдигнем.

След като се събуди, Дейвид заговори любезно с жена си, сякаш не бе станало нищо особено. Напусна кантората без чужда помощ, слезе по стъпалата и тръгна към колата. Сбогува се многословно и гръмогласно с Уоли, благодари му сърдечно и дори предложи да кара. Хелън отхвърли идеята. Излязоха от Престън Авеню и поеха на север.

Пет минути мълчаха. После Хелън подхвърли небрежно:

— Виж, мисля, че в общи линии съм наясно, но ми липсват някои дребни подробности. Къде беше барът?

— „Абнър“, на няколко пресечки от офиса.

Той седеше отпуснат и вдигнатата яка на палтото стърчеше край ушите му.

— Ходил ли си и друг път?

— Не, но мястото е страхотно. Някой път ще те заведе.

— Разбира се. Защо не утре? И по кое време влезе в „Абнър“?

— Някъде между седем и половина и осем. Избягах от службата, тичах няколко пресечки и видях „Абнър“.

— И започна да пиеш?

— О, да.

— Помниш ли какво?

— Чакай да видим. — Той помълча, опитвайки да си спомни. — За закуска си поръчах четири пъти „Блъди Мери“, специалитет на Абнър. Много го бива. После чиния лучени кръгчета и няколко халби бира. Появи се мис Спенс и пийнах с нея два коктейла „Пърл Харбър“, но не бих повторил.

— Мис Спенс?

— Аха. Тя идва там всеки ден. Един и същ стол, един и същ коктейл, изобщо всичко ѝ е едно и също.

— А ти хареса ли я?

— Направо се влюбих. Много е сладка.

— Ясно. Омъжена ли е?

— Не, вдовица. На деветдесет и четири и има няколко милиарда.

— Други жени?

— О, не, само мис Спенс. Тя си тръгна някъде около обед, а аз... чакай да-видим... поръчах си хамбургер и картофки, после пак минах на бира и по някое време подремнах.

— Подремна или изгуби съзнание?

— Все едно.

Мълчание. Тя караше, а той гледаше право напред.

— И как стигна от бара до онази кантора?

— С такси. Платих на човека четирийсет долара.

— Къде хвана таксито?

Ново мълчание.

— Не помня.

— Ето че напредваме. А сега идва големият въпрос: как откри „Финли и Фиг“?

Дейвид се замисли усърдно. Накрая поклати глава и призна:

— Нямам представа.

Имаха да говорят за толкова много неща. Пиенето — можеше ли да се превърне в проблем въпреки онова, което бе казала на Уоли? „Роган Ротбърг“ — щеше ли да се върне там? Трябваше ли да му предаде ултиматума на Рой Бартън? „Финли и Фиг“ — сериозно ли искаше да постъпи там? Хелън имаше много тревоги, много неща за казване, дълъг списък от упреци, но в същото време неволно се чувстваше развеселена. Никога не бе виждала съпруга си толкова пиян, а фактът, че бе избягал от небостъргача в центъра и бе попаднал в мизерен квартал, скоро щеше да се превърне в семейна легенда с епични пропорции. Беше жив и здрав, другото нямаше значение. И навярно не беше луд. С нервната криза можеха да се справят.

— Имам един въпрос — каза той, усещайки как клепачите му натезават.

— Аз имам много въпроси — отвърна тя.

— Сигурно, но в момента не ми се говори. Запази ги за утре, когато изтрезнея, става ли? Не е честно да ме тормозиш сега, докато съм пиян.

— Окей. Какъв е въпросът?

— Случайно родителите ти в момента да са у нас?

— Да. От доста време. Много са разтревожени.

— Колко мило. Виж, щом вашите са у дома, не стъпвам там, разбра ли? Не искам да ме видят такъв. Ясно?

— Те много те обичат, Дейвид. Ти ни изплаши.

— Защо се плашите толкова? Два пъти ти пратих съобщение, че съм добре. Знаеше, че съм жив. За какво е цялата паника?

— Не ме карай да почвам.

— Добре де, имах лош ден, какво толкова?

— Лош ден?

— Всъщност, като си помисля, беше чудесен ден.

— Защо да не спорим утре, Дейвид? Нали за това ме помоли?

— Да, но не слизам от колата, докато не си тръгнат. Моля те.

Излязоха на магистралата „Стивънсън“ и движението стана понатоварено. Докато пъплеха напред, в колата настана мълчание. Дейвид се мъчеше да не заспи. Накрая Хелън извади мобилния телефон и позвъни на родителите си.

9

Горе-долу веднъж месечно Рошел Гибсън идваше на работа с очакването за обичайната тишина и покой, но заварваше кантората вече отворена, кафето сварено, кучето нахранено и мистър Фиг преливащ от вълнение около най-новата схема за лов на пострадали хора. Това я дразнеше невероятно. Не само съсипваше малкото спокойни мигове в нейния иначе натоварен ден, но и означаваше допълнителна работа.

Още щом прекрачи прага, Уоли я закова с едно сърдечно: „Добро утро, мис Гибсън“, сякаш бе изненадан да я види да идва на работа в четвъртък в седем и половина сутринта.

— Добро утро, мистър Фиг — отвърна тя с далеч по-малко ентузиазъм.

Едва не добави: „А вас какво ви води толкова рано?“, но се удържа. Скоро щеше да чуе за най-новите му планове.

С кафе, кисело мляко и вестник тя се настани зад бюрото и се постара да не му обръща внимание.

— Снощи се запознах с жената на Дейвид — оповести Уоли от другия край на стаята. — Много мила и симпатична. Каза, че не пиел много, само от време на време се случвало да се понатряска. Сигурно е от напрежението. Знаем, с мен е точно така. Напрежението, винаги напрежението.

Когато пиеше, Уоли не се нуждаеше от претекст. Наливаше се след натоварен ден, а в спокойните дни си поръчваше вино на обяд. Пиеше от напрежение, пиеше и на игрището за голф. Рошел неведнъж бе виждала и чувала всичко това. Тя водеше сметката заедно с него — шейсет и един дни без алкохол. Такъв беше животът на Уоли — вечно чакане и броене на нещо. Еди-колко си дни без пиене. Еди-колко си дни, докато му върнат книжката. Еди-колко си дни до приключването на текущия му развод. И най-тъжното — еди-колко си дни, докато го освободят от задължителната антиалкохолна терапия.

— По кое време дойде да го прибере? — попита Рошел, без да откъсва очи от вестника.

— След осем. Той си излезе сам, дори поиска да кара. Тя не му разреши.

— Беше ли разстроена?

— Държеше се. Изглеждаше по-скоро облекчена. Големият въпрос е дали той ще си спомни нещо. И ако си спомни, дали пак ще дойде при нас? Наистина ли ще зареже голямата фирма и големите пари? Съмнявам се.

Рошел също имаше съмнения, но се опитваше да сведе разговора до минимум. „Финли и Фиг“ не беше място за човек от голяма фирма с диплома от Харвард, а и, честно казано, не искаше още един адвокат да ѝ усложнява живота. Стигаха ѝ тия двамата.

— Може обаче да ми бъде полезен — продължи Уоли и Рошел разбра, че се заформя поредният гениален план. — Чували ли сте за лекарство за понижаване на холестерола, наречено „Крейокс“?

— Вече ме питахте за това.

— Предиизвиква инфаркти и истината тъкмо излиза наяве. Надига се първата вълна от съдебни дела. Исковете могат да достигнат десетки хиляди, преди всичко да свърши. Адвокатите точат нокти. Вчера разговарях с една голяма фирма от Форт Лодърдейл. Вече са започнали дело и търсят още жертви.

Рошел прелисти вестника, сякаш не бе чула нищо.

— Както и да е, в близките няколко дни ще търся жертви на „Крейокс“ и малко помощ ще ми дойде добре. Слушате ли ме, мис Гибсън?

— Разбира се.

— Колко имена на клиенти имаме в базата данни, независимо дали са активни или не.

Тя хапна лъжичка кисело мляко и направи гримаса.

— Имаме около двеста активни досиета.

Във „Финли и Фиг“ обаче „активно“ не означаваше, че по въпросното досие се работи. Най-често се оказваше, че е просто занемарен случай, който никой не си е направил труда да закрие. Обикновено Уоли движеше около трийсет случая седмично — разводи, завещания, злополуки, пияни шофьори, дребни търговски спорове — и още петдесетина, които усърдно избягваше. Оскар, който по-охотно

приемаше нови клиенти, а и бе малко по-организиран от своя младши съдружник, имаше стотина открити досиета. Като се добавеха изгубените, скритите и безследно изчезналите, бройката винаги се въртеше около двеста.

— А закрити? — попита Уоли.

Глътка кафе и нова гримаса.

— Когато проверих за последен път, в компютъра имаше три хиляди закрити досиета от 1991 година насам. Не знам какво има горе.

Горният етаж представляваше гробница за всичко ненужно — стари юридически томове и компютри, неизползвани канцеларски материали и десетки кашони с досиета, трупани от Оскар, преди да приеме Уоли за свой съдружник.

— Три хиляди — повтори Уоли с доволна усмивка, сякаш бройката бе явно доказателство за дълга и успешна кариера. — Ето какъв е планът, мис Гибсън. Съставих писмо, което искам да разпечатате на наша бланка. Ще го изпратим до всички клиенти — настоящи и бивши, активни или архивирани. До всички имена в нашата база данни.

Рошел си помисли за всички недоволни клиенти, които бяха напускали „Финли и Фиг“. За неплатените хонорари, зловните писма, заплахите да ги съдят за некомпетентност. Тя дори поддържаше файл, озаглавен „Заплахи“. През годините около половин дузина разярени бивши клиенти бяха стигали дотам, че да излеят чувствата си върху хартия. Двама обещаваха засада и бой. Един споменаваше за снайперска пушка.

Защо да не оставят клетите хора на мира? Малко ли бяха изстрадали при първото си минаване през кантората?

Уоли скочи на крака и се приближи с писмото. Рошел нямаше друг избор, освен да го вземе и прочете.

Драги мистър/мисис...

Пазете се от „Крейокс“! Доказано бе, че това лекарство за понижаване на холестерола, произвеждана от „Варик Лабс“, предизвиква сърдечни удари. Макар да е на пазара от шест години, едва сега научни изследвания

разкриват смъртоносните му странични ефекти. Ако използвате „Крейокс“, спрете незабавно.

Адвокатската фирма „Финли и Фиг“ е в челните редици на юридическата битка срещу „Крейокс“. Скоро ще се включим в общонационалния колективен иск и изключително сложната борба за изправяне на „Варик“ пред съда.

Нуждаем се от вашето съдействие! Ако вие или някой ваш познат сте употребявали „Крейокс“, може би имате основание за иск. И по-важно, ако знаете за човек, който е вземал „Крейокс“ и е получил сърдечен удар, молим да ни се обадите незабавно. Само след броени часове адвокат от „Финли и Фиг“ ще бъде на ваше разположение в дома ви.

Не се колебайте. Позвънете сега. Очакваме огромни обезщетения.

Искрено ваш,
Уолис Т. Фиг

— Оскар видя ли го? — попита Рошел.

— Още не. Много е добро, нали?

— Истина ли е?

— Абсолютна истина, мис Гибсън. Това е нашият звезден миг.

— Поредната златна мина?

— Повече от златна мина.

— И искате да изпратим три хиляди писма?

— Да. Вие ги принтирайте, аз ще ги подпиша, слагаме ги в пликове и заминават с днешната поща.

— Това прави над хиляда долара за пощенски разходи.

— Мис Гибсън, само един иск по делото „Крейокс“ ще докара адвокатски хонорари от около двеста хиляди долара. Най-малко. Може да стигнат и до четиристотин хиляди. Пресметнете сама какво става, ако намерим десет случая.

Рошел пресметна и съпротивата ѝ почна да се разклаща. Обзеха я сладостни видения. В правните списания и бюлетини, които редовно

минаваха през бюрото ѝ, бе виждала хиляди истории за големи присъди и големи споразумения. Както и за седемцифрени хонорари.

Със сигурност и тя би получила тлъста премия.

— Добре — каза Рошел и бутна вестника настрани.

Малко по-късно избухна втората разправия заради „Крейокс“ между Оскар и Уоли. Когато пристигна в девет, Оскар нямаше как да не забележи трескавата дейност в приемната. Рошел тракаше на компютъра. Принтерът работеше на пълни обороти. Уоли подписваше писмата. Дори Прели беше буден и зяпаше.

— Каква е тая работа? — попита Оскар.

— Чуваш звука на трудовия капитализъм — бодро отговори Уоли.

— Какво означава това, по дяволите?

— Защиатаваме правата на страдащите. Служим на клиентите. Прочистваме пазара от опасни продукти. Изправяме пред съда корпоративни вредители.

— Гоним линейки — подметна Рошел.

Оскар ги изгледа с отвращение, продължи към кабинета си и затръшна вратата. Още преди да си свали палтото и да остави чадъра, Уоли изникна пред бюрото му с кифла в едната ръка и писмо в другата.

— Трябва да прочетеш това, Оскар. Гениално е.

Оскар зачете и с всеки абзац бръчките по челото му ставаха все по-дълбоки. Когато свърши, той каза:

— Стига, Уоли, пак ли? Колко такива ще пратиш?

— Три хиляди. До всички в списъка на клиентите.

— Какво? Помисли за пощенските разноски. Помисли за загубата на време. Ще прахосаш следващия месец да търчиш насамнатам и да дрънкаш за „Крейокс“, ще хвърлиш поне сто часа в търсене на безнадеждни случаи и така нататък. Стига, Уоли, вече сме минали по този път. Вземи да направиш нещо полезно.

— Например?

— Например да висиш в някое спешно отделение и да чакаш истински случай. Аз ли ще те уча как се намират добри клиенти?

— Писна ми от тия глупости, Оскар. Искам да направя пари. Хайде поне веднъж да играем на едро.

— Жена ми взема това лекарство от две години. Обожава го.

— Каза ли й да спре, каза ли й, че то убива хора?

— Не, разбира се.

Докато гласовете им се засилваха, Рошел тихичко се приближи и затвори вратата на кабинета. Тъкмо се връщаше към бюрото си, когато външната врата се отвори. На прага се появи Дейвид Зинк — свеж и трезвен, с широка усмивка, изискан костюм, кашмирен пуловер и две максимално издути чанти.

— Я виж ти, това май е мистър Харвард — каза Рошел.

— Върнах се.

— Изненадана съм, че успяхте да ни намерите.

— Не беше лесно. Къде ми е кабинетът?

— Ами... чакайте да помисля. Не съм сигурна, че има такъв. Може би трябва да попитаме шефовете.

Тя кимна към вратата на Оскар, иззад която долитаха гласове.

— Значи са тук? — попита Дейвид.

— Да, обикновено започват деня с един хубав скандал.

— Ясно.

— Вижте, мистър Харвард, сигурен ли сте, че знаете какво правите? Това тук е съвсем друг свят. Скочите ли при нас, зарязвате лъскавия живот на корпоративното право и висшите кръгове. Тук може да си изпатите и определено няма да забогатееете.

— Вече видях какво е в големите фирми, мис Гибсън, и по-скоро ще скоча от моста, отколкото да се върна там. Само ми дайте стаичка да се настаня и ще измисля какво да правя.

Вратата се отвори и двамата съдружници излязоха от кабинета. Като съзряха Дейвид пред бюрото на Рошел, те замръзнаха. Уоли се усмихна и каза:

— Е, добро утро, Дейвид. Изглеждаш удивително здрав и свеж.

— Благодаря и искам да се извиня за снощната си поява. — Той кимна и на тримата. — Видяхте ме в края на един твърде необичаен епизод, но все пак вчера бе много важен ден от живота ми. Напуснах голямата фирма и ето ме тук, готов за работа.

— Каква работа имаш предвид — попита Оскар.

Дейвид леко сви рамене, сякаш нямаше ни най-малка представа.

— През последните пет години купувах и продавах държавни облигации на рискови пазари с променливи маржове на печалба,

главно за чуждестранни мултинационални компании, които избягват плащането на данъци където и да било по света. Ако нямате представа какво е това, не се безпокойте. Никой не знае. На практика означава, че малка групичка идиоти като мен бърхтят по петнайсет часа дневно в килии без прозорци, за да творят документи, документи и пак документи. Никога не съм виждал съдебна зала, никога не съм се срещал със съдия по служба, никога не съм протягал ръка за помощ на човек, който истински се нуждае от адвокат. И за да отговоря на въпроса ви, мистър Финли, дойдох да работя каквото и да е. Смятайте ме за новак, току-що излязъл от университета, който не може да различи задника си от дупка в земята. Но бързо се уча.

Сега трябваше да си поговорят за заплатата, но съдружниците избягваха да говорят за пари пред Рошел. Тя, естествено, щеше да настоява всеки новоназначен, бил той адвокат или не, да получава по-малко от нея.

— Горе има място — каза Уоли.

— Приемам.

— Там е склад за вехтории — обясни Оскар.

— Приемам — повтори Дейвид и вдигна двете чанти, готов да поеме нагоре.

— Не съм се качвала от години — обади се Рошел и извъртя очи към тавана, явно недоволна от внезапното разрастване на фирмата.

Тясна врата до кухнята водеше към стълбището. Дейвид последва Уоли, а Оскар довършваше процесията. Уоли бе развълнуван, че ще има с кого да обсъжда аферата „Крейокс“. Оскар си мислеше само колко ще трябва да плаща за заплатата, данъци, отчисления за безработица и, пази Боже, здравни осигуровки. „Финли и Фиг“ не предлагаше почти никакви бонуси — нямаше нито вноски за пенсионни фондове, нито здравни или зъболекарски осигуровки. Рошел мърмореше от години, защото беше принудена да се осигурява сама, както и двамата съдружници. Ами ако Дейвид очакваше здравна осигуровка?

Докато се изкачваше по стъпалата, Оскар усещаше как на плещите му ляга тежък товар. Повече разходи в кантората означаваха по-малко пари у дома. Пенсията почваше да му се струва все по-недостижима.

Таванската стаичка беше наистина склад за вехтории — мрачен и прашен, пълен с паяжини, стари мебели и купища кашони.

— Харесва ми — каза Дейвид, когато Уоли щракна лампата.

Трябва да е луд, помисли си Оскар.

Но тук имаше малко бюро и два стола. Дейвид виждаше само възможностите. Имаше и два прозореца. Слънчевите лъчи щяха да бъдат приятна новост в неговия живот. Когато навън паднеше мрак, щеше да си бъде у дома с Хелън, зает да създава поколение.

Оскар бутна настрани една голяма паяжина и каза:

— Виж, Дейвид, можем да предложим някаква малка заплата, но ще трябва сам да си осигуряваш хонорарите. И няма да е лесно, поне отначало.

Отначало ли? Оскар се бореше за мизерните си доходи вече трийсет години.

— Какво предлагате? — попита Дейвид.

Оскар погледна Уоли, Уоли погледна стената. От петнайсет години не бяха наемали сътрудник, дори не бяха мислили за това. Идването на Дейвид ги изненада.

Като старши съдружник Оскар се чувстваше задължен да поеме инициативата.

— Можем да плащаме хиляда долара месечно. Ще задържаш половината от онова, което спечелиш. След шест месеца пак ще помислим.

Уоли побърза да се намеси:

— Отначало ще бъде трудно, уличната конкуренция тук е голяма.

— Можем да ти прехвърлим някои дела — добави Оскар.

— Ще ти дадем дял от иска срещу „Крейокс“ — каза Уоли, сякаш вече трупаха баснословни хонорари.

— От кое? — попита Дейвид.

— Не му обръщай внимание — намръщи се Оскар.

— Вижте, момчета — каза Дейвид с усмивка. Чувстваше се далеч по-спокоен от тях. — През последните пет години вземах много добра заплата. Доста похарчих, но и доста остана в банката. Не се тревожете за мен. Приемам предложението.

И с тия думи той протегна ръка първо на Оскар, после на Уоли.

През следващия час Дейвид се отдаде на чистене. Избърса праха от бюрото и столовете. Намери в кухнята стара прахосмукачка и почисти дъсчения под. Напълни три големи торби с боклук и ги изнесе на малката задна веранда. От време на време спираше, за да се порадва на прозорците и слънчевата светлина — нещо, което никога не бе правил в „Роган Ротбърг“. В ясен ден от там се разкриваше вълнуваща гледка към езерото Мичиган, но още през първата си година във фирмата той бе научил, че времето, прекарано в зяпане от Тръст Тауър, не носи хонорари. Новаците попадаха в стаички като малки бомбоубежища, където се трудеха едва ли не денонощно, и след време забравяха за слънцето и мечтите. Сега Дейвид не можеше да се откъсне от прозорците. Вярно, тук гледката не беше толкова вълнуваща. Като надникнеше надолу, можеше да види салона за масажи, а отвъд него кръстовището на „Престън“, „Бийч“ и Трийсет и осма улица, където бе прогонил с парче желязо отрепката Гоулстън. След кръстовището пак започваше квартал с едноетажни къщи, превърнати в офиси и заведения.

Не беше кой знае какво, но на Дейвид му харесваше. Представляваше вълнуваща промяна в живота му, ново предизвикателство. Означаваше свобода.

На всеки десетина минути Уоли наминаваше да види как върви работата и стана ясно, че си е наумил нещо. След около час той най-после изплю камъчето:

— Слушай, Дейвид, в единайсет часа имам дело. В бракоразводния съд. Сигурно не си стъпвал там, та си помислих дали да не дойдеш да те запозная със съдията.

Почистването бе взело да става скучно и Дейвид се ухили.

— Да вървим.

Докато излизаха през задната врата, Уоли попита:

— Онзи джип ауди твой ли е?

— Да.

— Имаш ли нещо против да караш? Аз ще говоря.

— Дадено.

Докато потегляха по „Престън“, Уоли заяви:

— Виж, Дейвид, истината е, че преди година ме хванаха пиян зад волана и ми взеха книжката. Ето, казах го. Държа да съм честен.

— Добре. И ти ме видя на градус.

— Така си е. Но милата ти съпруга ми каза, че не си падаш по пиенето. А моето пиене има дълга история. Сега съм трезвен от шейсет и два дни. Всеки ден е предизвикателство. Посещавам сбирките на Анонимните алкохолици и няколко пъти ходих на лечение. Какво друго искаш да знаеш?

— Не аз започнах разговора.

— Оскар удря по няколко питиета всяка вечер. Повярвай ми, с жена като неговата няма друг начин, но не прекалява. Някои хора го умеят. Могат да спрат на втората или третата чашка. Могат без затруднение да прескочат няколко дни, дори седмици. Други пък не спират, докато не им призлее като на теб вчера.

— Благодаря, Уоли. Между другото къде точно отиваме?

— В Дейли Сентър на Уест Уошингтън Стрийт петдесет. Аз лично се справям добре за известно време. Знаеш ли, пет пъти съм зарязвал пиенето.

— Откъде да знам?

— Както и да е, стига сме приказвали за пиене.

— Какво ѝ е на жената на Оскар?

Уоли подсвирна и за момент се загледа през страничното стъкло.

— Корана жена, мой човек. От ония, дето са израснали в хубавите квартали, баща ѝ ходел на работа с костюм и вратовръзка, а не с униформа, затова още от малка си втълпила, че стои над другите. Вири нос до небето. Допуснала голяма грешка, като се омъжила за Оскар — казала си, той е адвокат, нали така? Адвокатите ринат парите с лопата, нали така? Да, ама не. Оскар не печели колкото ѝ се иска и тя безмилостно го тормози, защото иска още пари. Мразя я тая жена. Ти няма да я видиш, защото тя отказва да стъпи в кантората и това само ме радва.

— Защо не се разведе?

— Ами това му разправям от години. Аз нямам проблем с разводите. Вече четири пъти съм минал по тоя път.

— Четири пъти?

— Аха, и всеки път си струваше мъките. Нали знаеш какво казват — разводът е скъп, защото си струва.

Уоли се разсмя на собствената си изтъркана шега.

— Сега женен ли си? — попита Дейвид малко по-предпазливо.

— Не, волен съм като птичка — каза Уоли с такъв тон, сякаш никоя жена не можеше да му откаже.

Дейвид си го представи в някое заведение или на купон и се зачуди коя ли жена би изпаднала дотам, че да приеме компанията му. И така, за по-малко от петнайсет минути бе узнал, че Уоли е временно трезвен пияница с четири бивши съпруги, няколко неуспешни терапии против алкохолизъм и поне един сблъсък с полицията заради каране в нетрезво състояние. Реши да не пита повече.

Сутринта, докато закусваше с Хелън, той се разрови из интернет и откри, че 1) преди десет години срещу „Финли и Фиг“ е било повдигнато обвинение за сексуален тормоз, оттеглено след споразумение; 2) веднъж Оскар е бил порицан от щатската адвокатска асоциация заради раздути сметки по бракоразводно дело; 3) Уоли е порицан два пъти за „агресивно привличане“ на клиенти, пострадали при автомобилни злополуки, включително една твърде неприятна история, когато облякъл бяла престилка и нахълтал в болничната стая на тежко ранен младеж, който починал няколко часа по-късно; 4) поне четирима бивши клиенти са съдили фирмата за некомпетентност, макар да не ставаше ясно дали някой е получил обезщетение; и 5) фирмата се споменаваше в жлъчна статия, написана от преподавател по правна етика, отвратен от адвокатските реклами. И всичко това само докато закусваше.

Хелън се разтревожи, но Дейвид избра твърда и цинична позиция и възрази, че подобно съмнително поведение изобщо не може да се мери с нравите на главорезите от „Роган Ротбърг“. Трябваше само да спомене делото „Стрик Ривър“, за да спечели спора. Водата на Стрик Ривър в Уисконсин беше жестоко замърсена от печално известна химическа компания, чиито интереси защитаваше „Роган Ротбърг“, и след десетилетия свирепи съдебни спорове и умели правни маневри изхвърлянето на химикали в реката продължаваше.

Уоли се ровеше из чантата си.

Пред тях се извисиха небостъргачите и Дейвид се вгледа във величествените сгради, струпани в центъра на Чикаго. Тръст Тауър беше в средата.

— Сега щях да съм там — промърмори тихичко той.

Уоли вдигна очи и разбра какво си мисли Дейвид.

— Къде точно?

— В Тръст Тауър.

— Когато завърших втори курс право, през лятото работих като стажант в Сийърс Тауър. В „Мартин и Уилър“. И си мислех, че точно това искам.

— Какво стана?

— Не можах да изкарам изпита за адвокатска правоспособност.

Дейвид прибави това към растящия списък на недостатъците му.

— Няма да ти липсва, нали? — попита Уоли.

— Не, тръпки ме побиват само като погледна сградата. Не искам да стъпвам там.

— Завий наляво по „Уошингтън“. Наближаваме.

* * *

В Дейли Сентър двамата минаха през охранителните скенери и се изкачиха с асансьора до шестнайсетия етаж. Наоколо гъмжеше от адвокати, ищци и ответници, полицаи. Едни сновяха насам-натам, други стояха на групички, увлечени в сериозни разговори. Правосъдието дебнеше и, изглежда, всички се бояха от него.

Дейвид нямаше представа къде отива и какво прави, затова вървеше плътно до Уоли, който явно се чувстваше като у дома си. Отминаваха зала след зала.

— Никога ли не си виждал съдебна зала отвътре? — попита Уоли, докато крачеха бързо по протритите мраморни плочки.

— Не и откакто завърших университета.

— Невероятно. Какво си правил през последните пет години?

— Не ти трябва да знаеш.

— Вярвам ти. Тук сме — каза Уоли и посочи масивната двойна врата на една съдебна зала. Табелката върху вратата обявяваше:

„Окръжен съд, окръг Кук — Бракоразводна колегия, съдия Чарлс Бредбъри“.

— Кой е Бредбъри? — попита Дейвид.

— Сега ще го видиш.

Уоли отвори вратата и двамата влязоха вътре. Отзад се бяха настанили неколцина зяпачи. Адвокатите седяха отпред и изглеждаха отегчени. Свидетелското място пустееше — в момента нямаше дело. Съдия Бредбъри разглеждаше някакъв документ, без да бърза. Дейвид и Уоли седнаха на втория ред. Уоли огледа залата, видя клиентката си, усмихна се и кимна. После прошепна на Дейвид:

— Това се нарича свободен ден за разлика от съдебните дни. Общо взето, в такъв ден можеш да подаваш молби, да уреждаш рутинни въпроси и така нататък. Онази дама с късата жълта рокля е нашата любима клиентка Диана Нъксхол. Кани се да получи още един развод.

— Още един ли? — попита Дейвид и се озърна. Диана му намигна. Изрусена, с огромни гърди и крака до сливиците.

— Веднъж вече я уредих. Сега повтарям. Може да е имала и други разводи преди мен.

— Прилича ми на стриптийзьорка.

— Не бих се учудил.

Съдия Бредбъри подписа някакви документи. Адвокатите пристъпиха към него, заговориха, постигнаха каквото искаха и си тръгнаха. Минаха петнайсет минути и Уоли почна да се тревожи.

— Мистър Фиг — каза съдията.

Уоли и Дейвид минаха зад преградата, заобиколиха масите и застанаха пред ниския подиум, който позволяваше на адвокатите да се гледат почти очи в очи с негова чест. Бредбъри избута микрофона настрани, така че да разговарят, без да ги чуват.

— Какво става? — попита той.

— Имаме нов адвокат в кантората, господин съдия — гордо съобщи Уоли. — Запознайте се с Дейвид Зинк.

Дейвид протегна ръка и съдията сърдечно я стисна.

— Добре дошъл в моя съд.

— Дейвид работеше за голяма фирма в центъра — поясни Уоли.
— Сега иска да се запознае с истинското правосъдие.

— Няма да научиш много от Фиг — изкиска се Бредбъри.

— Той е учил в Харвард — каза Уоли още по-гордо.

— Тогава какво търсиш тук? — попита съдията. Изглеждаше абсолютно сериозен.

— Писна ми от голямата фирма — обясни Дейвид.

Уоли извади някакви документи.

— Имаме малък проблем, господин съдия. Моята клиентка е хубавицата Диана Нъксхол, с жълтата рокля на четвъртия ред отляво.

Бредбъри надникна над очилата и каза:

— Вижда ми се позната.

— Да, беше тук преди около година за втори или трети развод.

— Със същата рокля, струва ми се.

— Да, и аз така мисля. Същата рокля, но циците са нови.

— Успя ли да се облажиш?

— Още не.

Дейвид едва не припадна. Макар че никой не можеше да ги чуе, съдията и адвокатът обсъждаха в съда секс с клиентка.

— Какъв е проблемът? — попита Бредбъри.

— Не плаща. Дължи ми триста долара, но както и да натискам, нищо не мога да изкопча от нея.

— Къде точно натискаш?

— Ха-ха. Отказва да плати, господин съдия.

— Трябва да я погледна отблизо.

Уоли се завъртя и махна на Диана Нъксхол да дойде до подиума. Тя стана и с кокетна походка мина между скамейките, после излезе отпред. Адвокатите онемяха. Двамата пристави се събудиха. Другите присъстващи зяпнаха. Когато вървеше, роклята ставаше още по-къса. Дамата беше обула обувки с висок ток, от които би се изчервила дори улична проститутка. Когато тя застана до тях, Дейвид се отдръпна колкото можеше по-настрани.

Съдия Бредбъри се престори, че не я забелязва. Беше се задълбочил в съдържанието на съдебното досие.

— Развод по взаимно съгласие, нали, мистър Фиг?

— Точно така, ваша чест — отговори почтително Уоли.

— Всичко ли е наред?

— Да, освен дребния въпрос за хонорара ми.

— Тъкмо го забелязах — навъси се Бредбъри. — Изглежда, че става дума за триста долара, нали?

— Именно, господин съдия.

Бредбъри надникна над очилата и огледа най-напред гърдите на клиентката.

— Готова ли сте да уредите хонорара, мисис Нъксхол?

— Да, ваша чест — отговори тя с писклив глас. — Но ще трябва да отложи за другата седмица. Разбирате ли, в събота се омъжвам и... така де, просто няма как да го уредя в момента.

Прехвърляйки поглед от гърдите ѝ към лицето и обратно, негова чест произнесе важно:

— От опит знам, че в бракоразводните дела хонорарите никога не се плащат впоследствие. Аз се грижа за моите адвокати и държа да им бъде платено, преди да подпиша окончателното решение. Каква е цялата сума, мистър Фиг?

— Шестстотин. Тя плати в аванс половината.

Бредбъри се престори на смаян.

— Шестстотин? Това е много скромен хонорар, мисис Нъксхол. Защо не платихте на адвокатата си?

Очите ѝ изведнъж овлажняха.

Адвокатите и зрителите не можеха да чуят подробностите, но не откъсваха очи от Диана, особено от краката и обувките ѝ. Поразен от подобна сцена в съда, Дейвид се отдръпна още назад.

Бредбъри се приготви за финалния удар. Леко повиши глас и каза:

— Днес няма да ви дам развод, мисис Нъксхол. Щом платите на адвокатата си, ще подпиша решението. Разбирате ли?

Тя избърса сълзите от бузите си.

— Моля ви.

— Съжалявам, но при мен има ред. Държа всички задължения да се изпълняват — издръжка на съпруги, на деца, адвокатски хонорари. Това са само триста долара. Вземете назаем от някой приятел.

— Опитах се, но...

— Моля ви. Непрекъснато чувам това. Свободна сте.

Тя му обърна гръб и се отдалечи, последвана от похотливия поглед на съдията. Уоли също зяпаше и клатеше възхитено глава, готов всеки миг да се втурне след нея. Когато вратата се затвори, цялата съдебна зала отново си пое дъх. Бредбъри отпи глътка вода и попита:

— Нещо друго?

— Само още едно, господин съдия. Джоани Бренър. Взаимно съгласие, без спорове за имуществото, без деца и най-важното — хонорарът ми е платен изцяло.

— Доведи я.

— Не знам дали ставам за адвокат по разводите — призна Дейвид.

Вече бяха напуснали Дейли Сентър и караха бавно в натовареното движение.

— Страхотно, дойде за пръв път в съда, престоя по-малко от час и вече си планираш адвокатската практика — възхити се Уоли.

— И другите ли съдии правят като Бредбъри?

— Кое? Да защитават адвокатите ли? Не, повечето съдии отдавна са забравили какво е да бъдеш в окопите. Щом надянат черната тога, моментално забравят. Бредбъри е различен. Помни много добре с каква паплач си имаме работа.

— И сега какво? Диана ще си получи ли развода?

— Днес следобед ще дотърчи с парите в кантората и ще я уредим в петък. В събота се омъжва, а след около шест месеца ще дойде за нов развод.

— Предавам се. Наистина не ставам за тая работа.

— Добре де, гадничка е. Деветдесет процента от нея не са цвете за мирисане. Играем на дребно, за да си плащаме режийните, и мечтаем за големия удар. Но снощи, Дейвид, видях мечтата на живо и ще ти кажа защо. Чувал ли си за лекарство, наречено „Крейокс“?

— Не.

— Е, ще чуеш. То убива хора под път и над път, там ще е следващият голям колективен иск и трябва да побързаме да се включим. Накъде караш?

— Имам да свърша набързо една работа и след като сме в центъра, ще стане бързичко.

Минута по-късно Дейвид спря на забранено място пред „Абнър“.

— Бил ли си тук? — попита той.

— О, да. Малко са баровете, които не познавам, Дейвид. Но отдавна не съм идвал.

— Аз пък вчера бях и трябва да си платя сметката.

— Защо не я плати вчера?

— Защото не можех да си намеря джобовете, не помниш ли?

— Ще чакам в колата — каза Уоли и хвърли към вратата на бара дълъг поглед, изпълнен с копнеж.

Мис Спенс седеше на трона си със замъглени очи и поруменели бузи, напълно откъсната от света. Абнър се суетеше зад бара, правеше коктейли, наливаше бира, плъзгаше по плота чинии с хамбургери. Дейвид го изчака да се приближи до касата и каза:

— Хей, върнах се.

Абнър се усмихна.

— Значи все пак си оцелял?

— О, да. Току-що бях в съда. Пазиш ли ми сметката?

Абнър бръкна в чекмеджето и извади някакво листче.

— Да закръглим на сто и трийсет долара.

— Само толкова ли? — Дейвид му подаде две банкноти по сто долара. — Задръж рестото.

Абнър кимна към мис Спенс, която бе притворила очи.

— Мацката ти е тук.

— Днес не е толкова хубава — каза Дейвид.

— Снощи дойде един мой приятел от финансите. Каза, че имала към осем милиарда.

— Знаеш ли, май започна да се разхубавява.

— Мисля, че те харесва, но гледай да не я изтървеш.

— По-добре да не я закачам. Благодаря, че се погрижи за мен.

— Няма проблеми. Ела някой път пак да се видим.

Не ми се вярва да стане, помисли си Дейвид, докато набързо си стискаха ръцете за сбогом.

11

Макар и лишен от шофьорски права, Уоли се оказа умел навигатор. Някъде около летище „Мидуей“ той упъти Дейвид през поредица от завои по къси улички, намери изход от две отчайващи задънени алеи, настоя сам да кара две пресечки в насрещното платно и през цялото време не прекрати монолога, като на няколко пъти подхвърли: „Познавам това място като собствения си джоб.“ Паркираха пред порутена сграда с алуминиево фолио на прозорците, скара за барбекю на верандата и грамаден оранжев котарак пред входната врата.

— И кой живее тук? — попита Дейвид, оглеждайки занемарения квартал.

На отсрещния тротоар двама рошави хлапаци зяпаха в захлас лъскавото му ауди.

— Тук живее една чудесна жена на име Айрис Клопек, вдовица на Пърси Клопек, който умря в съня си преди около осемнайсет месеца на четирийсет и осем години. Много печално. Веднъж дойдоха при мен да се консултират за развод, но после размислиха. Доколкото си спомням, той беше доста дебел, но далеч не колкото нея.

Двамата адвокати седяха в колата и разговаряха, сякаш не им се излизаше. Само двама агенти на ФБР с черни костюми и черна лимузина биха могли да изглеждат по-подозрително.

— А защо сме тук? — попита Дейвид.

— Заради „Крейокс“, приятелю, заради „Крейокс“. Искам да поговоря с Айрис и да проверя дали случайно Пърси не го е вземал, преди да умре. Ако е така — ура! Имаме още една жертва на „Крейокс“ с цена някъде между два и четири милиона. Други въпроси?

О, Дейвид имаше десетки въпроси. Виеше му се свят от мисълта, че ще нахълтат неканени при вдовицата Клопек, за да разпитват за покойния ѝ съпруг.

— Тя очаква ли ни? — попита той.

— Аз не съм ѝ се обаждал. А ти?

— Всъщност не.

Уоли отвори вратата и излезе. Дейвид неохотно го последва и намери сили да се намръщи на хлапаците, които зяпаха колата. Оранжевият котарак не благоволи да се мръдне от изтривалката. Звънецът не се чуваше отвън, затова Уоли започна да чука. Блъскаше все по-силно и по-силно, а Дейвид продължаваше да се озърта нервно към улицата. Най-сетне прозвуча тракане на верига и вратата се откряна.

— Кой е? — попита женски глас.

— Адвокат Уоли Фиг. Търся Айрис Клопек.

Вратата се отвори и Айрис изникна зад стъклената външна врата. Наистина беше потресаващо дебела, облечена в нещо като бежов чаршаф с отвори за главата и ръцете.

— Кои сте вие? — попита тя.

— Уоли Фиг, Айрис. Запознахме се, когато двамата с Пърси мислехте за развод. Трябва да е било преди около три години. Дойдохте в кантората ми на Престън Авеню.

— Пърси умря — каза тя.

— Да, знам. Съжалявам. Затова съм тук. Искам да поговорим за смъртта му. Интересно ми е какви лекарства вземаше, преди да умре.

— Какво значение има?

— Напоследък се водят много съдебни дела за лекарства против холестерола, болкоуспокояващи и антидепресанти. Някои от тия лекарства са убили хиляди хора. Става дума за големи пари.

Тя помълча и ги огледа, после каза:

— Вътре е ужасно разхвърляно.

Каква изненада, помисли си Дейвид.

Последваха я навътре към тясна мръсна кухня и седнаха около масата. Тя наля нескафе в три разнокалибрени чаши, после се настани срещу тях. Столът на Дейвид беше готов да се разпадне всеки момент. Нейният не беше по-стабилен. Пътешествието до вратата и обратно към кухнята заедно с усилията по приготвяне на кафето я бе изтощило. По челото ѝ се стичаше пот.

Най-сетне Уоли се нареди да представи Дейвид на мисис Клопек.

— Дейвид е учил право в Харвард и наскоро се присъедини към екипа ни — каза той.

Тя не протегна ръка, Дейвид също не си направи труда. Изобщо не я интересуваше кой къде и какво е учил. Гърдите ѝ свистяха шумно като стара фурна. Стаята миришеше на засъхнала котешка урина и застоял цигарен дим.

Уоли отново изрази лицемерните си съболезнования за кончината на скъпия Пърси, после бързо премина на темата.

— Интересувам се главно от лекарство против холестерола, наречено „Крейокс“. Вземаше ли го Пърси, преди да умре?

Мисис Клопек отговори без колебание:

— Да. Вземаше го от години. Аз също, но спрях.

Уоли изпита едновременно радост, че Пърси е вземал лекарството, и разочарование, че Айрис е престанала.

— Има ли нещо нередно с „Крейокс“? — попита тя.

— О, да, много нередно — каза Уоли и потри длани.

И той се впусна в сладкодумна и убедителна реч против „Крейокс“ и „Варик Лабс“. Подбираще най-сочните факти и данни от предварителните проучвания, правени от адвокатите по колективни искове. Сипеше дълги цитати от делото във Форт Лодърдейл. Доказа убедително, че времето е от изключително значение и Айрис трябва незабавно да потърси услугите на „Финли и Фиг“.

— Колко ще ми струва? — попита тя.

— Нито цент — отвърна светкавично Уоли. — Ние поемаме съдебните разходи и получаваме четирийсет на сто от обезщетението.

Кафето имаше вкус на солена вода. Дейвид отпи само една глътка и едва не я изплю. Айрис обаче явно си го харесваше. Тя завъртя кафето в огромната си уста и преглътна с удоволствие.

— Четирийсет процента ми се виждат твърде много — заяви тя.

— Това ще е много сложен процес, Айрис, срещу корпорация с милиарди долари и хиляди адвокати. Погледни го така. В момента имаш шейсет процента от нищо. Ако наемеш нашата фирма, след година или две може да имаш шейсет процента от нещо голямо.

— Колко голямо?

— Труден въпрос, Айрис, но помня, че ти винаги задаваш трудни въпроси. Точно затова те харесвам. Труден въпрос и, честно казано, не мога да отговоря, защото никой не е в състояние да предскаже какво ще решат съдебните заседатели. Може да прозрат истината за „Крейокс“, да се разгневят срещу „Варик“ и да ти дадат милион

долара. Или пък да повярват на лъжите на „Варик“ и коварните адвокати и да не ти дадат нищо. Лично аз съм склонен да вярвам, че делото ще ти донесе милион, Айрис, но трябва да разбереш, че не мога нищо да обещавам. — Той погледна Дейвид. — Нали, Дейвид, при подобни дела не можем да обещаваме. Нищо не е гарантирано.

— Точно така — каза убедително Дейвид в ролята си на новоизпечен специалист по колективните иски.

Мисис Клопек се нажабурка с още солена вода и хвърли строг поглед към Уоли.

— Малко помощ определено ще ми дойде добре — каза тя. — Останахме само двамата с Клинт, а той напоследък работи на половин ден. — Уоли и Дейвид кимаха и си водеха записки, сякаш знаеха много добре кой е Клинт. Тя не си направи труда да поясни. — Карам на хиляда и двеста долара социални помощи, така че каквото изкопчите, ще е добре дошло.

— Ще ти спечелим нещо, Айрис. Сигурен съм.

— Кога може да стане?

— Пак задаваш труден въпрос, Айрис. Единият вариант е ударът с „Крейокс“ да бъде толкова тежък, че компанията да вдигне ръце и да предложи огромни обезщетения. Повечето адвокати, включително и аз, очакват това да се случи в близките двайсет и четири месеца. Другият вариант е „Варик“ да отиде на съд само по няколко от случаите, за да изпробва накъде духа вятърът, да види какво мислят за лекарството съдебните заседатели. Ако стане така, обезщетението може да се позабави.

Дори Дейвид с неговата отлична диплома и пет години адвокатски опит почваше да вярва, че Уоли знае какво говори. Младши съдружникът продължи:

— Ако се стигне до обезщетение, а ние вярваме, че ще стане така, най-напред ще се преговаря по смъртните случаи. После „Варик“ ще бърза отчаяно да уреди останалите случаи като твоя.

— Аз не съм ли смъртен случай? — попита объркано тя.

— Засега не. Научните доказателства не са много ясни, но има голяма вероятност „Крейокс“ да причинява сърдечни заболявания на хора, които иначе са напълно здрави.

Как можеше някой да гледа мисис Айрис Клопек и да я нарече „напълно здрава“ — това бе абсолютно неразбираемо, поне за Дейвид.

— Имай милост — каза тя и очите ѝ се навлажниха. — Само това ми липсваше — още проблеми със сърцето.

— Недей да го мислиш сега — заяви Уоли без ни най-малко намерение да я утеши. — С твоя случай ще се заемем по-късно. Важното е да задвижим нещата около Пърси. Ти си негова вдовица и основна наследница; следователно трябва да ме наемеш и да действаш като представител на неговите интереси. — Той извади лист от джоба на смачканото си сако и го разгъна пред Айрис. — Това е договор за правни услуги. Ти и Пърси вече веднъж подписахте такъв, когато дойдохте в кабинета ми за развода.

— Не помня да съм подписвала — каза тя.

— Пазим го в архива. Но трябва да подпишеш нов, преди да задвижа иска ти срещу „Варик“.

— И си сигурен, че всичко това е законно и така нататък? — попита тя колебливо и неуверено.

На Дейвид му се стори странно, че един потенциален клиент пита адвоката си дали документът е „законен“. Уоли обаче наистина не вдъхваше чувство за строги морални норми. Въпросът не го смути.

— Всички наши клиенти в делото срещу „Крейокс“ подписват такъв документ — отговори той.

Малко хитруваше, тъй като на практика Айрис щеше да е първата. Имаше и други възможни клиенти, но засега никой не бе подписал договор.

Тя прочете и подписа.

Докато прибираше листа в джоба си, Уоли каза:

— А сега слушай, Айрис. Нуждая се от твоята помощ. Искам да потърсиш още пострадали от „Крейокс“. Приятели, роднини, съседи, всички, които може да са жертви на това лекарство. Нашата фирма предлага хонорар от петстотин долара за смъртен случай и двеста долара за здравни увреждания. В брой.

Очите ѝ изведнъж пресъхнаха. Присвиха се, после по тъглчетата на устните ѝ трепна едва доловима усмивка. Вече си мислеше за другите жертви.

Дейвид успя да запази навъсено адвокатско изражение, докато пълнеше бележника си с безсмислени драскулки и се мъчеше да осъзнае чутото. Беше ли всичко това морално? Законно? Парични подкупи за привличане на нови клиенти?

— Случайно да знаеш за друг смъртен случай, свързан с „Крейокс“? — попита Уоли.

Айрис едва не изрече нещо, но си прехапа езика. Очевидно знаеше някакво име.

— Петстотин долара, а? — каза тя и внезапно стрелна поглед от Дейвид към Уоли.

— Така се разбрахме. Кой е?

— На две пресечки от тук има един човек, дето често играеше покер с Пърси. Гътна се под душа миналата годна, два месеца след като почина Пърси. Знам със сигурност, че вземаше „Крейокс“.

В очите на Уоли лумна безумен пламък.

— Как се казва?

— Ти обеща в брой, нали така? Петстотин в брой. Искам да видя парите, мистър Фиг, преди да ти подам още един случай. Много ми трябват.

Засегнат за миг Уоли отвърна с убедителна лъжа:

— Е, обикновено изтегляме от фирмената сметка, за да не мърморят счетоводителите, нали разбираш?

Тя скръсти шишкавите си ръце на гърдите, вирна глава, присви очи и каза:

— Чудесно. Върви да изтеглиш парите и ми ги донеси. Тогава ще ти дам името.

Уоли посегна към портфейла си.

— Не знам дали нося толкова пари. Дейвид, ти как си с финансите?

Дейвид инстинктивно извади портфейла си. Айрис подозрително наблюдаваше как двамата адвокати се мъчат да съберат сумата. Уоли намери три банкноти от двайсет долара и една от пет, после погледна с надежда към Дейвид, който изброи двеста и двайсет в различни банкноти. Ако не бяха отскочили до „Абнър“ да платят сметката, нямаше да им достигат само петнайсет долара.

— Мислех си, че адвокатите имат пари — подметна Айрис.

— Държим си ги в банката — отвърна светкавично Уоли, който не искаше да отстъпи и на сантиметър. — Изглежда, че имаме двеста осемдесет и пет долара. Утре ще намина да ти донеса останалите.

Айрис поклати глава.

— Хайде де, Айрис — примоли се Уоли. — Вече си наша клиентка. В един екип сме. Говорим за огромно обезщетение някой ден, а ти не искаш да ни повярваш за двеста долара?

— Искам разписка — заяви тя.

В този момент Дейвид би предпочел да прояви твърдост, да си вземе парите от масата и да се сбогува. Но сега плуваше в чужди води и знаеше, че играта не е негова. Уоли обаче беше набрал инерция. Той набързо надраска разписка в бележника си, подписа се и плъзна листа по масата. Айрис бавно прочете текста, навъси се неодобрително и подаде разписката на Дейвид.

— Подпиши се и ти.

За пръв път след славното бягство Дейвид Зинк се усъмни дали е постъпил разумно. Преди около четирийсет и осем часа работеше по сложна операция с високолихвени облигации, емитирани от правителството на Индия. Сделката беше за около петнайсет милиарда долара. А сега, в новия му живот на адвокат, търсец клиенти на улицата, една двестакилограмова жена го изнудваше да се подпише върху лист безполезна хартия.

Той се поколеба, въздъхна дълбоко, хвърли към Уоли безкрайно озадачен поглед и се подписа.

Колкото по-навътре навлизаха в занемарения квартал, толкова по-жалка ставаше картината. Споменатите от Айрис „две пресечки“ се оказаха по-скоро пет и когато най-сетне откриха къщата и спряха пред нея, Дейвид сериозно се разтревожи да не ги сполети нещо.

Домът на вдовицата Козарт представляваше истинска крепост — миниатюрна тухлена сграда с двуметрова ограда от телена мрежа. Според Айрис покойният Хърб Козарт водел непримирима война с младежките банди, които върлували по улиците. По цял ден седял на верандата с ловджийска пушка в ръцете, гледал свирепо чернокожите хулигани и ги ругаел, ако идвали по-наблизо. Когато умрял, някой окичил с балони оградата. Друг метнал посред нощ връзка фойерверки отпред в градината. Мисис Козарт възнамерявала да се пресели, твърдеше Айрис.

Докато изключваше двигателя, Дейвид погледна напред по улицата и възкликна:

— Олеле!

Уоли застина, погледна в същата посока и каза:

— Това може да е интересно.

Петима чернокожи тийнейджъри в типично рапърско облекло бяха забелязали лъскавото ауди и го оглеждаха съсредоточено от петдесет метра разстояние.

— Мисля да остана в колата — каза Дейвид. — Ти можеш и сам да се справиш.

— Правилно. Няма да се бавя.

Уоли изскочи навън с чантата си. Айрис се бе обадила по телефона и мисис Козарт, чакаше на верандата.

Бандата тръгна към аудито. Дейвид заключи вратите и си помисли колко хубаво би било да има някакъв пистолет — просто за самозащита. Нещо, което да покаже на момчетата, че трябва да отидат да се забавляват другаде. Но тъй като беше въоръжен само с клетъчен телефон, той го вдигна до ухото си и се престори на вгълбен в разговора, докато бандата приближаваше. Момчетата обкръжиха колата, бъррейки непрекъснато, макар че Дейвид не успяваше да разбере какво казват. Минутите минаваха и той очакваше всеки момент върху стъклото да се стовари тухла. Бандата се събра до предната броня и петимата се облегнаха небрежно на капака, сякаш колата бе тяхна и искаха да я използват като място за отдих. Полюшваха я леко, но внимаваха да не одраскат боята. После единият запали цигара с марихуана и я пусна от ръка на ръка.

Дейвид се зачуди дали да включи двигателя и да се опита да се отдалечи, но това би създадо редица проблеми — не на последно място клетият Уоли би останал блокиран тук. После се запита дали да не свали стъклото и да заговори приятелски тия момчета, само че те съвсем не изглеждаха дружелюбно настроени.

С крайчеца на окото си Дейвид видя как вратата на мисис Козарт изведнъж се разтвори широко и Уоли изхвъркна от къщата. Той бръкна в издутата си чанта, измъкна грамаден черен револвер и изрева:

— ФБР! Дръпнете се от проклетата кола!

Момчетата бяха толкова стреснати, че не се размърдаха незабавно, затова Уоли се прицели в облаците, натисна спусъка и над квартала отекна силен гърмеж. Петимата бързо-бързо се разпръснаха и изчезнаха.

Уоли пусна револвера обратно в чантата си, седна до Дейвид и затръшна вратата.

— Да се махаме от тук — извика той.

Дейвид вече потегляше.

— Гадинки — изсъска Уоли.

— Винаги ли носиш оръжие? — попита Дейвид.

— Имам разрешително. Да, винаги нося оръжие. В нашия занаят може и да потрябва.

— Другите адвокати носят ли?

— Не ми пука какво правят другите адвокати, разбра ли? Не е моя работа да ги пазя. Вече два пъти съм ограбван в тоя град и няма да позволя да се случи трети път.

Дейвид зави зад ъгъла и подкара с пълна газ през квартала. Уоли продължаваше:

— Оная луда жена искаше пари. Айрис, естествено, ѝ се обадила, че идваме, и ѝ казала за хонорара, но понеже бабата е побъркана, чула само за петстотинте долара.

— Накара ли я да подпише?

— Не. Искаше пари, което е много глупаво, защото Айрис знаеше, че ни обра до шушка.

— Къде отиваме сега?

— В кантората. Тя не пожела дори да ми каже името на съпруга си, така че ще трябва да се разровим и да го разберем. Защо не се заемеш с това, като се приберем?

— Но той не е наш клиент.

— Да, мъртъв е. И тъй като жена му е смахната, ама съвсем побъркана, можем да уредим съдебен попечител, който да подпише от негово име. За всичко си има начини, Дейвид. Ще се научиш.

— О, уча се. Не е ли противозаконно да стреляш в рамките на града?

— Я виж ти, значи са те научили на нещо в Харвард. Да, прав си. А още по-противозаконно е да стреляш и куршумът да попадне в нечий череп. Нарича се убийство и става поне два пъти дневно тук, в Чикаго. И тъй като има толкова много убийства, полицаите са претоварени и нямат време да се разправят с безобидни гърмежи във въздуха. Какво, да не си решил да ме докладваш?

— Не. Просто съм любопитен. Оскар носи ли револвер?

— Мисля, че не, но държи един в чекмеджето си. Веднъж ядосан клиент го нападна в кабинета. Заради развода си. Беше простичък развод по взаимно съгласие, без възражения и от двете страни, а Оскар някак се изхитри да загуби.

— Как може да загубиш развод по взаимно съгласие?

— Не знам, но недей да питаш Оскар, ако обичаш. Темата все още е болезнена. Така или иначе, той каза на клиента, че трябва да заведат ново дело и да минат пак по същия път, а клиентът побесня и го преби.

— Оскар не ми се вижда безпомощен. Клиентът трябва да е бил страхотен мъжага.

— Кой ти каза, че е бил мъж?

— Жена ли?

— Аха. Много едра и много сърдита, но все пак жена. Най-напред метнала по него кафена чаша — керамична, не картонена — и го улучила право между очите. После грабнала чадъра му и започнала да го пердаши. Четиринайсет шева. Вали Пенбейкър се казваше, никога няма да я забравя.

— Кой ги е разтървал?

— Накрая Рошел влязла в кабинета — Оскар се къльне, че изчакала сума ти време, — издърпала Вали и я укротила. После извикала ченгетата, които прибрали Вали. Обвиниха я в нанасяне на телесни повреди. Тя пък заведе дело за адвокатска некомпетентност. Докато нещата се уталожат, загубихме две години и някъде към пет хиляди долара. От тогава Оскар си държи пищов в чекмеджето.

Какво ли биха си помислили онези от „Роган Ротбърг“, запита се Дейвид. Адвокати, които носят оръжие. Адвокати, които се представят за агенти от ФБР и стрелят във въздуха. Адвокати, пребивани от недоволни клиенти.

Едва не попита Уоли дали и той не е бит от клиент, но навреме си прехапа езика. Струваше му се, че знае отговора.

12

Завърнаха се към привидната безопасност на кантората около четири и половина. Принтерът бълваше лист след лист. На масата Рошел сортираше и подреждаше купчинки писма.

— Какво сте й направили на Диана Нъксхол? — изръмжа тя на Уоли.

— Нека просто да кажем, че разводът ѝ се отлага, докато намери начин да плати на адвоката си. Защо?

— Вече три пъти се обажда по телефона, плаче и нарежда. Пита по кое време ще се приберете. Много иска да ви види.

— Добре. Това означава, че е намерила парите.

Уоли преглеждаше едно писмо от купчината на масата. Подаде листа на Дейвид, който зачете и още първото изречение го грабна: *Пазете се от „Крейокс“!*

— Хайде сега да подписваме — каза Уоли. — Искам да заминат днес следобед. Времето не чака.

Писмата бяха отпечатани върху бланки на „Финли и Фиг“ с подател Уолис Т. Фиг, адвокат и юридически съветник. След името му в края на текста имаше място само за един подпис.

— А аз какво да правя? — попита Дейвид.

— Започвай да ме подписваш — отвърна Уоли.

— Моля?

— Започвай да ме подписваш. Да не мислиш, че сам ще сложа три хиляди подписа?

— Значи искаш да ти фалшифицирам подписа?

— Не, упълномощавам те да ме подпишеш на тези писма — изрече Уоли бавно и отчетливо, сякаш говореше с идиот. После погледна Рошел. — И вие също.

— Вече подписах сто — каза тя, докато подаваше още едно писмо на Дейвид. — Вижте този подпис. И първокласник би се справил по-добре.

Имаше право. Подписът представляваше някаква небрежна драскулка с вълниста извивка в началото, която навярно трябваше да е „У“, а после рязък скок нагоре за „Г“ или „Ф“. Дейвид взе едно писмо, току-що подписано от Уоли, и го сравни с фалшификацията на Рошел. Донякъде си приличаха, но и двата варианта бяха нечетливи и неразгадаеми.

— Да, много е зле — съгласи се Дейвид.

— Няма значение какво ще надраскаш, така или иначе никой не може да го разчете — добави Рошел.

— Аз пък мисля, че изглежда много внушително — заяви Уоли, подписвайки със замах. — Хайде сега да се хванем на работа, а?

Дейвид седна и започна да експериментира с драскулката. Рошел сгъваше писмата, пъхаше ги в пликове и лепеше марки. След няколко минути Дейвид попита:

— Кои са тия Хора?

— Наши клиенти от базата данни — отговори Уоли с нескрита гордост. — Над три хиляди имена.

— От колко време насам?

— Около двайсет години — каза Рошел.

— Значи за някои от тия хора нямате информация от много години, прав ли съм?

— Така е — съгласи се тя. — Някои вероятно са мъртви, други са се преселили. Мнозина няма да се зарадват, като получат писмо от „Финли и Фиг“.

— Ако са мъртви, дано да е от „Крейокс“ — изтърси Уоли и избухна в гръмогласен смях.

Дейвид и Рошел не видяха в това нищо смешно. За няколко минути настана мълчание. Дейвид си мислеше за стаичката горе и колко ще трябва да работи по нея. Рошел гледаше часовника в очакване да стане пет. Уоли радостно хвърляше мрежата си за нови клиенти.

— Каква реакция очакваш? — попита Дейвид.

Рошел извъртя очи към тавана, сякаш искаше да каже: „Никаква.“

Уоли спря за момент и разтръска изтръпналата си десница.

— Страхотен въпрос — призна той, после се почеса по брадата и погледна нагоре, като че никой друг не би могъл да отговори на

толкова сложен въпрос. — Да приемем, че един процент от възрастното население в тази страна взема „Крейокс“. И така...

— Откъде взе този процент? — прекъсна го Дейвид.

— Проучване. Има го в папката. Взemi си я довечера у дома да се запознаеш с фактите. И така, както казах, един процент от нашата клиентела са трийсет души. Ако двайсет процента от тях са имали проблеми със сърцето, значи имаме пет или шест случая. Може би дори седем-осем, кой знае. И ако вярваме, както вярвам аз, че всеки случай, особено смъртен, струва към два милиона, значи ни чакат много дебели пачки. Имам чувството, че никой тук не ми вярва, но няма да споря.

— Нищо не съм казала — обади се Рошел.

— Просто съм любопитен, това е — каза Дейвид. Минаха две минути, после той пак попита: — И кога ще подадем големия иск?

Уоли се изкашля като лектор преди поредния семинар.

— Много скоро. Айрис Клопек вече подписа, така че, ако искаме, можем да тръгнем на съд още утре. Възнамерявам да привлека вдовицата на Честър Марино веднага след погребението. Тия писма заминават днес; след ден-два телефоните ще почнат да звънят. С малко късмет до седмица можем да имаме половин дузина случаи. Тогава подаваме иска. Утре ще почна да подготвям черновите. При тия колективни иски е много важно документите да се подадат бързо. Хвърляме бомбата тук, в Чикаго, вестниците излизат с огромни заглавия и всички, които вземат „Крейокс“, захвърлят лекарството и ни се обаждат.

— Ооох! — въздъхна Рошел.

— Само да стигнем до споразумението, тогава няма да има „ох“ и „ах“.

Дейвид побърза да прекрати спора в зародиш.

— В щатския или във федералния съд?

— Добър въпрос и искам точно ти да го проучиш. Ако отидем в щатския, можем да съдим и лекарите, които са предписали „Крейокс“ на клиентите ни. Така си осигуряваме повече ответници, но и повече неприятности със защитата. Откровено казано, „Варик Лабс“ имат предостатъчно пари, за да ощастливят всички ни, така че съм склонен да не закачаме докторите. Откъм федералната страна, тъй като процесите срещу „Крейокс“ ще обхванат цялата нация, можем да се

включим в мрежата за колективни искиове и да следваме общия устрем. Никой не очаква исковете наистина да влязат в съдебна зала и когато започнат пазарлъците за обезщетенията, трябва да сме във връзка с едрите риби.

Уоли отново говореше толкова уверено, че Дейвид искаше да му повярва. Но вече беше във фирмата от достатъчно време, за да знае, че Уоли никога не е работил по колективен иск. Нито пък Оскар.

Вратата на Оскар се отвори и старши съдружникът излезе, както винаги с навъсено и уморено лице.

— Какво е това, по дяволите? — любезно попита той.

Никой не отговори. Оскар отиде до масата, вдигна едно писмо и пак го пусна. Канеше се да каже нещо, когато външната врата се отвори с трясък и в кантората нахълта някакъв огромен рошав неандерталец, покрит с татуировки.

— Кой е Фиг? — изрева той.

Без колебание Оскар, Дейвид и дори Рошел посочиха Уоли, който замръзна и се ококори. Зад натрапника се зададе русата мацка с жълтата рокля от бракоразводния съд, Диана Нъксхол.

— Ето го, Трип! — провикна се тя. — Онзи, ниският дебелак!

Трип мигновено се отпрати към Уоли, готов да го убие на място. Останалите от фирмата се отдръпнаха, оставяйки колегата да се справя както може. Трип сви юмруци, надвеси се над Уоли и изръмжа:

— Виж какво, жалък плъх! Женим се в събота, така че утре момичето ми трябва да получи развод. Какъв е проблемът?

Без да става, Уоли се сви в очакване на пердаха и отговори:

— Ами бих искал да ми плати.

— Нали обеща да ти плати по-късно?

— Ами, да, обещах — обади се Диана.

— Ако ме пипнеш, ще уредя да те арестуват — каза Уоли. — В затвора няма как да се ожениш.

— Нали ти казах, че се прави на много умен — рече Диана.

Тъй като се нуждаеше да удари нещо, но още не беше готов да напердаши Уоли, Трип перна с длан една купчина писма и листовете се разхвърчаха.

— Да уредиш развода, Фиг, разбра ли ме? Утре ще бъда в съда и ако момичето ми не си получи развода, ще ти смачкам дебелия задник още там.

— Обади се на полицията — кресна Оскар към Рошел, която бе прекалено уплашена, за да помръдне.

Трип се нуждаеше от нещо по-драматично, затова грабна от масата един дебел правен том и го метна към прозореца. По верандата със звън се посипа натрошено стъкло. Прели изляя, но побърза да се скрие под бюрото на Рошел.

Очите на Трип бяха изцъклени и святкаха.

— Ще ти строша врата, Фиг. Чу ли ме?

— Удари го, Трип! — насърчи го Диана.

Дейвид се озърна към канапето и видя чантата на Уоли. Незабелязано пристъпи натам.

— Утре ще сме в съда, Фиг. Ти ще бъдеш ли там? — Трип направи още една крачка напред. Уоли се стегна в очакване на удара. Рошел мръдна към бюрото си и това раздразни Трип. — Не мърдай! Никакви ченгета няма да викаш!

— Извикай полицията — кресна отново Оскар, но не прояви намерение да го направи сам. Дейвид пристъпваше все по-близо до чантата.

— Недей да ми мълчиш, Фиг — повиши глас Трип.

— Той ужасно ме изложи в съда — изхленчи Диана. Очевидно жадуваше за кръвопролитие.

— Ти си гаден плужек, Фиг, знаеш ли го?

Уоли тъкмо се канеше да каже нещо, когато Трип най-сетне пристъпи към действие. Блъсна адвокатата в гърдите — тласъкът беше сравнително лек за мощното му телосложение, но все пак си оставаше физическо насилие.

— Хей, внимавай! — викна Уоли и го плесна през ръката.

Дейвид бързо отвори чантата и измъкна дългия черен колт магнум четирийсет и четвърти калибър. Не помнеше някога да е докосвал оръжие и нямаше представа дали може да го направи сега, без да си простреля ръката, но все пак знаеше как да избягва спусъка.

— Дръж, Уоли — каза той и сложи револвера на масата. Уоли го грабна, скочи от стола и условията на схватката се промениха драстично.

— Мамка му! — изгърси Трип с изтънял глас и направи голяма крачка назад.

Диана се разхленчи и изтича зад гърба му. Рошел и Оскар бяха също толкова стреснати от вида на оръжието. Уоли не се целеше в никого, но държеше револвера така, че да няма съмнение в способността му да изстреля няколко куршума за броени секунди.

— Най-напред искам извинение — заяви той и направи крачка към Трип, който бе загубил цялата си агресивност. — Ама че си нагъл — да идваш тук и да поставяш условия, когато момичето ти не си плаща сметките.

Трип, който несъмнено имаше опит с огнестрелните оръжия, се втренчи в колта и смирено изблея:

— Да бе, мой човек, прав си.

— Обадете се в полицията, мис Гибсън — каза Уоли и тя набра 911.

Прели подаде глава и изръмжа срещу Трип.

— Искам триста долара за развода и двеста за прозореца — отсече Уоли.

Трип продължаваше да отстъпва, а Диана се криеше зад него.

— Не се впрягай, мой човек — каза Трип и вдигна длани пред себе си.

— О, изобщо не се впрягам.

— Направи нещо, скъпи — обади се Диана.

— Какво? Видя ли го колко голям пищов има?

— Не може ли просто да си излезем? — попита тя.

— Не — отговори Уоли. — Не и преди да дойдат ченгетата.

Той леко повдигна револвера, като внимаваше да не го насочва право срещу Трип.

Рошел се отдръпна от бюрото си и мина в кухнята.

— Не се впрягай, мой човек — повтори умолително Трип. — Тръгваме си.

— Не, не си тръгвате.

Полицията пристигна след няколко минути. Сложиха белезници на Трип и го вкараха отзад в патрулката. Диана се разплака, без да впечатли никого, после се опита да флиртува с ченгетата и това даде малко по-добър резултат. В крайна сметка обаче Трип бе откаран да отговаря по обвинения за нападение и вандализъм.

Когато вълнението отмина, Рошел и Оскар си тръгнаха и оставиха Уоли и Дейвид да метат счупените стъкла и да продължат с подписите. Двата работиха около час — подписваха писмата както им падне и обсъждаха какво да правят със счупения прозорец. Нямаше начин да го поправят до утре, а кантората нямаше да оцелее дотогава без стъкло. „Престън“ не беше опасен квартал, но никой не си оставяше къщата или колата отключена. Уоли тъкмо бе взел решение да пренощува на канапето до масата, с револвера и Прели наблизо, когато външната врата се отвори и Диана цъфна за втори път.

— Какво търсиш тук? — попита Уоли.

— Трябва да поговорим, Уоли — каза тя с леко неясен и много по-мек глас.

Седна на стола до бюрото на Рошел и праметна крак върху крак така, че да разкрие максимално количество плът. Имаше много хубави крака и носеше същите предизвикателни обувки, както в съда тази сутрин.

— О-ла-ла — въздъхна тихичко Уоли. После попита: — И за какво искаш да си поговорим?

— Мисля, че е пила — прошепна Дейвид, продължавайки да подписва.

— Не знам дали да се омъжа за Трип — заяви тя.

— Той е грубиян и неудачник, Диана. Можеш да намериш по-добър.

— Но наистина искам да се разведа, Уоли. Не можеш ли да ми помогнеш?

— Ами плати ми тогава.

— Не мога да намеря пари до утре. Кълна се, истина е.

Дейвид реши, че ако случаят беше негов, щеше да направи всичко необходимо за развода и да се отърве от Диана и Трип. Просто не си струваше да търпи всичките неприятности само заради триста долара.

Тя отново праметна крак върху крак и полата ѝ се вдигна още по-високо.

— Мислех си, Уоли, че може да се споразумеем по друг начин. Нали разбираш, само ние двамата.

Уоли въздъхна, погледна краката, позамисли се и отговори:

— Няма начин. Тая нощ се налага да стоя тук, защото някакъв досадник ни счупи прозореца.

— Тогава оставам и аз — изгука тя и облиза яркочервените си устни.

Уоли никога не бе имал толкова силна воля, че да обърне гръб на подобни ситуации — не че му се случваха често. Рядко срещаше толкова откровени и праволинейни клиентки. Всъщност в този ужасен, но и вълнуващ момент не си спомняше нито една, която да е била толкова достъпна.

— Може и да измислим нещо — каза той, гледайки Диана с блеснали очи.

Дейвид скочи на крака и грабна куфарчето си.

— Аз си тръгвам.

— Може да поостанеш — каза Диана.

Пред очите му мигновено изникна грозна картина — щастливият съпруг Дейвид изневерява с една красива уличница, имаща толкова разводи, колкото и нейният шишкав и гол адвокат. Дейвид хукна навън и затръшва вратата зад гърба си.

Любимото им бистро за вечеря беше в Линкълн Парк, само на няколко минути пеша от дома им. Когато Дейвид се прибираше смазан след поредния изтощителен ден във фирмата, често се срещаха там да хапнат набързо, преди кухнята да затвори в единайсет. Тази вечер обаче дойдоха преди девет и завариха заведението претъпкано. Едва успяха да си намерят масичка в ъгъла.

По някое време към средата на петгодишната си кариера при „Роган Ротбърг“ Дейвид бе възприел правилото никога да не обсъжда работата си у дома и да оставя проблемите в службата. Всичко бе толкова неприятно, противно и скучно, че просто не искаше да натоварва и Хелън. Тя охотно бе приела и затова обикновено си говореха за приятели или за нейното обучение. Но изведнъж нещата се промениха. Голямата фирма вече я нямаше заедно с безличните клиенти и досадните папки. Сега Дейвид работеше с истински хора, вършещи невероятни неща, които трябваше да се разкажат най-подробно. Ето например двете въоръжени схватки, които бе преживял заедно с верния си оръженосец Уоли. Отначало Хелън категорично

отказа да повярва, че Уоли наистина е стрелял във въздуха, за да прогони шайката хулигани, но накрая отстъпи пред разказваческото умение на Дейвид. Не повярва и на историята за Трип. Прие също толкова скептично изнудването на Диана Нъксхол от Уоли и съдия Бредбъри. Смая се, че съпругът ѝ е дал всичките си джобни пари на Айрис Клопек и дори е подписал разписка. Малко по-правдоподобна ѝ се стори историята как разгневена клиентка е пребила Оскар.

Запазвайки най-хубавото за края, Дейвид приключи разказа за незабравимия си първи ден във „Финли и Фиг“ с думите:

— И докато ние си приказваме тук, скъпа, Уоли и Диана се въргалат голи на канапето до счупения прозорец и уреждат нейния хонорар по най-зрелищен начин пред погледа на фирменото куче.

— Лъжеш.

— Ни най-малко. Хонорарът ще бъде опростен и утре по пладне Диана ще бъде разведена.

— Ама че гнусна твар.

— Кого точно имаш предвид?

— И двамата. Много клиенти ли плащат по този начин?

— Съмнявам се. Нали ти споменах Айрис Клопек. Подозирам, че тя е по-близо до типичния им клиент. Канапето не би издържало, ако имаше много хонорари от сорта.

— Не можеш да работиш с такива хора, Дейвид. Напусни „Роган“, ако искаш, но дай да ти намерим някоя друга фирма. Тия двама клоуни са най-обикновени измамници. Какво става с адвокатската етика?

— Едва ли разговарят често за етика.

— Защо не потърсиш някъде прилична, средно голяма фирма с приятни хора, които не носят оръжие, не гонят линейки и не предлагат услуги срещу секс?

— Каква ми е специалността, Хелън?

— Нещо, свързано с облигациите.

— Точно така. Знам много за високодоходните дългосрочни облигации, емитирани от чуждестранни правителства и корпорации. Това е всичко, което знам за правото, това правих през последните пет години. Като го напиша в молбата за работа, ще се заинтересуват само шепа умници от други големи фирми като „Роган“, на които може и да потрябвам.

— Но ти можеш да се научиш.

— Мога, разбира се, но никой няма да наеме адвокат с пет години стаж и да му даде добра заплата, за да започне от нулата.

— Значи „Финли и Фиг“ е единственото място, където можеш да работиш?

— Или друга подобна фирма. Ще го приема като семинар за година-две, после може да си открия своя кантора.

— Страхотно. След първия работен ден вече си мислиш за напускане.

— Всъщност не. Мястото ми харесва.

— Ти си луд.

— Да, и се чувствам безкрайно свободен.

Масовата кореспонденция на Уоли се оказа пълен провал. Пощата върна половината писма по различни причини. През следващата седмица телефонните обаждания зачестиха, но повечето идваха от бивши клиенти, настояващи да бъдат заличени от списъците на „Финли и Фиг“. Без изобщо да се притеснява, Уоли подаде иск пред Окръжния съд на Северен Илиной от името на Айрис Клопек, Мили Марино и „други, които ще бъдат посочени по-късно“, като твърдеше, че техните скъпи покойници са станали жертва на лекарството „Крейокс“, произвеждано от „Варик Лабс“. Беше решил да поиска обезщетение от сто милиона и настояваше делото да се гледа от съдебни заседатели.

Подаването на документите не бе толкова драматично, колкото му се искаше. Той отчаяно се опита да привлече вниманието на медиите, но не срещна особен интерес. Вместо да подадат иска по интернет, двамата с Дейвид, облечени в най-хубавите си черни костюми, отидоха до съдебната сграда „Евърет Дърксен“ в центъра на Чикаго и собственоръчно връчиха на деловодителя двайсетте старателно подготвени страници. Нямаше нито репортери, нито фотографи и това разтревожи Уоли. Той изнуди един чиновник да щракне снимка на двамата намръщени адвокати, докато подават иска. След като се прибраха в кантората, Уоли прати по мейла снимката и документите до „Трибюн“, „Сън Таймс“, „Уолстрийт Джърнъл“, „Тайм“, „Нюзуик“ и още десетина издания.

Дейвид се молеше снимката да остане незабелязана, но Уоли извади късмет. Един репортер от „Трибюн“ се обади по телефона и незабавно бе свързан с възторжения адвокат Фиг. Рекламната лавина започваше.

На другата сутрин на една от вътрешните страници се появи заглавие: *Адвокат от Чикаго атакува „Варик Лабс“ заради „Крейокс“*. В статията се описваше накратко същината на иска и се казваше, че местният адвокат Уоли Фиг „се представя за експерт по

колективните искове“, а „Финли и Фиг“ е „бутикова фирма“ с богат опит в борбата срещу големи фармацевтични компании. Репортерът обаче се бе поразровил и цитираше двама известни адвокати, които твърдяха, че никога не са чували за подобна кантора. Нямаше и сведения „Финли и Фиг“ да са водили такива дела през последните десет години. От „Варик“ агресивно отхвърлиха всички критики към лекарството, обещаха да водят енергична защита и заявиха, че очакват „справедлив съдебен процес пред безпристрастни заседатели, който да изчисти доброто ни име“. Отпечатаната снимка беше доста голяма. Това поласка самочувствието на Уоли и притесни Дейвид. Изглеждаха невероятна двойка: Уоли оплешивяващ, възпълен и зле облечен, Дейвид висок, строен и много по-млад.

Историята избухна в интернет и телефонът взе да звъни непрестанно. Понякога Рошел не издържаше и Дейвид се притичваше на помощ. Някои от обаждачите се бяха репортери, други — адвокати, ровещи за информация, но преобладаваха потребители на „Крейокс“, объркани и изплашени. Дейвид нямаше представа какво да им каже. Стратегията на фирмата, ако изобщо можеше да се нарече стратегия, беше да преглеждат улова и да подбират смъртните случаи, после, в някакво неопределено бъдеще, да съберат всички пострадали и да ги включат в общия иск. Това не можеше да се обясни по телефона, защото самият Дейвид не го проумяваше напълно.

Докато телефоните звъняха и вълнението нарастваше, дори Оскар излезе от кабинета си и прояви умерен интерес. Малката му фирма никога не бе виждала подобно оживление и... кой знае, може би наистина идваше звездният миг. Може би Уоли най-сетне щеше да излезе прав за нещо. Може би (колкото и невероятно да изглеждаше) това щеше да докара големите пари, което пък би му донесло мечтания развод, последван от незабавно пенсиониране.

Късно следобед тримата адвокати се събраха на масата, за да сравнят впечатленията си. Уоли се потеше от вълнение. Той размаха бележника си и обясни:

— Тук имаме четири чисто нови смъртни случая и трябва веднага да ги привлечем. Участваш ли, Оскар?

— Разбира се, ще поема един — каза Оскар, стараяйки се да изглежда недоверчив както винаги.

— Благодаря. А сега, мис Гибсън, има една чернокожа дама, която живее на Деветнайсета улица, недалече от вас — Басит Тауърс номер три. Казва, че мястото било безопасно.

— Няма да ходя в Басит Тауърс — отвърна Рошел. — И от моя апартамент ги чувам как се гърмят.

— Точно това казвах. Само на две крачки от вас е. На приближане можете да отскочите до там.

— Няма.

Уоли удари с бележника си по масата.

— По дяволите, не виждате ли какво става тук? Тези хора ни умоляват да поемем делата им — дела за милиони долари. След година можем да получим огромно обезщетение. Стоим на прага на нещо голямо, а вие както винаги пет пари не давате.

— Няма да си рискувам живота заради тази фирма.

— Чудесно. Значи, когато се споразумеем с „Варик“ и завалят пари от небето, вие ще се откажете от премията си. Това ли ни казвате?

— Каква премия?

Уоли закрачи към външната врата и обратно към масата.

— Гледай ти колко бързо забравяме. Помните ли делото „Шърман“ миналата година, мис Гибсън? Беше хубавичка катастрофа. Застрахователите платиха шейсет бона. Ние взехме една трета — двайсет хиляди доларчета за добрата стара фирма. Платихме някои сметки. Аз взех седем бона, Оскар също взе седем, а на вас дадохме хиляда. Нали, Оскар?

— Да, а сме го правили и преди — потвърди Оскар.

Докато Уоли говореше, Рошел бързо пресмяташе. Би било жалко да изгърве печалба от лотарията. Ами ако Уоли по изключение се оказал прав? Той млькна и за момент настана напрегната тишина. Прели се надигна и изръмжа. Минаха няколко секунди, после в далечината отекна вой на линейка. Звукът се засили, но колкото и да бе странно, никой не пристъпи към прозореца или верандата.

Нима вече бяха загубили интерес към хляба насъщен? Нима малката бутикова фирма изведнъж бе надраснала катастрофите, за да прекрачи към далеч по-доходоносни полета?

— Каква ще е премията ми? — попита Рошел.

— Стига де, мис Гибсън — въздъхна раздражено Уоли. — Нямам представа.

— Какво да кажа на онази нещастна жена?

Уоли взе бележника си.

— Преди един час разговарях с нея, казва се Полин Сътън, на шейсет и две години. Четирийсетгодишният ѝ син умрял от сърдечен удар преди седем месеца. Бил понапълнял и четири години вземал „Крейокс“ за сваляне на холестерола. Симпатична жена, сега съсипана от мъка. Вземете един от новите ни договори за правни услуги по случая „Крейокс“, обяснете ѝ за какво става дума и я накарайте да подпише. Лесна работа.

— Ами ако почне да пита за делото и обезщетението?

— Уредете среща и я поканете тук. Аз ще отговоря на всичките ѝ въпроси. Важното е да подпише. Ние създадохме гнездо на оси тук, в Чикаго. Вече и най-некадърният преследвач на линейки е хукнал да търси жертви на „Крейокс“. Времето е безценно. Ще се справите ли, мис Гибсън?

— Предполагам.

— Много благодаря. А сега всички тръгваме по задачите си, нали?

* * *

Първата им спирка бе една пицария недалече от кантората. Заведението бе част от верига на позорно известна компания, подложена на унищожителни критики в пресата заради предлаганото меню. Едно популярно здравно списание бе анализирано храната там и я бе обявило за опасна и непригодна за консумация. Всичко беше пълно с мазнини и добавки и не се полагаха никакви усилия за приготвяне на нещо що-годе здравословно. Храната се предлагаше на шведска маса срещу смехотворно ниски цени. Веригата се бе превърнала в синоним на тълпи чудовищни дебелаци, които се тъпчат до припадък. А печалбите ѝ растяха до небесата.

Заместник-управителят, пълничък младеж на име Адам Гранд, ги помоли да изчакат десет минути до почивката му. Дейвид и Уоли си намериха сепаре, колкото се може по-далече от шведската маса, което все пак бе твърде близо. Залата беше просторна и Дейвид осъзна, че всичко тук е огромно — чиниите, чашите, салфетките, масите,

столовете, сепаретата. Уоли енергично уговаряше по телефона среща с поредния потенциален клиент. Дейвид не можеше да откъсне очи от чудовищно шишкавите клиенти, приведени над дебели пици. Изпитваше жал към тях.

Адам Гранд седна до Дейвид и каза:

— Имате пет минути. Шефът пак се е разкрещял.

— Без да губи време, Уоли подхвана разговора:

— По телефона ми казахте, че преди шест месеца майка ви е починала от сърдечен удар. Била на шейсет и шест и две години вземала „Крейокс“. А баща ви?

— Умря преди три години.

— Моите съболезнования. Може би от „Крейокс“?

— Не, от рак на дебелото черво.

— Имате ли братя, сестри?

— Един брат, живее в Перу. Не би искал да го занимаваме с тези неща.

Дейвид и Уоли трескаво драскаха в бележниците. Дейвид имаше чувството, че трябва да каже нещо важно, но не му хрумваше нищо. Беше тук в ролята на шофьор. Уоли тъкмо се канеше да зададе нов въпрос, когато Адам хвърли бомбата:

— Знаете ли, току-що разговарях с друг адвокат.

Уоли рязко вдигна глава, а очите му се разшириха.

— О, така ли? Как му е името?

— Каза, че бил експерт по „Крейокс“ и можел с лекота да ни докара милион долара. Вярно ли е?

Уоли беше готов за битка.

— Лъже. Ако ви е обещал милион долара, значи е идиот. За парите не можем да обещаем нищо. Обещаваме да ви осигурим най-добрите правни услуги.

— Да де, но ми харесва да чувам от адвоката колко мога да спечеля, нали ме разбирате?

— Можем да ви спечелим много повече от милион — обеща Уоли.

— Е, това вече е приказка. Колко време ще отнеме?

— Година, може би две — обеща пак Уоли и плъзна договора по масата. — Прегледайте това. Договор между нашата фирма и вас като представител на интересите на покойната ви майка.

Адам прегледа набързо текста и попита:

— Нищо не плащам, нали?

— О, не, ние поемаме съдебните разноси.

— Четирийсет процента за вас ми се виждат множко.

Уоли поклати глава.

— Такъв е средният процент в нашия занаят. Стандартно условие. Всеки уважаващ себе си адвокат получава четирийсет на сто. Някои искат петдесет, но не и ние. Мисля, че петдесет не е етично.

Той се озърна за потвърждение към Дейвид, който кимна и се навъси при мисълта за незнайните адвокати, нарушаващи толкова грубо етичните правила.

— Така си е — каза Адам и се подписа.

Уоли грабна договора.

— Чудесно, Адам, взе правилното решение. Добре дошъл на борда. Прибавяме този случай към колективния иск и задвижваме работата с максимална скорост. Имаш ли въпроси?

— Да, какво да кажа на другия адвокат?

— Кажи му, че си избрал най-добрите, „Финли и Фиг“.

— В добри ръце си, Адам — изрече тържествено Дейвид и веднага почувства, че говори като в тъпа реклама. Уоли го стрелна с поглед, сякаш питаше: „Наистина ли?“

— Мисля, че тепърва ще видим, нали? — каза Адам. — Ще разберем, като пристигне големият чек. Обещахте ми над милион, мистър Фиг, и се надявам да си удържите на думата.

— Няма да съжалявате.

— Довиждане — каза Адам и изчезна.

Докато прибираше бележника в чантата си, Уоли каза безгрижно:

— Лесно мина.

— Ти току-що гарантира на този човек над един милион. Разумно ли е?

— Не. Но щом трябва, значи трябва. Ето как стават нещата, младежо. Караш ги да подпишат, качваш ги на борда, угаждаш им, а когато парите тропнат на масата, те вече не помнят какво си им казал. Да речем, че след година на ония от „Варик“ им писне от бъркотията с „Крейокс“ и вдигнат ръце. Да речем, че нашият нов приятел Адам получи по-малко от милион — ти кажи колко, например седемстотин и

петдесет хиляди. Е, вярваш ли, че тоя нещастник ще се откаже от толкова много пари?

— Вероятно не.

— Именно. Ще бъде щастлив и изобщо няма да се сети какво сме си приказвали днес. Така стават тия неща. — Уоли хвърли лаком поглед към шведските маси. — Слушай, имаш ли планове за вечеря? Умирам от глад.

Дейвид нямаше планове, но и не искаше да вечеря тук.

— Да, жена ми ще ме чака да хапнем заедно.

Уоли пак погледна хранилката и стадото дебелаци около нея. Застина за миг, после се усмихна широко.

— Каква разкошна идея — промърмори той, явно доволен от себе си.

— Моля?

— Погледни тези хора. Колко е средното им тегло?

— Нямам представа.

— И аз нямам, но ако мен ме смятат за пълен с моите сто и осем кила, то тия тук са над сто и осемдесет.

— Съвсем ме обърка, Уоли.

— Погледни очевидното, Дейвид. Това място е тъпкано с чудовищно дебели типове, половината от които сигурно гълтат „Крейокс“. Обзалагам се, че ако викна сега: „Кой е на «Крейокс»?“, половината от тия нещастници ще вдигнат ръка.

— Недей да го правиш.

— Няма, но не схващаш ли накъде бия?

— Искаш да почнеш да им раздаваш визитки?

— Не, умнико, но трябва да има начин да разберем кои от тях ползват „Крейокс“.

— Но те още не са мъртви.

— И това ще стане. Виж, можем да ги включим във втория иск — за хората с увредено здраве.

— Нещо не схващам, Уоли. Помогни ми. Не трябва ли по някое време да докажем, че лекарството наистина уврежда здравето?

— Естествено, и ще го докажем, когато си наемем експерти. За момента важното е да накараме всички да се подпишат. Тук се води надбягване, Дейвид. Трябва да открием начин да проверим тия хора и да ги накараме да подпишат.

Часът наближаваше шест и ресторантът беше претъпкан. Дейвид и Уоли седяха на единствената празна маса. Към тях се приближи четиричленно семейство — всеки с по две чинии пица. Спряха до сепарето и огледаха заплашително двамата адвокати. Работата ставаше сериозна.

* * *

Следващата им спирка бе една къща в квартал близо до летище „Мидуей“. Дейвид спря колата зад стар фолксваген бръмбар на трупчета. Уоли обясняваше:

— Лутър Шмит бил на петдесет и две, когато миналата година умрял от сърдечен удар. Разговарях с вдовицата му Агнес.

Но Дейвид го слушаше с половин ухо. Мъчеше се да повярва, че наистина върши това — обикаля по тъмно из бедните югозападни квартали на Чикаго със своя шеф, който не може да кара поради проблеми с алкохола, озърта се за улични биячи, чука на непознати врати в порутени къщи, без да знае какво има вътре, и всичко това, за да подмами клиенти, преди да е дотичал някой друг адвокат. Какво ли биха си помислили неговите състуденти от Харвард? Колко ли биха се смели? Но Дейвид реши, че всъщност не дава пет пари за това. Всяка адвокатска работа беше по-добра от предишната, а повечето му приятели от университета бяха нещастни. Той за разлика от тях се чувстваше свободен.

Агнес Шмит или се криеше, или не си беше у дома. Никой не им отвори и те побързаха да се оттеглят. Докато караше, Дейвид каза:

— Виж какво, Уоли, наистина бих искал да се прибера у дома при жена си. През последните пет години рядко се виждахме. Време е да наваксам.

— Много е хубава. Напълно те разбирам.

Една седмица след подаването на иска фирмата разполагаше с общо осем смъртни случая — впечатляваща бройка, която със сигурност щеше да ги направи богати. Тъй като Уоли го повтаряше непрестанно, бяха започнали да вярват, че всеки от тези случаи ще донесе на „Финли и Фиг“ около половин милион долара чист хонорар. Сметките му бяха несигурни и изпъстрени с догадки, които нямаха никаква реална основа, поне на този предварителен етап от съдебния спор, но тримата адвокати и Рошел вече мислеха в рамките на тия големи пари. Отвсякъде пристигаха негативни новини относно „Крейокс“ и бъдещето на „Варик“ изглеждаше мрачно.

Бяха хвърлили толкова труд да се сдобият с тези клиенти, че се разстроиха много, когато разбраха, че може да им останат само седем. Една сутрин Мили Марино пристигна навъсена в кантората и настоя да се срещне с мистър Фиг. Беше го наела за формалностите около завещанието на съпруга си, после неохотно се съгласи да подаде иск срещу „Крейокс“ като причинители на смъртта му. Зад затворената врата в кабинета на Уоли тя обясни, че не може да проумее как така единият адвокат от фирмата (Оскар) е съставил завещание, което я лишава от значителна ценност — бейзболните картички, — а сега другият (Уоли) работи по изпълнението на същото завещание. Според нея това беше очебиен конфликт на интереси и отгоре на всичко ужасно подло. От разочарование тя се разплака.

Уоли се помъчи да обясни, че адвокатите са обвързани с правила за конфиденциалност. Когато Оскар оформял завещанието, трябвало да направи каквото желаел Честър, а тъй като Честър искал колекцията от бейзболни картички да остане скрита до смъртта му и после предадена на неговия син Лайл, нямало начин да стане другояче. Етично погледнато, Оскар не можел да разкрива пред никого информация за Честър и завещанието.

Мили не беше на същото мнение. Като съпруга тя имала право да знае за цялото му имущество, особено за нещо толкова ценно като

бейзболните картички. Вече била разговаряла с търговец и само картичката с Босия Джо струвала поне сто хиляди долара. Цялата колекция можела да донесе около сто и петдесет хиляди.

Уоли всъщност не даваше пет пари нито за бейзболните картички, нито за завещанието. Хонорарът от пет хиляди долара, който бе очаквал някога, сега му се струваше мизерен. Разполагаше с искрещу „Крейокс“ и беше готов на всичко, за да продължи борбата.

— Между нас казано — изрече сериозно той, като се озърна към вратата, — ако трябва да си говорим откровено, аз бих постъпил другояче, но мистър Финли е от старата школа.

— В какъв смисъл? — попита Мили.

— Е, сигурно познавате този тип мъже: съпругът е глава на семейството, той отговаря за семейното имущество и взема решенията. Няма лошо, ако реши да укрие разни неща от жена си. Аз обаче съм много по-широко скроен.

И той придружи тия думи с нервен смях, който съвсем обърка Мили.

— Вече е късно — каза тя. — Завещанието е написано. Сега трябва да се изпълни.

— Вярно, Мили, но всичко ще се уреди. Твоят съпруг е оставил бейзболните картички на доведения ти син, но пък на теб е оставил възможност за един прекрасен съдебен процес.

— Какво?

— Става дума за „Крейокс“.

— О, това ли? Да, и то не ме радва особено. Разговарях с друг адвокат и той каза, че сте гола вода и никога не сте работили по подобен случай.

Уоли едва успя да си поеме дъх и да попита пискливо:

— Защо разговаряш с други адвокати?

— Защото той ми се обади снощи. Проверих го в интернет. Работи в голяма кантора, която има клонове в цялата страна и само с това се занимава — да съди фармацевтични компании. Мисля да го наема.

— Недей, Мили. Тия типове са прочути с това, че привличат хиляди клиенти, а след това ги прецакват. Вече никога няма да разговаряш с него, ще те препратят към някой начинаещ некадърник.

Това е измама, кълна се. С мен винаги можеш да поговориш по телефона.

— Не желая да разговарям с теб нито по телефона, нито лично.

Тя стана и взе чантата си.

— Мили, моля те.

— Ще си помисля, Фиг, но не съм доволна.

Десет минути след като тя си тръгна, Айрис Клопек позвъни да поиска пет хиляди долара аванс от своя дял в обезщетението от „Крейокс“. Уоли седна зад бюрото, хвана се за главата и се зачуди какво ли още го чака.

Искът на Уоли попадна при почитаемия Хари Сийрайт — съдия, назначен от Рейгън, който търкаше столовете на федералния съд от почти трийсет години. Той беше на осемдесет и една, чакаше да се пенсионира и никак не се зарадва на това дело, което можеше да се влачи с години и да му задръсти работния график. Но се заинтригува. От няколко години любимият му племенник вземаше „Крейокс“, който му действаше добре, без никакви странични ефекти. Нищо чудно, че съдия Сийрайт не бе чувал за адвокатската фирма „Финли и Фиг“. Той поръча на един от сътрудниците си да я провери и получи по електронната поща следното сведение: „Малка фирма, двама съдружници, на Престън Авеню в югозападните квартали; рекламират се като експерти по бързите разводи, дела за шофиране в нетрезво състояние, дребни престъпления, домашно насилие, телесни повреди; няма данни да са водили дело във федерален съд през последните 10 години; няма данни да са застанали пред съдебни заседатели през последните 20 години; никаква дейност в адвокатската асоциация; понякога се явяват в съда — Фиг има няколко акта за шофиране в нетрезво състояние през последните 12 години; фирмата е съдена за сексуален тормоз, постигнато е извънсъдебно споразумение.“

Сийрайт се смая и отговори по мейла: „Тия момчета нямат съдебен опит, но подават иск за 100 милиона срещу третата най-голяма фармацевтична фирма в света?“

Сътрудникът отговори: „Именно.“

Съдия Сийрайт: „Безумие! Какво се крие зад това?“

Сътрудникът: „Златна треска. «Крейокс» е най-новото и най-нашумяло вредно лекарство в страната; адвокатите по колективни иски са във вихъра си. «Финли и Фиг» вероятно се надяват да яхнат гребена на вълната и да постигнат споразумение.“

Съдия Сийрайт: „Продължавай да ровиш.“

Малко по-късно сътрудникът отговори: „Искът е подаден от «Финли и Фиг», но има и трети адвокат — Дейвид Е. Зинк, бивш служител на «Роган Ротбърг»; обадих се на един приятел там — казва, че преди десетина дни Зинк превъртял, избягал и кой знае как попаднал при тях; няма съдебен опит; вероятно си е намерил подходящото място.“

Съдия Сийрайт: „Да наблюдаваме случая много внимателно.“

Сътрудникът: „Както винаги.“

Управлението на „Варик Лабс“ представляваше удивителна група сгради от стъкло и метал в една гора близо до Монтвил, Ню Джърси. Комплексът бе дело на знаменит архитект, който по-късно се бе отрекъл от собствения си проект. Понякога го възхваляваха като дързък и футуристичен, но много по-често го обявяваха за мрачен и грозен бункер в съветски стил. В някои отношения напомняше крепост, обкръжена с дървета, далече от движението и тълпите. Тъй като срещу „Варик“ често се водеха съдебни дела, подобна централа изглеждаше напълно уместна. Компанията се спотайваше сред горите, очаквайки поредния удар.

Генералният директор Рубън Маси дълги години бе водил „Варик“ през бурни води към завидни печалби. „Варик“ се намираше в постоянно състояние на война срещу специалистите по колективни иски и докато други фармацевтични компании се прекършваха и загинаха под съдебните удари, Маси продължаваше да носи щастие на акционерите. Той знаеше кога да се бие и кога да предложи споразумение, как да мине по-тънко и как да използва адвокатската алчност, за да спести на компанията огромни пари. По време на неговото управление „Варик“ оцеля след: 1) обезщетение от 400 милиона заради крем за зъбни протези, предизвикващ отравяне с цинк; 2) обезщетение от 450 милиона заради слабително лекарство, което не даде ефект и работата се запече; 3) обезщетение от 700 милиона заради

антикоагулант, който съсипа черния дроб на доста наред; 4) обезщетение от 1.2 милиарда заради лекарство против мигрена, за което се твърдеше, че предизвиква високо кръвно налягане; 5) обезщетение от 2.2 милиарда заради лекарство против високо кръвно налягане, за което се твърдеше, че предизвиква мигрена; 6) обезщетение от 2.3 милиарда заради обезболяващо средство, водещо до мигновено пристрастяване; и най-лошото — 7) обезщетение от 3 милиарда заради диетично хапче, което предизвикваше слепота.

Печалният списък бе дълъг и „Варик Лабс“ плати скъпо пред съда и общественото мнение. Рубън Маси обаче непрестанно напомняше на своята армия за стотиците модерни и ефективни лекарства, които създават и продават на света. Но никъде освен пред управителния съвет не споменаваха факта, че „Варик“ излиза на печалба от всички лекарства, атакувани от адвокатите на жертвите. Дотук компанията печелеше битката, дори и след платените баснословни обезщетения.

С „Крейокс“ обаче положението можеше да се промени. Сега имаше четири съдебни дела: първото във Форт Лодърдейл, второто в Чикаго и още две в Тексас и Бруклин. Маси следеше много внимателно действията на специалистите по колективни иски. Всеки ден заседаваше с юрисконсултите на фирмата, проучваше иски, четеше правни списания, бюлетини и блогове и разговаряше с юристи на големи компании из цялата страна. Един от най-показателните сигнали за предстояща война бе телевизионната реклама. Когато адвокатите започваха да бомбардират ефира с лукавите си призови за бързо забогатяване, Маси знаеше, че „Варик“ върви към нова скъпоструваща схватка.

Рекламите за иски против „Крейокс“ никнеха като гъби. Златната треска започваше.

Маси и друг път се бе тревожил за някои продукти на „Варик“. Хапчето против мигрена беше огромен гаф и той все още се ругаеше, задето претупа изпитанията. Заради антикоагуланта едва не го уволниха. Но той никога не се бе съмнявал и нямаше да се усъмни в „Крейокс“. Фирмата бе хвърлила четири милиарда за разработката на лекарството. Изпитваха го най-задълбочено в клиники на страни от Третия свят; резултатите бяха категорични. Проучването беше старателно и безупречно. „Крейокс“ предизвикваше не повече

сърдечни удари, отколкото всекидневното хапче витамини, и „Варик“ разполагаше е цяла планина от изследвания, за да докаже това.

Всекидневното съвещание по правни въпроси се провеждаше точно в девет и половина в заседателната зала на петия етаж на една сграда, напомняща канзаски зърнен силос. Рубън Маси държеше на точността и осемте юристи на фирмата заеха местата си в девет и петнайсет. Водеше ги Никълъс Уокър, бивш министър на правосъдието, бивш виден адвокат от Уолстрийт и настоящ организатор на всички отбранителни ходове на „Варик“. Когато исковете почнеха да се сипят като касетъчни бомби, Уокър и Рубън Маси се събираха за дълги часове да обсъждат, анализират, планират и да насочват контраатаки при необходимост.

В девет и двацет и пет Маси влезе в залата, взе листа с дневния ред и попита:

— Какви са последните новини?

— За „Крейокс“ или за „Фаладин“? — отвърна Уокър.

— Виж ти, без малко да забравя за „Фаладин“. Засега нека да се съсредоточим върху „Крейокс“.

„Фаладин“ бе крем против бръчки, за който някакви гръмогласни адвокати от Западното крайбрежие твърдяха, че задълбочавал бръчките. Съдебният спор тепърва щеше да набира инерция, защото адвокатите имаха затруднения с измерването на сбръчкаността „преди“ и „след“.

— Е, портите са отворени — информира го Никълъс Уокър. — Лавината тръгна. Наречете го както искате. Предстои истински ад. Вчера разговарях с Алисандрос от „Зел и Потър“ — засипват ги с нови случаи. Той възнамерява да положи всички усилия, за да обедини исковете от различни окръзи и да ги държи под контрол.

— Алисандрос. Защо всеки път се сблъскваме с едни и същи мошеници? — попита Маси. — Не им ли платихме достатъчно през последните двацет години?

— Очевидно не. Наскоро е построил собствено голф игрище — само за адвокатите на „Зел и Потър“ и няколко щастливи приятели. С осемнайсет дупки. Покани ме да поиграя.

— Моля те, иди, Ник. Трябва да видим доколко благоразумно инвестират парите ни тия разбойници.

— Ще отида. Вчера късно следобед ми позвъни Аманда Петрочели от Рино. Казва, че намерила няколко смъртни случая, подготвя иск и ще го подаде днес или утре. Казах ѝ, че всъщност за нас няма значение кога го е подала. Очакваме още искове тази и следващата седмица.

— „Крейокс“ не предизвиква сърдечни удари — заяви Маси. — Вярвам в това лекарство.

Осемте юристи единодушно кимнаха. Рубън Маси нямаше навика да говори необмислено. Той например се съмняваше във „Фаладин“ и „Варик“ щеше да сключи споразумение за няколко милиона много преди да се стигне до съд.

Второто място в правния екип заемаше Джуди Бек, също ветеран от битките с колективните искове.

— Всички сме на същото мнение, Рубън — каза тя. — Нашите проучвания са по-добри от техните, ако изобщо са проучили нещо. Нашите експерти са по-добри. Доказателствата ни също. И адвокатите ни ще бъдат по-добри. Може би е време да контраатакуваме и да притиснем врага с всички средства.

— Точно същото мисля и аз, Джуди — каза Маси. — Имате ли стратегия, колеги?

Никълъс Уокър отговори:

— Разработваме я, но засега трябва да минем през същите ходове, същите публични изявления, да изчакаме и да видим кой какво и къде подава. Преглеждаме исковете, проучваме съдиите и тяхната юрисдикция и избираме мястото за бой. Когато звездите са в наша полза — подходящ ищец, подходящ град, подходящ съдия, тогава наемаме най-свирепия адвокат и настояваме за процес.

— Нали знаеш, тази стратегия понякога се проваля — напомни Маси. — Не забравяй „Клайвейл“. Струваше ни два милиарда.

Вълшебното хапче против кръвно налягане беше обречено на величие, докато хиляди негови потребители не взеха да страдат от ужасни мигрени. Те — Маси и адвокатите — вярваха в лекарството и рискуваха с първия процес пред съдебни заседатели, като се надяваха да постигнат категорична победа. Това щеше да попари ентузиазма на останалите ищци и така „Варик“ можеше да спести куп пари.

Заседателите обаче се оказаха на друго мнение и присъдиха на ищеца двайсет милиона.

— Това не е „Клайвейл“ — възрази Уокър. — „Крейокс“ е много по-добро лекарство и обвиненията са много по-несъстоятелни.

— Съгласен съм — каза Маси. — Харесвам плана ти.

Поне два пъти годишно, а по възможност и по-често почитаемият Андерсън Зинк и красивата му съпруга Каролайн потегляха от дома си в Сейнт Пол към Чикаго, за да се срещнат със сина си и красивата му съпруга Хелън. Андерсън Зинк беше главен съдия във Върховния съд на Минесота — длъжност, с която бе удостоен вече четиринайсет години. Каролайн Зинк преподаваше рисуване и фотография в едно частно училище в Сейнт Пол. Двете им по-малки дъщери все още не бяха завършили колеж.

Бащата на съдия Зинк и дядото на Дейвид бе легендарен боец в юридическите среди. На осемдесет и две годишна възраст Удроу Зинк все още работеше упорито, ръководейки фирма с двеста адвокати, която бе основал преди петдесет години в Канзас Сити. Родът Зинк имаше дълбоки корени в този град, но не чак толкова дълбоки, че да попречат на Андерсън Зинк и сина му да избягат от тежката участ да работят със стария Удроу. Те не искаха да имат нищо общо с неговата фирма и избягаха от Канзас Сити, а това предизвика болезнен семеен разрыв, който едва напоследък започваше да се изглажда.

В момента назряваше нов семеен разрыв. Съдия Зинк не разбираше внезапната промяна в кариерата на сина си и искаше да разчепка загадката. В събота следобед двамата с Каролайн пристигнаха навреме за късен обяд и бяха приятно изненадани да заварят сина си у дома. Обикновено по това време той беше на работа. При миналогодишното посещение така и не успяха да го видят. Макар че беше събота, той се бе прибрал след полунощ и пет часа по-късно отново бе потеглил към центъра.

Днес обаче той се бе покатерил на стълба и чистеше водосточните тръби. Като ги видя, скочи долу и изтича да ги посрещне. Повдигна майка си и я завъртя.

— Страхотно изглеждаш, мамо.

— Пусни ме — каза тя.

Дейвид се ръкува с баща си, но не го прегърна. Мъжете в рода Зинк не се прегръщаха. Хелън изникна от гаража и поздрави гостите. Незнайно защо, и двамата с Дейвид се усмихваха глуповато. Накрая той каза:

— Имаме голяма новина.

— Бременна съм — изтърси Хелън.

— Ще ставате дядо и баба — добави Дейвид.

Съдията и мисис Зинк приеха новината добре. В края на краищата приближаваха шейсет и мнозина от техните приятели вече имаха внуци. Хелън беше на трийсет и три, с две години по-възрастна от Дейвид и... определено ѝ беше време, нали? След като осмислиха новината, гостите реагираха подобаващо, после поздравиха бъдещите родители и разпитаха за подробности. Хелън ги осведоми най-детайлно, докато Дейвид пренасяше багажа, после всички влязоха вътре.

На масата темата за бебето постепенно загуби скорост и съдия Зинк най-сетне премина към съществения въпрос.

— Разкажи ми за новата си фирма, Дейвид — каза той.

Дейвид знаеше много добре, че баща му се е разровил здравата и е открил малкото, което си струваше да се знае за „Финли и Фиг“.

— О, Анди, недей да подхващаш това — каза Каролайн, сякаш „това“ трябваше да се избягва на всяка цена.

Всъщност Каролайн беше на едно мнение със съпруга си и вярваше, че Дейвид е допуснал сериозна грешка, но новината за бременността на Хелън променяше всичко — поне за бъдещата баба.

— Обясних ви по телефона — изрече бързо Дейвид.

Искаше да приключи веднъж завинаги с този разговор. Освен това беше готов за отбрана, дори за сражение, ако се наложеше. Баща му бе избрал кариерата си против волята на стария Удроу. Сега и Дейвид бе направил същото.

— Малка кантора за обща адвокатска практика с двама съдружници. Работя петдесет часа седмично, което ми оставя време да обръщам внимание на съпругата си и да се грижа за продължаване на рода. Би трябвало да се гордеете.

— Много се радвам за Хелън, но не разбирам решението ти. „Роган Ротбърг“ е една от най-престижните адвокатски фирми в света.

Обучавали са съдии, професори по право, дипломати и висши мениджъри. Как можеш просто така да им обърнеш гръб?

— Не само им обърнах гръб, татко, ами побягнах. И няма да се върна. Мразя спомена за „Роган Ротбърг“, а за хората там изобщо да не говорим.

Хранеха се и разговаряха. Настроението беше сърдечно. Анди бе обещал на Каролайн да не прави скандали. Дейвид бе обещал същото на Хелън.

— Значи тази нова фирма има двама съдружници? — попита съдията.

— Двама съдружници, а сега ставаме общо трима адвокати. Плюс Рошел — секретарка, рецепционистка, офис мениджър и куп други неща.

— А помощен персонал? Юридически сътрудници, деловодители, стажанти?

— Рошел движи всичко това. Фирмата е малка и най-често се справяме сами с проучването и съставянето на документите.

— И дори се прибира у дома за вечеря — добави Хелън. — Никога не съм го виждала толкова щастлив.

— Изглеждате великолепно — каза Каролайн. — И двамата.

Въпреки численото им превъзходство съдията не прекрати спора.

— Тия двама адвокати водят ли истински съдебни дела?

— Така разправят, но се съмнявам. Всъщност са типични преследвачи на линейки и се издържат главно от автомобилни злополуки.

— Какво те накара да избереш точно тях?

Дейвид погледна Хелън, която се усмихна и извърна глава.

— Това, тате, е дълга история и не искам да те отегчавам.

— О, не е чак толкова отегчително — каза Хелън и едва не се разсмя.

— Какви пари изкарват? — попита съдията.

— Там съм от три седмици. Не са ми показвали счетоводните книги, но определено няма изгледи да забогатеят. Сигурно искаш да знаеш колко изкарвам аз. Отговорът е същият. Не знам. Получавам дял от онова, което осигуря, а нямам представа какво ще стане днес или утре.

— И си решил да създаваш поколение?

— Да, и ще се прибирам да вечерям със семейството си, ще уча децата на бейзбол, ще ходя по скаутски срещи и училищни представления, изобщо ще върша всичко, което се очаква от един баща.

— Аз бях до теб, Дейвид. Рядко се е случвало да ме няма.

— Да, така е, но ти никога не си работил в месомелачка като „Роган Ротбърг“.

В настаналата тишина всички въздъгнаха. Дейвид каза:

— Имаме много спестени пари. Ще се справим, не се безпокойте.

— Сигурна съм, че ще се справите — каза майка му, с което окончателно премина в техния лагер.

— Още не съм се заела с детската стая — каза Хелън на Каролайн. — Наблизо има чудесен магазин, ако искаш, можем заедно да потърсим тапети.

— Отлично.

Съдията докосна със салфетка ъгълчетата на устните си.

— Днес е нормално всеки младши сътрудник да мине през окопите, Дейвид. Оцелееш ли, ще те направят съдружник и животът става хубав.

— Не съм се наел за морски пехотинец, а животът в огромна фирма като „Роган Ротбърг“ не е хубав, защото на шефовете парите никога не им стигат. Познавам тия съдружници, тате. Виждам ги. Повечето са страхотни юристи и много нещастни хора. Напуснах. Няма да се върна. Не настоявай.

Това бе първият изблик на гняв по време на обяда и Дейвид малко се разочарова от себе си. Той отпи глътка минерална вода и хапна малко пилешка салата.

Баща му се усмихна, взе си от салатата и дълго дъвка. Хелън попита за сестрите на Дейвид и Каролайн веднага използва възможността да смени темата.

Когато преминаха към десерта, баща му любезно попита:

— С каква работа се занимаваш?

— Върша цял куп добри дела. Тази седмица подготвих завещанието на една жена, която крие имущество от децата си. Те подозират, че е наследила пари от третия си съпруг, и наистина е така, но не могат да ги открият. Тя иска да завещае всичко на доставчика си

от „Федекс“. Помагам на двойка гейове, които се опитват да осиновят дете от Корея. Имам два случая с депортиране на незаконни имигранти от Мексико, замесени в наркомрежа. Работя с близките на четиринайсетгодишно момиче, което вече две години е пристрастено към крека, а не могат да ѝ осигурят лечение. И две-три дела на нетрезви шофьори.

— Звучи ми като ровене из боклука — отбеляза съдията.

— Не, всъщност са истински хора с истински проблеми, които се нуждаят от помощ. Това му е хубаво на уличното право — срещаш се с клиентите лице в лице, опознаваш ги и ако всичко мине добре, успяваш да им помогнеш.

— Стига да не умреш от глад.

— Няма да умра от глад, обещавам ти. Освен това тия момчета удрят джакпота от време на време.

— Знам, знам. Виждал съм ги, докато практикувах, виждам и днес делата им в апелативния съд. Миналата седмица потвърдихме присъда за девет милиона, ужасен случай с едно дете, което получило мозъчни увреждания от оловна боя в някаква играчка. Преди време адвокатът по делото бил помогнал на майката да се отърве от санкции за шофиране в нетрезво състояние. Той поел случая, наел още един сътрудник за делото и сега двамата си делят четирийсет процента от деветте милиона.

За една-две минути тия числа увиснаха в тишината над масата.

— Кой иска кафе? — попита Хелън.

Всички отказаха и минаха във всекидневната. След малко Хелън и Каролайн отидоха да разгледат гостната, която щеше да се превърне в детска стая.

Когато останаха насаме, съдията предприе последна атака.

— Един от моите сътрудници прочел статия за исковете срещу „Крейокс“. Видял в интернет снимката ти, онази от „Трибюн“ заедно с мистър Фиг. Той почтен човек ли е?

— Всъщност не — призна Дейвид.

— Личи му.

— Нека просто да кажем, че Уоли е сложна личност.

— Не ми се вярва да напреднеш в кариерата, ако работиш с такива хора.

— Може и да си прав, но в момента се забавлявам. Сутрин нямам търпение да пристигна в кантората. Харесвам малкото си клиенти и изпитвам огромно облекчение, че се отървах от месомелачката. Просто се отпусни малко, става ли? Ако не се получи, ще опитам нещо друго.

— Как се замеси в иска срещу „Крейокс“?

— Открихме няколко случая.

Дейвид се усмихна при мисълта как би реагирал баща му, ако чуеше истината за търсенето на клиенти. Уоли и неговият револвер 44-ти калибър. Уоли и неговите подкупи за намиране на нови клиенти. Уоли и обиколките из погребалните бюра. Не, някои неща не бяха за пред съдията.

— Проучи ли „Крейокс“? — попита баща му.

— В момента се занимавам с това. А ти?

— Всъщност да. В Минесота вървят реклами по телевизията. Около лекарството се вдигна голям шум. Прилича ми на поредната машинация с колективни иски. Знаеш как става: трупат иск след иск, докато производителят стигне до ръба на фалита, после се спазаряват за огромно обезщетение, което обогатява адвокатите и позволява на производителя да остане в бизнеса. В суматохата всички напълно забравят истинската цел на процеса, както и интересите на клиентите.

— Добре го описа — съгласи се Дейвид.

— Значи още не си се ангажирал?

— Засега не. Прерових хиляди страници и все още търся безспорната улика, изследването, което доказва, че лекарството вреди на хората. Не съм сигурен, че е така.

— Тогава защо свързваш името си с процеса?

Дейвид въздъхна дълбоко и се замисли.

— Уоли ме помоли, а тъй като съм новак във фирмата, се почувствах задължен да взема участие. Виж, тате, някои много влиятелни адвокати са подали същите иски и вярват, че лекарството е вредно. Уоли не вдъхва особено доверие, но другите адвокати са почтени.

— Значи просто ще се лепнеш за тях?

— И ще гледам да не се изтърва.

— Внимавай да не пострадаш.

Жените се върнаха и започнаха да се готвят за експедиция по магазините. Дейвид скочи на крака и заяви, че държи на всяка цена да

види тапетите. Съдията неохотно се присъедини към начинанието.

Дейвид вече заспиваше, когато Хелън се завъртя към него.

— Буден ли си?

— Вече да. Защо?

— Родителите ти са забавни.

— Да, и е крайно време да се прибират.

— Онзи случай, за който спомена баща ти, с отровеното момченце...

— Хелън, минава полунощ.

— Отровило се с олово от играчка и е получило мозъчно увреждане, нали?

— Да, доколкото си спомням. Накъде биеш, скъпа?

— На лекциите се запознах с една жена и миналата седмица обядвахме заедно в студентския стол. Тя е с няколко години по-възрастна, с деца в гимназията, и има икономка от Бирма.

— Увлечателно. А сега може ли да поспим?

— Слушай. Икономката има малък внук, който сега лежи в болница с мозъчно увреждане. В кома, на командно дишане, положението е безнадеждно. Лекарите подозират, че се дължи на оловно отравяне, и са помолили икономката да търси олово под дърво и камък. Може да е в играчките на детето.

Дейвид се надигна и щракна нощната лампа.

Рошел седеше зад бюрото си и усърдно се запознаваше с листовките за разпродажба на спално бельо в съседния магазин с намалени цени, когато телефонът иззвъня. Някой си мистър Джери Алисандрос от Форт Лодърдейл искаше да разговаря с мистър Уоли Фиг, който бе в кабинета си. Тя прехвърли повикването и отново се захвана с разпродажбата.

След малко Уоли излезе от кабинета с типичната си самодоволна усмивка.

— Мис Гибсън, можете ли да проверите какви полети има за Лас Вегас в петък около обед?

— Сигурно мога. Кой заминава за Лас Вегас?

— Е, някой друг питал ли е за Вегас? Аз заминавам, разбира се. Този уикенд в грандхотел „Ем Джи Ем“ ще има неофициална среща на адвокатите по случая „Крейокс“. Джери Алисандрос ми се обади по телефона. Той е може би най-големият специалист по колективни иски в страната. Казва, че трябва да присъствам. Оскар тук ли е?

— Да. Мисля, че е буден.

Уоли почука, влезе, без да изчака, и затръшна вратата зад себе си.

— Заповядай — каза Оскар, надигайки глава от купищата документи върху бюрото.

Уоли се тръшна на голямото кожено кресло.

— Току-що ми позвъниха от „Зел и Потър“ във Форт Лодърдейл. През почивните дни ме искат във Вегас на неофициална среща за стратегията по случая „Крейокс“. Всички момчета ще са там за планиране на атаката. Страшно е важно. Ще обсъдят как да координираме исковите от различни окръзи, чие дело да тръгне първо и най-важното — въпроса за обезщетението. Джери смята, че този път от „Варик“ може да потърсят бързо споразумение.

Уоли потриваше ръце, докато говореше.

— Джери ли?

— Алисандрос, големият адвокат. Фирмата му е изкарала цял милиард само от лекарства за отслабване.

— Значи искаш да идеш в Лас Вегас?

Уоли сви рамене, сякаш не държеше особено на пътуването.

— Не държа да отида, Оскар, но се налага някой от нашата фирма да седне на масата. Може да почнат разговор за обезщетения, за страхотни пари. Големият удар може да е по-близо, отколкото предполагаме.

— И искаш фирмата да ти плати пътуването до Вегас?

— Разбира се. Това е съвсем законен служебен разход.

Оскар се порови из документите и откри каквото търсеше. Вдигна листа и небрежно го размаха пред младши съдружника си.

— Видя ли докладната на Дейвид? Пристигна снощи. Оценка на предполагаемите ни разноски по делото „Крейокс“.

— Не, не знаех, че той...

— Момчето е много умно, Уоли. Подготвя си домашното за разлика от теб. Погледни цифрите, защото са ужасяващи. Трябват ни поне трима експерти — веднага, не другата седмица. Всъщност трябваше да ги осигурим още преди да подадеш иска. Първо кардиолог, който може да обясни причината за смъртта на всеки от любимите ни клиенти. Приблизителен хонорар — двайсет хиляди долара, и то само за първоначалната оценка и заключението. Ако кардиологът даде показания пред съда, прибавяме още двайсет хиляди.

— Няма да се стигне до съд.

— Все това казваш. Номер две е фармаколог, който може да обясни най-подробно на съдебните заседатели как лекарството е убило клиентите ни. Какво е причинило на сърцата им. Този е още по-скъп — двайсет и пет хиляди за начало и още толкова, ако застане пред съда.

— Скъпичко ми се вижда.

— Всичко е скъпо. Номер три е лабораторен учен, който ще представи пред заседателите изследванията си, за да докаже най-убедително, че според статистиката е много по-вероятно да получиш сърдечни увреждания, когато вземаш „Крейокс“, отколкото при някое друго лекарство за понижаване на холестерола.

— Знам подходящия човек.

— Макфадън ли?

— Същият.

— Чудесно. Точно той написа доклада, от който започна цялата каша, а сега малко се колебае дали да участва в съдебния спор. Но ако някоя адвокатска фирма му предложи аванс от петдесет хиляди долара, може и да се съгласи да помогне.

— Възмутително!

— Всичко е възмутително. Моля те, Уоли, погледни докладната на Дейвид. Той е описал реакцията срещу Макфадън и неговите изследвания. Има сериозни съмнения дали лекарството наистина уврежда здравето.

— Какво разбира Дейвид от съд?

— А ние какво разбираме от съд, Уоли? Говориш с мен, твоя отдавнашен партньор, а не с потенциален клиент. Може да се зъбим и да ръмжим, че ще изправим лошите пред съда, но знаеш истината. Винаги стигаме до споразумение.

— И сега ще е същото, Оскар. Повярвай ми. Когато се върна от Вегас, ще знам много повече.

— Колко ще струва?

— Дреболия в сравнение с голямата цел.

— Нагазили сме в непознати води, Уоли.

— Не е вярно. Като се закачим за големите играчи, ще спечелим цяло състояние, Оскар.

Рошел откри много по-евтина стая в мотел „Спирит ъф Рио“. На снимките в уебсайта се виждаха смайващи изгледи от централния булевард на Вегас и човек лесно можеше да остане с впечатлението, че гостите са в центъра на събитията. Но не беше така, осъзна Уоли, когато автобусът от аерогарата най-сетне спря. Високите казина и хотели наистина се виждаха, само че на петнайсет минути път от мотела. Чакайки да се регистрира в задушното като сауна фойе, Уоли изруга Рошел. Стандартна стая в „Ем Джи Ем“ струваше четиристотин долара на вечер. За тая дупка тук се плащаше по сто двацет и пет долара и двете нощувки почти се изравняваха със стойността на билета. Стискаме се за дреболии, а чакаме да забогатеем, помисли си Уоли, докато изкачваше двата етажа към тясната си стаичка.

Поради липсата на книжка не успя да наеме кола. Разпита тук-там и узна, че на всеки трийсет минути има автобус от „Спирит ъф

Рио“ до центъра. Поигра на автоматите във фоайето и спечели сто долара. Може би днес бе щастливият му ден.

Автобусът беше претъпкан с шишкови пенсионери. Уоли не намери свободно място и остана да стои прав, като се люшкеше между потни тела, хвърляше погледи наоколо и се питаше колко ли от тия хора са жертви на „Крейокс“. Наоколо определено имаше много холестерол. Както винаги той имаше визитки в джобовете, но реши да не ги вади.

Известно време обикаля из казиното, гледайки как шарената тълпа играе на блекджек, рулетка и зарове — игри, до които никога не се бе докоснал и нямаше желание да ги изпробва сега. Позабавлява се с игралните автомати и на два пъти отклони предложението на симпатичната сервитьорка да му донесе коктейл. Започваше да осъзнава, че казиното е крайно неподходящо място за един бивш алкохолик. В седем вечерта се упъти към една банкетна зала на мецанина. Пред вратата стояха двама охранители и Уоли въздъхва от облекчение, когато откриха името му в списъка. Вътре имаше двайсетина добре облечени мъже и три жени, които разговаряха с питиета в ръце. Край стената в дъното бе подредена шведска маса. Някои от адвокатите се познаваха, но Уоли не беше единственият новобранец в тълпата. Изглежда обаче, всички бяха чували за него и подадения иск. Не след дълго той се почувства в свои води. Джери Алисандрос дойде да си стиснат ръцете като стари приятели. Други се събираха на групички и говореха за съдебни дела, политика, най-новите частни самолети, къщи на Карибите и кой се е развел или оженил. Уоли нямаше с какво да допринесе за разговора, но се проявяваше като добър слушател. Адвокатите не обичат да дават другиму думата и тук всички говореха едновременно. Уоли се задоволяваше да слуша с усмивка и да отпива от чашата газирана вода.

След една бърза вечеря Алисандрос се изправи и се обърна към всички. Планът бе да се срещнат пак тук на другата сутрин в девет и да се хванат на работа. До обед би трябвало да приключат. Той вече бил разговарял няколко пъти с Никълъс Уокър от „Варик“ и по всичко личало, че компанията е в нокдаун. През цялата си дълга и колоритна съдебна история никога не се била сблъсквала с толкова бързи и многобройни иски. Сега отчаяно се опитвали да оценят пораженията. Според наетите от Алисандрос експерти евентуалното

обезщетение за смъртен случай или увредено здраве можело да достигне половин милион.

Новината за толкова много страдания и нещастия бе приета с радост от присъстващите.

Според друг експерт на Алисандрос евентуалните загуби на „Варик“ можели да възлязат най-малко на пет милиарда. Уоли бе сигурен, че не само той е направил бързата сметка колко са четирийсет на сто от пет милиарда. Другите обаче приеха новината невъзмутимо. Поредното лекарство, поредната война с голямата фармацевтична индустрия, поредното колективно обезщетение, което да ги направи още по-богати. Така щяха да си купят още самолети, още къщи и лъскави съпруги — все неща, за които Уоли не даваше пукната пара. Искаше само достатъчно тлъста банкова сметка, за да си живее приятно и волно, далече от всекидневния тежък труд.

В една зала, пълна със самовлюбени личности, бе само въпрос на време някой друг да поиска да привлече вниманието. Дъдли Брил от Лабок, нагласен с каубойски ботуши и всички останали принадлежности, се впусна в преразказ на неотдавнашния си разговор с високопоставен юрист на „Варик“ от Хюстън, който недвусмислено намекнал, че компанията няма намерение да се споразумява, преди вредата от лекарството да бъде доказана пред няколко различни журита. Следователно според анализа на този разговор, за който никой друг в залата не бе чувал, Брил твърдо смяташе, че именно той, Дъдли Брил от Лабок, Тексас, трябва да поведе първото дело в своя роден град, където съдебните заседатели са доказали, че го обичат и ще присъдят огромно обезщетение, ако той ги помоли. Брил очевидно бе пийнал, както и всички останали освен Уоли, и неговият самонадеян анализ разпали яростен спор. Не след дълго избухнаха схватки, разгоряха се страсти и заваляха обиди.

Джери Алисандрос успя да въдвори ред.

— Надявах се да отложим всичко това за утре — каза дипломатично той. — Нека сега да се оттеглим, а утре заповядайте трезви и отпочинали.

На другата сутрин личеше, че не всички адвокати са се оттеглили за отдых по стаите си. Подпухнали зачервени очи, жадно посягане към

чаши студена вода и кафе — всички признаци бяха налице. Над много глави витаеше незримият дух на махмурлука. А някои просто отсъстваха и с напредването на утрото Уоли започна да осъзнава, че предишната вечер мнозина са се събрали да поговорят на чашка. Вече имаше сключени споразумения, изковани съюзи и коварни удари в гръб. Уоли се питаше какво ли е собственото му положение.

Двама експерти разказаха за „Крейокс“ и най-новите проучвания. Всеки адвокат описа накратко своя иск — брой клиенти, брой на евентуалните смъртни случаи спрямо здравните увреждания, защита на противника и възможности за успех в местния съд. Уоли се справи добре и каза колкото се можеше по-малко.

Един изумително скучен експерт анализира финансовото състояние на „Варик Лабс“ и обяви компанията за способна да понесе огромни загуби от обезщетения за „Крейокс“. Думата „споразумение“ се употребяваше често и всеки път тихо звънваше в ушите на Уоли. Същият експерт стана още по-досаден, когато взе да анализира действащите застраховки на „Варик“.

След два часа на Уоли му дойде до гуша. Той се измъкна тихичко и тръгна да търси тоалетна. Когато се върна, Джери Алисандрос го чакаше пред вратата.

— Кога се връщаш в Чикаго? — попита той.

— Утре сутринта — отговори Уоли.

— С редовен полет ли?

Естествено, помисли си Уоли. Нямам частен самолет, така че като повечето бедни американци съм принуден да си купувам билет за чуждите самолети.

— Ами да — усмихна се той.

— Виж какво, Уоли, днес следобед отлитам за Ню Йорк. Защо не дойдеш с мен? Моята фирма току-що закупи чисто нов гълфстрийм. Ще обядваме в самолета и ще те сваля в Чикаго.

Нямаше съмнение, че в замяна ще трябваше да сключи сделка, но Уоли търсеше точно това. Беше чел за богатите адвокати и частните им самолети, но дори не му бе минавало през ум, че някой ден ще види такъв отвътре.

— Много великодушно — каза той. — Разбира се.

— Чакай ме във фойето в един следобед, става ли?

— Дадено.

На пистата пред авиационния център „Маккарън“ чакаха около дузина частни самолета. Докато следваше покрай тях новия си приятел, Уоли се питаше колко от тях бяха собственост на други адвокати. Когато стигнаха до машината на Джери, той се изкачи по стълбичката, пое си дъх и прекрачи в грейналия салон. Потресаващо красива азиатка пое палтото му и го попита какво ще пие.

— Само безалкохолно — отвърна той.

Джери Алисандрос си водеше малка свита — един съдружник, двама помощници и личен асистент. Те се събраха за малко в дъното на салона, докато Уоли се настаняваше в разкошното кожено кресло и си мислеше за Айрис Клопек, Мили Марино и другите чудесни вдовици, благодарение на които бе стигнал до света на колективните искиове, а сега и до това. Стюардесата му подаде менюто. В дъното на коридора Уоли зърна кухня с готвач, очакващ нарежданията. Докато рулираха по пистата, Джери мина отпред и седна срещу Уоли.

— Как ти се струва? — попита той, разпервайки ръце в своята нова играчка.

— Бие отвсякъде редовните линии — призна Уоли.

Джери се запревива от смях. Отдавна не бе чувал толкова забавна шега.

Пилотът предупреди за излитането и всички затегнаха предпазните колани. Когато самолетът се отлепи от пистата и полетя стръмно нагоре, Уоли затвори очи и се опита да се наслади на мига. Може би никога нямаше да го изпита отново.

Щом изкачването привърши, Джери се оживи. Завъртя една ръчка и изтегли от стената махагонова масичка.

— Да поговорим за бизнес — каза той.

Самолетът е твой, помисли си Уоли.

— Добре.

— Колко случая очакваш реално да събереш?

— В момента имаме осем смъртни случая; може да стигнем до десет. За уврежданията не съм сигурен. Разполагаме със стотина потенциални клиенти, но още не сме ги проучили.

Джери се намръщи, сякаш подобна дреболия не заслужаваше неговото внимание. Уоли се зачуди дали ще нареди на пилота да

обърне, или просто ще го изхвърли през люка.

— Мислил ли би да се обединиш с по-голяма фирма? — попита Джери. — Знам, че рядко ви се случва да работите по колективни искове.

— Разбира се, готов съм да го обсъдим — отговори Уоли, опитвайки се да прикрие вълнението си. Точно това искаше от самото начало. — Моите договори предвиждат хонорар от четирийсет на сто. Каква част ще искаш?

— При типичен случай ние поемаме съдебните разноски, а такива дела съвсем не са евтини. Осигуряваме лекари, експерти, изследователи, всичко каквото трябва, и то гълта цяло състояние. Вземаме половината хонорар, двацет на сто, но си прибираме обратно разходите преди деленето на печалбата.

— Звучи ми справедливо. А каква е нашата роля във всичко това?

— Много просто. Търсете още случаи, смъртни или не. Съберете ги. В понеделник ще ви пратя чернова на споразумението. Опитвам се да обединя колкото се може повече жертви. Следващата голяма стъпка е създаването на ОРИ — общорегионален иск. Съдът ще назначи Специализирана комисия, обикновено петима или шестима опитни адвокати, които да контролират хода на делото. Тази комисия получава допълнителен хонорар, обикновено около шест на сто, и сумата се изплаща преди дела на адвокатите.

Уоли кимна. Беше проучил нещата и познаваше повечето плюсове и минуси.

— Ти ще участваш ли в тая комисия? — попита той.

— Вероятно. Най-често ме включват.

Стюардесата донесе нови напитки. Джери отпи глътка вино и продължи:

— Когато започне представянето на доказателствата, ще пратим някого да помогне с клиентите ви. Не е нищо сериозно. Рутинна правна задача. И помни, Уоли, за адвокатите на ответника това също е златна мина, така че ще поработят здравата. Аз ще намеря в Чикаго надежден кардиолог който да прегледа клиентите ви. Ще му платим от фонда за съдебни разноски. Имаш ли въпроси?

— Засега не — каза Уоли.

Не се радваше да отстъпи половината хонорар, но беше извънредно доволен, че ще работи с опитна и богата адвокатска фирма. При всяко положение за „Финли и Фиг“ щеше да остане цял куп пари. Помисли си за Оскар. Нямахше търпение да му разкаже с какъв самолет е летял.

— Как предвиждащ развоя на събитията във времето? — попита Уоли.

Всъщност питаше: кога да очаквам парите?

Джери с удоволствие отпи глътка вино и отговори:

— Съдейки от опита си, а той, както знаеш, Уоли, е доста богат, очаквам до дванайсет месеца да постигнем споразумение и веднага да започнем разпределението на средствата. Кой знае, след година може и ти да си имаш самолет.

Никълъс Уокър летеше за Чикаго заедно с Джуди Бек и още двама юристи на „Варик“. Служебният гълфстрийм беше също толкова нов, както онзи, който толкова бе впечатлил Уоли. Целта на пътуването бе да скъсат с досегашната си адвокатска фирма и да наемат нова. Уокър и неговият шеф Рубън Маси бяха разработили подробно генерален план за справяне с бъркотията около „Крейокс“ и първата голяма битка щеше да се състои в Чикаго. Най-напред обаче трябваше да си осигурят подходящите хора.

Неподходящите хора бяха от кантора, която от десетилетие насам защитаваше интересите на „Варик Лабс“ и работата им винаги бе получавала най-висока оценка. Необходимостта от промяна не беше по тяхна вина. Според задълбоченото проучване, извършено от Уокър и неговия екип, в града имаше друга фирма, поддържаща по-близки връзки със съдия Хари Сийрайт. Отгоре на всичко един от съдружниците в нея беше най-опитният адвокат в града.

Четирийсет и четири годишната Надин Карос не бе губила нито едно дело пред съдебни заседатели от десет години насам. Колкото повече печелеше, толкова по-трудни ставаха нейните задачи и толкова по-блестящи победите ѝ. След като поговориха с десетки адвокати, застанали безуспешно пред нея в съда, Ник Уокър и Рубън Маси решиха мисис Карос да води защитата на „Крейокс“. И не ги интересуваше колко ще струва това.

Най-напред обаче трябваше да я убедят. По време на дългия телефонен разговор тя прояви колебание да поеме толкова тежък случай, който се разрастваше с всеки ден. Нищо чудно — и без това беше претрупана с работа, а в графика ѝ нямаше свободно място за месеци напред. Никога не бе поемала дело за колективен иск, макар че то не представляваше особено затруднение за специалист като нея. Уокър и Маси познаваха неотдавнашните ѝ съдебни победи в най-различни области — замърсяване на подпочвените води, лекарска небрежност, сблъскване на два пътнически самолета във въздуха. Като

елитен адвокат, Надин Карос можеше да се справи с всяко дело пред всяко съдебно жури.

Тя беше съдружник в отдел „Съдебни спорове“ на „Роган Ротбърг“ и имаше ъглов кабинет на осемдесет и петия етаж на Тръст Тауър с изглед към езерото, макар че рядко можеше да бъде открита там. Този път посрещна екипа на „Варик“ в голяма заседателна зала на същия етаж и след като хвърлиха по един бърз поглед към езерото Мичиган, всички заеха местата си за срещата, която се очакваше да продължи не по-малко от два часа. Откъм страната на мисис Карос бяха насядали обичайните млади адвокати и сътрудници — истинска свита от навъсени придворни, готови да скокнат при първо нареждане. До нея седеше дясната ѝ ръка — юрист на име Хочкин.

По-късно в телефонен разговор с Рубън Маси Никълъс Уокър щеше да докладва:

— Много е привлекателна, Рубън. Дълга черна коса, волева брадичка и остри зъби, красиви лешникови очи, които са толкова топли и сърдечни, че ти се иска да я представиш на майка си. Много приятна личност, винаги готова да се усмихне. Плътен и звучен глас, какъвто може да се очаква от оперна певица. Личи си защо омайва съдебните заседатели. Но е корава жена, Рубън, не се съмнявай. Поема командването, дава заповеди и усецаш, че хората около нея са ѝ верни до смърт. Не бих желал да застана срещу нея в съда.

— Значи тя ни трябва? — попита Рубън.

— Без съмнение. С нетърпение чакам делото просто за да я видя в действие.

— А краката?

— О, да. Има си всичко. Стройна, облечена като за снимка в модно списание. Трябва да я видиш час по-скоро.

Тъй като се намираше на собствен терен, мисис Карос бързо пое контрола. Тя кимна на Хочкин и каза:

— Аз и мистър Хочкин представихме вашето предложение на комисията по хонорарите. Моето възнаграждение ще бъде хиляда долара на час извън съда и две хиляди в съдебната зала, с

първоначален аванс от пет милиона. Който не подлежи на връщане, разбира се.

Никълъс Уокър преговаряше с елитни адвокати вече двайсет години и нищо не можеше да го стресне.

— А за останалите съдружници? — попита той.

— Осемстотин на час. За обикновените сътрудници — петстотин.

— Прието — каза Уокър.

Всички в залата знаеха, че защитата ще струва милиони. Всъщност Уокър и неговият екип вече бяха дали първоначална оценка между двайсет и пет и трийсет милиона. Истинска дреболия, когато очакваш да те съдят за милиарди.

След като отметнаха въпроса за цената, преминаха към следващата важна точка. Никълъс Уокър взе думата.

— Нашата стратегия е едновременно проста и сложна — започна той. — Проста, защото избираме един от безбройните искове срещу нас — не колективен, а индивидуален — и настояваме за процес. Искаме съд. Не се боим от съда, защото вярваме в нашето лекарство. Вярваме и можем да докажем, че изследванията, на които разчита противникът, са дълбоко погрешни. Убедени сме, че „Крейокс“ действа според очакванията ни и не увеличава риска от сърдечен удар. Сигурни сме в това, толкова сигурни, че искаме съдебен процес тук, в Чикаго, за да се изслушат час по-скоро нашите доказателства. Уверени сме, че заседателите ще ни повярват, а когато те отхвърлят атаката срещу „Крейокс“, когато отсъдят в наша полза, бойната обстановка коренно ще се промени. Честно казано, смятаме, че адвокатите на противника ще се разпилеят като листа на вятъра. Ще клекнат. Може би ще трябва още едно дело, още една победа, но не ми се вярва. С две думи, мисис Карос, удряме ги светкавично с истински процес, а когато победим, те ще избягат.

Надин Карос слушаше, без да си води записки. Когато Уокър приключи, тя каза:

— Наистина много просто и не твърде оригинално. Защо точно в Чикаго?

— Заради съдията. Хари Сийрайт. Проучихме съдиите по всички подадени досега искове против „Крейокс“ и смятаме, че Сийрайт е нашият човек. Той не проявява симпатии към колективните искове.

Мрази неоснователните претенции и изсмуканите от пръсти обвинения. Използва цялата си власт, за да съкрати максимално формалностите и да доведе нещата до процес. Не допуска папките да събират прах. Любимият му племенник взема „Крейокс“. И най-важното, негов близък приятел е бившият сенатор Паксън, който сега, ако не греша, има кабинет на осемдесет и третия етаж тук, в „Роган Ротбърг“.

— Нима намеквате, че можем някак да повлияем на федерален съдия? — попита тя и лявата и вежда леко се повдигна.

— Не, разбира се — отвърна Уокър с коварна усмивка.

— А каква е по-сложната част от вашия план?

— Заблуда. Създаваме впечатлението, че възнамеряваме да се споразумеем по всички обвинения срещу „Крейокс“. Повярвайте ми, неведнъж сме вървели по този път, така че знаем много за колективните искове. Познаваме алчността на ищците, а тя е невъобразима. Повярват ли, че на масата ще тропнат милиарди, златната треска ще се разгори още по-буйно. Но ако на хоризонта се очертае споразумение, подготовката за сериозен процес ще отmine на втори план. Защо да си правят труда, щом така и така всичко ще се реши извън съдебната зала? Ние обаче — и вие — се готвим усърдно за процес. Според нашия план съдия Сийрайт ще размаха камшика и делото ще се придвижи много бързо. В идеалния момент преговорите за споразумение ще се провалят, сред адвокатите на противниковата страна ще настане хаос и процесът ще започне на дата, която Сийрайт категорично ще откаже да промени.

Надин Карос кимаше с усмивка и се наслаждаваше на сценария.

— Сигурна съм, че вече имате предвид с кой случай да се заемем — каза тя.

— О, да. Един местен адвокат на име Уоли Фиг е подал иск срещу „Крейокс“ тук, в Чикаго. Работи в малка фирмичка с трима адвокати някъде в югозападните квартали. Почти нулев съдебен опит и абсолютно никакви познания за колективните искове. Сега се е залепил за Джери Алисандрос от Форт Лодърдейл, наш отдавнашен враг, чиято житейска цел е да съди „Варик“ поне веднъж годишно. Алисандрос е сериозен противник.

— Ще се опита ли да води дело? — попита Надин, мислейки вече за съдебната зала.

— Фирмата му се казва „Зел и Потър“. Имат способни адвокати, но рядко стигат до съд. Специалитетът им е да изнудват компаниите за споразумение и да доят огромни хонорари. Засега нямаме представа кой ще дойде тук да поеме делото. Може да наемат местен адвокат.

Вляво от Уокър Джуди Бек се изкашля и малко нервно взе думата:

— Алисандрос вече е подал молба за обединяване на всички претенции срещу „Крейокс“ в ОРИ, тоест общорегионален иск, и...

— Знаем какво е ОРИ — рязко се намеси Хочкин.

— Разбира се. Алисандрос има любим съдия в Южна Флорида и действа по следния начин: организира ОРИ, урежда се в Специализираната комисия, после контролира хода на делото. Разбира се, за това получава допълнителна компенсация.

Ник Уокър подхвана на свой ред:

— Първоначално ще се борим срещу всички опити за обединяване на исковете. Планът ни е да изберем един от клиентите на мистър Фиг и да убедим съдия Сийрайт да разгледа иска по бързата процедура.

— Ами ако съдията от Флорида поиска всички искове да бъдат обединени и представени пред него? — попита Хочкин.

— Сийрайт е федерален съдия — каза Уокър. — Делото е заведено в неговия съд. Ако иска то да се гледа там, никой, дори и Върховният съд, не може да му се меси.

Надин Карос преглеждаше резюмето, раздадено от екипа на „Варик“.

— Значи, ако схващам правилно — каза тя, — избираме един от мъртвите клиенти на мистър Фиг и убеждаваме почитаемия съдия Сийрайт да отдели този случай от общата маса. После, ако той се съгласи, реагираме сравнително меко на обвиненията, не признаваме нищо, разпространяваме някакви опровержения, подхождаме леко към подготвителната част, защото не искаме да бавим хода на делото, събираме тук-там по някое показание, даваме им каквато документация искат и ги водим по алеята с цъфналите вишни, докато изведнъж се опомнят и осъзнаят, че над главите им е надвиснал съвсем истински съдебен процес. Междувременно вие ги приспивате с измамно усещане за спокойствие и илюзии за поредния голям удар.

— Именно — каза Ник Уокър. — Точно така.

Почти цял час обсъждаха покойните клиенти на мистър Фиг — Честър Марино, Пърси Клопек, Уонда Гранд, Лутър Шмит и още четирима. Щом на делото бъдеше даден ход, мисис Карос и нейният екип щяха да вземат показания от законните представители на осмината покойници. След като получеха възможността да наблюдават и проучват, те щяха да решат кой случай да отделят и да бутнат напред.

Набързо разгледаха въпроса за младия Дейвид Зинк. Макар че бе работил пет години в „Роган Ротбърг“, той вече не беше там. Нямаше конфликт на интереси, тъй като по онова време фирмата не бе представлявала интересите на „Варик“, а Зинк не бе имал нищо общо с мъртвите граждани. Надин Карос никога не се бе срещала с него; всъщност само един сътрудник от нейната страна на масата успя да се сети за кого става дума. Зинк бе работил в международните финанси — безкрайно далече от съдебната сфера.

Сега Дейвид работеше в света на уличното право и се радваше, че е толкова далече от международните финанси. Напоследък често го мъчеше мисълта за икономката от Бирма и нейния внук с оловно отравяне. Разполагаше с име, телефонен номер и адрес, но се оказва трудно да осъществи връзка. Тони, приятелката на Хелън, бе посъветвала бабата да се консултира с адвокат, но това бе изплашило до сълзи горката жена. Тя беше емоционално изтощена и объркана и за момента нямаше как да се стигне до нея. Внукът ѝ оставаше на командно дишане.

Дейвид се бе запитал дали да не насочи към случая двамата си партньори, но бързо бе отхвърлил идеята, Уоли можеше да нахълта в болничната стая и да подплаши някого до смърт. Оскар можеше да настои да поеме случая, а после да поиска завишен процент при евентуално обезщетение. Дейвид постепенно разбираше, че двамата му партньори не делят парите поравно, а според Рошел те постоянно се караха за хонорари. Начисляваха точки за адвоката, който пръв е установил контакт, после за работата по досието и така нататък. Рошел твърдеше, че при всяка що-годе прилична злополука Оскар и Уоли се пазарят за подялбата.

Седнал зад бюрото си, Дейвид съставяше чернова на простичко завещание — пишеше го сам, защото още преди седмици Рошел му бе заявила, че трима адвокати са твърде много за една секретарка, — когато компютърът подаде звънкия сигнал, че има поща. Той я отвори и откри отговор от деловодството на федералния съд. Погледът му веднага прескочи към списъка на адвокатите и като видя името на Надин Карос от „Роган Ротбърг“, усети, че му призлява.

Не я бе срещал лично, но отлично познаваше нейната репутация. Тя беше прочута в професионалната общност на Чикаго. Поемаше най-големите дела и неизменно печелеше. Самият Дейвид не бе изричал и една дума в съда, но ето че сега бяха изписани един до друг като равни. За ищеца — Уолис Т. Фиг, Б. Оскар Финли, Дейвид Е. Зинк от „Финли и Фиг“ заедно с Джери Алисандрос от „Зел и Потър“. А за „Варик Лабс“ Надин Л. Карос и Р. Лутър Хочкин от „Роган Ротбърг“. На хартия Дейвид изглеждаше съвсем на място.

Той бавно прочете отговора. Очевидните факти се признаваха; отричаше се каквато и да било отговорност. Общо погледнато, това бе откровен, почти доброжелателен отговор на иск за сто милиона — съвсем не каквото бяха очаквали. Според Уоли първата реакция на „Варик“ щеше да бъде яростно настояване за отхвърлянето му, придружено с дебело изложение, съставено от блестящите млади специалисти, които се трудеха неуморно в изследователския отдел на фирмата. Предложението за отхвърляне щеше да предизвика сериозна схватка, но те щяха да надделеят, защото според Уоли такива предложения се приемаха рядко.

Заедно с отговора защитата бе подала редица основни въпроси, търсеци лична информация за всеки от осемте мъртви клиенти и техните семейства; искаха също така имената и мненията на експертите по случая. Доколкото Дейвид знаеше, тези експерти трябваше да бъдат наети тепърва, макар че очакваха Джери Алисандрос да се заеме с това. Мисис Карос искаше също така да получи колкото се може по-скоро информация от близките на починалите.

Според съдебното деловодство щяха да получат по пощата копие от отговора и други документи.

Дейвид чу тежки стъпки по стълбите. Беше Уоли. Той влезе задъхан и каза:

— Видя ли какво са ни пратили?

— Току-що го прочетох — отговори Дейвид. — Изглежда доста меко, не смяташ ли?

— Ти пък какво разбираш от съдебни работи?

— Стига де.

— Извинявай. Нещо се готви. Трябва да позвъня на Алисандрос и да изясним какво става.

— Това е просто един обикновен отговор и искане за информация. Няма от какво да се паникьосваш.

— Кой се паникьосва? Познаваш ли онази жена — нали е от предишната ти фирма?

— Не съм я срещал, но казват, че била страхотна в съдебната зала.

— Е, и Алисандрос е същият, но няма да стигнем до съд.

Уоли изрече това с видима неувереност. Излезе и затропа надолу по стъпалата, мърморейки си нещо. Бе минал един месец, откакто подадоха иска, и мечтите на Уоли за бърз удар започваха да повяхват. Изглеждаше, че ще им се наложи да поработят, преди да стигнат до преговорите за обезщетение.

Десет минути по-късно Дейвид получи имейл от младши съдружника. Текстът гласеше: „Можеш ли да започнеш със свидетелските показания? Аз трябва да изтичам до погребалното бюро.“

Дадено, Уоли. С най-голямо удоволствие.

Дребните обвинения срещу Трип в крайна сметка отпаднаха поради липса на интерес, но съдът го задължи да подпише писмено задължение да не се приближава до фирмата „Финли и Фиг“ и нейните адвокати. Трип изчезна, но не и неговата приятелка.

Както обикновено, Диана пристигна малко преди пет следобед. Този ден беше облечена в каубойски стил — прилепнали джинси, островърхи ботуши, тясна червена блуза, на която бе забравила да закопчае горните три копчета.

— Тук ли е Уоли? — изгука тя на Рошел, която не можеше да я понася.

Облакът парфюм я догони и се разнесе из стаята. Прели подуши въздуха, после изръмжа и се оттегли още по-дълбоко под бюрото.

— Вътре е — отвърна презрително Рошел.

— Благодаря, скъпа — каза Диана, опитвайки да я раздразни колкото се може повече.

Тя се отправи към кабинета на Уоли и нахълта, без да чука. Преди седмица Рошел ѝ бе наредила да седи и да чака като останалите клиенти. Напоследък обаче ставаше очевидно, че дамата е далеч понахална, поне що се отнасяше до Уоли.

Щом влезе в кабинета, Диана се хвърли в прегръдката на своя любовник и след дълга целувка, придружена от задължителни ласки, Уоли установи:

— Изглеждаш страхотно, скъпа.

— И ти, скъпи — отвърна тя.

Уоли провери дали вратата е заключена, после пак седна на въртящия се стол зад бюрото.

— Трябва да завъртя два телефона, после изчезваме — обяви той с похотлив поглед.

— Както кажеш, миличък — изгука тя и придърпа едно списание с клюки за знаменитости.

Не четеше нищо друго и беше по-тъпа от гъска, но Уоли не даваше пет пари за това. Отказваше да я съди. Тя бе имала четирима съпрузи. Той пък бе имал четири съпруги. С какво право да я упреква? В момента полагаха големи усилия да проверят кой пръв ще издъхне в леглото и Уоли беше щастлив както никога досега.

Отвън Рошел разчистваше бюрото си. Бързаше да си тръгне, след като „оная проститутка“ бе влязла при мистър Фиг и кой знае какво вършеха вътре. Съседната врата се отвори и Оскар излезе с някакви документи в ръка.

— Къде е Фиг? — попита той, гледайки затворената врата на кабинета.

— Вътре с клиентка — каза Рошел. — Заключил се е.

— Не ми казвайте...

— Точно така. Трети пореден ден.

— Още ли се пазарят за хонорара?

— Не знам. Сигурно го е вдигнал.

Макар че хонорарът бе малък — типичен развод по взаимно съгласие, — Оскар трябваше да получи част от него, но нямаше представа как да вземе своя дял, след като половината сума бе изплатена върху канапето. Той се втренчи във вратата на Уоли, сякаш очакваше иззад нея да долетят страстни звуци, и след като не чу нищо, се завъртя към Рошел и размаха документите.

— Четохте ли това?

— Какво е то?

— Нашето споразумение с Джери Алисандрос и „Зел и Потър“. Осем страници ситен шрифт, вече подписани от моя младши съдружник, очевидно без да е прочел всичко. Пише, че трябва да внесем двайсет и пет хиляди долара за участие в съдебните разноски, Фиг изобщо не ми спомена такова нещо.

Рошел сви рамене. Това си беше работа на адвокатите, не нейна.

Но Оскар се беше ядосал не на шега.

— Освен това пише, че получаваме хонорар в размер на четирийсет на сто от обезщетението за всеки случай, като половината отива за „Зел и Потър“. Но в ситния шрифт се добавя, че шест процента се плащат на Специализираната комисия — малък бонус за тежкия труд на големите клечки. Тия шест процента са от цялата сума на споразумението и се удържат преди подялбата. Значи излиза, че

губим шест процента в самото начало и ни остават трийсет и четири, които ще делим с Алисандрос, а той, разбира се, ще се облажи от шестте процента. Това звучи ли ви справедливо, мис Гибсън?

— Не.

— Значи ставаме двама. Прецакват ни под път и над път, а сега трябва и да внесем двайсет и пет хиляди за съдебни разноски.

Бузите на Оскар пламнаха. Той продължаваше втренчено да гледа вратата, но Уоли бе в безопасност зад нея.

Дейвид слезе по стъпалата и се включи в разговора.

— Прочете ли това? — гневно попита Оскар, размахвайки договора.

— Какво е?

— Нашият договор със „Зел и Потър“.

— Прегледах го — каза Дейвид. — Стори ми се нормален.

— О, така значи! А прочете ли за предварителната вноска от двайсет и пет хиляди?

— Да, и попитах Уоли. Той каза, че най-вероятно ще теглим фирмен кредит от банката и ще го върнем след споразумението.

Оскар погледна Рошел. Рошел погледна Оскар. И двамата си помислиха: какъв кредит?

Оскар понечи да заговори, после рязко се завъртя, върна се в кабинета си и затръшна вратата.

— Какво му става? — попита Дейвид.

— Ние нямаме отпусната кредитна линия — каза Рошел. — Мистър Финли се тревожи, че делото срещу „Крейокс“ ще се провали и ще ни унищожи финансово. Няма да е първата изгърмяла машинация на Фиг но определено ще е най-голямата.

Дейвид се огледа и пристъпи по-близо.

— Може ли да ви задам един деликатен въпрос?

— Не знам — каза тя и предпазливо отстъпи назад.

— Тия двамата са отдавна в играта. Над трийсет години за Оскар, над двайсет за Уоли. Имат ли заделени пари някъде? Не личи да са харчили за кантората, затова предположих, че трябва да са понатрупали нещо.

Рошел също се огледа, после каза:

— Не знам къде отиват парите, когато излязат от тук. Не вярвам Оскар да има и пукнат цент, защото жена му профуква всичко. Тя си

въобразява, че е от голямото добрутро и иска да го демонстрира. А Уоли... кой знае? Подозирам, че е гол като пушка като мен. Но пък притежават кантората без никакви ипотехи и задължения.

Дейвид неволно погледна напуканата мазилка по тавана. Зарежи, каза си той.

— Просто бях любопитен.

Откъм кабинета на мистър Фиг долетя писклив женски смях.

— Аз си тръгвам — каза Дейвид и грабна палтото си.

— И аз — заяви Рошел.

Когато Уоли и Диана излязоха от кабинета, вече всички си бяха тръгнали. Те бързо изгасиха лампите, заключиха външната врата и се качиха в нейната кола. Уоли беше щастлив, че не само си е намерил ново гадже, но то е и готово да го вози. Оставаха му още шест седмици до края на наказанието, а при цялата тази суматоха около „Крейокс“ трябваше да е мобилен. Диана бе приела с възторг шанса да спечели хонорар за намиране на клиенти — петстотин долара за смъртен случай и двеста за увредено здраве, — но най-вече я вълнуваха приказките на Уоли как ще изкопчи от „Варик“ колективно обезщетение, което ще му донесе огромен хонорар (а може би и нещичко за нея, макар че засега това не се казваше в прав текст). Разговорите им в леглото най-често се насочваха към света на „Крейокс“ и всичко, което можеше да означава той за тях. Третият ѝ съпруг я бе водил на Мауи и тя страшно хареса плажа там. Уоли вече ѝ бе обещал ваканция в рая.

На този етап на връзката им той беше готов да обещае каквото и да било.

— Накъде, скъпи? — попита тя, докато се отдалечаваше с бясна скорост от кантората.

Нейната малка мазда кабрио беше страховита заплаха по пътищата и Уоли знаеше, че при един сблъсък шансовете им за оцеляване са нищожни.

— Не бързай толкова — каза той, затайвайки предпазния колан. — Дай да отидем на север, към Еванстън.

— Имаме ли новини от онези хора? — попита тя.

— О, да. Непрекъснато звънят по телефона.

Уоли не лъжеше — по мобилния му телефон непрестанно валяха въпроси от хора, прочели листовката му „Пазете се от «Крейокс».“ Той бе отпечатал десет хиляди бройки и ги ръсеше навсякъде из Чикаго. Забождаше ги по таблата за обяви в центрове за отслабване, клубове на военните ветерани, бинго зали, болнични чакални и тоалетни на закусвални — изобщо навсякъде, където прозорливият му ум очакваше да се навъртат хора с лош холестерол.

— И с колко случая разполагаме? — попита тя.

Уоли не пропусна да забележи, че въпросът е зададен в множествено число. Нямаше намерение да ѝ казва истината.

— Осем смъртни случая, няколкостотин с увредено здраве, но първо трябва да бъдат прегледани. Не съм сигурен, че всички наистина са пострадали. Трябва да открием сърдечни увреждания, преди да поемем случая.

— Как го правите?

Летяха по Стивънсън Авеню, лъкатушейки между колите. Диана сякаш не забелязваше повечето от тях. При всяко разминаване на косъм Уоли свиваше глава между раменете си.

— По-кратко, Диана, не бързаме за никъде — каза той.

— Като седна зад волана, все мрънкаш — отвърна тя и му хвърли дълъг печален поглед.

— Само гледай пътя. И намали скоростта.

Тя отпусна газта и се нацупи за малко.

— Да си дойдем на думата. Как разбирате, че тия хора имат увреждания?

— Наемаме лекар да ги прегледа. „Крейокс“ уврежда сърдечните клапи и има изследвания, които могат да ни разкрият дали клиентът е пострадал от лекарството.

— Колко се плаща за тези изследвания? — попита тя.

Уоли забелязваше нарастващо любопитство към икономическата страна на делото срещу „Крейокс“ и това малко го дразнеше.

— Около хиляда долара на човек — каза той, макар че нямаше представа.

Джери Алисандрос го бе уверил, че „Зел и Потър“ вече са си осигурили услугите на няколко лекари, които да преглеждат евентуалните клиенти. В близко бъдеще тези лекари щяха да бъдат предоставени на „Финли и Фиг“, а щом започнеха прегледите,

бройката на клиентите с увредено здраве щеше да се увеличи значително. Алисандрос всеки ден кръстосваше страната с новия си самолет, срещаше се с адвокати като Уоли, сглобяваше големи процеси тук и там, наемаше експерти, кроеше съдебни тактики и най-важното — непрестанно тормозеше „Варик“ и техните юристи. За Уоли беше чест да участва в игра с толкова високи залози.

— Това са много пари — каза Диана.

— Защо те е грижа за парите? — сопна се Уоли, надничайки в разкопчаната ѝ каубойска блуза.

— Извинявай, Уоли. Нали знаеш, че съм любопитна по природа. Всичко е толкова вълнуващо и... така де, ще бъде страхотно, когато „Варик“ почне да пише онези големи чекове.

— Дотогава може да мине много време. Засега нека просто се съсредоточим върху издирването на клиенти.

Оскар и жена му Пола гледаха по кабелната „Военнополева болница“, когато изведнъж от екрана ги изненадаха пискливият глас и тревожната физиономия на адвокат Бош — често срещана фигура в рекламите на местните кабелни телевизии. От години Бош подмамваше жертви на катастрофи и хора, пострадали от азбест и други продукти, а сега очевидно бе станал експерт по „Крейокс“. Той гръмогласно изреждаше опасностите от лекарството, сипеше сквернословия срещу „Варик“ и през всичките трийсет секунди телефонният му номер пулсираше в долната част на екрана.

Оскар гледаше с огромно любопитство, но не казваше нищо.

— Мислил ли си някога да рекламираш по телевизията, Оскар? — попита Пола. — Изглежда, че фирмата ти трябва да направи нещо, за да привлече повече клиенти.

Разговорът не беше нов. От трийсет години Пола му досаждаше със съвети как да ръководи кантората, чиито приходи никога не я задоволяваха.

— Много е скъпо — каза Оскар. — Фиг също иска, но аз съм скептичен.

— Е, със сигурност не можеш да пуснеш Фиг по телевизията, нали? Това ще подплаши всички клиенти в радиус от сто и петдесет

километра. Не знам, рекламите ми изглеждат толкова непрофесионални.

Типично за Пола. Телевизионните реклами можели да доведат клиенти и в същото време били непрофесионални. „За“ тях ли беше или „против“? Или и едното, и другото? Оскар не знаеше и от години бе спрял да си задава подобни въпроси.

— Фиг нямаше ли няколко случая с „Крейокс“? — попита тя.

— Да, има — изсумтя Оскар.

Тя не знаеше, че Оскар и Дейвид също са подписали иска и отговарят за него. Не знаеше, че фирмата ще трябва да плаща съдебните разноски. Единствената ѝ грижа бяха нищожните пари, които Оскар носеше вкъщи.

— Е, аз разговарях с моя доктор и той казва, че лекарството е много добро. Поддържа холестерола ми на прилично ниво. Не бивало да го спирам.

— Тогава недей — каза Оскар. Ако „Крейокс“ наистина убиваше хора, той държеше жена му редовно да си взема дневната доза.

— Но навсякъде почнаха да ги съдят, Оскар. Малко съм разколебава. А ти?

Беше лоялна към лекарството, но се плашеше от него.

— Фиг е убеден, че лекарството вреди на здравето — каза Оскар. — Редица големи адвокатски фирми са на същото мнение и подгониха „Варик“. Общото мнение е, че компанията ще се съгласи на споразумение, преди да се стигне до съд. Иначе рискът е твърде голям.

— И ако има споразумение, какво ще стане със случаите на Фиг?

— Засега са все смъртни случаи. Осем на брой. Ако предложат споразумение, ще вземем добри пари.

— Колко добри?

— Трудно е да се каже.

Оскар вече кроеше планове. Ако приказките за споразумение станеха сериозни, щеше да се изнесе, да подаде молба за развод и да се постарее да не я допусне до парите от „Крейокс“.

— Но не вярвам да се стигне дотам — добави той.

— Защо? Ето, Бош казва, че ще има големи обезщетения.

— Бош е идиот и го доказва всеки ден. Тия големи фармацевтични фирми обикновено отиват на съд по няколко пъти, за да изпробват терена. Ако съдебните заседатели ги притиснат, тръгват

към споразумение. Ако спечелят, продължават да се съдят, докато адвокатите на ищците вдигнат ръце. Това може да трае с години.

Изобщо не се надявай, скъпа.

Дейвид и Хелън Зинк бяха на любовна вълна почти колкото Уоли и Диана. При съкратеното работно време на Дейвид и обновената им енергия бяха успели да заченат дете за по-малко от седмица. Сега, след като Дейвид се прибираще у дома всяка вечер в прилично време, те наваксваха пропуснатото. Току-що бяха правили секс и лежаха един до друг и гледаха телевизия, когато на екрана се появи Бош.

След като Бош изчезна, Хелън каза:

— Май е избухнала златната треска.

— О, да. В момента Уоли обикаля по улиците да ръси листовки. С реклама по телевизията би било по-лесно, но не можем да си я позволим.

— И слава богу. Наистина не бих искала да те видя на екрана как се бориш с типове като Бени Бош.

— Аз пък мисля, че имам природна дарба за телевизионен адвокат. „Наранени ли сте? Ние се сражаваме за вас. Застрахователните компании треперят от името ни.“ Как ти се струва?

— Мисля, че приятелите ти от „Роган Ротбърг“ ще умрат от смях.

— Нямам приятели там. Само лоши спомени.

— Колко време мина, откакто си тръгна? Месеца?

— Шест седмици и два дни и нито за миг не съм пожелал да се върна.

— А колко спечели от новата фирма?

— Засега шестстотин и дваайсет долара.

— Е, семейството ни тепърва ще се увеличава. Мислил ли си за бъдещите си доходи? Отказа се от триста хиляди годишно. Добре. Но не можем да живеем с шестстотин долара на месец.

— Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти, но бих се радвала, ако малко ме успокоиш.

— Добре, обещавам ти, че ще спечеля достатъчно пари, за да бъдем доволни и здрави. И тримата. Или четиримата, петимата и така нататък.

— И как смяташ да го постигнеш?

— Чрез телевизията — разсмя се Дейвид. — Ще изляза в ефира да търся жертви на „Крейокс“. Аз и Бош. Как ти се струва?

— Мисля, че си луд.

Двамата избухнаха в смях и се прегърнаха.

Официално срещата се наричаше „заседание за представяне на доказателствата“, на което адвокатите и съдията обсъждаха началните етапи от делото. Не се водеше протокол, а само неофициални записки. Често се случваше съдията да прати на свое място някой сътрудник.

Днес обаче съдия Сийрайт ръководеше заседанието. Като старши магистрат на Северен Илиной, той разполагаше с голяма съдебна зала — великолепно просторно помещение на двайсет и третия етаж във федералната сграда „Евърет Дърксен“ на Диърборн Стрийт в центъра на Чикаго. Стените на залата бяха облицовани с тъмна дъбова ламперия и имаше много кресла с дебела кожена тапицерия за различните играчи. Отдясно, тоест вляво от съдията, седеше екипът на ищеца — Уоли Фиг и Дейвид Зинк. Отляво, тоест вдясно от съдията, седяха около дузина юристи от „Роган Ротбърг“, работещи за „Варик Лабс“. Разбира се, начело с Надин Карос, единствената присъстваща жена, облечена за случая в класически тъмносин костюм на „Армани“ с пола над коленете. Носеше дизайнерски обувки на платформа с десетсантиметрови токове, на бос крак.

Уоли не можеше да откъсне очи от обувките, от полата и прочие.

— Май трябва по-често да идваме във федералния съд — подметна той на Дейвид, който не беше в настроение за шеги.

Откровено казано, и на Уоли не му бе до смях. И двамата за пръв път пристъпваха във федерална съдебна зала. Уоли твърдеше, че редовно подавал искове пред този съд, но Дейвид не му вярваше. Оскар, който трябваше да ги придружава в тази епична борба срещу двамата Голиатовци — „Варик“ и „Роган Ротбърг“, — се бе престорил на болен.

Не само Оскар отсъстваше. Великият Джери Алисандрос и неговият екип адвокати от световна величина имаха готовност да долетят в Чикаго за внушителна демонстрация на сила, но в последния момент някакво спешно заседание в Бостън се бе оказало по-важно.

Когато един от подчинените на Алисандрос им съобщи новината, Уоли изпадна в паника.

— Това е само предварително заседание — каза му Дейвид.

Докато пътуваха към съда, Уоли изрази съмнение в „Зел и Потър“.

За Дейвид моментът бе крайно притеснителен. За пръв път седеше във федерален съд и съзнаваше, че няма да каже и дума, защото не знаеше какво да говори, а срещу него стоеше екип от добре облечени и извънредно опитни адвокати от фирмата, на която до неотдавна бе верен служител; фирмата, която го бе открила и обучила, която му плащаше огромна заплата и обещаваше дълга кариера, а той я бе отхвърлил. Заради... „Финли и Фиг“. Имаше чувството, че ги чува как се подсмиват над бележниците си. Дейвид със своя произход и дипломата от Харвард трябваше да е там, при тях, където се плащаше на час, а не от страната на ищеца, не във фирма, която си търсеше клиентите на улицата. Чувстваше се ужасно не на място. Уоли също.

Съдия Сийрайт се настани на подиума и без да губи време, изръмжа към Уоли и Дейвид:

— Къде е мистър Алисандрос?

Уоли скочи на крака, усмихна се мазно и отговори:

— В Бостън, сър.

— Значи днес няма да бъде тук?

— Точно така, ваша чест. Канеше се да дойде, но го задържа някакъв спешен случай в Бостън.

— Ясно. Той е официалният адвокат на ищците по случая. Предайте му да е тук, когато се съберем пак. Ще го глобя хиляда долара за отсъствие от заседание.

— Да, сър.

— А вие сте мистър Фиг?

— Точно така, ваша чест, а това е моят колега Дейвид Зинк.

Дейвид се опита да се усмихне. Имаше чувството, че почти всички адвокати от „Роган Ротбърг“ изпъват шии да го огледат.

— Добре дошли във федералния съд — каза язвително съдията. Той погледна защитата и добави: — Предполагам, че вие сте мисис Карос?

Тя стана и всички погледи в залата се приковаха в нея.

— Да, ваша чест, а това е моят помощник Лутър Хочкин.

— Кой са всички останали?

— Това е нашият екип, ваша чест.

— Наистина ли се нуждаете от толкова хора на едно обикновено заседание за представяне на доказателствата?

Дай им да се разберат, помисли си Уоли, продължавайки да гледа полата.

— Нуждаем се, ваша чест. Делото е голямо и сложно.

— И аз така чух. Можете да седите до края на заседанието. — Съдия Сийрайт взе лист със записки и намести очилата си. — Разговарях с двама колеги от Флорида и не сме сигурни дали тези случаи ще бъдат разгледани като общорегионален иск. Изглежда, адвокатите на ищците имат известни трудности да се обединят. Явно мнозина искат по-голямо парче от тортата, което не е чудно. Така или иначе, нямаме избор, освен да продължим с доказателствата по случая. Мистър Фиг, кои са експертите ви?

Мистър Фиг нямаше нито експерти, нито представа кога може да се сдобие с тях. Разчиташе да ги осигури все по-ненадеждният Джери Алисандрос, защото такава бе уговорката. Уоли бавно се изправи, усещайки, че всяко колебание ще изглежда зле.

— Ще ги имаме следващата седмица, ваша чест. Както знаете, ние си сътрудничим с известната адвокатска фирма „Зел и Потър“, специализирана в колективните иски, и при трескавата дейност из цялата страна срещнахме известни затруднения в подбора на най-добрите експерти. Но определено напредваме.

— Това е добре. Седнете, моля. Значи всъщност заведохте дело, преди да се консултирате с каквито и да било експерти?

— Ами, да, ваша чест, и това не е необичайно.

Съдия Сийрайт се съмняваше дали мистър Фиг знае кое е обичайно и кое не, но реши да не го притеснява още в началото на играта. Той взе писалка и каза:

— Разполагате с десет дни за посочване на експертите си, после защитата на ответника ще има правото незабавно да вземе от тях показания.

— Да, сър — отговори Уоли и се свлече в креслото.

— Благодаря. И така, имаме осем смъртни случая, следователно ще работим с осем семейства. За начало искам да говорите с личните

представители на осмината. Мистър Фиг, кога можете да осигурите достъп до тези хора?

— Утре — каза Уоли.

Съдията се обърна към Надин Карос.

— Достатъчно скоро ли е за вас?

Тя се усмихна.

— Бихме предпочели малко време за подготовка, ваша чест.

— Сигурен съм, че имате натоварен съдебен график, мисис Карос.

— Да, както винаги.

— Но пък имате и неограничени ресурси. В момента единайсет адвокати си водят записки, а съм сигурен, че във фирмата ви чакат още стотици. Става дума за свидетелски показания, нищо сложно, така че следващата сряда ще изслушаме четирима от ищците, а в четвъртък другите четирима. Не повече от два часа на ищец; ако не ви стигнат, ще ги повикаме по-късно. Ако не можете да присъствате, мисис Карос, просто подберете петима-шестима от своя екип и съм сигурен, че ще се справят със задачата.

— Ще присъствам, ваша чест — отговори спокойно тя.

— Мистър Фиг?

— Ще присъстваме.

— Ще поръчам на помощника си да уточни часа, реда на ищците и подробностите и утре ще ви уведомя по електронната поща. После, щом мистър Фиг посочи експертите си, ще насрочим дата за техните изявления. Мисис Карос, когато вашите експерти бъдат готови, моля, подайте необходимата информация и ще продължим нататък. Искам до шейсет дни да приключим с тия първоначални показания. Въпроси?

Нямаше въпроси.

Съдията продължи:

— Прегледах три други дела, свързани с ответника и неговите продукти, и, откровено казано, не съм възхитен от почтеността на „Варик“ или способностите им да спазват правилата за представяне на доказателства. Изглежда, компанията среща сериозни трудности при осигуряването на документи за отсрещната страна. Залавяна е при очевидно укриване на данни и информация. Санкционирана е от съдии на щатско и федерално ниво. Излагала се е пред съдебни заседатели и е плащала скъпо с тежки присъди, но въпреки всичко продължава да

крие документи. Поне три пъти нейни служители са обвинявани в лъжесвидетелство. Мисис Карос, как можете да ме уверите, че клиентът ви ще играе по правилата?

Тя изгледа гневно съдията, опитвайки се да вземе надмощие в борбата с погледи, после заяви:

— По тези дела не съм била адвокат на „Варик Лабс“, ваша чест, и не знам какво е ставало. Не желая да отговарям заради действия, с които нямам нищо общо. Отлично познавам правилата и моите клиенти винаги ги спазват.

— Ще видим. Вашият клиент трябва да бъде предупреден, че го държа под око. При първия признак за нарушаване на правилата за осигуряване на информация ще извикам генералния директор в тази зала и ще хвърчи перушина. Разбирате ли ме, мисис Карос?

— Разбирам.

— Мистър Фиг, още не сте изискали документация от ответника. Кога ще стане това?

— В момента работим по въпроса, ваша чест — обясни Уоли колкото се може по-самоуверено. — Би трябвало да сме готови до две седмици.

Алисандрос бе обещал дълъг списък на документи, които да се изискат от „Варик“, но засега от списъка нямаше и помен.

— Чакам ви — каза Сийрайт. — Това е ваш иск. Вие го подадохте, така че хайде да раздвижим нещата.

— Да, сър — отговори плахо Уоли.

— Нещо друго? — попита съдията.

Повечето адвокати поклатиха глави. Негова чест се поотпусна и захапа капачката на писалката. После каза:

— Струва ми се, че делото може да мине по член 83:19 от щатския кодекс. Мислили ли сте за това, мистър Фиг?

Мистър Фиг не бе мислил за това, защото нямаше представа какво представлява член 83:19. Той отвори уста, но не успя да издаде нито звук. Дейвид бързо пое топката и изрече първите си думи пред съда:

— Мислихме за това, ваша чест, но още не сме го обсъдили с мистър Алисандрос. До една седмица би трябвало да вземем решение.

Сийрайт погледна Надин Карос и попита:

— А вашето мнение?

— Ние сме защитата, ваша чест, и никога не бързаме да стигнем до съд.

Нейната сдържаност развесели съдията. Уоли прошепна на Дейвид:

— Какъв, по дяволите, е този член 83:19?

Дейвид отвърна също шепнешком:

— Бързата процедура. Ускорено разглеждане. Притискане до стената.

— Не искаме това, нали? — изсъска Уоли.

— Прав си. Искаме споразумение и готови пари.

— Не е необходимо да подавате молба, мистър Фиг — каза съдията. — Ще гледам иска ви според условията на член 83:19. По бързата процедура, мистър Фиг, така че дайте да се размърдаме.

Уоли намери сили да измънка:

— Да, сър.

Съдия Сийрайт удари с чукчето и обяви:

— Ще се срещнем отново след шейсет дни и очаквам мистър Алисандрос да бъде тук. Край на заседанието.

* * *

Докато Дейвид и Уоли тъпчеха в чантите си папки и бележници с надеждата да се измъкнат набързо, Надин Карос се приближи да ги поздрави.

— Приятно ми е, мистър Фиг, мистър Зинк — каза тя с усмивка, от която нервното сърце на Уоли прескочи един такт.

— За мен е удоволствие — измънка той.

Дейвид също се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Очертава се дълга и болезнена битка с много пари на масата — каза тя. — Ще се помъча да поддържам нещата на професионално ниво и да сведа до минимум личните сблъсъци. Сигурна съм, че и вашата фирма желае същото.

— О, да — побърза да отговори Уоли и едва не я покани на едно питие.

Дейвид не се поддаваше толкова лесно на манипулации. Виждаше я като красиво лице и непринудено държание, но под

външността се криеше безмилостен боец, нанасящ с наслада кървави рани в съдебната зала.

— Надявам се да се видим следващата сряда — каза тя.

— Ако не и по-рано — недодялано се опита да се пошегува Уоли.

Докато тя се отдалечаваше, Дейвид сграбчи Уоли за ръката и каза:

— Да изчезваме от тук.

След като Хелън забременя и детето запълваше цялото ѝ бъдеще, докторантурата ѝ в Северозападния университет вече не изглеждаше толкова важна. Тя се отказа от един предмет поради сутрешно призляване, а по останалите страдаше от сериозна липса на мотивация. Дейвид я притискаше деликатно, но тя искаше да прекъсне. Беше почти на трийсет и четири, вълнуваше се от перспективата да стане майка и бързо губеше интерес към доктората по история на изкуствата.

През един студен мартенски ден двамата обядваха в заведение близо до университета, когато вътре влезе Тони Ванс, приятелка на Хелън от лекциите. Дейвид я бе срещал само веднъж. Тя беше с десет години по-възрастна, имаше две деца в гимназията и съпруг, занимаващ се с транспорт на контейнери. Точно при нея работеше бирманката с внучето, което беше живо, но навярно имаше мозъчно увреждане. Дейвид подканяше Хелън да поиска от Тони среща с жената, но икономката не желаше. Като се поразрови, без да нарушава законите или нечии лични права, Дейвид узна, че момченцето е петгодишно и от два месеца лежи в интензивното отделение на детската болница „Лейкшор“ в северната част на Чикаго. Казваше се Туя Хаинг и беше родено в Сакраменто — значи имаше американско гражданство. Колкото до родителите му, Дейвид нямаше начин да разбере какво гражданство имат. Предполагаше се, че икономката Зоу има зелена карта.

— Мисля, че Зоу вече е готова да разговаря с вас — каза Тони, докато пиеше чаша еспreso.

— Кога и къде? — попита Дейвид.

Тя погледна часовника си.

— Следващата ми лекция е в два, после се прибирам. Защо не наминете и двамата?

В два и половина Дейвид и Хелън паркираха зад един зелен ягуар пред поразителна модернистична къща в Оук Парк. Каквото и да правеше мистър Ванс с контейнерите, явно го правеше добре. Къщата

беше изградена с много стъкло и мрамор, но без ясен архитектурен дизайн. Отчаяно се стремеше да бъде уникална и несъмнено беше. Най-сетне откриха предната врата и там ги посрещна Тони, която бе намерила време да се преоблече и вече не се мъчеше да изглежда като двайсетгодишна студентка. Тя ги въведе в остъклен салон с пълен изглед към небето и облаците, а след минутка Зоу донесе кафето. Запознаха се.

Дейвид никога не бе срещал жена от Бирма, но предположи, че е на около шейсет години. Беше дребничка, със спретната униформа, къса прошарена коса и застинала на лицето усмивка.

— Английският ѝ е много добър — каза Тони. — Заповядай при нас, Зоу.

Зоу притеснено седна на малка табуретка до нея.

— Откога сте в Съединените щати? — попита Дейвид.

— Двайсет години.

— Имате ли семейство тук?

— Мой съпруг е тук, работи в „Сиърс“. Мой син също. Работи за компания, която се грижи за дървета.

— Зоу, възможно ли е да видя апартамента, където живее момчето?

Тя кимна.

— Да.

— Защо искате да видите апартамента? — попита Тони.

— За да открия източника на оловото. Може да е в боята по стените или в някои от играчките му. Може да е във водата. Трябва да погледна.

Зоу стана и каза:

— Извинете ме, моля.

Няколко секунди по-късно тя се върна с малка найлонова торбичка, от която извади комплект розови изкуствени челюсти с дълги вампирски зъби.

— Той харесва тези — каза Зоу. — Плаши свои сестри, прави странни звуци.

Дейвид взе евтината играчка. Пластмасата беше твърда и част от боята се бе олющила.

— Виждали ли сте го да си играе с това?

— Да. Много пъти.

— Откога ги има?

— От минала година. За Хелюин. Аз не знае дали това го разболяло, но той използва непрекъснато. Розови, зелени, черни, сини, много цветове.

— Значи има цял комплект?

— Да.

— Къде са другите?

— В апартамент.

Притъмняваше и валеше мокър сняг, когато Дейвид и Хелън най-сетне откриха жилищния комплекс. Сградите бяха в стил шейсетте години на миналия век — измазан шперплат, катранена хартия, няколко тухли пред входовете, тук-там по някой храст. Всички бяха двуетажни, някои със заковани прозорци и явно необитаеми. Редките паркирани автомобили бяха все стари японски модели. Човек лесно можеше да остане е усещането, че мястото е обречено и само героичните усилия на бирманските имигранти го спасяват от идването на булдозерите.

Зоу чакаше пред апартамент 14В и ги поведе към съседния 14С. Родителите на Туя изглеждаха двайсетгодишни, но всъщност приближаваха четирийсет. Бяха изтощени, печални и смазани от тревоги. Радваха се, че в дома им е дошъл истински адвокат, но изпитваха ужас от правната система и не разбираха нищо от нея. Майката Луин побърза да приготви и поднесе чай. Бащата, синът на Зоу, се казваше Со и, като мъжа в къщата, водеше целия разговор. Английският му беше добър, много по-добър от този на неговата съпруга. Както бе казала Зоу, той работеше в компания за поддръжка на дървета и храсти. Съпругата му чистеше няколко офиса в центъра. За Дейвид и Хелън бе очевидно, че преди идването им са се водили дълги спорове.

Апартаментът беше оскъдно обзаведен, но спретнат и чист. Единственото подобие на украса бе голяма снимка на Аун Сан Су Чи — носителка на Нобеловата награда за мир от 1991 година и най-видна фигура сред дисидентите в Бирма. Нещо вреше на печката в кухнята и от там долиташе аромат на подправки и лук. В колата Дейвид и Хелън

се бяха зарекли да не остават за вечеря, ако случайно бъдат поканени. Двете сестри на Туя нито се виждаха, нито се чуваха.

Поднесоха им жълтеникав чай в миниатюрни чашки и след няколко секунди Со каза:

— Защо искате да говорите с нас?

Дейвид отпи първата глътка, пожела си да бъде последната и отговори:

— Защото, ако синът ви наистина е отровен с олово и ако оловото идва от играчка или нещо друго в апартамента, тогава може би — подчертавам думата „може би“ — ще имате основание да съдите производителя на опасния продукт. Бих искал да проуча този въпрос, но нищо не обещавам.

— Искате да кажете, че може да получим пари?

— Възможно е. Това би била целта на един иск, но първо трябва да се поразровим.

— Колко пари?

Разбира се, тук Уоли би обещал всичко. Дейвид го бе чул да обещава — на практика да гарантира — над милион на няколко свои клиенти по случая „Крейокс“.

— Не мога да отговоря — каза Дейвид. — Рано е. Бих искал да проуча случая, да видя дали можем да предявим обвинение и да караме стъпка по стъпка.

Хелън гледаше съпруга си с възхищение. Той се справяше чудесно в област, в която не знаеше нищо и нямаше никакъв опит. В „Роган Ротбърг“ никога не бе и помирилвал съдебен процес.

— Добре — каза Со. — Сега какво?

— Две неща — каза Дейвид. — Първо, бих искал да видя вещите му — играчки, книги, легло, — всичко, което може да се окаже източник на олово. Второ, трябва да подпишете някои документи, които ще ми позволят да започна да събирам медицинска документация за детето.

Со кимна на Луин, която бръкна в малка кутия и извади найлоново пликче. Отвори го и на масичката за кафе се подредиха пет чифта изкуствени челюсти с вампирски зъби — сини, черни, зелени, лилави и червени. Зоу добави розовите от следобедното посещение и комплектът се попълни.

— Наричат се „Грозни зъби“ — обясни Со.

Дейвид гледаше редицата „Грозни зъби“ и за пръв път усети тръпка на вълнение пред перспективата за голямо дело. Той взе зелените — от твърда, но достатъчно гъвкава пластмаса, за да се отворят и затварят сравнително лесно. Без затруднение си представи как едно малко палаво момче ги слага в устата си, трака с тях и ръмжи срещу сестрите си.

— Значи синът ви си е играл с тези неща? — попита Дейвид.

Луин кимна тъжно. Со каза:

— Харесваше ги, слагаше ги в устата си. Веднъж се опита да вечеря с тях.

— Кой ги купи? — попита Дейвид.

— Аз — каза Со. — Аз купих разни неща за Хелуоин. Не струваха много скъпо.

— Откъде ги купихте? — попита Дейвид и почти затаи дъх. Надяваше се отговорът да е „Уолмарт“, „Кеймарт“, „Таргет“, „Сиърс“, „Маршал Фийлдс“ — някоя търговска верига с дълбоки джобове.

— От пазара — каза Со.

— Какъв пазар?

— Голям мол. Близо до Логан Скуеър.

— Вероятно Майти Мол — намеси се Хелън и вълнението на Дейвид стихна.

Майти Мол беше безредно нахвърляна група от огромни метални конструкции, претъпкани с щандове и павилиони, където можеше да се открие почти всяка законна стока, както и много неща от черния пазар. Евтини дрехи, домашни потреби, стари албуми, спортни стоки, пиратски компактдискове, стари списания, фалшиви бижута, играчки и още милиони неща. Ниските цени привличаха огромни тълпи. Буквално всички покупки се плащаха в брой. Отчетността и касовите бонове не бяха на почит.

— С опаковка ли ги купихте? — попита Дейвид. Опаковката би трябвало да съдържа името на производителя, а може би и на вносителя.

— Да, но не я пазим — каза Со. — Отдавна отиде в боклука.

— Няма опаковка — добави Луин.

В апартамента имаше две спални — едната за родителите, другата за децата. Жените останаха във всекидневната, а Дейвид последва Со. Леглото на Туя бе обикновен малък матрак на пода до

този на сестрите му. Децата имаха малка етажерка, препълнена с детски книжки и блокчета за оцветяване. До нея имаше пластмасов леген, пълен с играчки.

— Това е негово — каза Со и посочи легена.

— Може ли да погледна? — попита Дейвид.

— Да, разбира се.

Дейвид коленичи и бавно огледа съдържанието: фигурки от комикси, състезателни колички, самолети, пистолет и белезници — обичайните евтини играчки за петгодишно момче. След като се изправи, той каза:

— Ще ги разгледам по-късно. Засега имайте грижата всичко да си остане на място.

Върнаха се във всекидневната и „Грозните зъби“ бяха отново прибрани в найлоновата торбичка. Дейвид обясни, че ще ги прати на експерт по отравяния с олово, за да бъдат изследвани. Ако зъбите наистина съдържаха недопустими количества олово, тогава щяха да се срещнат отново, за да обсъдят какво да правят. Предупреди ги, че ще е трудно да се открие производителят на играчките, и се опита да не разпалва излишни надежди, че един ден могат да получат пари.

Когато Хелън и Дейвид си тръгнаха, тримата — Зоу, Луин и Со — изглеждаха също толкова тревожни и озадачени, както при тяхното идване. Со се отправи към болницата да прекара нощта при Туя.

* * *

На следващата сутрин Дейвид изпрати по куриер комплекта изкуствени зъби до една лаборатория в Акрон. Нейният директор доктор Биф Сандрони беше виден специалист по оловни отравяния при децата. Изпрати и чек за две хиляди и петстотин долара, не от „Финли и Фиг“, а от личната си банкова сметка. Все още не бе обсъждал случая с двамата си началници и възнамеряваше да избягва темата, докато не узнае повече.

Два дни по-късно Сандрони се обади, че е получил пратката и чека и че ще мине около седмица, преди да се заеме с проверката на зъбите. Добави, че много се е заинтригувал, защото за пръв път виждал дрънкулка, предназначена за слагане в устата. Буквално всички

проверени от него играчки били дъвкани от децата по една или друга причина. Вероятно комплектът идвал от Китай, Мексико или Индия, но без опаковката било буквално невъзможно да се установят производителят и вносителят.

Сандрони се оказа бърлив и продължи с описание на най-значителните си случаи. Той непрекъснато се явявал в съда — бил „влюбен в съдебните зали“ — и носел цялата заслуга за няколко многомилionни присъди. Настоя да си говорят на „ти“. Докато го слушаше, Дейвид си помисли, че никога не е разговарял с човек на име Биф. Самохвалството на доктора би трябвало да го разтревожи, но той бе проучил данните за водещите експерти по отравяния с олово. Доктор Сандрони беше боец с безупречна репутация.

В седем часа в събота сутринта Дейвид и Хелън откриха Майти Мол и спряха на препълнения паркинг. Движението беше натоварено, наоколо вече цареше оживление. Навън температурата беше около нулата, вътре — почти същата. Изчакаха на дълга опашка, купиха си две чаши горещо какао, после тръгнаха да обикалят. Колкото и хаотичен да изглеждаше пазарът, все пак имаше някакво подобие на организация. Търговците на храни бяха най-отпред и примамваха клиентите с панирани кренвирши, понички и захарен памук. Следваше сектор със сергии за евтини дрехи и обувки. Друг дълъг проход минаваше между щандове за книги и бижута, после идваха мебели и автомобилни части.

И търговците, и купувачите бяха от всички цветове и оттенъци. Освен английски и испански се чуваха много други езици: азиатски, африкански, дори някакъв висок глас крещеше вероятно на руски.

Дейвид и Хелън се движеха с тълпата и се спираха от време на време да разгледат нещо интересно. След около час, когато какаото вече беше съвсем изстинало, те откриха сектора за домашни потреби, после и щандовете за играчки. Три павилиона предлагаха хиляди евтини джунджурии, но нямаше нищо подобно на „Грозните зъби“. До Хелоуин имаше още няколко месеца и едва ли щяха да намерят костюми и маски за този празник.

Дейвид вдигна пакет с три различни динозавъра, достатъчно малки, за да ги дъвче невръстно дете, но не чак толкова, че да ги

гълтне. И трите бяха боядисани в различни оттенъци на зеленото. Само учен като Сандрони можеше да изстърже боята и да провери за олово, но след месец старателно проучване Дейвид бе убеден, че повечето от най-евтините играчки са вредни. Динозаврите се разпространяваха от „Паркет Индъстрис“ със седалище в Мобайл, Алабама, и бяха произведени в Китай. Дейвид бе срещал името „Паркет“ като ответник в няколко съдебни дела.

Докато държеше динозаврите, той се замисли колко абсурдно е всичко. Евтина играчка се произвежда на безценица в държава на хиляди километри от Щатите, покрива се с оловна боя, пристига в страната, минава по дистрибуторските вериги и накрая попада тук, на този гигантски битпазар, където се предлага за долар и деветдесет и девет цента. Най-бедните клиенти купуват тази играчка, отнасят я у дома и я дават на детето, което я дъвче, а после попада в болница с мозъчно увреждане, осакатено за цял живот. Къде бяха всички онези закони за защита на потребителя, къде бяха инспекторите, чиновниците?

Да не говорим за стотиците хиляди долари, необходими за лечението на детето и грижите през целия му живот.

— Купувате ли? — подвижна дребната латиноамериканка зад щанда.

— Не, благодаря — сепна се Дейвид. Върна играчката в купчината и се завъртя. — Някакви следи от „Грозните зъби“? — попита той, като пристъпи зад Хелън.

— Никакви.

— Замръзвам. Да се махаме.

Клиентите на „Финли и Фиг“ по делото „Крейокс“ започнаха да говорят точно в девет сутринта в една банкетна зала на хотел „Мариот“. Срещата бе насрочена от помощника на съдия Сийрайт, а мястото бе избрано от ответника „Варик Лабс“. Предлагаха се щедри количества кифлички, сладкиши, кафе и чай. Дълга маса беше подготвена с видеокамера в единия край и свидетелско място в другия.

Айрис Клопек беше първата свидетелка. Предишния ден тя бе повикала линейка и я бяха откарали в болница с аритмия и хипертония. Нервите ѝ бяха обтегнати до краен предел и тя няколко пъти каза на Уоли, че няма да издържи делото. Той пък няколко пъти отвърна, че ако се справи, скоро ще получи голям чек, „вероятно за милион долара“, и това донякъде ѝ помогна. Още повече помогнаха хапчетата „Ксанакс“, така че, когато зае свидетелското място и погледна към адвокатския легион, Айрис беше изцъклена и умът ѝ се рееше незнайно къде. Въпреки това в първия миг тя замръзна и безпомощно се озърна към адвоката си.

— Само ще си поговорим — успокои я Уоли. — Ще има много адвокати, но повечето от тях са мили хора.

Не изглеждаха мили. Отляво седяха редица навъсени млади мъже в тъмни костюми. Те вече драскаха в бележниците си още преди да е изрекла и дума. Най-близо до нея беше една красива жена, която се усмихна и помогна на Айрис да седне. Отдясно бяха Уоли и още двама от хората му.

Жената каза:

— Мисис Клопек, казвам се Надин Карос и съм водещ адвокат на „Варик Лабс“. През следващите два часа ще ви изслушаме и искам да се помъчите да се отпуснете. Обещавам, че няма да се опитвам да ви подведа. Ако не разбирате някой въпрос, не отговаряйте. Ще го повторя. Готова ли сте?

— Да — каза Айрис, макар че всичко се раздвояваше пред очите ѝ.

До Айрис стоеше стенографката, която каза:

— Вдигнете дясната си ръка.

Айрис вдигна ръка и се закле да говори истината.

— И така, мисис Клопек — каза мисис Карос, — вашите адвокати сигурно са ви обяснили, че правим видеозапис на изявлението ви и то може да се използва в съда, ако по някаква причина бъдете възпрепятствана да дадете показания. Разбирате ли?

— Мисля, че да.

— Ще бъде чудесно, ако гледате в камерата, докато говорите.

— Ще се опитам... да, мога да го направя.

— Много добре, мисис Клопек. Вземате ли в момента някакви лекарства?

Айрис се втрени в камерата, сякаш очакваше да разбере от нея какво да каже. Всеки ден вземаше по единайсет хапчета за диабет, кръвно налягане, холестерол, нарушения на сърдечния ритъм, артрит, камъни в бъбреците и още няколко болести, но се тревожеше главно за успокоителното, защото то можеше да засегне душевното ѝ състояние. Уоли я бе посъветвал да избягва всякакви приказки за „Ксанакс“, ако случайно стане дума, а ето че мисис Карос ровеше точно там.

Тя се изкиска.

— Разбира се, вземам много лекарства.

Трябваше ѝ петнайсет минути, за да ги изреди всичките, и точно когато приключваше със списъка, изведнъж се сети за още едно и изтърси:

— Вземах и „Крейокс“, но вече не. Това лекарство убива.

Уоли избухна в оглушителен смях. Оскар също намери казаното за смешно. Дейвид устоя на изкушението да се изкиска, като погледна отвъд масата към каменните физиономии на момчетата от „Роган Ротбърг“, нито един от които не си позволи дори да помръдне веждите си. Надин обаче се усмихна и каза:

— Това ли е всичко, мисис Клопек?

— Мисля, че да — отговори тя не съвсем уверено.

— Значи не вземате нищо, което да влияе върху преценката, паметта или способността за даване на искрени отговори?

Айрис погледна към Уоли, който се прикри зад бележника, и за секунда бе очевидно, че има нещо недоизказано.

— Точно така — каза Айрис.

— Нищо против депресия, стрес, пристъпи на паника или тревожност?

Мисис Карос сякаш четеше мислите на Айрис и знаеше, че тя лъже. Айрис едва не се задави, докато отговаряше:

— Обикновено не.

Десет минути по-късно все още разчепкваха това „обикновено не“ и накрая Айрис призна, че „от време на време“ взема по някое хапче „Ксанакс“. Все пак успя да даде уклончив отговор, когато мисис Карос се опита да изкопчи подробности за успокоителните. Изтърва се да ги нарече „моите весели хапчета“, но побърза да продължи. Въпреки набъбналия си език и натежалите клепачи Айрис увери стената от адвокати отляво, че е с ясен ум и напълно готова за разговор.

Адрес, дата на раждане, професия, образование — нещата бързо влязоха в релси. Надин и Айрис обсъдиха най-подробно семейство Клопек с подчертан интерес към покойния Пърси. Главата на Айрис се избистряше и тя успя да изхлипа два пъти, докато говореше за любимия си съпруг, починал преди две години. Мисис Карос разпита за здравето и навиците на Пърси — пиене, пушене, спорт, хранене — и колкото и да се мъчеше да го разкраси, Айрис даде сравнително точно описание. Пърси се оказа дебел и болен, бе консумирал вредни храни, бе прекалявал с бирата и рядко бе ставал от канапето.

— Но спря да пуши — добави Айрис поне два пъти.

След първия час дадоха почивка и Оскар си тръгна под предлог, че трябвало да отиде в съда, но Уоли имаше подозрения. Беше притиснал старши съдружника да дойде, за да демонстрират сила пред армията, която щяха да им изпратят от „Роган Ротбърг“, макар че присъствието на Оскар Финли едва ли щеше да стресне защитата. В пълен състав звездният отбор на „Финли и Фиг“ наброяваше трима души. На два метра от себе си, от другата страна на масата, Уоли преброи осмина.

Седем адвокати да седят и да водят едни и същи записки, докато един говори? Нелепо. Но докато Айрис продължаваше да бърби, Уоли си помисли, че демонстрацията на сила е добър знак. Може би онези от „Варик“ толкова се страхуваха, че бяха наредили на адвокатите си да не пестят разходи. Може би „Финли и Фиг“ ги държеше за гърлото, без да знае.

Надин помоли Айрис да разкаже за заболяванията на Пърси и Уоли престана да слуша. Все още се ядосваше, че Алисандрос пак бе пропуснал процедурата. Отначало Алисандрос кроеше големи планове да пристигне с цялата си свита, да влезе в сблъсък с „Роган Ротбърг“ и да спечели точки. Но поредното спешно дело, този път в Сиатъл, се оказа по-важно.

— Това са само първи приказки — бе казал той предишния ден по телефона на развълнувания Уоли. — Елементарна работа.

Елементарна, наистина. Айрис говореше за старите хернии на Пърси.

Ролята на Дейвид беше ограничена. Той присъстваше, за да демонстрира адвокатско присъствие, и нямаше друга работа, освен да драска в бележника и да чете някакви документи. Всъщност документите бяха проучване за отравянията с олово при деца.

От време на време Уоли любезно казваше:

— Възраждам. Насочващ въпрос.

Красивата мисис Карос млъкваше и го изчакваше да приключи, после казваше:

— Можете да отговорите, мисис Клопек.

И Айрис ѝ казваше каквото желаше да чуе.

Строгийт двучасов лимит на съдия Сийрайт бе спазен. Мисис Карос зададе последния си въпрос в единайсет без две минути, после благодари на Айрис, че е била толкова добра свидетелка. Айрис се устреми към чантата си, където държеше хапчетата. Уоли я придружи до вратата и я увери, че се е справила великолепно.

— Според вас кога ще предложат споразумение? — прошепна тя. Уоли вдигна пръст пред устните си и я избута навън.

Следваше Мили Марино, вдовица на Честър, мащеха на Лайл с бейзболните картички и първоначалната причина Уоли да се насочи към „Крейокс“. Мили беше на четирийсет и девет, привлекателна, стегната, сравнително добре облечена и с напълно бистър ум за разлика от предишната свидетелка. Идваше да даде показания, но все още не вярваше в делото. С Уоли продължаваха да се карат заради наследството на съпруга ѝ. Уоли бе предложил да ѝ даде писмена гаранция за милион долара.

Мисис Карос задаваше същите въпроси. Уоли повдигаше същите възражения. Дейвид четеше същия доклад и си мислеше: остават само

още шест.

След кратко прекъсване за обяд адвокатите се събраха отново за показанията на Адам Гранд, управител на пицария, чиято майка бе починала преди година, след като две години бе вземала „Крейокс“. (Напоследък Уоли редовно посещаваше пицарията, но само за да оставя в тоалетните своята листовка „Пазете се от «Крейокс».“)

Надин Карос си даде почивка и нейният помощник Лутър Хочкин я замести. Надин обаче явно му бе дала назаем въпросите си, защото нямаше никаква разлика.

По време на непоносимата си кариера в „Роган Ротбърг“ Дейвид бе чувал много истории за момчетата от съдебния отдел. Те бяха съвсем различна порода — авантюристи, които залагаха огромни суми, поемаха чудовищни рискове и живееха на ръба. Във всяка голяма адвокатска фирма съдебният отдел беше най-колоритен, пълен с най-силните и целенасочени личности. Поне така твърдеше легендата. Но сега, докато поглеждаше към мрачните лица на противниците от другата страна на масата, той започваше да се съмнява в тази легенда. През цялата си кариера не си спомняше по-скучен ден от днешния. А това бе едва третият свидетел. Припомняше си почти с умиление вълнуващото равение из финансовите документи на разни китайски корпорации.

Макар и в почивка, мисис Карос не пропускаше нищо. Тези първи показания бяха само лек сблъсък, даващ на нея и клиента ѝ възможност да проучат осемте ищци и да изберат най-подходящия. Можеше ли Айрис Клопек да издържи напрежението на двуседмичен съдебен процес? Едва ли. Днес тя явно беше съвсем отнесена и двама сътрудници на Надин вече събираха сведения за здравето ѝ. Но пък, от друга страна, някои съдебни заседатели можеха да я съжалят. Мили Марино би била впечатляващ свидетел, но съпругът ѝ Честър можеше да се окаже най-предразположен към смърт от сърдечен удар.

Надин и нейният екип щяха да приключат с показанията, после да ги разгледат отново и отново и бавно да елиминират най-добрите свидетели. Заедно с експертите си щяха да продължат да се ровят из здравната документация за осемте „жертви“, докато накрая изберат чии претенции са най-неоснователни. Щом кандидатът бъдеше

определен, щяха да изтичат, в съда с хладнокръвно и отлично обосновано предложение за разделяне на исковете. Щяха да помолят съдия Сийрайт да поеме изборията от тях случай, да го пусне по бързата процедура и да премахне всички препятствия по пътя към съдебните заседатели.

Няколко минути след шест вечерта Дейвид изскочи от хотел „Мариот“ и почти тичешком се отправи към колата си. Беше изтощен, замаян и се нуждаеше от глътка студен въздух. Докато се отдалечаваше от центъра, той спря пред едно кафене да си поръча двойно еспreso. Наблизо имаше магазин за карнавални стоки, предлагащ костюми и услуги, и както вече му бе станало навик, Дейвид отиде да надникне. Напоследък двамата с Хелън не пропускаха да проверят нито един такъв магазин. Търсеха комплект „Грозни зъби“ в опаковка със ситно отпечатани имена на корпорации.

Този магазин разполагаше с обичайния асортимент от евтини костюми, шеговити подаръци, украшения, гирлянди, играчки, опаковъчна хартия. Имаше няколко комплекта вампирски зъби, произведени в Мексико и продавани от компания, наречена „Мираж Новълтис“, със седалище в Тусон.

Дейвид бе чувал за „Мираж“, дори разполагаше с малко досие за компанията. Частна, с продажби за осемнайсет милиона през миналата година — предимно на стоки, каквито Дейвид разглеждаше в момента. Той имаше досиета за десетки компании, специализирани в продажбата на евтини играчки, и документацията му нарастваше всекидневно. Но все още не бе открил друг комплект „Грозни зъби“.

Той плати три долара за комплект зъби, които да добави към растящата си колекция, после подкара към Брикярд Мол, където се срещна с Хелън в един ливански ресторант. Докато вечеряха, Дейвид предпочете да не говори как е минал денят му — същите мъки го чакаха утре, — а вместо това си побъбриха за нейните лекции и, разбира се, за очакваното попълнение на семейството.

Детската болница „Лейкшор“ беше наблизо. Потърсиха интензивното отделение и откриха Со Хаинг в залата за посетители. Той бе довел роднини и ги представи, но Дейвид и Хелън не успяха да

запомнят нито едно име. Бирманците явно се трогнаха, че съпрузите Зинк са наминали да ги видят.

През изминалия месец състоянието на Туя оставаше почти без промяна. На другия ден след посещението в апартамента Дейвид се бе свързал с един от лекарите. След като му изпрати по електронната поща документите, подписани от Со и Луин, човекът се съгласи да говори. Перспективите за момчето не бяха добри. В организма му имаше изключително високо съдържание на олово, предизвикващо допълнителни увреждания на бъбреците, черния дроб, нервната система и мозъка. Детето ту се свестяваше, ту отново изпадаше в кома. Ако оцелееше, щяха да бъдат необходими месеци и дори години, за да се установи доколко е съхранена мозъчната дейност. Обикновено обаче децата не оцеляваха при толкова тежко отравяне с олово.

Дейвид и Хелън последваха Со по коридора покрай дежурната стая и спряха пред прозорец, през който можеха да видят Туя, пристегнат с колани на малко легло и свързан с удивително голям брой маркучи, проводници и монитори. Респиратор поддържаше дишането му.

— Докосвам го веднъж на ден. Той ме чува — каза Со и избърса сълзите от бузите си.

Дейвид и Хелън се взираха през стъклото, но така и не им хрумна какво да кажат.

Друг аспект на намразения от Дейвид живот в големите фирми бяха безкрайните съвещания. Съвещания за оценка на работата, за обсъждане на фирменото бъдеще, за планиране на какво ли не, за посрещане на нови адвокати, за сбогуване със старите, за текущи промени в законодателството, за съвети към новобранците, за поучения от съдружниците, за дискусии по компенсациите, по трудовоправни въпроси и безброй други невероятно досадни теми. Девизът на „Роган Ротбърг“ бе „работата и хонорарите никога не спират“, но имаше толкова много безсмислени съвещания, че работата често оставаше на втори план.

Именно затова Дейвид дълго се колеба, преди да предложи съвещание на своята нова фирма. Работеше там от четири месеца и бе навлязъл в рутината. Тревожеше го обаче липсата на любезност и общуване между колегите. Делото срещу „Крейокс“ се бавеше. Мечтите на Уоли за бърз удар гаснеха, а приходите спадаха. Оскар ставаше все по-раздразнителен. Дейвид бе узнал от разговорите си с Рошел, че съдружниците никога не сядат на масата, за да начертаят планове за бъдещето и да изкарат наяве болните теми.

Оскар каза, че е много зает. Уоли каза, че съвещанието ще е загуба на време. Рошел смяташе идеята за ужасна, докато не осъзна, че ще бъде поканена, после буквално се влюби в нея. Като единствен служител без юридическо образование, тя се радваше на възможността да получи право на глас. След време Дейвид успя да уговори двамата съдружници и така първото съвещание в историята на „Финли и Фиг“ бе насрочено.

Изчакаха до пет следобед, после заключиха външната врата и изключиха телефоните. След кратко мълчание Дейвид каза:

— Оскар, смятам, че като старши съдружник, трябва да водиш съвещанието.

— За какво искаш да говорим? — отвърна Оскар.

— Радвам се, че попита — каза Дейвид и бързо раздаде дневния ред. Номер 1: обсъждане на хонорарите. Номер 2: преглед на работата. Номер 3: документация. Номер 4: специализация.

— Това е само предложение — поясни Дейвид. — Честно казано, няма значение за какво ще говорим, важното е всеки от нас да може да си излее душата.

— Прекалено дълго си бил в голямата фирма — каза Оскар.

— Е, какво те тормози? — попита Уоли.

— Нищо не ме тормози — каза Дейвид. — Просто си мисля, че можем да се постареем да искаме еднакви хонорари и взаимно да си преглеждаме случаите. Системата за документация е отпреди двайсет години, а като фирма няма да направим пари, ако не се специализираме.

— И като стана дума за пари... — Оскар взе бележника си. — Откакто се захванахме с „Крейокс“, приходите ни спадат трети пореден месец. Отделяме твърде много време за онези случаи, а парите намаляват. Това ме тормози.

И той се втренчи в Уоли.

— Печалбата се задава — каза Уоли.

— Все това повтаряш.

— Другия месец ще уредим споразумение за около двайсет бона по злополуката на „Грумър“. Случват се сушави периоди, Оскар. Дявол да го вземе, не сме от вчера в занаята. Познаваш плюсовете и минусите. Миналата година бяхме на загуба девет месеца и накрая пак излязохме с добра печалба.

Някой шумно почука на външната врата. Уоли скочи и възкликна:

— О, не, това е Диана. Извинявайте, момчета, казах ѝ да си вземе свободен ден.

Той изтича да отключи. Диана влезе в цялото си великолепие — тесни черни кожени панталони, обувки с умопомрачителни токове и прилепнал памучен пуловер.

Уоли каза:

— Хей, скъпа, имаме малко съвещание. Какво ще кажеш да изчакаш в кабинета ми?

— Колко време?

— Няма да се бавим.

Минавайки край Оскар и Дейвид, Диана им хвърли прелъстителна усмивка. Уоли я отведе до кабинета и затвори вратата. После малко смутено се върна на масата.

— Знаете ли какво ме тормози? — попита Рошел. — Оная там. — Тя кимна към кабинета на Уоли. — Защо трябва да идва всеки следобед?

— По-рано ти приемаше клиенти и след пет — побърза да добави Оскар. — Сега се заключваш тук с нея.

— Тя не пречи на никого — каза Уоли. — И говорете по-тихо.

— На мен ми пречи — заяви Рошел.

Уоли вдигна ръце и се навъси, готов за кавга.

— Вижте, това между нас двамата е сериозно и не ви влиза в работата. Разбрахте ли? Няма да го обсъждам повече.

Настана тишина. Всички си поеха дъх, после Оскар изстреля нов залп.

— Предполагам, че си й казал за „Крейокс“ и голямото обезщетение, което ще капне всеки момент, затова не ме изненадва, че се мотае наоколо. Прав ли съм?

— Аз говоря ли за твоите жени, Оскар? — възрази Уоли.

Жени? В множествено число? Очите на Рошел се разшириха, а Дейвид си припомни защо толкова мразеше фирмените съвещания. За няколко секунди Оскар смаяно се вторачи в Уоли. Двамата изглеждаха зашеметени от разменените реплики.

— Да продължим — каза Дейвид. — Бих искал разрешение да проуча начина на определяне на адвокатските хонорари и да се опитам да дам предложение за уеднаквяване. Има ли възражения?

Нямаше.

Използвайки затишието, Дейвид бързо раздаде няколко листа.

— Това е случай, на който се натъкнах. Има големи възможности.

— „Грозни зъби“ ли? — изненада се Оскар, гледайки цветна снимка на колекцията.

— Да. Клиентът е петгодишно момченце, което е в кома след отравяне с олово. Бащата купил този комплект зъби за миналия Хелюин и момченцето ги държало в устата си часове наред. Разноцветните бои съдържат олово. На трета страница има предварителен доклад от лабораторията в Акрон, в която доктор Биф

Сандрони изследва зъбите. Заключение е най-отдолу — и шестте комплекта пластмасови зъби са покрити с оловна боя. Доктор Сандрони е експерт по отравяне с олово и казва, че това е един от най-вредните продукти, които е срещал през последните двацет и пет години. Той смята, че зъбите са произведени в Китай и внесени от някоя от многобройните фирми за евтини играчки тук, в Щатите. Китайските фабрики са известни с ужасната си практика да покриват милиони различни продукти с оловна боя. Агенцията по храните и лекарствата и Бюрото за защита на потребителите редовно изземат такива стоки, но е невъзможно да следят всичко.

Гледайки тъжно комплекта документи, Рошел изохка:

— Горкичкото! Ще оживее ли?

— Лекарите не вярват. Има тежки увреждания на мозъка, нервната система и много вътрешни органи. Ако оживее, ще бъде печална гледка.

— Кой е производителят? — попита Уоли.

— Там е въпросът. Не успях да открия в Чикаго друг комплект „Грозни зъби“, а заедно с Хелън търсим цял месец. Няма нищо и в интернет. Нищо в каталозите за доставка. Засега сме в задънена улица. Може би ги внасят само за Хелуоин. Семейството не е запазило опаковката.

— Трябва да има и други нещица като него — каза Уоли. — Нали разбираш, щом компанията произвежда такъв боклук, трябва да прави и други боклуци, например фалшиви мустаци и тъй нататък.

— Такава е и моята теория. Събирам богата колекция от подобни стоки и проверявам вносителите и производителите.

— Кой плати за този доклад? — попита подозрително Оскар.

— Аз. Две хиляди и петстотин долара.

Това предизвика временно стихване на разговора и четиримата се загледаха в доклада. Накрая Оскар попита:

— Родителите подписаха ли договор с нашата фирма?

— Не. Подписаха договор с мен, за да мога да получа медицинските данни и да започна разследване. Ще подпишат с фирмата, ако ги помоля. Въпросът е: поема ли „Финли и Фиг“ този случай? Ако отговорът е „да“, ще се наложи да харчим пари.

— Колко? — попита Оскар.

— Следващият ход е да наемем хората на Сандрони, за да отидат в апартамента, където живее семейството на детето, и да потърсят олово. То може да е в други играчки, в олющената боя по стените, дори в питейната вода. Посетих апартамента, който е поне на петдесет години. Сандрони трябва да установи източника на олово. Той е почти сигурен, че вече го знаем, но иска да изключи всички други възможности.

— И колко ще струва? — попита Оскар.

— Двайсет хиляди.

Оскар зяпна и поклати глава. Уоли подсвирна и разпиля листовете. Само Рошел запази хладнокръвие, но тя нямаше право на глас по паричните въпроси.

— Без ответник няма дело — каза Оскар. — Защо да хвърляме пари за проучване, когато не знаем кого ще съдим?

— Ще намеря производителя — каза Дейвид.

— Чудесно. Като го намериш, може би ще имаме основание за иск.

Вратата на Уоли изщрака, после се отвори. Диана прекрачи навън и изписука:

— Уоли, колко още ще се бавиш, скъпи?

— Само няколко минути — каза Уоли. — Почти сме приключили.

— Но на мен ми писна да чакам.

— Добре, добре. След минутка идвам.

Диана затръшна вратата и стените се разтресоха.

— Май сега тя ръководи съвещанието — отбеляза Рошел.

— Стига де — озъби се Уоли, после се обърна към Дейвид. — Случаят ми допада, Дейвид, наистина ми допада. Но делото „Крейокс“ е в пълен ход и не можем да си позволим други големи разходи. Предлагам да го оставиш на изчакване, може би да продължиш с търсенето на производителя, а след като се споразумеем за „Крейокс“, ще бъдем в отлична позиция сами да избираме с какво да продължим. Вече имаш съгласието на родителите. Хлапето няма къде да избяга. Предлагам засега да замразим случая и да го извадим на бял свят догодина.

Дейвид не беше в позиция да спори. Двамата съдружници му отказваха. Рошел би се съгласила, ако имаше право на глас, но вече и

тя губеше интерес.

— Окей — каза Дейвид. — Тогава бих искал да продължа сам, в свободното си време, с мои пари и под закрилата на собствената ми застраховка за професионални грешки.

— Имаш ли собствена застраховка? — попита Оскар.

— Не, но лесно ще си направя.

— Ами дващестте бона? — попита Уоли. — Според тая справка си похарчил близо пет хиляди през последните четири месеца.

— Вярно, и всеки месец разходите нарастват. Имам малко пари в банката. Готов съм да рискувам, за да помогна на момченцето.

— Не е до помощта за момченцето — възрази Оскар. — Става дума за финансиране на съдебно дело. Съгласен съм с Уоли. Защо не отложиш за догодина?

— Защото не искам — отвърна Дейвид. — Семейството се нуждае от помощ сега.

Уоли сви рамене.

— Действай тогава. Не възразявам.

— Аз също — каза Оскар. — Но искам да видя по-високи месечни приходи.

— Ще видиш.

Вратата на Уоли се отвори и Диана изскочи от кабинета. Тя профуча през стаята, изсъска тихичко: „Копеле!“, после рязко отвори външната врата, изръмжа към масата: „Не ми се обаждай!“, и отново разтърси стените, затръшвайки вратата зад себе си.

— Фурия е — отбеляза възхитено Уоли.

— Ама че зла кучка — тихо подметна Рошел.

— Не може да си се хванал сериозно с нея, Уоли — изрече Оскар, почти умолително.

— Това си е моя работа и не се бъркай — каза Уоли. — Има ли още нещо в дневния ред? Уморих се.

— Това беше всичко от мен — каза Дейвид.

— Закривам съвещанието — обяви старши съдружникът.

Великият Джери Алисандрос най-сетне се появи на чикагския фронт в грандиозната война срещу „Варик“ и пристигането му беше внушително. Първо, той кацна със своя нов гълфстрийм, за който Уоли продължаваше да бленува. Второ, доведе си свита, не по-малка от онази на Надин Карос. С появата на „Зел и Потър“ играта изглеждаше изравнена. Трето, Алисандрос имаше такива адвокатски умения, опит и национална репутация, каквито „Финли и Фиг“ никога нямаше да притежава.

Оскар пропусна заседанието, защото не беше необходим. Уоли нямаше търпение да се срещне с именития си колега. Дейвид го придружи от любопитство.

Надин Карос, нейният екип и клиентът им бяха избрали Айрис Клопек за опитно зайче, макар че нито самата Айрис, нито адвокатите подозираха какъв е общият план. „Варик“ подаде молба исковете да се разделят в осем различни дела и тези от Чикаго да се водят в Чикаго, вместо да се обединяват с хиляди други случаи по чисто новия общорегионален иск в Южна Флорида. Адвокатите на ищците категорично възразиха. Двете страни започнаха да си обменят дебели преписки. Настроението беше напрегнато, когато адвокатските отбори се събраха в залата на съдия Сийрайт.

Докато чакаха, един служител дойде да съобщи, че съдията закъснява поради неотложни дела, но трябвало да пристигне до половин час. Дейвид се мотаеше около масата на ищеца и бърбеше със съдружник от „Зел и Потър“, когато някакъв адвокат на „Варик“ се приближи за едно лицемерно „здрости“. Дейвид го бе мяркал по коридорите на „Роган Ротбърг“, но бе положил големи усилия да забрави тези хора.

— Аз съм Тейлър Баркли — каза човекът след бързо ръкостискане. — Харвард, две години преди теб.

— Приятно ми е — каза Дейвид, после представи Баркли на адвокатата от „Зел и Потър“, с когото току-що се бе запознал.

Няколко минути бърбиха за бейзбол и времето и накрая стигнаха до съществения въпрос. Баркли твърдеше, че работи денонощно, защото фирмата е претоварена със задачи по случая „Крейокс“. Дейвид бе оцелял в тази месомелачка и не желаше отново да слуша за нея.

— Сигурно ще е страхотен процес — каза той, за да запълни паузата.

Баркли изпръхтя, сякаш знаеше някаква тайна.

— Какъв процес? Тия случаи никога няма да стигнат до съд. Знаете го, нали? — попита той, гледайки съдружника от „Зел и Потър“. После продължи тихичко, защото наоколо гъмжеше от адвокати със скрити микрофони: — Известно време ще се отбраняваме като дяволи, ще натрупаме актив, ще си издействаме астрономически хонорари, после ще посъветваме милите си клиенти да сключат споразумение. Ти и сам ще разбереш каква е играта, Зинк. Стига да останеш в нея достатъчно дълго.

— Почвам да разбирам.

Двамата с адвокатата от „Зел и Потър“ бяха настръхнали. Попиваха всичко, без да се хващат на въдицата.

— Ако щеш вярвай — прошепна Баркли, — но напоследък си станал едва ли не легенда в „Роган Ротбърг“. Човек с куража да напусне, да си намери по-лежерна работа и почти веднага да напипа истинска златна мина. А ние продължаваме да се бърхтим като луди и да ни плащат на час.

Дейвид кимна мълчаливо. Искаше Баркли да го остави на мира.

Приставът изведнъж се оживи и нареди всички да станат. Съдия Сийрайт се появи иззад подиума и им разреши да седнат.

— Добро утро — изрече той в микрофона, докато подреждаше документите. — През следващите два часа имаме да отметнем много работа и както винаги краткостта ще бъде високо ценена. Следя събирането на доказателства и ми се струва, че върви по график. Мистър Алисандрос, имате ли някакви оплаквания във връзка с това?

Джери се изправи бавно. Всички го гледаха. Дългата му прошарена коса покриваше ушите и шията. Беше с тен, а ушитият по поръчка костюм стоеше превъзходно на слабата му фигура.

— Не, ваша чест, засега нямаме. За мен е удоволствие да бъда във вашата съдебна зала.

— Добре дошли в Чикаго. Мисис Карос, а вие имате ли оплаквания досега?

Тя се изправи, облечена в светлосива рокля от коприна и лен с остро деколте и висока талия, която прилепваше около стройните ѝ крака. Всички погледи се насочиха към нея. Дейвид нямаше търпение да види какво ще е модното ревю на самия процес. Уоли зяпаше похотливо.

— Ваша чест, тази сутрин си разменихме списъци на експертите, така че всичко е наред — каза тя със звучен глас и съвършено произношение.

— Много добре — каза Сийрайт. — Това ни води към най-важния въпрос за днес — къде да се гледат делата. Ищците подадоха молба всички случаи да бъдат прехвърлени към общорегионалния иск пред федералния съд в Маями. Ответникът възразява и предпочита не само да задържим всички случаи от Чикаго, но и да ги разглеждаме поотделно, започвайки с иска от името на покойния Пърси Клопек. Тези молби са грижливо и подробно анализирани. Изчетох всяка дума. Сега разрешавам двете страни да изкажат мненията си. Започваме с адвокатата на ищците.

Джери Алисандрос пристъпи със записките си към малкия подиум в средата на залата, точно пред съдия Сийрайт и около метър по-ниско от него. Внимателно подреди листовите, изкашля се и започна с традиционното: „Моля уважаемия съд...“

* * *

За Уоли това бе най-въълнуващият момент от кариерата му. Той, един обикновен уличен адвокат от югозападните квартали на Чикаго, седеше във федералния съд и гледаше как прославени прависти се сражават за случаи, които той бе открил и подал в съда, за които отговаряше и сам беше създал. Гледката го трогваше до сълзи. Той прикри усмивката си и му стана още по-хубаво, когато докосна корема си и пхна пръст под колана. Беше свалил седем килограма. Трезвен от 195 дни. Отслабването и бистрият ум несъмнено бяха свързани с неописуемите веселби в леглото. Уоли гълтеше виагра като бонбони, караше нов спортен ягуар (нов за него, но леко използван и взет на

изплащане за шейсет месеца) и се чувстваше с двайсет години по-млад. Докато бръмчеше из Чикаго със смъкнат гюрук, той непрестанно мечтаеше за парите от „Крейокс“ и прекрасния бъдещ живот. Щеше да пътува с Диана, да се излежава по плажовете и да работи само в краен случай. Вече бе решил да се специализира в областта на колективните искиове, да забрави уличната суматоха, евтините разводи и пияните шофьори и да натрупа големи пари. Беше сигурен, че с Оскар ще се разделят. Откровено казано, крайно време беше след двайсет години заедно. Макар че го обичаше като брат, Оскар нямаше нито амбиция, нито широта на възгледите, нито истинско желание да прекрачи в голямата игра. Вече си бяха говорили да скрият парите от „Крейокс“, та жената на Оскар да не ги докопа. На Оскар му предстоеше тежък развод и Уоли щеше да е до него, за да го подкрепя, но щом всичко приключеше, щяха да се разделят. Тъжно, но неизбежно. Уоли тръгваше по света; Оскар бе твърде стар, за да се промени.

Джери Алисандрос си постла лошо от самото начало, когато се опита да заяви, че съдия Сийрайт няма друг избор, освен да прехвърли исковите в Маями.

— Тези искиове са подадени в Чикаго, а не в Маями — напомни му съдията. — Никой не ви е накарал да ги подавате тук. Вероятно можехте да го направите навсякъде, където има представителство на „Варик Лабс“, а предполагам, че на това условие отговарят всичките петдесет щата. Трудно ми е да разбера защо един федерален съдия във Флорида смята, че може да нареди на федерален съдия от Илиной да му прехвърли делата си. Можете ли да ми помогнете, мистър Алисандрос?

Мистър Алисандрос не можеше. Той храбро се опита да намекне, че при съвременните дела за колективни искиове е обичайно да се водят общорегионални съдебни процеси и един съдия да разглежда всички случаи.

Обичайно, но не задължително. Сийрайт изглеждаше засегнат, че някой може да му нарежда да прехвърли делата. Те бяха негови!

Дейвид седеше зад Уоли на втората редица столове пред подиума. Чувстваше се омаян от драматизма на съдебната зала, от напрежението и високите залози, но същевременно се тревожеше, защото си личеше, че съдия Сийрайт е против тях по този въпрос. Алисандрос обаче ги бе уверил, че спечелването на тези първи рундове не е решаващо. Ако „Варик Лабс“ искаха да си изпробват късмета с един отделен случай в Чикаго, и то бързо — така да бъде. Никога през кариерата си не бе бягал от съдебен процес. Дайте го насам!

Съдията обаче изглеждаше враждебно настроен. Защо това тревожеше Дейвид? Нали нямаше да има процес? Всички адвокати в неговата половина на залата вярваха тайно и трескаво, че „Варик Лабс“ ще уреди кашата с „Крейокс“ много преди да се стигне до съд. Ако можеше да се вярва на Баркли, адвокатите на ответника също мислеха за обезщетение. Дали мачът беше предварително уреден? Така ли се действаше наистина при колективните искове? Откриват вредно лекарство; адвокатите на ищците трескаво събират клиенти; подават се искове; големите адвокатски фирми изпращат в защита на ответниците тълпи от скъпи и талантливи юристи; двете страни си прехвърлят топката, докато на производителя му омръзне да подписва тлъсти чекове; после се сключва споразумение; адвокатите на ищците грабват огромни хонорари, а клиентите им получават далеч по-малко, отколкото са очаквали. Когато пушилката се разсее, адвокатите от двете страни са по-богати; компанията отчита загубите и разработва ново лекарство.

Нима всичко бе просто един хубав театър?

Джери Алисандрос усети, че започва да се повтаря, и побърза да седне. Адвокатите наостриха уши, когато Надин Карос стана и пристъпи към подиума. Носеше бележки, но не си послужи с тях. Тъй като бе очевидно, че съдията е на нейна страна, тя изложи аргументите си съвсем накратко. Говореше с изразителни изречения, сякаш написани специално за случая. Думите ѝ бяха ясни, гласът ѝ отекваше звънко из цялата зала. Нямаше нищо излишно — нито приказки, нито жестове. Тази жена бе създадена за сцената. Тя разгледа от няколко страни тезата, че няма нито закон, нито правило, нито какъвто и да

било прецедент, задължаващ един федерален съдия да прехвърля делата си на друг федерален съдия.

След малко Дейвид взе да се чуди дали наистина ще може да види мисис Карос в действие пред съдебни заседатели. Знаеше ли в момента тя, че няма да има дело? Нима просто играеше роля за две хиляди долара на час?

Преди месец „Варик Лабс“ публикува отчет за печалбите от тримесечието, които бяха спаднали значително. Компанията изненада анализаторите, като вписа в предвидените разходи пет милиарда за текущи съдебни дела, главно по случая „Крейокс“. Дейвид внимателно следеше темата във финансовите публикации и блогове. Мненията се раздвояваха — едни коментатори смятаха, че „Варик Лабс“ ще побърза да разчисти кашата чрез колективно споразумение, други твърдяха, че компанията ще се опита да устои на бурята чрез яростна защита в съда. Цените на акциите играеха между 35 и 40 долара, така че акционерите изглеждаха сравнително спокойни.

Освен това Дейвид проучи историята на колективните иски и с изненада откри, че често акциите на обвинената корпорация скачаха нагоре, след като тя сключеше споразумение и по този начин се отървеше от многобройните съдебни дела. Обикновено цената на акциите спадаше след първата вълна от лоши новини и избухналата истерия, но след като бойните линии бяха очертани и битката се стабилизираше, Уолстрийт явно предпочиташе да се сключи споразумение. Най-неприятна за Уолстрийт беше „размитата отговорност“ — нещо, което често се случваше, когато един голям иск бъдеше предаден на съдебните заседатели и резултатът ставаше непредсказуем. През последните десет години буквално всички големи колективни иски бяха завършили със споразумения, и то за милиарди.

От една страна, Дейвид намираше утеха в проучването. Но, от друга, то не даваше почти никакви доказателства, че „Крейокс“ причинява всички онези ужасни неща, в които го обвиняваха.

След задълбочените и справедливи дебати съдия Сийрайт реши, че е чул достатъчно. Той благодари на адвокатите за старателната им подготовка и обеща да оповести решението си до десет дни. Всъщност не му трябваше толкова време — можеше да го вземе още сега. Нямахше съмнение, че ще задържи делото в Чикаго, и изглеждаше склонен да приеме идеята за „демонстративен процес“.

Адвокатите на ищците се оттеглиха в „Чикаго Чоп Хаус“, където Джери Алисандрос бе наел зала в дъното за частен обяд. Заедно с Уоли и Дейвид около овалната маса насядаха общо седем адвокати и двама сътрудници (все мъже). Джери предварително бе поръчал вино и сервитьорите го наляха веднага щом всички заеха местата си. Уоли и Дейвид отказаха.

— Тост — обяви Джери и почука чашата си. Настана тишина. — Предлагам тост за почитаемия Хари Сийрайт и неговата прочута бърза процедура. Капанът беше заложен и глупците от „Роган Ротбърг“ си въобразяват, че сме слепи. Те искат съдебен процес, Старият Хари също. Е, Бог ни е свидетел — ще им дадем процес.

Всички отпиха от чашите и след броени секунди основната тема на разговора се сведе до анализ на краката и задните части на Надин Карос. Уоли, който седеше вдясно от трона на мистър Алисандрос, подхвърляше коментари, пораждащи всеобщо веселие. След сервирането на салатата разговорът естествено се насочи към втората му любима тема — обезщетенията. Дейвид, който се стараеше да говори колкото се може по-малко, бе подмамен да опише срещата си с Тейлър Баркли точно преди заседанието. Разказът бе изслушан с голям интерес — дори прекален според него.

Сцената принадлежеше на Джери и той водеше разговора почти през цялото време. От една страна, ентузиазизирано очакваше голям процес с голяма присъда, от друга, беше твърдо уверен, че „Варик“ ще клекове и ще изсипе на масата милиарди.

Няколко часа по-късно Дейвид все още беше объркан, но присъствието на Джери Алисандрос го успокояваше. Този човек бе водил цели войни в съдебната зала и извън нея и почти никога не бе губил битка. Според „Лойърс Уийкли“ през миналата година трийсет и петимата съдружници от „Зел и Потър“ си бяха поделили милиард и триста милиона чиста печалба. Чиста — след новите самолети, фирменото игрище за голф и всички останали луксове, разрешени от

данъчното законодателство. Според списание „Флорида Бизнес“ Джери струваше някъде около триста и петдесет милиона.

Прелестите на адвокатската професия!

Дейвид не бе показал тези данни на Уоли.

Вече почти трийсет години Кърк Максвел представляваше Айдахо в Сената на Съединените щати. Харесваха го като човек със здрава ръка, който отбягваше известността и предпочиташе да си върши работата далече от камерите. Беше тих, сговорчив и един от най-популярните членове на Конгреса. Внезапната му смърт обаче бе наистина зрелищна.

Изправен в Сената с микрофон в ръка, Максвел яростно спореше с колега от другата част на залата, когато изведнъж се хвана за гърдите, изтърва микрофона, зяпна ужасено и се сгромоляса върху облегалката на креслото отпред. Издъхна веднага от сърдечен удар и всичко бе записано от официалната сенатска камера, разпространено без официално разрешение и видяно от цял свят още преди съпругата му да стигне до болницата.

Два дни след неговото погребение своенравният му син спомена пред един репортер, че сенаторът е вземал „Крейокс“ и че семейството обмисля дали да не подаде иск срещу „Варик Лабс“. Щом вестта бе подета от денонощния новинарски цикъл, вече почти нямаше съмнение, че лекарството е убило сенатора. Максвел беше едва на шейсет и две, в добро здраве, но с данни за наследствен висок холестерол.

Един разгневен негов колега обяви създаването на подкомисия, която да проучи опасностите от употребата на „Крейокс“. Агенцията по храните и лекарствата бе затрупана с искания хапчето да бъде спряно от продажба. „Варик Лабс“ се спотайваше в горите край Монтвил и не коментираше. Дошъл бе поредният черен ден за компанията, но Рубън Маси бе виждал и по-лошо.

Подобен съдебен процес срещу „Крейокс“ би представлявал ирония на съдбата в две отношения. Първо, през своите трийсет години във Вашингтон сенатор Максвел бе взел милиони от големите фармацевтични компании и индустрията не можеше да се оплаче от неговото гласуване. Второ, сенаторът усърдно ратуваше за съдебни

реформи и от години гласуваше за строго ограничаване на колективните искове. Но след житейска трагедия оцелелите рядко забелязват иронията. Вдовицата му нае един известен адвокат от Бойси, но „само за консултация“.

След като „Крейокс“ се появи на първите страници, съдия Сийрайт реши, че в крайна сметка делото може да се окаже интересно. Той отсъди против ищците по всички въпроси. Искът, който Уоли бе подал, а след това коригирал, щеше да бъде разчленен на отделни части и случаят на покойния Пърси Клопек пръв щеше да се сблъска със стихията на член 83:19 — бързата процедура.

Когато получи решението, Уоли изпадна в паника, но започна да се съвзема по време на дългия и утешителен разговор с Джери Алисандрос. Джери му обясни, че смъртта на сенатор Максвел е дар от небето — не само в едно отношение, тъй като бе замлъкнал завинаги един яростен противник на колективните искове — и само ще засили натиска върху „Варик“ да започне преговори за споразумение. Освен това, както често повтаряше Джери, за него било добре дошло да излезе срещу красивата мисис Карос в една претъпкана чикагска съдебна зала.

— Последното място, където биха искали да ме видят, е съдебната зала — повтаряше Джери.

В момента екипът му по делото „Клопек“ работеше денонощно. Фирмата му се бе справяла с мнозина егоцентрични федерални съдии и техните лични варианти на бързата процедура.

— Не я ли е създал Сийрайт? — попита невинно Уоли.

— Господи, не, Уоли. Появи се преди трийсет години в щата Ню Йорк.

После Джери насърчи Уоли да продължи да кръстосва улиците в търсене на нови жертви на „Крейокс“.

— Те ще те направят богат, Уоли — повтори той няколко пъти.

Две седмици след смъртта на сенатор Максвел Агенцията по храните и лекарствата капитулира и нареди „Крейокс“ да бъде изтеглен от пазара. Адвокатите по колективни искове изпаднаха в екстаз и в

десетки градове бяха подадени изявления за пресата приблизително в един и същ стил: „Варик“ трябва да отговаря за грубата си небрежност. Ще бъде проведено федерално разследване. Агенцията по храните и лекарствата изобщо не е трябвало да одобрява този медикамент. От „Варик“ са знаели, че имат проблеми, но въпреки всичко са пуснали прибързано „Крейокс“ на пазара, където той за шест години е донесъл над трийсет милиарда за компанията. Кой знае какво е заровено в проучванията на „Варик“?

Оскар прие новината със смесени чувства. От една страна, той очевидно желаше около лекарството да се вдигне колкото се може повече шум, за да бъде компанията принудена да пристъпи към преговори. Но, от друга, тайно и силно се надяваше лекарството да вкара жена му в гроба. Изтеглянето от пазара щеше да засили натиска върху „Варик“, но и щеше да премахне лекарството от шкафчето в банята. Всъщност за Оскар идеалният вариант би бил да получи вест за предстоящо споразумение приблизително по същото време, когато жена му се гътне от „Крейокс“. Така щеше да задържи всички пари, да си спести неприятностите с развода, после да подаде иск от името на скъпата си покойна съпруга и още веднъж да издои „Варик“.

Той мечтаеше за тия неща зад заключената врата на кабинета. Лампичките на телефона примигваха непрестанно, но Оскар отказваше да вдигне слушалката. Повечето обаждания идваха от хора с увредено здраве, които Уоли бе издирил по един или друг начин. Нека Рошел, Уоли и младият Дейвид да се разправят с обажданията и развълнуваните клиенти. Оскар възнамеряваше да си стои вътре и да избегне суматохата.

Рошел беше готова да напусне и настоя за ново съвещание на фирмата.

— Видя ли какви ги забърка? — подхвърли Оскар на Дейвид, когато четиримата се събраха около масата през един късен следобед.

— Какъв е дневният ред? — попита Уоли, макар че всички знаеха.

Рошел бе притиснала Дейвид да ѝ посредничи. Той се изкашля и пристъпи направо към темата.

— Трябва да организираме тези случаи с „Крейокс“. Откакто изтеглиха лекарството от пазара, звънят като луди разни хора, които или вече са подписали, или искат да се присъединят.

— Страхотно, нали? — каза Уоли с широка доволна усмивка.

— Може би, Уоли, но това не е фирма за колективни иски. Не сме в състояние да поемем четиристотин случая наведнъж. Онези имат десетки адвокати и още повече сътрудници, цял куп работна ръка, за да свършат каквото трябва.

— Четиристотин случая ли имаме? — попита Оскар и не беше ясно дали е радостен или стреснат.

Уоли сръбна глътка сода и гордо обяви:

— Имаме осемте смъртни случая плюс четиристотин и седем с увредено здраве. Засега. Съжالياвам, че по-дребните ни създават толкова трудности, но когато дойде време за споразумение и включим тия хора в схемата за компенсации, разработена от Джери Алисандрос, сигурно ще узнаем, че всеки пострадал струва само някакви си мижави стотина хиляди долара. Умножаваме по четиристотин и седем. Някой тук иска ли да пресметне?

— Не е там въпросът, Уоли — възрази Дейвид. — Сметката е ясна. Само пропускаш факта, че тия четиристотин случая може да не са никакви случаи. Нито един от тия клиенти с увредено здраве не е прегледан от лекар. Не знаем дали наистина са пострадали, нали?

— Да, засега не знаем, но и не сме подали иски от тяхно име, нали?

— Така е, само че тези хора със сигурност вярват, че са пълноправни клиенти и че ще бъдат обезщетени. Ти им представи всичко в розово.

— Кога ще бъдат прегледани? — попита Оскар.

Уоли се обърна към него.

— Скоро. Джери се кани да наеме най-добрия експерт тук, в Чикаго. Той ще прегледа всеки клиент и ще даде писмено заключение.

— И смяташ, че всички имат основателни претенции? — попита Дейвид.

— Нищо не смятам.

— Колко ще струва прегледът? — попита Оскар.

— Няма как да знаем, преди да намерим експерта.

— Кой плаща прегледите? — попита Оскар.

— Съдебна група „Крейокс“. Съкратено СГК.

— Обвързани ли сме с нещо?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Каква е тая работа? — изръмжа гневно Уоли. — Защо все с мен се заяждате? На първото съвещание заради приятелката ми. Сега пък заради моите случаи. Почвам да мразя фирмените съвещания. Какво ви става бе, хора?

— До гуша ми дойде от тия нещастници по телефона — каза Рошел. — Звънят и не спират. Всеки разказва нещо. Някои плачат, защото си ги изплашил до смърт, Уоли. Други дори идват тук и искат да им бърша сълзите. Заради теб всички си мислят, че имат болни сърца.

— Ами ако наистина имат болни сърца и причината за това е „Крейокс“, а ние успеем да им докараме малко пари? Нали това ни е работата?

— Дали да не наемем сътрудник за няколко месеца? — предложи внезапно Дейвид и затаи дъх в очакване на реакцията. След като другите не побързаха да отговорят, той продължи: — Можем да го настаним горе в килера и да пратим там всички досиета по случая „Крейокс“. Аз ще му помогна с програмите за архивиране, тъй че да е в течение на всеки отделен случай. Ако искате, ще наглеждам проекта. Всички телефонни обаждания за „Крейокс“ могат да се прехвърлят в новия кабинет. Така разтоварваме Рошел, а Уоли може да продължи с онова, което умее най-добре — да търси клиенти.

— Не сме в състояние да наемем когото и да било — възрази Оскар, както можеше да се очаква. — Благодарение на „Крейокс“ приходите ни спаднаха далеч под нормалното. И тъй като все още не ни плащаш сметките и, смея да добавя, не се очертава да ги плащаш в близко бъдеще, не смятам, че си в позиция да предлагаш допълнителни разходи.

— Разбирам — каза Дейвид. — Просто предлагам начин да се организира работата във фирмата.

Всъщност имаш голям късмет, че решихме да те назначим, помисли си Оскар и едва не го каза на глас.

Уоли хареса идеята, но засега не му достигаше кураж да се обърне срещу съдружника си. Рошел се възхищаваше на дързостта на

Дейвид, но нямаше намерение да коментира какъвто и да било въпрос, свързан с пари.

— Имам по-добра идея — каза Оскар на Дейвид. — Защо да не станеш сътрудник по делото „Крейокс“? Вече си горе. Разбираш от юридически софтуер. Все опяваш, че трябвало да се организираме. Искаш нова система за архивиране. Ако се съди по месечния ти принос, изглежда, че имаш доста свободно време. Така ще спестим пари. Как ти се струва?

Всичко беше вярно и Дейвид нямаше накъде да отстъпва.

— Добре, какъв ще е моят дял от споразумението?

Оскар и Уоли се спогледаха и присвиха очи, докато мисълта подскачаше насам-натам из мозъците им. Все още не бяха решили дори как да поделят печалбата помежду си. Имаше някакви неопределени приказки за бонус за Рошел и Дейвид, но нито дума относно истинската подялба.

— Ще трябва да поговорим за процентите — каза Уоли.

— Това е въпрос за съдружниците — добави Оскар, сякаш да бъдеш съдружник във „Финли и Фиг“ беше рядка и върховна привилегия.

— Е, решавайте по-бързо — каза Рошел. — Не мога да се занимавам с всички тия обаждания и досиета.

На вратата се почука. Отново беше Диана.

Планът на Рубън Маси за разчистване на най-новата бъркотия около компанията бе силно разклатен от смъртта на сенатор Кърк Максвел, вече наричан презрително от служителите на „Варик“ Карък Максвел. Вдовицата му не бе подала иск, но нейният гласовит адвокат се наслаждаваше на своите петнайсет минути слава. Охотно даваше интервюта, дори се включи в някои от кабелните дискуссионни предавания. Боядиса си косата, купи си нови костюми и изживяваше мечтата на мнозина адвокати.

Акциите на „Варик“ паднаха до 29.50 долара — най-ниското ниво от шест години насам. Двама аналитици от Уолстрийт, които Маси адски ненавиждаше, препоръчаха продажбата им. Единият написа: „Само след шест години на пазара «Крейокс» носи една четвърт от приходите на «Варик». Когато лекарството изчезне, прогнозите за близкото бъдеще на компанията ще са крайно несигурни.“ Другият му пригласяше: „Данните са ужасяващи. При един милион потенциални ищци срещу «Крейокс» компанията ще затъне в блатото на колективните искове през следващите десет години.“

Още нямаше осем часа. Небето над Монтвил бе облачно, настроението в бункера — мрачно, но колкото и да е странно, Маси беше в добро настроение, докато прелистваше сутрешните вестници. Поне веднъж седмично, а по възможност и по-често той си позволяваше удоволствието да сдъвче някого за закуска. Днешното меню щеше да бъде особено апетитно.

На младини Лейтън Коун бе изкарал четири мандата в Камарата на представителите, преди избирателите да го отзоват заради една неприятна история с млада сътрудничка. След като изпадна в немилост, той не успя да си намери достойна работа в Тенеси, а тъй като не бе успял да завърши колеж, не притежаваше нито реални

таланти, нито умения. Автобиографията му беше уничително кратка. Разведен, безработен, фалирал и едва четирийсетгодишен, той се върна обратно в Капитолия и реши да тръгне по задкулисния път, привличащ мнозина провалили се политици. Прегърна една от славните и старинни традиции на Вашингтон. Стана лобист.

Тъй като не беше обременен с излишни скрупули, Коун бързо се превърна в изгряваща звезда на тънките политически сметки. Можеше да надуши печалбата, да я изрови и да я поднесе на клиентите, готови да платят непрестанно нарастващите му хонорари. Той бе един от първите експерти, разбрали тънкостите на целевите фондове — тези допълнителни сладки хапки, тъй желани от членовете на Конгреса и изплащани принудително от обикновените фабрични работници. Коун пръв привлече вниманието към този нов бизнес, когато получи сто хиляди долара хонорар от един известен държавен университет, който се нуждаеше от нова баскетболна зала. Чичо Сам задели за проекта десет милиона в анекс със ситен шрифт, включен в законопроект от три хиляди страници, който бе приет в полунощ. Когато конкурентен университет разбра какво е станало, се вдигна голяма връва. Но вече бе късно.

Скандалът прослави Коун и скоро към него се втурнаха нови клиенти. Единият беше предприемач от Вирджиния, който мечтаеше да изгради язовир и така да продава прилежащите терени на солени цени. Коун поиска хонорар от петстотин хиляди долара и нареди на клиента да пусне още сто хиляди на политическия комитет на конгресмена от областта, която изобщо не се нуждаеше от нов язовир. След като всички бяха привлечени към богатата цел, Коун се захвана с федералния бюджет и откри малко дребни пари — осем милиона — в разходната част за Армейския инженерен корпус. Язовирът бе построен. Предприемачът натрупа състояние. Всички бяха щастливи с изключение на еколозите, природолюбителите и общините от долното течение на реката.

Всичко това представляваше обичаен вашингтонски бизнес и щеше да остане незабелязано, ако не беше един упорит репортер от Роуноук. Избухна скандал и всички бяха изправени на позорния стълб — конгресменът, предприемачът, Коун, — но в лобисткия занаят няма срам и всяка реклама е добра. Акциите на Коун хвъркнаха до небето. След пет години в играта той откри своя собствена организация —

Коун Груп, специалисти по връзки с правителството. След десет години беше мултимилионер. След двацет го класираха всяка година сред тримата най-могъщи лобисти във Вашингтон. (Има ли друга демократична държава с класация за лобисти?)

„Варик“ плащаше на Коун Груп твърд аванс от един милион годишно и много повече за реално свършена работа. Срещу такива пари Лейтън Коун беше готов да дотича, когато клиентът го викне.

За свидетели на кървавата баня Рубън Маси реши да покани най-доверените си адвокати — Никълъс Уокър и Джуди Бек. Тримата бяха на линия, когато Коун пристигна сам, както му бе наредил Маси. Коун вече имаше личен самолет, както и лимузина с шофьор и обичаше да пътува със свита, но не и днес.

Срещата започна сърдечно, с размяна на любезности и поднасяне на сладкиши. Коун бе надебелял още повече и костюмът му пращеше по шевовете. Беше сив и лъскав като онези, които носят евангелистките проповедници по телевизията. Отлично колосаната бяла риза се изпъваше над корема. Месестата му тройна гуша напираше изпод яката. Както винаги носеше оранжева вратовръзка и оранжева кърпичка в джобчето. Въпреки богатството така и не се бе научил да се облича.

Маси ненавиждаше Лейтън Коун и го смяташе за простак, мошеник и селянин, извадил късмета да попадне на точното място в точното време. Но всъщност Маси мразеше почти всичко във Вашингтон: федералното правителство и неговите убийствени закони и правилници; чиновниците, които ги пишеха; политиците, които ги одобряваха; бюрократите, които ги налагаха. Предполагаше, че за да оцелее на такова опасно място, човек трябва да е хлъзгав като Лейтън Коун.

— Във Вашингтон ни мачкат жестоко — изрече Маси очевидния факт.

— Не само във Вашингтон — отговори Коун с провлачения си акцент. — Аз притежавам четирийсет хиляди ваши акции, забрави ли? Вярно, веднъж бяха платили на Коун Груп с дялове от бизнеса. Маси взе бележките си и надникна над очилата за четене.

— Миналата година платихме на компанията ти над три милиона.

— Три и двеста — уточни Коун.

— И направихме максимално допустимите дарения за изборните кампании и организационните комитети на осемдесет и осем от стотте американски сенатори, включително, разбира се, и на покойния Максуел, мир на праха му. Също така дадохме максимума на над триста членове на Конгреса. Дадохме и дарения за черните каси на двете партии, както и да ги наричат. Отделно изсипахме куп пари на цели четирийсет комисии, които уж вършели добри дела. Под твоето ръководство две дюзини от висшия ни персонал също дариха където трябва. А сега благодарение на мъдростта на Върховния съд имаме възможността да наливаме в изборната система големи суми в брой, които не могат да бъдат засечени. Над пет милиона само за миналата година. Ако събереш всички видове плащания, явни и тайни, на масата и под масата, „Варик Лабс“ и нейните служители са хвърлили през миналата година почти четирийсет милиона, за да удържат великата ни демокрация в правия път.

Маси пусна листовите и изгледа свирепо Коун.

— Четирийсет милиона, за да купим едно нещо, Лейтън, единствения продукт, който имаш за продан. Влияние.

Коун бавно кимна.

— Затова бъди така любезен да ни кажеш как при всичкото това влияние, закупено през годините, Агенцията по храните и лекарствата свали „Крейокс“ от пазара?

— Администрацията си е администрация — отговори Коун. — Тя е отделен свят, неподвластен на политически натиск, или поне така искат да вярваме.

— Политически натиск? Всичко беше добре, докато не умря един политик. Струва ми се, че неговите приятелчета от Сената здравата са притиснали Агенцията.

— Естествено, че я притиснаха.

— А ти къде беше? Нямах ли в джоба си бивши чиновници от нея?

— Имам един, но ударението пада върху думата „бивш“. Той вече няма право на глас.

— Значи оставам с чувството, че си позволил да ни прецакат.

— Може би засега, Рубън. Изгубихме първата битка, но все още можем да спечелим войната. Максвел си отиде и споменът за него отслабва с всяка минута. Така става във Вашингтон — забравят те много бързо. В Айдахо вече почнаха кампания за негов заместник. Изчакай малко и смъртта му ще бъде забравена.

— Да изчакам? Всеки ден губим продажби за осемнайсет милиона заради Агенцията по храните и лекарствата. Откакто ти пристигна тук и паркира колата си, вече сме загубили четиристотин хиляди. Недей да ми говориш за чакане, Лейтън.

Разбира се, Никълъс Уокър и Джуди Бек си водеха записки. Или поне драскаха нещо в бележниците си. Не вдигаха очи, но и двамата се наслаждаваха на представлението.

— Обвиняваш ли ме, Рубън? — попита Коун почти отчаяно.

— Да. Абсолютно. Не разбирам как действа онова скапано място, затова те наемам и плащам цяло състояние, за да преведеш компанията ми през минното поле. Така че, да, Лейтън, когато нещо се обърка, обвинявам теб. Едно напълно безвредно лекарство беше изтеглено от пазара без основателна причина. Обясни ми защо, ако обичаш.

— Не мога да ти обясня, но не си прав да ме обвиняваш. Заехме се със случая още когато подадоха първите искове. Имахме солидни връзки по веригата, а Агенцията не показваше намерение да изтегли лекарството въпреки всички крясъци на адвокатите. Бяхме в безопасност. А после Максвел взе, че се сгромоляса направо пред камерите. Това промени всичко.

Настана тишина и четиримата посегнаха едновременно към чашите с кафе.

Коун никога не пропускаше да донесе някоя вътрешна клюка, която се носеше от уста на уста, и сега нямаше търпение да сподели новината.

— Един източник ми каза, че семейство Максвел не желае да подаде иск. Много сигурен източник.

— Кой? — властно попита Маси.

— Пак от едрите риби — сенатор, който е много близък с Максвел и семейството му. Вчера ми се обади. Пихме по едно. Шери Максвел не иска съдебен процес, но нейният адвокат настоява. Много е хитър и осъзнава, че е хванал „Варик“ за топките. Ако подадат иск, това ще е поредната лоша новина за компанията, поредният натиск към

Агенцията да не допуска лекарството на пазара. Но ако не се стигне до съд, Максвел скоро ще бъде забравен. Едно главоболие по-малко.

Маси описа кръг с дясната си ръка.

— Продължавай. Изплюй камъчето.

— Срещу пет милиона няма да има иск. Ще го уредя през моята фирма. Поверително споразумение без каквито и да било явни подробности.

— Пет милиона? За какво? За едно лекарство, което не е навредило никому?

— Не. Пет милиона, за да се отървеш от жестоко главоболие — отговори Коун. — Той беше сенатор почти трийсет години, при това честен, тъй че наследството му не е кой знае колко голямо. Семейството се нуждае от малко пари.

— Всяка вест за споразумение ще отприщи лавината — каза Никълъс Уокър. — Не можеш да го запазиш в тайна. Прекалено много репортери дебнат.

— Знам как да манипулирам пресата, Ник. Стискаме си ръцете, подписваме при закрити врати и изчакваме. Семейство Максвел и техният адвокат няма да коментират, но аз ще се погрижа да изтече информация, че са решили да не се обръщат към съда. Виж, дори в тази страна няма закон, че са длъжни да съдят някого. Хората непрекъснато се отказват от съд по най-различни причини. Сключваме сделката, подписваме документите, обещаваме им парите с лихвите за след две години. Мога да го уредя.

Маси стана и се разкърши. Пристъпи до високия прозорец и огледа мъглата, пълзяща из горите. Без да се обръща, той подхвърли:

— Какво мислиш, Ник?

Уокър започна да разсъждава на глас:

— Е, със сигурност би било хубаво да се отървем от проблемите с Максвел. Лейтън е прав. Приятелчетата му в Сената ще го забравят бързо, особено ако във вестниците не цъфне съдебен процес. При сегашното положение пет милиона ми се струват много добра цена.

— Джуди?

— Съгласна — каза тя без колебание. — Приоритетът е да върнем лекарството на пазара. Ако добруването на семейство Максвел ускори това, бих казала да приемем.

Маси бавно се върна на мястото си, изпука с кокалчетата на пръстите си, разтърка лице и отпи от кафето, унесен в размисъл. Не, нямаше време за колебания.

— Добре, Лейтън, уреди сделката. Отърви се от Максвел. Но ако това споразумение стане публично достояние, незабавно слагам край на връзката ни. В момента никак не съм доволен от теб и фирмата ти и си търся причина да избира друг посредник.

— Недей да го правиш, Рубън. Ще те отърва от Максвел.

— Супер. А сега, колко време ще трябва, за да върнем „Крейокс“ на пазара? Колко време и колко пари?

Коун избърса няколко капчици пот от челото си.

— Не мога да отговоря, Рубън. Трябва да караме стъпка по стъпка и да разработим някакъв график. Ще набутам Максвел под килима, после нека пак да се срещнем.

— Кога?

— След трийсет дни?

— Страхотно. Трийсет дни са загуба от петстотин и четирийсет милиона.

— Мога да смятам, Рубън.

— Знам, че можеш.

— Добре де, разбрах те.

Очите на Рубън припламнаха и показалецът му се насочи заплашително към лобиста.

— Слушай внимателно, Лейтън. Ако това лекарство не се върне на пазара в най-близко бъдеще, идвам във Вашингтон да уволня теб и твоята фирма, а после ще си наема съвсем нов екип специалисти по връзки с правителството да защитава компанията ми. Мога да си уредя среща с вицепрезидента и говорителя на Сената. Мога да поканя на питие поне дузина сенатори. Ще си взема чековата книжка, а ако се наложи, ще наема и един автобус проститутки да се развихрят из Агенцията по храните и лекарствата.

Коун се усмихна насила, сякаш бе чул нещо много смешно.

— Не се налага, Рубън. Само ми дай малко време.

— Нямаме време.

— Най-бързият начин за връщане на „Крейокс“ на пазара е да се докаже, че не вреди на здравето — каза спокойно Коун, за да отклони разговора от приказките за уволнение. — Някакви идеи?

— Работим по въпроса — каза Никълъс Уокър.
Маси пак стана и се върна при любимия си прозорец.
— Срещата свърши, Лейтън — изръмжа той и не се обърна да се сбогува.

* * *

Щом Коун излезе, Рубън се поотпусна и му става малко по-леко. Едно човешко жертвоприношение е най-добрият начин за ободряване на свиреп началник. Докато Ник Уокър и Джуди Бек проверяваха електронната си поща по смартфоните, Рубън чакаше търпеливо. Накрая не издържа:

— Предполагам, че трябва да обсъдим стратегията по споразумението. Как вървят нещата в момента?

— Делото в Чикаго е задвижено — каза Уокър. — Все още няма предвидена дата, но би трябвало скоро да я определят. Надин Карос провери графика на съдия Сийрайт и откри удобна пролука към края на октомври. С малко късмет делото може да се гледа тогава.

— Това е по-малко от година след подаването на иска.

— Да, но ние не предприехме нищо, за да го забавим. Надин оказва добра съпротива, имитира борба, но не поставя реални препятствия. Не подаде молба за прекратяване. Не поиска делото да се реши пряко от съдията. Събирането на доказателства напредва добре. Сийрайт изглежда заинтригуван от случая и иска да стигне до съдебната зала.

— Днес е трети юни. Из страната все още подават искове. Ако сега заговорим за споразумение, можем ли да протакаме до октомври?

Джуди Бек отговори:

— Няма проблеми. Споразумението за „Фетерол“ отне три години и имаше половин милион искове. Със „Золозин“ стана още по-бавно. Адвокатите мислят само за едно — петте милиарда, които отписахме като несъбираеми миналото тримесечие. Мечтаят си как тази огромна сума ще тропне на масата.

— Идва нов пристъп на златна треска — каза Ник.

— Да започваме — каза Маси.

Уоли се намираше в съда за бракоразводни дела на шестнайсетия етаж на Дейли Сентър. След малко предстоеше разглеждането на „Стрейт срещу Стрейт“ — едно от десетината безславни дела тази сутрин, чиято цел бе да се разделят завинаги (в идеалния случай) двама души, допуснали фаталната грешка да сключат брак. За да го разтрогнат, съпрузите бяха наели Уоли и му бяха платили седемстотин и петдесет долара за развод по взаимно съгласие. Сега, шест месеца по-късно, те седяха в двата края на съдебната зала и чакаха с нетърпение да бъдат повикани. Уоли също чакаше и наблюдаваше шествието от изстрадали враждуващи двойки, които плахо се приближаваха към съдията, покланяха му се, говореха само когато адвокатите им казваха, избягваха зрителен контакт помежду си и след няколко мрачни минути излизаха навън — отново свободни.

Уоли седеше сред група колеги, които чакаха търпеливо. Познаваше горе-долу половината. Другите ги виждаше за пръв път. В един град с над двайсет хиляди адвокати лицата непрекъснато се променяха. Каква жестока надпревара! Каква безмилостна месомелачка!

Една жена плачеше пред съдията. Тя не искаше развод. Съпругът ѝ го искаше.

Уоли си мечтаеше за деня, когато подобни сцени щяха да останат в миналото. Съвсем скоро щеше да се премести в луксозен офис по-близо до центъра, далеч от напрежението и стреса на уличното право. Представяше си как седи зад широко мраморно бюро, докато двете му сексапилни секретарки отговарят на телефонни обаждания и му носят папки с документи, а двама асистенти се занимават с досадната работа. Край на разводите, делата за шофиране в нетрезво състояние, евтините имоти и неплатежоспособните клиенти. Уоли щеше сам да избира кои случаи на тежка телесна повреда да поеме и да печели добре от тях.

Останалите адвокати го наблюдаваха внимателно. Уоли го знаеше. От време на време споменаваха „Крейокс“. Повечето изгаряха

от любопитство и завист. Някои се надяваха, че Уоли ще попадне на златна мина, защото това щеше да им вдъхне надежда. Други нямаха търпение да видят как се просва в калта, защото така щеше да се докаже, че друго не им е писано.

Мобилният телефон завибрира в джоба му. Той го извади, погледна името и номера на дисплея, скочи от мястото си и изтича навън. Веднага щом затвори вратата след себе си, извика:

— Джери, в съда съм. Какво става?

— Страхотна новина, братко Уоли — изчурулика Алисандрос. — Вчера играх голф с Никълъс Уокър. Сещаш ли се за кого говоря?

— Не... тоест да. Не съм сигурен.

— Играхме на мой терен. Аз отбелязах седемдесет и осем точки. Горкият Ник изостана с цели двайсет удара. Не го бива в голфа. Той е главният юрисконсулт на „Варик Лабс“. Познаваме се от години. Голям задник е, но се ползва с уважение.

Настъпи пауза, която Уоли трябваше да запълни, но той не успя да измисли нищо остроумно.

— Е, Джери, едва ли се обаждаш, за да се похвалиш със спортните си постижения.

— Не, Уоли. Обаждам се да те информирам, че от „Варик“ са склонни да започнат диалог за извънсъдебно споразумение. Не става въпрос за истински преговори, но поне изявиха готовност да обсъдим нещата. Обикновено така става. Те откrexват вратата, а ние бързо пъхваме крак в пролуката. Те повеждат танца, ние ги следваме. И преди да сме се усетили, вече говорим за пари. Големи пари. Следиш ли ми мисълта, Уоли?

— О, да.

— Така и предположих. Слушай, Уоли, чака ни дълъг път, преди да постигнем споразумение по твоите случаи. Да се захващаме за работа. Аз ще осигуря лекарите за необходимите прегледи. Това е най-важното сега. А ти трябва да се постараяш да намериш още. Първо ще се заемем със смъртните. С колко разполагаш досега?

— С осем.

— Само толкова? Мислех, че са повече.

— Осем са, Джери. Единият вече е задвижен. Клопек. Помниш ли?

— Да, да. С красивата мацка, представляваща другата страна. Честно казано, бих участвал в делото само за да зяпам краката й по цял ден.

— И сега какво?

— Ами сега нека ускорим нещата. Ще ти се обадя по-късно следобед с конкретен план за действие. Чака ни много работа, Уоли, но победата ни е в кърпа вързана.

Уоли се върна в съдебната зала и продължи да чака. Не спираше да си повтаря наум: „Победата ни е в кърпа вързана.“ Край на игричките. Купонът свърши. Беше чувал тези изрази множество пъти, но какво ли означаваха те в контекста на големите съдебни дела? Нима „Варик“ бяха готови да развеят бялото знаме толкова скоро, за да си спестят още загуби? Уоли се надяваше да е така.

Той огледа измъчените лица на адвокатите наоколо. Бяха все играчи на дребно като него, които прекарваха дните си в опити да изцедят пари от изпаднали клиенти с тънки портфейли. Жалки копелета, помисли си той.

Нямаше търпение да съобщи новините на Диана, но първо трябваше да ги обсъди с Оскар. И то не във „Финли и Фиг“, където никой разговор не оставаше неподслушан.

Два часа по-късно те се срещнаха за обяд в един италиански ресторант, недалеч от кантората. Оскар бе прекарал тежка сутрин в опити да помири шестима възрастни братя и сестри, които се караха за наследството на починалата си майка, макар то да беше нищо и никакво. Нуждаеше се от питие и си поръча бутилка евтино вино. Уоли, трезвен от 241 дни, се задоволи само с вода. След като им донесоха по една салата „Капрезе“, Уоли обобщи набързо разговора си с Джери Алисандрос и завърши драматично:

— Моментът настъпи, Оскар. Най-после ще се случи.

Настроението на Оскар видимо се подобри, докато слушаше и привършваше първата си чаша. Дори успя да се усмихне и Уоли почти забеляза как скептицизмът му се изпарява. Оскар извади химикалка, побутна встрани салатата и нахвърли няколко бележки.

— Нека отново си припомним цифрите, Уоли. Наистина ли всеки смъртен случай ще ни донесе по два милиона?

Уоли се огледа, за да се увери, че никой не ги слуша. Хоризонтът беше чист.

— Ровил съм се до посиняване, разбираш ли? Разгледах десетки споразумения по колективни искиве срещу фармацевтични компании. В момента съществуват прекалено много неизвестни, за да можем да предскажем със сигурност колко ще спечелим от всеки един случай. Трябва да вземем предвид фактори като степен на отговорност, причина за смъртта, медицинска история, възраст на починалия, пропуснати бъдещи доходи и така нататък. После трябва да разберем каква сума са готови да платят „Варик“. Но според мен един милион е абсолютният минимум. Засега разполагаме с осем случая. Хонорарът е четирийсет процента. Половината ще отиде при Джери, плюс дял за експертите. В крайна сметка можем да очакваме чисто около милион и половина за нашата фирма.

Оскар си записваше трескаво, макар да бе чувал тези цифри сто пъти.

— Говорим за смъртни случаи. Трябва да струват повече от милион на човек — каза той, сякаш имаше богат опит с подобни дела.

— Може би дори два — заяви Уоли. — И нека не забравяме останалите, които още са живи. До момента са четиристотин и седем. Да речем, че само половината минат медицинския преглед. Ако изхождаме от досегашните споразумения, мисля, че сто хиляди е разумна компенсация за човек с леко увредени сърдечни клапи. Това са общо двайсет милиона, Оскар. Нашият дял ще бъде около три милиона и половина.

Оскар си записа нещо, след което спря, отпи голяма глътка вино и заяви:

— Значи искаш да говорим за разпределението на парите, така ли? Натам ли биеш?

— Това е само един от няколкото неотложни въпроса, които трябва да обсъдим.

— Добре, какво ще кажеш за петдесет на петдесет?

Всички караници за хонорари започваха с равна подялба между двамата съдружници.

Уоли лапна четвърт домат и задъвка настървено.

— Не ми харесва. Да не забравяме, че аз открих „Крейокс“ и се свързах с всички клиенти. Досега съм свършил деветдесет процента от

работата. Папките с осемте смъртни случая са в моя кабинет. Дейвид съхранява останалите четиристотин на горния етаж. Ако не се лъжа, на твоето бюро не съм виждал документи, свързани с „Крейокс“.

— Да не би да искаш деветдесет процента?

— Разбира се, че не. Ето какво ти предлагам. Предстои ни страшно много работа. Всички случаи трябва да минат през лекар, да бъдат анализирани и прочие. С теб и Дейвид трябва да оставим всичко друго настрана и да запретнем ръкави. Ще подготвим съществуващите искове, като същевременно ще потърсим нови. Щом се разчуе за извънсъдебното споразумение, всеки адвокат в страната ще се побърка на тема „Крейокс“, тъй че ще се наложи да работим още по-усилено. А когато пристигнат чековете, мисля, че разпределение от типа „шейсет-трийсет-десет“ ще е честно.

Оскар си беше поръчал лазаня, а Уоли — пълнени равиоли. Когато сервитьорът се отдалечи, Оскар каза:

— Да вземеш два пъти повече от мен? Никога досега не се е случвало. Не ми харесва.

— Какво би ти харесало?

— Петдесет на петдесет.

— А Дейвид? Обещахме му дял, когато се съгласи да поеме уврежданията.

— Добре, петдесет за теб, четирийсет за мен и десет за Дейвид. Рошел ще получи хубав бонус, но не процент от печалбата.

С толкова много пари на масата им беше лесно да си играят с цифрите и накрая да се разберат. В миналото двамата се бяха карали жестоко заради хонорари от пет хиляди долара, но днес това нямаше да се случи. Мисълта за тлъстата сума ги успокояваше и им отнемаше всякакво желание да спорят. Уоли бавно се пресегна през масата и Оскар направи същото. Стиснаха си ръцете и се наведоха над чиниите.

След няколко хапки Уоли попита:

— Как е жена ти?

Оскар се намръщи и погледна встрани. Пола Финли беше тема табу, тъй като никой в кантората не можеше да я понася, включително Оскар.

Но Уоли не се отказа така лесно.

— Знаеш ли, Оскар, сега е моментът. Ако ще я зарязваш, направи го сега.

— Точно ти ли ще ми даваш брачни съвети?

— Да, защото знам, че съм прав.

— Явно си мислил доста по въпроса.

— Да, защото ти самият не мислиш. Затова и не повярва в исквете. Поне до този момент.

Оскар си наля още вино и заяви:

— Слушам те.

Уоли отново се приведе напред, сякаш двамата бяха на път да обменят класифицирана информация.

— Незабавно подай молба за развод. Не е кой знае какво. Знаеш, аз съм го правил четири пъти. Изнеси се, намери си квартира и прекъсни всички връзки с жена ти. Аз ще поема твоята защита, а тя да наеме когото си иска. С теб ще изготвим договор с дата отпреди шест месеца. В него ще пише, че аз получавам осемдесет процента от сумата по споразуменията за „Крейокс“, а ти и Дейвид си разделяте другите двайсет. Трябва да й покажеш някакви доходи от „Крейокс“; в противен случай адвокатът й ще откачи. Повечето пари ще останат в таен фонд за... знам ли, за около година, докато разводът приключи. След това, в даден момент от бъдещето, двамата ще си ги разпределим.

— Това е имотна измама.

— Знам. Обожавам я. Правил съм я хиляди пъти, макар и в доста по-малък мащаб. Предполагам, че и на теб не ти е чужда. Много е хитро, не мислиш ли?

— Ако ни хванат, могат да ни пратят в затвора за неуважение на съда, дори без изслушване.

— Няма да ни хванат. Жена ти и бездруго предполага, че само аз се занимавам с „Крейокс“, нали?

— Да.

— Значи ще се получи. Фирмата е наша и ние решаваме как да си поделяме печалбата. Всичко ще е напълно конфиденциално.

— Адвокатите й едва ли ще бъдат толкова глупави, Уоли. Веднага ще разберат за голямото споразумение по „Крейокс“, щом стане факт.

— Стига, Оскар. Досега никога не сме правили подобен удар. Доколкото ми е известно, брутният ти годишен доход през последното десетилетие не надхвърля седемдесет и пет хиляди.

Оскар сви рамене.

— Твоят също. Доста е жалко, не мислиш ли? След трийсет години, прекарани в окопите.

— Не това е важното в случая, Оскар. Важното е, че при развод адвокатите ще се интересуват какво си печелил в миналото.

— Знам.

— Ако хонорарите от „Крейокс“ дойдат при мен, ще можем да докажем, че доходите ти са останали непроменени.

— Какво смяташ да правиш с парите?

— Ще ги скрия в някоя офшорна сметка, докато разводът приключи. По дяволите, Оскар, ще ги оставим на Кайманите и ще се отбиваме там веднъж годишно да ги наглеждаме. Повярвай ми, няма начин да разберат. За тази цел обаче трябва веднага да подадеш молбата и да се махнеш от къщи.

— Защо държиш толкова да се разведа?

— Защото мразя жена ти. Защото ти самият си мечтаеш за развод още от сватбеното ви пътешествие. Защото заслужаваш да бъдеш щастлив и ако зарежеш тая кучка и скриеш парите, животът ти драматично ще се промени към по-добро. Помисли си, Оскар. Ерген на шейсет и две, с огромна сума в банката.

Оскар не успя да потисне усмивката си. Пресуши третата чаша и привърши с лаянията. Очевидно нещо го измъчваше, затова накрая попита:

— Как да ѝ го съобщя?

Уоли избърса ъгълчетата на устата си, изправи гръб и заяви с авторитетен тон:

— Има много начини да го направиш. Пробвал съм ги всичките. Двамата говорили ли сте някога за развод?

— Не си спомням такова нещо.

— Предполагам, че няма да ти е трудно да предизвикаш скандал.

— О, изобщо не. Тя винаги ми опява за нещо. Обикновено става дума за пари. Караме се почти всеки ден.

— Така и предполагам. Ето какво ще направиш, Оскар. Прибери се вкъщи довечера и хвърли бомбата. Кажй ѝ, че си нещастен и смяташ да я напуснеш. Нищо повече. Без скандали, без крясъци, без увещания. Кажй ѝ, че ще ѝ оставиш къщата, колата и мебелите, ако ти даде развод по взаимно съгласие.

— Ами ако не иска?

— Тръгни си. Можеш да спиш у нас, докато ти намерим апартамент. Щом види, че излизаш през вратата, тя ще побеснее и ще започне да крои планове. Все пак говорим за Пола. Няма да мине много време, преди да се развихри. Само за четирийсет и осем часа ще се превърне в кобра.

— Тя вече си е кобра.

— Да, и е такава от десетки години. Ние ще подадем молба за развод, тя ще получи документите и ще полудее. Ще наеме адвокат до края на седмицата.

— Давал съм подобни съвети на мои клиенти, но никога не съм вярвал, че аз самият ще го направя.

— Оскар, понякога е нужен кураж, за да напуснеш жена си. Действай сега, докато все още можеш да се наслаждаваш на живота.

Оскар наля остатъка от виното в чашата си и отново се усмихна. Уоли не беше сигурен кога за последно бе виждал своя старши съдружник толкова щастлив.

— Ще се справиш ли, Оскар?

— Да. Смятам да се прибера по-рано, да си събера багажа и да оставя всичко зад гърба си.

— Страхотно! Нека го отпразнуваме днес с вечеря. За сметка на фирмата.

— Дадено, но оная блондинка няма да е с нас, нали?

— Ще я разкарам.

Оскар изля виното в гърлото си, сякаш беше шот текила, и възкликна:

— По дяволите, Уоли, от години не съм бил толкова развълнуван!

Отначало членовете на семейство Хаинг не вярваха, че Дейвид и Хелън наистина искат да им помогнат, но след няколко седмици с обилни вечери от „Макдоналдс“ двамата успяха да спечелят доверието им. Всяка сряда, след като хапваха нещо по-здравословно, те купуваха няколко кутии с хамбургери и пържени картофи и се отправяха към Роджърс Парк, за да посетят семейството. Зоу и Лу, бабата и дядото на болното момченце, също се присъединяваха, тъй като обичаха подобна храна. През останалата част от седмицата те бяха на диета, състояща се предимно от ориз и пиле, но в сряда се чувстваха като истински американци.

Хелън, която беше бременна в седмия месец и ставаше все по-едра, първоначално се противопостави на седмичните посещения. Опасяваше се, че въздухът в апартамента може да е замърсен с олово, а тя трябваше да мисли за нероденото си бебе. Ето защо Дейвид реши да провери всичко. Накара доктор Биф Сандрони да свали хонорара си от двайсет хиляди на пет хиляди, но бе принуден да свърши по-голямата част от работата. Претърси сам жилището, взе проби от боята по стените, водата, керамичните покрития, чашите и чиниите, купите, семейните албуми, играчките, обувките, дрехите — всичко, с което семейството имаше контакт. После ги остави в лабораторията на Сандрони в Акрон, взе ги две седмици по-късно и ги върна в апартамента. Според доклада на Сандрони върху вещите се забелязваха само незначителни следи от олово — безобидно количество, което не биваше да притеснява семейство Хаинг. Хелън и бебето бяха на сигурно място в техния дом.

Оказа се, че Туя е бил отровен от „Грозните зъби“ — факт, който доктор Сандрони беше готов да потвърди под клетва във всеки един съд в страната. Дейвид бе попаднал на обещаващо дело, но все още му предстоеше да намери конкретен ответник. Двамата със Сандрони имаха списък с четири китайски компании, специализирани в направата на подобни играчки за американски вносители. До момента

обаче не можеха да открият производителя. Според Сандрони едва ли щяха да успеят. Съществуваше вероятността „Грозните зъби“ да са били произведени преди двайсет години, а после да са престояли на склад цяло десетилетие, преди да бъдат транспортирани до Щатите, където навярно бяха останали в търговската мрежа още пет години. Производителят и вносителят може би продължаваха дейността си или пък отдавна бяха фалирали. Китайците се намираха под постоянен натиск от страна на американските експерти, които ги принуждаваха да контролират съдържанието на олово в хиляди продукти, и често беше невъзможно да се проследи кой какво е произвел в лабиринта от фабрики из цялата държава. Доктор Сандрони разполагаше с безброй източници и бе участвал в стотици съдебни дела, но четиримесечните му проучвания го бяха оставили с празни ръце. Дейвид и Хелън бяха посетили всеки битпазар и магазин за играчки в Чикаго и околностите му и бяха успели да съберат внушителна колекция от изкуствени челюсти и вампирски зъби. Нищо обаче не съвпадаше напълно с „Грозните зъби“. Търсенето им не бе приключило, но определено бе загубило първоначалната си енергичност.

Междувременно Туя се завърна у дома. Беше жив, но тежко болен, със сериозно мозъчно увреждане. Не можеше да ходи без чужда помощ, нито да говори ясно, да се храни самостоятелно или да контролира телесните си функции. Зрението му бе отслабнало и той едва реагираше на най-елементарни команди. Ако някой го попиташе за името му, Туя отваряше уста и промърморваше нещо като „Тай“. Прекарваше повечето време в специално легло, което се почистваше изключително трудно. Грижите за момчето се бяха превърнали в ежедневна борба, ангажираща всички членове на семейството и много от съседите. Бъдещето изглеждаше неясно. Според предпазливите изказвания на лекарите състоянието на Туя едва ли щеше да се подобри. В отсъствие на близките те бяха споделили с Дейвид, че тялото и умът му са спрели да се развиват нормално. Не можеха да му помогнат. Нямахме и къде да го преместят, тъй като не съществуваше клиника за деца с мозъчни увреждания.

Даваха на Туя специална каша от фино смлени плодове и зеленчуци, която съдържаше важни хранителни вещества. Той носеше памперси за деца с подобни проблеми. Кашата, памперсите и лекарствата струваха шестстотин долара на месец, като Дейвид и

Хелън бяха поели половината. Семейство Хаинг нямаше здравна осигуровка и ако не беше щедростта на детската болница „Лейкшор“, Туя едва ли щеше да получи толкова качествена медицинска помощ. Най-вероятно изобщо не би оцелял. Накратко, момчето се бе превърнало в непосилно бреме.

Со и Луин настояваха синът им да присъства на масата за вечеря. Туя имаше специален стол, също дарен от болницата, и след като го завържеха добре с коланите, той седеше изправен и чакаше да го нахранят. Докато останалите членове на семейството поглъщаха хамбургери и картопки, Хелън внимателно му подаваше кашата с бебешка лъжичка. Казваше, че се нуждае от тренировка. Дейвид седеше от другата страна с хартиена салфетка в ръка и разговаряте със Со за живота и работата в Америка. Сестрите на Туя, които носеха американските имена Лин и Ерин, бяха на осем и шест години. Двете рядко говореха по време на вечеря, но беше очевидно, че харесват храната от „Макдоналдс“. Когато все пак казваха нещо, те го правеха с перфектно произношение, без акцент. Луин се похвали, че момчетата имат отличен успех в училище.

Вероятно причината се криеше в неясната перспектива за бъдещето или в тежкото ежедневие на имигрантския живот, но вечерите обикновено бяха мрачни и тихи. Родителите, бабата, дядото и сестрите на Туя често го поглеждаха така, сякаш всеки миг ще заплачат. Спомняха си шумното и енергично момченце, на чието лице винаги сияеше усмивка, и не искаха да приемат жестоката истина, че то никога няма да се върне. Со се обвиняваше, че е купил изкуствените зъби. Луин се обвиняваше, че не е била по-предпазлива. Лин и Ерин се обвиняваха, че са окуражавали Туя да си слага зъбите и да ги плаши. Дори Зоу и Лу изпитваха вина — смятаха, че е трябвало да направят нещо, макар и да не знаеха точно какво.

След вечеря Дейвид и Хелън извеждаха Туя навън и пред очите на цялото семейство го слагаха на задната седалка на колата. После потегляха. За всеки случай носеха със себе си малка чанта с памперси и други санитарни материали.

Пътуваха двайсет минути до брега на езерото и паркираха близо до увеселителния парк. Дейвид хващаше Туя за лявата ръка, Хелън — за дясната, и тримата започваха своята бавна, тромава разходка. Гледката беше изключително мъчителна. Туя се движеше като

десетмесечно бебе, което се упражнява в първите си стъпки, с единствената разлика, че не бързаше за никъде и нямаше как да падне. Вървяха по крайбрежната алея покрай различни плавателни съдове. Когато Туя искаше да разгледа някоя дванайсетметрова платноходка, Дейвид и Хелън веднага изпълняваха желанието му. Когато забелязваше някоя голяма рибарска лодка, двамата спираха и му разказваха за нея. Говореха непрекъснато, подобно на горди родители, които разхождат току-що проходилото си дете. Обикновено Туя промърморваше нещо — неразгадаем поток от думи и звуци, а те се преструваха, че го разбират. Щом се умореше, го караха да продължава напред. Според рехабилитаторите в болницата ходенето беше от огромно значение. Мускулите му не биваше да отслабват.

Дейвид и Хелън го водеха в паркове и молове, на карнавали, бейзболни мачове и улични празненства. Излизанията в сряда вечер бяха важни за Туя. Освен това представляваха добър повод семейството му да си почине. След два часа те го връщаха в апартамента.

Тази вечер ги чакаха три нови лица. През последните месеци Дейвид се бе занимавал с няколко дребни случая на бирманци, които живееха в същия комплекс. Ставаше дума за обичайните имигрантски проблеми и Дейвид започваше да научава все повече за този актуален клон на правото. Беше се съгласил да поеме и един развод, но в крайна сметка съпрузите се бяха помирили. В момента работеше по някакво дело, свързано с покупката на кола на старо. Неговата популярност сред бирманските имигранти растеше, но Дейвид не знаеше дали да се радва на този факт. Той се нуждаеше отчаяно от платежоспособни клиенти.

Мъжете слязоха на тротоара и се облегнаха на колите си. Со обясни, че тримата работят за строителна фирма, специализирана в поставянето на дренажи. Тъй като нямаха документи и възложителят го знаеше, той им плащаше по двеста долара седмично в брой. Заетостта им беше по осемдесет часа на седмица. На всичкото отгоре шефът не им беше плащал дори цент от двайсет дни. Мъжете говореха слабо английски и тъй като Дейвид не можеше да повярва на историята, Со бе принуден да обобщи фактите още веднъж. Двеста долара седмично, никакво възнаграждение за допълнителен труд, без заплати от двайсет дни. И те не бяха единствените. Същата фирма бе

наела и други хора от Бирма, както и цял куп мексиканци. Всички работеха незаконно, блъскаха като кучета и получаваха мизерни пари.

Дейвид си записа информацията и обеща да проучи въпроса.

Докато пътуваха към къщи, той разказа за случая на Хелън.

— След като са нелегални, имат ли право да съдят работодателя си? — попита тя.

— Там е въпросът. Утре ще разбере.

След обяда Оскар не се върна на работа. А и беше безсмислено да го прави. Имаше прекалено много грижи, за да си губи времето в кантората. Беше полупиян и трябваше да изтрезнее. Зареди на една бензиностанция, купи си голяма чаша кафе и пое на юг по магистрала И-57. Скоро излезе извън Чикаго и край пътя се заредиха безкрайни ниви.

Колко пъти бе съветвал клиентите си да подадат молба за развод? Хиляди. „Вижте, във всеки брак настъпва моментът, в който един от партньорите трябва да си тръгне. За вас този момент вече е настъпил.“ Винаги се бе чувствал толкова мъдър и самоуверен в тези ситуации. Сега се мислеше за предател. Как можеше да дава такива съвети, щом самият той не бе минал през същото?

Двамата с Пола бяха прекарвали заедно трийсет нещастни години. Единственото им дете беше двайсет и шест годишната Кийли, която наскоро се бе развела и все повече заприличваше на майка си. Кийли още не бе превъзмогнала развода, най-вече защото обожаваше да се самоизмъчва. Имаше нископлатена работа и множество измислени емоционални проблеми, които лекуваше с хапчета. Основната ѝ терапия се състоеше в безкрайното пазаруване с майка ѝ за сметка на Оскар.

— Писна ми и от двете — заяви Оскар дръзко и силно, докато подминаваше табелата за напускане на Канкаий. — На шейсет и две години съм, в добро здраве и ще живея поне още двайсет и три. Имам право да си търся щастието, нали така?

Разбира се, че имаше право.

Но как щеше да ѝ съобщи новината? Там беше въпросът. Какво трябваше да ѝ каже, за да хвърли бомбата? Спомни си за свои бивши клиенти, чиито разводи бе поемал през годините. В най-екстремния

случай бомбата се хвърляше, когато съпругата заварваше мъжа си с друга жена в леглото. Оскар се сещаше поне за три-четири такива истории. Ето на това му се викаше бомба! Бракът ни свърши, скъпа, намерих си друга. Но съществуваше и напълно противоположният сценарий. Веднъж Оскар бе работил върху развода на двама души, които никога не се бяха карали или говорили за раздяла. Те току-що бяха отпразнували трийсетата си годишнина и дори си бяха купили къща на някакво езеро. Веднъж съпругът се върнал от командировка и заварил дома празен. Всички дрехи на жена му били изчезнали, както и половината мебели. След като се изнесла, тя му казалa, че никога не го е обичала. Скоро след това се бе омъжила за друг, а съпругът ѝ се бе самоубил.

На Оскар не му беше трудно да провокира скандал с Пола — жена му обожаваше кавгите. Вероятно беше по-добре да обърне още няколко питиета и да се прибере вкъщи пиян. Тя щеше да побеснее заради алкохола, а той на свой ред да я обвини, че харчи неконтролируемо. Оскар смяташе да продължи да налива масло в огъня, докато и двамата не започнеха да крещят. После щеше да опакова набързо багажа си и да излезе от къщата с гръм и трясък.

Досега не бе успял да събере куража да я напусне. Беше имал десетки поводи да го направи, но вместо това всеки път отиваше в края на коридора, заключваше се в стаята за гости и прекарваше сам нощта.

Докато приближаваше Шампейн, Оскар измисли план за действие. Защо беше необходимо да ѝ вдига скандал и да хвърля вината върху нея? Той искаше да я напусне, ето защо трябваше да се държи мъжки и да си го признае. „Нещастен съм, Пола. От години се чувствам така. Несъмнено и ти си нещастна; в противен случай нямаше да се оплакваш и да ми се караш през цялото време. Тръгвам си. Можеш да задържиш къщата и всичко в нея. Ще взема само дрехите си. Сбогом.“ Оскар направи обратен завой и се насочи на север.

В крайна сметка нещата се разрешиха лесно. Пола го прие съвсем нормално. Поплака малко и засипа Оскар с обиди, но когато той не се хвана на въдицата, тя се заключи в спалнята и отказа да излезе. Оскар натовари дрехите си и няколко лични вещи в колата, след

което си тръгна с широка усмивка. Чувстваше облекчение и радостта му нарастваше с всяка улица, която оставяше зад гърба си.

Беше на шейсет и две, щеше да остане сам за пръв път от толкова години и да забогатее, ако можеше да вярва на Уоли (което правеше в момента). Всъщност той залагаше огромни надежди на съдружника си.

Оскар не знаеше къде отива, но реши да не прекарва нощта в апартамента на Уоли. Двамата се виждаха достатъчно често в кантората. Освен това блондинката обичаше да прекарва доста време там, а Оскар не можеше да я понася. След като кара в продължение на час, той си взе стая в един хотел близо до летище „О’Хеър“. Доближи стола до прозореца и се загледа в излитащите и кацащите самолети. Съвсем скоро самият той щеше да обикаля света — екзотични острови, Париж, Нова Зеландия — с някоя симпатична дама до себе си.

Вече се чувстваше с двайсет години по-млад.

На следващия ден Рошел пристигна в кантората в седем и половина — достатъчно рано, за да се наслади на сутрешното си кисело мляко и вестника единствено в компанията на Прели. Но кучето вече си играеше с друг. Мистър Финли беше там и изглеждаше доста развеселен. Рошел не можеше да си спомни кога за последно той бе идвал на работа преди нея.

— Добро утро, мис Гибсън — пропя мило Оскар. Набръчканото му лице сияеше от радост.

— Какво правите тук? — попита подозрително тя.

— Съвсем случайно съм собственик на сградата — отвърна Оскар.

— Защо сте толкова щастлив? — попита тя и остави чантата на бюрото си.

— Защото прекарах нощта в хотел. Сам.

— Може би трябва да ви се случва по-често.

— Не искате ли да знаете защо?

— Разбира се. Защо?

— Снощи напуснах Пола, мис Гибсън. Събрах си багажа, сбогувах се и излязох от къщи. Никога няма да се върна.

— Слава на Бога! — възкликна тя с ококорени очи и изумена физиономия. — Наистина ли?

— Наистина. След трийсет ужасни години най-накрая съм свободен човек. Ето защо съм толкова щастлив.

— И аз съм щастлива за вас. Поздравления.

Откакто бе постъпила във „Финли и Фиг“ преди осем години и половина, Рошел никога не се бе срещала лично с Пола Финли и доста се радваше на този факт. Според Уоли Пола отказваше да стъпи в кантората, защото смяташе, че е под достойнството ѝ. Тя се хвалеше наляво-надясно, че съпругът ѝ е адвокат, което само по себе си говореше за пари и власт, но тайно се чувстваше унижена от дребния мащаб на фирмата. Пола харчеше всеки цент, спечелен от Оскар, и ако

не беше мистериозната сума, която тя бе получила от семейството си, двамата отдавна щяха да са се разорили. Поне в три отделни случая Пола бе настояла Оскар да уволни Рошел и той два пъти се бе опитал да го направи. И двата пъти се бе заключил в кабинета си, за да бъде ближе раните си. Веднъж мисис Финли бе потърсила съпруга си по телефона. Рошел учтиво я бе информирала, че той е зает със свой клиент.

— Не ме интересува — бе отвърнала госпожата. — Свържете ме.

Рошел бе отказала повторно, след което я бе оставила да чака на линията. Когато отново вдигна слушалката, Пола крещеше гневно и я заплаши, че веднага ще дойде в кантората, за да ѝ даде да се разбере. Отговорът на Рошел гласеше:

— Направете го на собствен риск. Аз живея в гетото и не се плаща толкова лесно.

Пола Финли така и не се появи, но продължи да тормози мъжа си.

Сега Рошел пристъпи напред и прегърна силно Оскар. И двамата не си спомняха кога за последно се бяха докосвали.

— Ще се почувствате като нов човек — заяви тя. — Поздравления.

— Разводът не би трябвало да е труден — каза той.

— Нали няма да ползвате услугите на Фиг?

— Напротив. Той взема малко пари. Видях името му на един талон за бинго.

Двамата избухнаха в смях, след което се впуснаха да си разменят последните клюки.

Час по-късно, по време на третото съвещание на фирмата, Оскар съобщи новината на Дейвид. Той изглеждаше леко объркан от ентузиазма, с който всички посрещаха случилото се. Никой не тъгуваше. Очевидно Пола Финли си беше създала много врагове. Оскар се чувстваше като зашеметен от мисълта, че я е напуснал.

Уоли обобщи разговорите си с Джери Алисандрос и представи нещата така, сякаш тлъстите чекове щяха да пристигнат по пощата всеки момент. Докато той бърбореше, Дейвид постепенно разбра какво се крие зад развода. Отърви се от съпругата възможно най-бързо, преди да завалят големите пачки. Какъвто и да беше планът, Дейвид надушваше неприятности. Укриване на доходи, пренасочване на средства, откриване на фалшиви сметки — той почти чуваше

разговора между двамата съдружници. В главата му замигаха предупредителни светлини. Трябваше да бъде нащрек.

Уоли увери колегите си, че е необходимо да натиснат газта, да подредят досиетата, да намерят нови случаи и да оставят всичко друго настрана. Алисандрос бе обещал да осигури кардиолозите и другите медицински експерти и да организира нещата така, че да подготви клиентите за предстоящото извънсъдебно споразумение. Всеки сегашен случай щеше да им донесе сериозни суми, а всеки потенциален криеше още по-големи печалби.

Оскар седеше и се хилеше. Рошел слушаше съсредоточено. Дейвид се вълнуваше от новините, но ги приемаше с известна предпазливост. Уоли обичаше да преувеличава и Дейвид се бе научил да не вярва изцяло на думите му. Но дори и половината от тях да бяха верни, ги очакваше чудесно възнаграждение.

Спестяванията, с които разполагаше семейство Зинк, бяха паднали под сто хиляди долара. Въпреки че се стараеше да не се тревожи, Дейвид все повече мислеше за пари. Беше платил на Сандрони седем хиляди и петстотин долара, и то за разследване, което най-вероятно нямаше да стигне до процес. Двамата с Хелън отделяха по триста долара на месец за Туя и се надяваха, че ще могат да го правят още дълго време. Те не се бяха поколебали да вземат подобно решение, но реалността започваше да ги притиска. Месечните доходи на Дейвид растяха, но едва ли някога щяха да достигнат сумата, която бе получавал в „Роган“. Не можеше дори да става дума за сравнение. След раждането на детето щяха да са им нужни поне сто двайсет и пет хиляди годишно, за да живеят нормално. „Крейокс“ навярно щеше да оправи нещата, но Дейвид още не бе обсъдил своя дял с двамата съдружници.

Третото съвещание приключи внезапно, когато една доста едра жена, облечена с анцуг и джапанки, връхлетя през входната врата и настоя да говори с адвокат за „Крейокс“. Вземаше лекарството от две години, усещаше как сърцето ѝ отслабва все повече и беше готова да осъди компанията на мига. Оскар и Дейвид изчезнаха. Уоли я посрещна с усмивка и заяви:

— Е, определено сте дошли на правилното място.

Семейството на сенатор Максвел нае адвокат от Бойси на име Фрейзър Гант, най-добрия юрист в една недотам успешна фирма, която се занимаваше предимно с пътни злополуки и случаи на лекарска небрежност. Бойси не се славеше с гръмки присъди. Там рядко се вземаха либералните решения, типични за Флорида, Тексас, Ню Йорк и Калифорния. В Айдахо не се гледаше с добро око на колективните иски, а съдебните заседатели бяха доста консервативни. Гант обаче смяташе, че разполага с обещаващ случай и ще успее да извоюва присъда. Той определено беше надежден професионалист и в момента държеше в ръцете си най-големия подобен иск в страната. Влиятелен политик бе паднал безжизнен на пода на Сената, като вината за смъртта му се приписваше на огромна корпорация. Това беше мечтата на всеки адвокат.

Гант настоя да се видят във Вашингтон, а не в Бойси, въпреки че Лейтън Коун нямаше претенции относно мястото на срещата. В действителност той предпочиташе всеки друг град, но не и Вашингтон, защото така Гант щеше да дойде директно в неговия кабинет. Офисът на Коун Груп се помещаваше на върха на нова луксозна десететажна сграда на Кей Стрийт — ивица асфалт, пренаселена с най-влиятелните властови брокери във Вашингтон. Коун беше платил цяло състояние на един нюйоркски дизайнер, който трябваше да създаде впечатлението за истинско богатство и престиж. Определено бе постигнал желаните ефекти. Клиентите изпадаха в захлас при вида на мрамора и стъклото, когато слизаха от частния асансьор. Намираха се в сърцето на властта и си плащаха прескъпо за това.

Ситуацията с Гант обаче беше различна. В случая лобистът щеше да извади парите на масата и той предпочиташе някое по-невзрачно място за тази цел. Но Гант не отстъпи. Ето защо само девет седмици след смъртта на сенатора и най-вече — поне в очите на Коун и „Варик“ — почти седем след като Агенцията по храните и лекарствата бе изтеглила „Крейокс“ от търговската мрежа, двамата се запознаха и заеха места около малката заседателна маса в далечния край на кабинета на Коун. Тъй като нямаше нужда да впечатлява посетителя, а и ненавиждаше увъртанията, Коун реши да не губи време.

— Според мой източник семейството ще се съгласи на пет милиона долара без съдебен процес — започна той.

Гант се намръщи така, сякаш го измъчваха хемороиди.

— Можем да преговаряме — каза той. Последният коментар всъщност не означаваше кой знае какво. Той бе дошъл от Бойси, за да се споразумее. Нищо повече. — Но смятам, че пет милиона са твърде нищожна сума.

— А каква сума си представяте? — попита Коун.

— Клиентката ми не е особено богата — заяви мрачно Гант. — Както ви е известно, сенаторът беше посветил живота си на своя дълг към обществото и трябваше да пожертва много. Състоянието му възлиза едва на петстотин хиляди, а семейството му има нужди. Фамилията Максвел е доста известна в Айдахо и те желаят да поддържат определен начин на живот.

Изнудването беше един от специалитетите на Коун. Сега му се стори почти забавно да бъде от другата страна на барикадата. Сенаторът бе оставил след себе си изключително симпатична съпруга на шейсет години, чиито вкусове не бяха твърде претенциозни. Двамата имаха три деца — четирийсетгодишна дъщеря, омъжена за педиатър от Бойси и затънала в кредити, друга дъщеря на трийсет и пет, която работеше като учителка за 41000 долара годишно, и син на трийсет и една години. Именно в него се криеше проблемът. Кърк Максвел-младши се бореше със зависимостта си от наркотиците и алкохола, откакто бе навършил петнайсет, и определено не печелеше битката. Коун бе направил необходимите проучвания и знаеше повече за семейството от самия Гант.

— Защо не назовете някоя сума? — попита той. — Вече ви предложих пет. Ваш ред е.

— Клиентът ви губи около дващест милиона на ден поради факта, че „Крейокс“ вече не е на пазара — заяви важно Гант, сякаш бе успял да разкрие добре пазена фирмена тайна.

— По-скоро са осемнайсет, но нека не бъдем педантични.

— Дващест ми звучи доста разумно.

Коун се втренчи в него над очилата си за четене. Челюстта му леко увисна надолу. Нищо в този бизнес не беше в състояние да го изненада. В момента се преструваше.

— Дващест милиона долара? — повтори той, сякаш не вярваше на ушите си.

Гант стисна зъби и кимна.

Коун се съвзе бързо и заяви:

— Нека уточним някои подробности. Сенатор Максвел е работил тук в продължение на трийсет години. През този период е получил поне три милиона от фармацевтичния бизнес. Значителна част са дошли директно от „Варик“ и нейните директори. Освен това той е взел около милион от Националната инициатива за реформа на колективните иски и други организации, чиято цел е да сведат до минимум подобни дела, независимо дали се основават на фалшиви или истински претенции. Прибрал е още четири милиона от лекари, болници, банки, производители и дистрибутори — доста дълъг списък от близки до правителството групи, твърдо решени да ограничат загубите си, да намалят броя на делата и практически да затръшнат вратата на съдебната зала пред всеки, който предявява иск за телесна повреда или причиняване на смърт. Що се отнася до реформата на колективните иски и фармацевтичната индустрия, скъпият Сенатор е имал отлични резултати в изборите. Съмнявам се, че някога сте го подкрепяли.

— От време на време — каза неубедително Гант.

— Не успяхме да открием информация, според която вашата фирма е спонсорира кампаниите му. Нека не се лъжем, вие сте били на противоположната страна на улицата.

— Дори да е така, каква е връзката със сегашния случай?

— Няма връзка.

— Защо тогава го обсъждаме? Подобно на всеки друг член на Сената, Максвел е прибрал доста пари. Действията му са били законни и са служели единствено за преизбирането му. Вярвам, че разбирате този вид игри, мистър Коун.

— Естествено. Значи той умира и семейството му обвинява „Крейокс“. Наясно ли сте, че сенаторът отдавна е бил спрял да взема лекарството? Последната му рецепта е от октомври миналата година, седем месеца преди смъртта му. Аутопсията показва сериозно сърдечно заболяване и запушване на артериите, които не са свързани с употребата на „Крейокс“. Ако решите да внесете този случай в съда, ще загубите.

— Съмнявам се, мистър Коун. Не сте ме виждали в съдебната зала.

— Така е.

Но Коун разполагаше с необходимите проучвания. Най-голямата присъда на Гант беше за два милиона долара, като сумата бе намалена наполовина след обжалването. Данъчната му декларация от предишната година свидетелстваше за брутни доходи под четиристотин хиляди долара — нищожна сума в сравнение с милионите, които печелеше Коун. Гант плащаше пет хиляди долара месечно за издръжка на бившата си съпруга и единайсет хиляди ипотечен заем за къща, която наскоро се бе наводнила. Делото „Максуел“ безспорно беше неговият голям шанс за пробив. Коун не беше запознат с размера на хонорара му в случай на победа, но според един източник от Бойси Гант щеше да получи двацет и пет процента при извънсъдебно споразумение и четирийсет, ако се стигнеше до присъда.

Гант се облегна на лактите си и каза:

— И двамата знаем, че тук не става дума за вина или щети. Единственият важен въпрос в момента е каква сума са готови да платят „Варик“, за да предотвратят подаването на един огромен скандален иск. Защото, ако това се случи, тежко ѝ и на Агенцията по храните и лекарствата. Така ли е, мистър Коун?

Коун се извини и отиде в съседната стая. Рубън Маси чакаше на телефона в кабинета си във „Варик Лабс“. Никълъс Уокър също беше до него. Използваха високоговорителя.

— Искат двацет милиона — заяви Коун и се подготви за атаката.

Но Маси прие новината без емоции. Той вярваше в ефикасността на продуктите си и тъкмо бе изпил един „Сирийн“ — техния вариант на „щастливото хапче“.

— Браво, Коун — каза спокойно той. — Представяш се страхотно на масата за преговори, стари приятелю. Започваш с пет и стигаш чак до двацет. Май е по-добре да се съгласим на двацет, преди да си скочил на четирийсет. Какво, по дяволите, става там?

— Чиста алчност, Рубън. Те знаят, че са ни хванали натясно. Този мъж съвсем открито призна, че делото не е за вина или щети. Не можем да си позволим повече лоши публикации. Ето защо въпросът е

колко сме готови да платим, за да няма дело „Максуел“. Толкова е просто.

— Мислех си, че разполагаш със страхотен източник, който ти е прошепнал сумата от пет милиона.

— И аз си мислех същото.

— Това не е съдебен иск, а въоръжен грабеж.

— Да, Рубън. Опасявам се, че е така.

— Лейтън, тук е Ник. Отправи ли му контрапредложение?

— Не. Бях упълномощен за пет. Ако не ми позволите изрично, не мога да се кача по-нагоре.

Уокър се усмихваше, докато говореше.

— Сега е идеалният момент да се оттеглим. Онзи тип Гант вече брои парите. Предполага, че ще гушне няколко милиона. Познавам подобна порода хора, доста са предсказуеми. Нека го изпратим в Айдахо с празни ръце. Ще се чуди откъде му е дошло. Семейството също. Коун, кажи му, че твоят лимит е пет милиона и че изпълнителният директор на компанията е извън страната. Че трябва да се срещнем и да обсъдим ситуацията, което ще отнеме няколко дни. Предупреди го обаче, че ако реши да ходи в съда, всички преговори ще отидат на вятъра.

— Няма да го направи — каза Коун. — Мисля, че си прав. Той вече брои парите.

— Идеята ми харесва — заяви Маси, — но ще е хубаво да приключим с нещата. Качи се на седем, Лейтън. И нито цент повече.

След като се върна в кабинета, Коун се отпусна на стола си и съобщи:

— Упълномощен съм да ви предложа седем. Не мога да надхвърля тази сума, а и не успях да се свържа с изпълнителния директор. Заминал е за Азия и вероятно в момента пътува в самолета.

— Седем е доста далеч от двайсет — отбеляза Гант и се намръщи.

— Забравете за двайсет. Говорих с главния юриконсулт, който е в борда на директорите.

— Тогава ще се видим в съда — каза Гант и затвори тънкото си куфарче, което не бе използвал.

— Заплахата ви звучи доста жалко, мистър Гант. Никой съдебен заседател в страната няма да ви даде седем милиона за смъртен случай, причинен от сърдечно заболяване, което изобщо не е свързано с нашето лекарство. А и системата работи така, че делото ще започне чак след три години. Което е доста дълъг период, през който няма да видите не седем милиона, ами и цент.

Гант внезапно се изправи и заяви:

— Благодаря ви за времето, мистър Коун. Сам ще намеря изхода.

— Щом излезете от тук, мистър Гант, предложението ни за седем милиона ще се изпари. Тръгвате си с празни ръце.

Гант залитна леко, след което отново си възвърна равновесието.

— Ще се видим в съда — изсъска той със свити устни и напусна кабинета.

Два часа по-късно Гант позвъни на Лейтън Коун. Семейство Максвел бе променило мнението си, и то благодарение на безценните му юридически съвети. Седем милиона все пак бяха доста добра сума. Лейтън Коун внимателно го запозна с всички условия и Гант ги прие на драго сърце.

След обаждането Коун предаде новината на Рубън Маси.

— Съмнявам се, че изобщо е говорил със семейството — каза Коун. — Сигурно в началото им е обещал пет милиона, после е решил да се пробва с двайсет, а сега е щастлив със споразумението за седем. Той ще се превърне в герой.

— А ние току-що успяхме да избегнем един изстрел. Отдавна не ни се беше случвало — отбеляза Маси.

Дейвид подаде иск във федералния съд, в който се споменаваха всякакъв вид трудови нарушения от страна на фирмата за дренажи „Сисеро Пайп“. Сегашният ѝ обект беше огромна водопречиствателна станция в Саут Сайд, от която щеше да спечели шейсет милиона долара. Ищците бяха трима нелегални работници от Бирма и двама от Мексико. Нарушенията засягаха още много работници, но повечето бяха отказали да се включат в иска от страх да не бъдат подгонени от имиграционните власти.

Според проучванията на Дейвид Министерството на труда и Службата за имиграционен и митнически контрол (СИМК) бяха постигнали трудно споразумение относно некоректното отношение към нелегалните имигранти. Непоклатимият принцип за свободен достъп до правосъдие надделяваше (съвсем леко) над необходимостта от регулиране на имиграцията. Ето защо всеки работник без документи, който беше достатъчно смел, за да се опълчи на нечестния си работодател, нямаше да бъде разследван от СИМК, поне докато трудовоправният спор не приключеше. Дейвид няколко пъти бе обяснил последното на работниците. В крайна сметка бирманците с помощта на Со Хаинг събраха куража да подадат иск. Техните колеги от Мексико и Гватемала бяха твърде уплашени от мисълта, че ще изгубят и малкото пари, които им плащаха. Един от бирманските работници предположи, че поне трийсет мъже, които нямаха нужните документи, получават по двеста долара седмично за осемдесетчасов тежък труд.

Потенциалните обезщетения бяха впечатляващи. Минималната надница възлизаше на 7.25 долара, а федералният закон определяше сумата от 10.87 долара за всеки час над четирийсетия. За осемдесет часа седмично работниците трябваше да получат по 724.80 долара — с 524.80 повече, отколкото им плащаха в момента. Въпреки че му беше трудно да определи точния период от време, Дейвид предположи, че измамата на „Сисеро Пайп“ продължава вече трийсет седмици.

Законът допускаше обезщетение в двоен размер на неизплатените възнаграждения, така че всеки от петимата му клиенти можеше да получи около 31 хиляди долара. Съдията имаше право да прехвърли съдебните такси и хонорара на адвокатите върху ответника, ако се стигнеше до доказване на вината му.

Оскар неохотно разреши на Дейвид да задвижи делото. Уоли беше неоткриваем. Навярно обикаляше улиците в търсене на хора с наднормено тегло.

Три дни по-късно анонимен мъжки глас заплаши Дейвид по телефона, че ще му пререже гърлото, ако не оттегли незабавно иска. Дейвид съобщи за обаждането в полицията. Оскар го посъветва да си купи оръжие и да го държи в куфарчето си. Той отказа. На следващия ден получи писмо със смъртни заплахи. В него се споменаваха имената на приятелите му — Оскар Финли, Уоли Фиг и Рошел Гибсън.

Престъпникът вървеше бързо по Престън Авеню, сякаш нямаше търпение да се прибере в този тъмен час. Минаваше два часа през нощта и късният юлски въздух все още трептеше от топлина. Мъжът беше бял, на около трийсет, с дълго криминално досие и малко сиво вещество между ушите. Носеше през рамо евтин спортен сак, в който имаше двулитрова пластмасова бутилка, пълна с бензин. Той рязко зави надясно и се приведе ниско над тясната веранда пред кантората. Всички светлини бяха угаснали. Престън Авеню спеше. Дори студиото за масажи най-накрая бе затворило.

Ако беше буден, Прели щеше да чуе лекото дрънчене на бравата, когато престъпникът внимателно провери дали някой не е забравил да заключи. Вратата не поддаде. Кучето спеше в кухнята. Оскар обаче лежеше буден на канапето. Сгушен по пижама под завивките, той си мислеше колко е щастлив, откакто бе напуснал жена си.

Мъжът се върна на верандата, слезе от нея и заобиколи приведен сградата, докато не стигна до задната врата. Планът му беше да се промъкне вътре и да детонира малката си самоделна бомба. Двата литра бензин щяха да се възпламенят върху дървения под и да обгърнат в огън всички пердета и книги наоколо, преди пожарната да успее да пристигне. Престъпникът разтреса вратата — беше заключена

— и бързо отвори ключалката с отвертка. Вратата се откряна и той влезе вътре. Всичко беше потънало в мрак.

Изведнъж се разнесе кучешки лай, след което отекнаха два силни изстрела. Мъжът извика и отскочи назад по стълбите, преди да падне в малка буренясала леха. Оскар стоеше над него. Над дясното коляно на нападателя се открояваше кървава рана.

— Спрете! Моля ви! — изкрещя непознатият.

Бавно и хладнокръвно Оскар го простреля и в другия крак.

Два часа по-късно Оскар, вече полуоблечен, разговаряше с двама полицаи на масата. И тримата пиеха кафе. Нападателят беше откаран в болница и трябваше да бъде опериран — краката му бяха пострадали, но не съществуваше опасност за живота му. Казваше се Джъстин Бардал и когато не си играеше на пиroman и не се замесваше в престрелки, управляваше булдозер на „Сисеро Пайп“.

— Идиоти, идиоти, идиоти — повтаряше Оскар.

— Не е предполагал, че ще го хванете — засмя се единият полицай.

В същия момент двама инспектори чукаха на вратата на собственика на „Сисеро Пайп“. Очакваше го безкрайно дълъг ден.

Оскар обясни, че е в процес на развод и се оглежда за нов апартамент. Когато не спеше на хотел, ползваше канапето в кантората.

— Притежавам тази къща от двайсет и една години — каза той.

Познаваше лично единия полицай, а другия бе виждал в района. Никой от тях не се притесняваше за стрелбата. Ставаше дума за защита на частна собственост, въпреки че Оскар бе пропуснал да спомене за ненужния изстрел в другия крак на престъпника. Освен двулитровата бутилка с бензин в сака беше открито парче памучен плат, напоено с керосин, и няколко ивици картон. Представляваше модифициран коктейл „Молотов“, но не от онези, които се хвърляха. Полицаяте предположиха, че картонът е трябвало да послужи за подпалка. Мъжът бе направил жалък опит за палеж, макар по принцип да не се изискваха особени умения да предизвикаш пожар.

Докато те разговаряха, пред кантората спря микробус с телевизионен екип. Оскар си сложи вратовръзка и застана пред камерите.

Няколко часа по-късно, по време на четвъртото съвещание на фирмата, Дейвид прие тежко новините, но продължи да настоява, че няма да си купи оръжие. Рошел носеше евтин пистолет в чантата си, така че трима от тях бяха въоръжени. Репортерите не спираха да звънят по телефона. Новината се разрастваше с всеки изминал миг.

— Не забравяйте — повтаряше Уоли на колегите си, — че ние сме бутикова фирма, специализирана в исковете срещу „Крейокс“. Ясно ли е?

— Да, да — намеси се Оскар. — Ами делата за трудови правонарушения?

— И това също.

Съвещанието приключи, когато един журналист почука на входната врата.

Скоро стана ясно, че този ден във „Финли и Фиг“ няма да бъде свършена никаква работа. Дейвид и Оскар дадоха интервюта за „Чикаго Трибюн“ и „Сън Таймс“. Постоянно се разменяха новини. Мистър Бардал беше излязъл от операционната и искаше да говори единствено с адвокатата си. Собственикът на „Сисеро Пайп“ и двама негови надзиратели бяха арестувани и освободени под гаранция. Основният изпълнител по проекта за построяване на пречиствателната станция беше реномирана фирма от Милуоки, която обещаваеше бърза и щателна проверка на случая. Обектът беше временно затворен. Никой нелегален работник не можеше да припари до него.

Най-накрая, малко преди обед, Дейвид си тръгна от кантората, като каза на Рошел, че отива в съда. Прибра се вкъщи, взе Хелън, която ставаше все по-едра, и я заведе на обяд. После я запозна с актуалните събития — смъртните заплахи, нападението на престъпника и неговите намерения, реакцията на Оскар в защита на фирмата и нарастващия интерес на пресата. Успокои я, че се намира извън опасност, и я увери, че ФБР работи по случая.

— Притеснен ли си? — попита тя.

— Не, изобщо — отвърна той, но не прозвуча убедително. — Утре обаче ще се появят някои неща в пресата.

Така и стана. „Трибюн“ и „Сън Таймс“ публикуваха големи снимки на Оскар в секциите, посветени на събитията от града. Колко

често се случваше човек да прочете статия за възрастен адвокат, който ношува в кантората си и прострелва престъпник, целящ да я изгори до основи с коктейл „Молотов“? И то защото нападателят е планирал да си отмъсти, задето въпросната фирма е подала иск срещу съмнителна компания, отнасяща се неправомерно към група нелегални работници и на всичкото отгоре с връзки в престъпния свят. Журналистите представяха Оскар като безстрашен каубой от югозападната част на Чикаго. Чак на второ място отбелязваха, че той е един от водещите специалисти в колективния иск срещу „Варик Лабс“ и ужасното им лекарство „Крейокс“. В „Трибюн“ бяха отпечатали по-малък портрет на Дейвид, както и снимки на собственика на „Сисеро Пайп“ и неговите хора, докато полицаите ги отвеждаха в ареста.

В статиите се споменаваха абривиатурите на всякакви институции — ФБР, МТ, СИМК, МВС, СГИ (Служба за гражданство и имиграция), АТБ (Агенция за трудова безопасност) — и повечето имаха какво да кажат на репортерите. Обектът оставаше затворен за втори пореден ден и основният изпълнител започваше да беснее. „Финли и Фиг“ отново бяха обсадени от репортери, следователи, жертви на „Крейокс“ и повече от обичайното количество съмнителни типове. Оскар, Уоли и Рошел държаха в готовност оръжията си. Младият Дейвид продължаваше да живее в блажена наивност.

Две седмици по-късно Джъстин Бардал напусна болницата в инвалидна количка. Федералното жури бе повдигнало няколко обвинения срещу него, шефа му и още един човек от фирмата, а адвокатите им вече обсъждаха възможността за извънсъдебно споразумение. Лявата пищялна кост на Бардал беше пострадала и се нуждаеше от допълнителна операция, но лекарите очакваха пълно възстановяване след време. Бардал бе споменал пред адвокатите, шефа си и полицията, че травмата на левия му крак е била напълно излишна — Оскар бе произвел втория изстрел, след като Бардал вече бе обезвреден и не представляваше заплаха. Никой обаче не прие думите му с очакваното състрадание. Реакциите можеха да бъдат обобщени с коментара на един инспектор: „Извадил си късмет, че не ти е пръснал черепа.“

Джери Алисандрос най-накрая удържа на обещанието си. Беше изключително зает да организира преговорите по извънсъдебните споразумения и един негов колега обясни на Уоли, че той просто няма време да се обажда лично на десетината адвокати, ангажирани в случая. През третата седмица на август обаче Джери най-после изпрати експертите.

Името на компанията не носеше особен смисъл — Обединена диагностична група, или ОДГ, както предпочитаха да се наричат. Уоли знаеше единствено, че ОДГ представлява екип от медицински специалисти, базирани в Атланта, които обикаляха цялата страна и изследваха пациенти, очакващи някаква печалба от поредния колективен иск на Джери. Както бе инструктиран, Уоли нае площ от 1800 квадратни метра в един западнал търговски център — там, където навремето се бе намирал евтин магазин за домашни любимци. После възложи на една строителна фирма да изгради нови стени и да постави врати и се свърза със служба за почистване, която трябваше да освежи помещението. Витрините бяха покрити с кафява хартия; липсваха табели. Уоли взе под наем няколко евтини стола, маси и бюро, след което инсталира телефон и копирен апарат. Той изпращаше фактурите на един асистент от фирмата на Джери, чиято единствена задача беше да събира разходите по случаите „Крейокс“.

Когато помещението беше готово, служителите на ОДГ пристигнаха на място и се заловиха за работа. Екипът им се състоеше от трима специалисти в синьо-зелено хирургическо облекло. Всеки от тях имаше стетоскоп. Изглеждаха толкова професионално, че отначало дори Уоли ги помисли за изключително способни и квалифицирани. В действителност не бяха такива, но разполагаха с доста богат опит в изследването на потенциални ищци. Ръководителят им бе доктор Борзов — руски кардиолог натрупал цяло състояние от диагностицирането на пациенти (клиенти) за Джери Алисандрос и десетки други адвокати из страната. Доктор Борзов рядко срещаше

човек с наднормено тегло, който да не страда от сериозен медицински проблем и чиято поява да не може да се отдаде на поредното лекарство, станало обект на някой шумен колективен иск. Той никога не свидетелстваше в съда — говореше с твърде силен акцент, а и професионалната му биография беше твърде кратка, — но се справяше чудесно с изследванията.

Дейвид, който де факто се занимаваше с всички (до момента) 430 клиенти, пострадали от „Крейокс“, и Уоли, който бе успял да намери тези случаи, присъстваха, когато екипът на ОДГ се залови за работа. Както бе уговорено предварително, трима клиенти пристигнаха точно в осем сутринта. Те бяха посрещнати с чаша кафе от Уоли и една симпатична лаборантка с медицинска престилка и бели гумени чехли. Бюрократичната част отне десет минути. Целта ѝ беше най-вече да се установи, че клиентът действително е вземал „Крейокс“ повече от шест месеца. Първият от тях бе въведен в съседната стая, където екипът на ОДГ беше инсталирал свой собствен ехокардиограф. Вътре чакаха още двама специалисти. Единият обясни процедурата — „просто ще направим дигитална снимка на сърцето ви“, — а другият помогна на клиента да се качи на тежкото медицинско легло, което ОДГ разнасяше из цялата страна заедно с останалата апаратура. Докато двамата обхождаха гръдния кош с трансдюсера, доктор Борзов влезе в стаята и едва забележимо кимна на пациента. Неговото присъствие никога не вдъхваше кураж, но в действителност той нямаше истински пациенти. Носеше дълга до глезените бяла престилка, над чийто ляв джоб беше отпечатано името му, както и собствен стетоскоп, който му придаваше допълнителна тежест. Когато говореше, силният му акцент създаваше впечатлението за висока компетентност. Той огледа екрана, както винаги се намръщи и напусна стаята.

Атаката срещу „Крейокс“ се основаваше на изследвания, които трябваше да докажат, че лекарството уврежда аортната клапа и така предизвиква митрална регургитация. Ехокардиографът измерваше аортните функции и един спад от трийсет процента се приемаше като чудесна новина от адвокатите. Доктор Борзов веднага преглеждаше резултатите, нетърпелив да открие поредната увредена клапа.

Всяко изследване отнемаше дващест минути. Така те успяваха да правят по три на час или дващест и пет на ден, шест дни седмично. Уоли бе наел помещението за един месец. ОДГ вземаше по хиляда

долара на изследване от „Зел и Потър“ и „Финли и Фиг“, като фактурите се изпращаха на Джери във Флорида.

Преди да пристигнат там, специалистите и доктор Борзов бяха посетили Чарлстън и Бъфало. След Чикаго щяха да поемат към Мемфис и Литъл Рок. Втори екип на ОДГ покриваше Западното крайбрежие, където един сръбски доктор разчиташе изследванията, а трети търсеше златни мини в Тексас. Мрежата на „Зел и Потър“ по случаите „Крейокс“ обхващаше четирийсет щата, седемдесет и пет адвокати и почти осемдесет хиляди клиенти.

За да избяга от хаоса в кантората, Дейвид прекарваше времето си в търговския център. Там разговаряше с клиентите си, които виждаше за пръв път. В общи линии те се радваха, че са ги повикали, притесняваха се от евентуалните сърдечни заболявания, предизвикани от лекарството, и се надяваха да оздравеят. Изглеждаха затлъстели и в ужасно физическо състояние, но иначе повечето бяха приятни хора. Чернокожи и бели, стари и млади, мъже и жени — наднорменото тегло и високият холестерол представляваха проблем за широк спектър от обществото. Всеки клиент, с когото Дейвид се срещаше, споделяше колко доволен е бил от лекарството и нямаше търпение да открие негов заместител. Постепенно Дейвид се запозна с медицинските специалисти и научи с какво се занимават, въпреки че те не говореха много. Доктор Борзов едва размени няколко думи с него.

След като прекара там три дни, Дейвид забеляза, че екипът на ОДГ не е доволен от резултатите. Изследванията, струващи по хиляда долара всяко, предлагаха малко доказателства за аортна недостатъчност, но в крайна сметка се откриха няколко потенциални случая.

На четвъртия ден климатичната система се развали и наетото от Уоли помещение заприлича на парник. Беше август, температурите надхвърляха трийсет градуса и когато наемодателят спря да отговаря на обажданията им, екипът на ОДГ заплаши, че ще си тръгне. Уоли довлече отнякъде огромни вентилатори и сладолед, след което ги помоли да останат и да приключат работата си. Те продължиха, но постепенно съкратиха времето за изследванията на петнайсет, а после

и на десет минути. Борзов едва поглеждаше резултатите, докато пушеше на тротоара отвън.

Съдия Сийрайт насрочи изслушването за 10 август, последната възможна дата в календара, преди цялата съдебна система да излезе в лятна ваканция. Нямаше молби, които да чакат отговор, или назряващи конфликти между страните. Предварителната фаза на делото бе протекла без всякакви затруднения. До момента „Варик Лабс“ демонстрираха изключителна отзивчивост при представяне на нужните документи, свидетели и експерти. Надин Карос бе подала няколко безобидни молби, които съдията бързо бе отхвърлил. От страна на ищеца адвокатите на „Зел и Потър“ също бяха реагирали доста адекватно при депозирането на различни заявления и документи.

Сийрайт следеше отблизо клюките за извънсъдебно споразумение. Неговите помощници преглеждаха внимателно финансовата преса и четяха сериозните блогове. „Варик Лабс“ не бяха дали официално изявление относно постигането на споразумение. Компанията обаче явно знаеше как да използва информацията в своя полза. Цената на акциите ѝ бе паднала до 24.50 долара, но новината за огромни обезщетения веднага я изстреля обратно на трийсет.

След като адвокатите заеха места, съдия Сийрайт седна на креслото си и поздрави присъстващите. Извини се, че е насрочил изслушването за август — „най-трудния месец в годината за заетите хора“, — но ги увери, че е било по-добре да се срещнат, преди всички да излязат в отпуск. Той бързо прегледа списъка с представените от двете страни документи, за да се увери, че всичко е наред. Нямаше забележки.

Джери Алисандрос и Надин Карос се държаха толкова любезно един с друг, че чак изглеждаха глупаво. Уоли седеше вдясно от Джери, готов да се намеси, ако нещата загрубееха. Зад него, сгушени между група адвокати от „Зел и Потър“, се виждаха Дейвид и Оскар. След стрелбата и публикациите в пресата Оскар бе започнал да излиза често, доволен от цялото внимание. Той се усмихваше непрекъснато и вече се смяташе за ерген.

За да смени темата, съдия Сийрайт заяви:

— Напоследък чувам доста приказки за споразумение. Голямо глобално споразумение, както го наричат в нашия бранш тези дни. Искам да разбера какво става. След като случаят беше задвижен толкова бързо, датата на делото трябва да бъде определена съвсем скоро. Но ако предстои споразумение, защо изобщо да си губим времето? Ще внесете ли малко яснота по въпроса, мисис Карос?

Тя се изправи под погледите на всички и грациозно се приближи до подиума.

— Ваша чест, както навярно знаете, „Варик Лабс“ имат опит с редица сложни дела. Компанията е изградила свой собствен подход към извънсъдебните споразумения, отнасящи се до голям брой ищци. Аз самата нямам право да започвам преговори по случая „Клопек“, нито пък съм упълномощена от клиента си да давам публични изявления в тази връзка. Що се отнася до мен, делото може да започне.

— Добре. Мистър Алисандрос?

Двамата адвокати размениха местата си на катедрата и Джери се усмихна широко.

— Потвърждавам, ваша чест. Ние също се подготвяме за процес. Като член на Специализираната комисия обаче трябва да отбележа, че съм участвал в няколко неформални предварителни срещи с компанията, на които беше обсъдено евентуално глобално споразумение. Смятам, че мисис Карос знае за тези дискусии, но тя самата заяви, че не е упълномощена да ги коментира. Аз не представлявам „Варик“, така че нямам подобни съображения. Компанията не ме е помолила изрично да пазя срещите ни в тайна. Освен това, ваша чест, ако се стигне до формални преговори, мисис Карос едва ли ще вземе участие в тях. Досегашният ми опит подсказва, че „Варик“ използват юрисконсултите си за подобна цел.

— Очаквате ли формални преговори? — попита Сийрайт.

Последва дълга пауза. Всички затаиха дъх. Надин Карос успя да се престори на любопитна, макар и да бе запозната с общата картина. Никой друг в залата не беше наясно. Сърцето на Уоли биеше като лудо при мисълта за „формални преговори“.

Джери премести тежестта си от единия крак на другия, след което заяви:

— Господин съдия, не бих искал да бъда цитиран. Ето защо ще се застраховам, като призная, че не съм напълно сигурен.

— Значи нито вие, нито мисис Карос можете да внесете яснота по въпроса за евентуално споразумение? — попита Сийрайт с нотка на отчаяние в гласа си.

Двамата адвокати поклатиха глава. Надин знаеше твърде добре, че „Варик“ няма да се споразумеят. Джери беше почти убеден в противното. Никой от тях обаче не можеше да изиграе открито картите си. А и от етична гледна точка съдията нямаше право да ги разпитва за стратегиите им извън съдебната зала. Работата му беше да осигури един честен процес, а не да следи споразуменията между страните.

Джери се върна на мястото си и съдия Сийрайт отново смени темата.

— В момента разглеждам датата седемнайсети октомври, понеделник, за начало на делото. Не очаквам то да продължи повече от две седмици.

Десетината адвокати се втрениха едновременно в календарите си. Всички се намръщиха.

— Ако датата не ви харесва, трябва да имате основателна причина — добави той. — Мистър Алисандрос?

Джери се изправи бавно, като държеше в ръка малък кожен бележник.

— Господин съдия, това означава, че отиваме на съд десет месеца след подаване на иска. Доста е скоро, не мислите ли?

— Определено е така, мистър Алисандрос. Обикновено чакам единайсет месеца. Не обичам делата ми да се застояват. Къде е проблемът?

— Няма проблем, господин съдия. Просто се нуждаем от още време за подготовка. Нищо повече.

— Глупости! Вече почти финализирахме предварителната фаза. Вие разполагате с експерти. Ответникът също. Бог знае, че и двете страни разполагате с достатъчно юристи. До седемнайсети октомври остават шейсет и осем дни. Подобен срок би трябвало да е съвсем приемлив за адвокат с вашата репутация, мистър Алисандрос.

Какъв спектакъл, помисли си Уоли. Този случай, както и всички други, щяха да приключат със споразумение до месец.

— Какво ще кажете от името на ответника, мисис Карос? — попита Сийрайт.

— Имаме известни притеснения, ваша чест — отвърна тя. — Но ще успеем да се справим.

— Чудесно. Насрочвам делото „Клопек срещу Варик Лабс“ за седемнайсети октомври. Освен ако не се случи някаква катастрофа, не се предвиждат каквито и да е закъснения или отлагания. Дори не си правете труда да се пазарите. — Той удари с чукчето по масата и добави: — Закривам заседанието. Благодаря ви.

Новината за насроченото дело заля финансовата преса и интернет. Историята се представяше от различни гледни точки, но според преобладаващото становище „Варик“ бяха принудени да се изправят пред федералния съд, където щяха да поемат отговорност за множеството си грехове. Рубън Маси не се интересуваше от начина, по който случилото се представяше в медиите, нито от общественото мнение. За него беше важно да създаде сред адвокатските среди впечатлението, че ръководството на компанията е шокирано и уплашено. Той познаваше добре начина им на мислене.

Три дни след изслушването в Чикаго Никълъс Уокър позвъни на Джери Алисандрос и му предложи тайна среща между компанията и най-големите адвокатски фирми, които се занимаваха с „Крейокс“. Целта беше започването на незабавни преговори. Алисандрос прие възторжено идеята и обеща да пази мълчание. От двайсетгодишния си опит с подобни адвокати Никълъс знаеше, че срещата няма да бъде тайна, тъй като все някой от тях щеше да се изпусне пред пресата.

На следващия ден в „Уолстрийт Джърнъл“ излезе кратка статия, в която се съобщаваше, че „Симбол“ — основната застрахователна фирма на „Варик“ — е била информирана от фармацевтичната компания относно активирането на резервния ѝ фонд. Като цитираше анонимен източник, вестникът предполагаше, че единствената причина за подобно решение е изглаждането на „бъркотията с «Крейокс».“ Постепенно изтече още информация и блогърите съвсем скоро обявиха поредната победа за потребителите.

Тъй като всеки уважаващ себе си адвокат притежаваше частен самолет, дестинацията не се оказа проблем. Ню Йорк беше безлюден през август и Никълъс Уокър успя да наеме огромна заседателна зала на четирийсетия етаж в един полупразен хотел в центъра. Повечето юристи бяха избягали от непоносимата жегга, но никой от тях не отхвърли поканата. Едно обещаващо споразумение беше далеч по-важно от краткия им отпуск. На срещата, която се състоя осем дни

след като съдия Сийрайт бе насрочил началото на делото, се събраха шестте членове на Специализираната комисия и още трийсет адвокати. Всеки от тях разполагаше с хиляди случаи на пострадали от „Крейокс“. По-дребните риби, сред които се нареждаше и Уоли Фиг, дори не знаеха за срещата.

Едри млади мъже в тъмни костюми пазеха вратата на заседателната зала и проверяваха документите на участниците. След първата кратка закуска Никълъс Уокър поздравя присъстващите, сякаш всички работеха в търговския отдел на една и съща фирма. Той дори се осмели да се пошегува и предизвика няколко усмивки, но под повърхността се усещаше напрежение. Очакваше се отприщването на мощна лавина от пари, а адвокатите в залата бяха опитни скандалджии, готови да влязат в безмилостна битка.

До момента разполагаха с хиляда и сто смъртни случая. Или с други думи, с хиляда и сто случая, в които наследниците на починалите твърдяха, че смъртта им е била предизвикана от „Крейокс“. Медицинските доказателства не бяха съвсем еднозначни, но може би щяха да се окажат достатъчни, за да бъдат внесени в съдебната зала. Като следваха пъкления си план, Никълъс Уокър и Джуди Бек решиха да не губят време в дискусии относно вината. Подобно на противниците си, те приемаха, че лекарството е причина за смъртта на хиляда и сто души, както и за разболяването на още хиляди пациенти.

След обичайните формалности Уокър заяви, че от „Варик“ са готови да определят цената на всеки смъртен случай. Щом направеха това, те можеха да преминат към останалите искове.

Уоли се намираше на брега на езерото Мичиган в малък апартамент под наем. Беше до басейна в компанията на Диана, която изглеждаше умопомрачително по бикини. Току-що бе привършил макароните си, когато мобилният му телефон иззвъня. Уоли видя номера на дисплея, грабна апарата и каза:

— Джери, мой човек, какво става?

Диана, която лежеше гола до кръста на съседния шезлонг, също подскочи. Тя знаеше, че всяко обаждане от скъпия Джери може да се окаже златно.

Джери обясни, че се е върнал във Флорида след два дни, прекарани в Ню Йорк. Там участвал в конфиденциална среща с „Варик“ за постигане на евентуално споразумение. Преговорите не протекли безпроблемно и обхващали само смъртните случаи, но адвокатите все пак отбелязали известен напредък. Сделка нямало, нито ръкостискане или обещание черно на бяло, но той очаквал всеки смъртен случай да им донесе около два милиона долара.

Уоли мърмореше одобрително и от време на време се усмихваше на Диана, която се бе приближила по-близо до него.

— Добри новини, Джери. Страхотна работа. Ще се чуем пак следващата седмица.

— Какво е станало? — изчурулика Диана, когато Уоли затвори.

— Нищо. Джери просто ме информира за последните новини. От „Варик“ са внесли няколко молби и той ме помоли да погледна нещата.

— Няма ли споразумение?

— Не.

Напоследък Диана не спираше да говори за споразумението. Вината, разбира се, беше в Уоли и голямата му уста, но жената се бе побъркала на тази тема. Тя не притежаваше достатъчно ум, за да се престори, че не ѝ пука. Не. Искаше да узнае подробностите.

Искаше пари и това тревожеше Уоли. Адвокатът вече си мислеше как да се измъкне, подобно на неговия нов герой Оскар. Разкарай жените, преди да получиш парите.

Шестнайсет милиона долара. Седемнайсет процента щяха да потекат към сметката на „Финли и Фиг“. Общо 2.7 милиона, от които Уоли очакваше да вземе петдесет процента. Щеше да бъде милионер.

Той се излегна на един надуваем дюшек и се понесе по повърхността на басейна. Затвори очи и се опита да скрие усмивката си. Скоро Диана се присъедини към него и се плъзна по водата, все още гола до кръста. От време на време го докосваше, за да се увери, че не е спрял да я харесва. Двата бяха заедно от много месеци и Уоли бе започнал да се отегчава. Ставаше му все по-трудно да задоволи постоянната ѝ нужда от секс. Та той беше на четирийсет и шест, десет години по-възрастен от Диана, макар че рождената ѝ дата се променяше непрекъснато. Денят и месецът бяха ясни, но годината постоянно се изместваше напред. Уоли се чувстваше уморен и имаше

нужда от почивка, а и се тревожеше от подчертаното ѝ любопитство към печалбата му от „Крейокс“.

В негов интерес беше да я зарече още сега, да предприеме познатите стъпки към раздялата и да я разкара веднъж завинаги от живота си. Нямаше да е лесно и щеше да му отнеме известно време. Подобна стратегия беше подходяща и в случая на Оскар. Пола Финли бе наела един противен бракоразводен адвокат на име Стам, който вече развяваше бойното знаме. В първия им телефонен разговор Стам бе изразил изненадата си от нищожната печалба на Оскар във фирмата и бе намекнал, че той укрива доходи. Опита се да навлезе в мътните води на хонорарите, платени в брой, но не успя да изтръгне нищо от Уоли, който добре познаваше тази територия. Стам спомена за „Крейокс“ и отново удари на камък, когато Уоли му отговори с добре отработеното изявление, че Оскар не се занимава със случая.

— Струва ми се подозрително — бе казал Стам. — Мистър Финли е съгласен да вземе само колата и дрехите си след трийсетгодишен брак.

— Изобщо не е подозрително — протестира Уоли. — Всичко ще ви се изясни, когато опознаете клиентката си.

Двамата продължиха да се заяждат, което беше типично за повечето адвокати, и се разбраха да се чуят отново.

Колкото и да копнееше да се добере до парите, Уоли реши да отложи получаването им с няколко месеца. Заеми се с подготовката на документите сега или в следващите две-три седмици, не споменавай за тях в съда и разкарай жените.

Противно на репутацията си на най-бавния месец в годината, този август се оказа доста продуктивен. На 22 август Хелън Зинк роди 3.5-килограмово момиченце, Ема. В продължение на няколко дни родителите на малката се държаха така, сякаш бяха създали първото бебе в историята на човечеството. Майката и детето се намираха в чудесно здравословно състояние и когато ги изписаха от болницата, въкъщи ги посрещнаха всички баби и дядовци заедно с двайсетина приятели. Дейвид си взе една седмица отпуск и рядко напускаше малката розова стая, където спеше бебето.

Скоро обаче беше повикан обратно от една ядосана федерална съдийка, която очевидно не обичаше ваканциите и работеше по деветдесет часа на седмица. Казваше се Сали Арчър, или Бързата Сал, както с основание я наричаха. Беше млада, избухлива, изключително умна и безкомпромисна към служителите си. Бързата Сал не се бавеше със съдебните решения и държеше всяко дело да приключи още в деня след подаването на иска. Трудовоправният случай на Дейвид бе зачислен към Арчър, която до момента не беше пестила думи, за да изрази възмущението си от фирмата „Сисеро Пайп“ и незаконните ѝ практики.

Притиснат от няколко федерални институции и Бързата Сал, основният изпълнител по проекта убеди своя подизпълнител „Сисеро Пайп“ да изчисти правните си проблеми с работниците и да продължи работата по изграждането на водопречиствателната станция. Обвиненията в опит за палеж срещу Джъстин Бардал и други служители на компанията щяха да бъдат задвижени след месеци, но спорът за заплатите на работниците щеше да бъде разрешен бързо.

Шест седмици след подаване на иска Дейвид успя да издейства споразумение, в което самият той трудно можеше да повярва. От „Сисеро Пайп“ се съгласиха да обезщетят всеки от петимата му клиенти с тлъстата сума от трийсет хиляди долара. Освен това компанията се задължаваше да изплати двайсет и пет хиляди долара на още трийсет нелегални работници, повечето от Мексико и Гватемала, които също бяха получавали по 200 долара седмично за поне осемдесет часа труд.

Заради печалната известност на случая, продиктувана до голяма степен от смелата постъпка на Оскар и последвалия арест на богатия собственик на „Сисеро Пайп“, изслушването в залата на Бързата Сал привлече вниманието на няколко репортери. Съдия Арчър започна заседанието, като обобщи подробностите около подадения иск. Няколко пъти не пропусна да опише „Сисеро Пайп“ като „робовладетел“. Тя нападна остро компанията, порица адвокатите, които според Дейвид бяха доста симпатични, и в продължение на трийсет минути напълно владееше положението. Репортерите ожесточено си водеха записки.

— Мистър Зинк, доволен ли сте от споразумението? — попита съдийката.

Документите вече бяха изготвени. Сделката бе сключена седмица по-рано; единственият неизяснен въпрос се отнасяше до адвокатския хонорар.

— Да, ваша чест — отвърна тихо Дейвид.

Тримата защитници на „Сисеро Пайп“ се свиха на местата си, като не смееха да вдигнат очи.

— Виждам, че сте педали молба за поемане на хонорара ви от ответника — добави Бързата Сал, след като разгледа документите пред себе си. — Петдесет и осем часа. Като вземем предвид свършената от вас работа и обезщетението, което успяхте да издействате за всички работници, явно не сте пропилили и минута от посоченото време.

— Благодаря, ваша чест — каза Дейвид, който се беше изправил до масата.

— Какъв е почасовият ви хонорар, мистър Зинк?

— Очаквах този въпрос, ваша чест, но истината е, че нямам фиксиран хонорар. Клиентите ми не могат да си позволят да ми плащат на час.

Съдия Арчър кимна.

— През последната година плащали ли са ви на час свършена работа?

— Разбира се. До миналия декември работех в „Роган Ротбърг“.

Съдията се засмя в микрофона и заяви:

— Господи! Представям си колко струва мнението на подобни експерти. Каква сума ви плащаха тогава, мистър Зинк?

Дейвид нервно премести тежестта си от единия крак на другия и сви рамене.

— Последно получавах по петстотин долара на час.

— Значи толкова е тарифата ви. — Бързата Сал си записа нещо и съобщи: — Нека да закръглим сумата на трийсет хиляди. Имате ли възражения, мистър Латимор?

Главният адвокат на ответника се изправи, без да знае какво да каже. Едва ли беше подходящо да възрази, при положение че съдийката открито симпатизираше на противоположната страна. Клиентът му и бездруго бе пострадал тежко. Какво представляваха трийсет хиляди долара в този контекст? А и ако Латимор протестираше срещу размера на хонорара, Бързата Сал веднага щеше да го нападне с думите: „А вие колко вземате на час, мистър Латимор?“

— Звучи ми разумно — заяви той.

— Чудесно. Всички дължими суми трябва да бъдат изплатени в срок от трийсет дни. Закривам заседанието.

Пред съдебната зала Дейвид прекара известно време с трима репортери и отговори търпеливо на въпросите им. След като приключиха, той се отби в апартамента на Со и Луин, за да уведоми тримата си клиенти от Бирма, че скоро ще получат чекове на стойност трийсет хиляди долара. Новината им се стори абсурдна и Со бе принуден да я повтори няколко пъти. Мъжете се засмяха и приеха всичко на шега, но Дейвид оставаше сериозен. Когато осъзнаха какво наистина се е случило, двама от работниците се разплакаха. Третият беше твърде шокиран, за да реагира. Дейвид се опита да им обясни, че са спечелили парите с много труд и пот, но думите му се изгубиха в превода.

Дейвид не бързаше. Беше прекарал цели шест часа далеч от дъщеричката си, но скоро щеше да компенсира изгубеното време. Отпиваше чай от малка чаша и разговаряше с клиентите си, щастлив от първата си голяма победа в съда. Беше поел случай, който повечето адвокати щяха да отхвърлят. Клиентите му смело бяха излезли от сенките на нелегалната имиграция, за да се борят с неправдата, а Дейвид им бе вдъхнал кураж да го направят. Трима дребни мъже, намиращи се на хиляди километри от дома, бяха станали жертва на огромна компания със сериозни връзки в най-влиятелните кръгове. Те разчитаха единствено на помощта на един млад адвокат и решението на съда. Справедливостта бе възтържествувала по великолепен начин.

Докато караше към кантората, Дейвид бе изпълнен с удовлетворение, че наистина е постигнал нещо. Надяваше се, че в бъдеще го очакват още много победи, но тази винаги щеше да бъде специална за него. През петте години, прекарани в голямата фирма, той никога не се бе чувствал толкова горд, че е адвокат.

Беше късно и кантората изглеждаше пуста. Уоли беше излязъл в отпуск и само от време на време се информираше за хода на събитията около „Крейокс“. Оскар бе потънал вдън земя от няколко дни и дори Рошел не знаеше къде е отишъл. Дейвид провери съобщенията на телефонния си секретар и прочете имейлите си, след което се помота известно време около бюрото и се отегчи. Докато заключваше предната врата, някаква патрулна кола бавно спря пред сградата.

Приятелите на Оскар хвърляха по едно око на мястото. Дейвид помахна на двамата полицаи и се отправи към къщи.

След като се върна от дългия уикенд по случай Деня на труда, Уоли написа следното писмо на своята клиентка Айрис Клопек:

Скъпа Айрис,

Както знаеш, делото ни е насрочено за следващия месец, или по-точно за 17 октомври, но не бива да се притесняваш. Прекарах почти целия минал месец в преговори с адвокатите на „Варик“ и успяхме да постигнем доста добро споразумение. Компанията е на път да ни предложи два милиона долара за причиняване на смъртта на твоя съпруг Пърси. Още няма нищо черно на бяло, но очакваме да получим документите в следващите петнайсет дни. Знам, че сумата далеч надхвърля единия милион, който ти обещах. Все пак обаче се нуждаем от разрешението ти, за да приема предложението, когато то ни бъде отправено официално. Гордея се много с малката ни бутикова фирма. Приличаме на Давид, който се е изправил срещу Голиат, и в момента сме на път да спечелим.

Моля те, подпиши приложения формуляр за съгласие със споразумението и ми го върни по пощата.

С уважение,
Уолис Т. Фиг, адвокат

Той изпрати подобни писма на другите седем клиенти от скромната му колекция със смъртни случаи и щом приключи, се отпусна на люлеещия се стол, вдигна краката си на бюрото и отново се замисли за парите. Мечтите му бяха прекъснати от Рошел, която връхлетя в кабинета и изсъска:

— Онази пак е на телефона. Моля те, поговори с нея. Побърква ме.

— Добре — отвърна Уоли и се втренчи в слушалката.

Диана нямаше да си отиде така лесно. Докато се връщаха от езерото Мичиган, той и бе вдигнал жесток скандал, завършил с тежки обиди. В сублимния момент и съобщи, че с връзката им е свършено, а след това последваха два спокойни дни, в които двамата не си размениха и дума. После Диана се появи пияна в неговия апартамент и Уоли отстъпи, като я остави да спи на канапето. Тя му се извини, разкажя се за случилото се и му отправи множество сексуални предложения. Уоли отхвърли всичките. Сега му звънеше непрекъснато и дори се бе появила в кантората няколко пъти. Но той беше непоклатим. Знаеше твърде добре, че парите от „Крейокс“ няма да му стигнат и за три месеца, ако тази жена се навърта наоколо.

Вдигна слушалката и троснато каза „ало“. Диана вече плачеше.

Ветровитият мрачен понеделник щеше да бъде запомнен в „Зел и Потър“ като „Клането в Деня на труда“. В тяхната кантора този празник не се уважаваше особено — те бяха професионалисти, а не трудоваци. Не че имаше някакво значение. Празниците и уикендите и бездруго не се зачитаха. Сградата бе отворена отрано и в осем часа коридорите вече гъмжаха от адвокати, които ожесточено се бореха срещу най-различни дефектни лекарства и техните производители.

Понякога обаче опитите им не се увенчаваха с успех. Битката не водеше доникъде. Кладенецът пресъхваше.

Първият удар бе нанесен в девет сутринта, когато доктор Джулиан Смицър, директорът на отдел „Медицински проучвания“, настоя да говори лично с Джери Алисандрос. Адвокатът нямаше време за подобни срещи, но не можеше да откаже, особено след като докторът подчерта пред секретарката, че случаят е „спешен“.

Доктор Смицър бе направил впечатляваща кариера като кардиолог и учен в клиниката „Майо“ в Рочестър, щата Минесота. Заради заболяване на съпругата му двамата се бяха преместили в Южна Флорида. След няколко месеца той се отегчи и случайно се запозна с Джери Алисандрос. Първата им среща доведе до втора и трета, и така, вече пет години доктор Смицър ръководеше отдел

„Медицински проучвания“ във фирмата, за което получаваше един милион долара годишно. Длъжността беше доста подходяща за него, тъй като той бе прекарал голяма част от кариерата си в изследване на злините, причинени от големите фармацевтични компании.

В една фирма, пълна е крайно агресивни адвокати, доктор Смицър беше уважавана фигура. Никой не се съмняваше в мнението и опита му, а и работата му струваше много повече, отколкото му плащаха.

— Имаме проблем с „Крейокс“ — заяви той веднага след като зае място в просторния кабинет на Джери.

Джери си пое дълбоко въздух и каза:

— Слушам те.

— От шест месеца анализираме изследванията на Макфадън и вече съм на мнение, че те са подправени. Не съществува еднозначно доказателство, че хората, вземали „Крейокс“, са изложени на по-голям риск от удар и инфаркт. Според мен Макфадън просто е фалшифицирал резултатите. Той е изключително талантлив лекар и учен, но очевидно някой го е убедил във вредността на лекарството и той е нагодил изследванията така, че да подкрепят тези твърдения. Хората, приемали лекарството, се оплакват от редица други проблеми — наднормено тегло, диабет, хипертония, атеросклероза и тъй нататък. Те са в ужасно здравословно състояние и фактът, че холестеролът им е увеличен, не е учудващ. Повечето вземат цяла шепка медикаменти всеки ден, като „Крейокс“ е само един от тях. Досега не успяхме да определим ефекта от комбинацията между различните лекарства. Статистически погледнато, вероятно — подчертавам тази дума — съществува повишен риск от инфаркт или удар при пациенти, употребявали „Крейокс“, но може и да не е така. За период от две години Макфадън е изследвал три хиляди пациенти — доста малък брой хора според мен — и е открил едва девет процента повишение на риска от подобни заболявания.

— Чел съм доклада много пъти, Джулиан — прекъсна го Джери. — Почти го научих наизуст, преди да поема делото.

— Ти го пое прекалено бързо, Джери. Лекарството е напълно безобидно. Говорих дълго с Макфадън. Знаеш колко много го критикувах, след като публикува доклада. Той си е взел поука и сега е готов да се отрече от твърденията си.

— Моля?

— Да. Макфадън ми призна миналата седмица, че е трябвало да изследва повече пациенти. Разтревожен е също от факта, че екипът му не е използвал този период, за да проучи ефекта от комбинацията между различните лекарства. Макфадън смята да обяви публично мнението си и да се опита да спаси репутацията си.

Джери стискаше яростно носа си, сякаш бе на път да го счупи.

— Не, не, не — мърмореше той.

Смицър продължи:

— Да, да. И тепърва предстои да се развихри.

— Кога?

— След около деветдесет дни. Но нещата не свършват дотук. Ние изследвахме подробно влиянието на лекарството върху функциите на аортната клапа. Както ти е известно, проучванията от Пало Алто отдаваха отслабването на клапата на увреждане, причинено от лекарството. В момента твърдението звучи доста съмнително.

— Защо ме уведомяваш чак сега, Джулиан?

— Защото изследванията отнемат време и някои резултати излязоха съвсем наскоро.

— Какво смята доктор Банистър?

— Като за начало отказа да свидетелства.

Джери разтърка слепоочията си и се изправи. После отиде до прозореца и погледна навън, в нищото. Като служител на фирмата, доктор Смицър нямаше право да дава показания по никое от делата на „Зел и Потър“, нито в предварителните заседания, нито по време на самия процес. Едно от най-важните му задължения беше поддържането на мрежа от свидетели експерти — лекари на свободна практика, които бяха готови да се явят в съда срещу високи хонорари. Доктор Банистър беше професионален свидетел с дълга автобиография и склонност да се впуска в ожесточени дискусии с най-опитните адвокати в големите дела. Новината, че той се оттегляше сега, можеше да се окаже фатална.

Вторият удар дойде час по-късно, когато Джери вече кървеше и се гърчеше от болка. Един млад съдружник на име Карлтън дойде при него с дебел доклад в ръка и цял куп лоши новини.

— Нещата не вървят добре, Джери — започна-той.

— Знам.

Карлтън ръководеше изследванията на хиляди потенциални клиенти, а дебелият му доклад беше пълен с ужасяващи цифри.

— Не успяхме да открием значими увреждания. Досега направихме десет хиляди изследвания и резултатите не са впечатляващи. Около десет процента страдат от понижено аортно налягане, но това не е достатъчно. Открихме всякакви сърдечни заболявания — високо кръвно налягане, запушени артерии и други, но не можем да свържем никое от тях с лекарството.

— Похарчихме десет милиона за изследвания и не разполагаме с нищо, така ли? — попита Джери, допрял палци до слепоочията. Очите му бяха затворени.

— Поне десет милиона. И, да, не разполагаме с нищо. Неприятно ми е да го кажа, Джери, но по всичко личи, че лекарството е безобидно. Усилията ни са напразни. Предлагам ти да спрем дотук и да се оттеглим.

— Не съм те молил за съвет.

— Вярно, не си.

Карлтън излезе от кабинета и затвори вратата. Джери заключи и отиде до канапето, след което легна на него и заби поглед в тавана. Не за пръв път му се случваше да попадне на лекарство, което не беше толкова вредно, колкото бе предполагал в началото. Все още съществуваше шансът „Варик“ да са изостанали с една-две крачки. Вероятно шефовете на компанията знаеха по-малко от Джери. Покрай цялата суматоха около евентуалното споразумение акциите на „Варик“ постепенно се бяха вдигнали и бяха достигнали 34.50 долара предишния петък. Може би, но само може би, адвокатите щяха да успеят да подмамят компанията към по-бързо споразумение. Беше го виждал и преди. Огромните фирми с много пари и тонове лоши публикации срещу тях често искаха делата и адвокатите просто да изчезнат.

След няколко минути той се отпусна. Не можеше да мисли за Уоли Фиг и останалите — те бяха големи момчета, решили сами да подадат искове срещу компанията. Не желаше да се тревожи и за всичките си клиенти, които очакваха тлъсти чекове, и то съвсем скоро.

Нито пък се притесняваше за репутацията си — Джери беше неприлично богат и парите отдавна бяха удебелили кожата му.

Онова, което наистина го интересуваше в момента, беше следващото лекарство, наследникът на „Крейокс“.

Третият удар, който се оказа смъртоносен, бе стоварен по време на предварително насрочения конферентен разговор с един от членовете на Специализираната комисия. Родни Бърман беше мастит адвокат от Ню Орлиънс, който бе спечелил и загубил цяло богатство в съдебните зали. Благодарение на един нефтен разлив в Мексиканския залив се бе добрал до голяма сума пари и бе успял да събере повече жертви на „Крейокс“ от самите „Зел и Потър“.

— Нагазихме в лайната — започна приятелски той.

— Денят е достатъчно гаден, Родни. Не се притеснявай да го скапеш съвсем.

— Получих вътрешна информация от изключително конфиденциален и добре платен източник. Той е видял предварителен доклад, който ще бъде публикуван в Ню Ингленд Джърнъл ъф Медисн следващия месец. Учени от Харвард и клиниката в Кливланд ще обявят на всеослушание, че любимото ни лекарство „Крейокс“ е здравословно като пшеничен зародиш и не причинява каквито и да било проблеми. Според тях то не води до повишен риск от инфаркт или удар, нито до увреждане на аортната клапа. А тези момчета имат автобиографии, които ще накарат нашите хора да изглеждат като знахари. Експертите ми избягаха панически. Адвокатите ми се крият зад бюрата си. Един от лобистите ни твърди, че Агенцията по храните и лекарствата смята да върне „Крейокс“ в търговската мрежа. „Варик“ раздават пари навсякъде из Вашингтон. Какво още искаш да ти кажа, Джери?

— Мисля, че чух достатъчно. Май е най-добре да скоча от някой мост.

— От моя кабинет се вижда един — заяви Родни и дори успя да се засмее. — Доста е красив. Минава над Мисисипи и чака само мен. Родни Бърман Мемориъл Бридж. Някой ден ще ме намерят в Мексиканския залив, подгизнал от нефт.

Четири часа по-късно шестимата членове на Специализираната комисия се свързаха в конферентен разговор, иницииран от Джери. След като той обобщи ужасните новини от деня, Бърман представи своята версия за случилото се. Всеки адвокат получи шанса да се изкаже и никой от тях не допринесе с нещо положително. Исковете се сриваха по всички фронтове, от едното до другото крайбрежие. Последва дълга дискусия относно информираността на „Варик“ и според общото настроение те, адвокатите, знаеха много повече от ръководителите на компанията. Това обаче щеше да се промени доста бързо.

Шестимата се разбраха да прекратят незабавно медицинските изследвания. Джери предложи да се свърже с Никълъс Уокър и да се опита да задвижи преговорите по споразумението. Юристите се съгласиха да купят голям брой акции от „Варик“, за да вдигнат цената им. Все пак компанията беше публична и стойността и на борсата имаше огромно значение. Ако от „Варик“ повярваха, че евентуалното споразумение ще успокои Уолстрийт, те можеха да решат да се отърват от бъркотията с „Крейокс“, въпреки че лекарството беше безобидно.

Конферентният разговор продължи два часа и приключи с доста по-оптимистичен тон от този в началото. Адвокатите щяха да притискат компанията още няколко дни, да се преструват, че всичко е наред, и да се надяват на чудо, но в никакъв случай нямаше да продължат да харчат пари по колективните искове. Играта бе свършила; трябваше да сведат разходите си до минимум и да преминат към следващата битка.

Никой не спомена и дума за делото „Клопек“, което предстоеше да започне след шест седмици.

Два дни по-късно Джери Алисандрос проведе един привидно рутинен разговор с Никълъс Уокър от „Варик Лабс“. Обсъдиха времето и актуалните футболни резултати, след което Джери премина по същество.

— Следващата седмица ще бъда в твоя район, Ник. Бих искал да се отбия за една бърза среща, ако си в офиса и имаш време.

— Може би — каза предпазливо Уокър.

— Резултатите ни са доста добри. Отбелязахме напредък, особено със смъртните случаи. Прекарах часове в дискусии с останалите членове на комисията. Готови сме да подпишем официален договор за споразумение. Разбира се, това е само началото. Нека първо се справим с големите случаи, а после ще се заемем и с по-незначителните.

— Такъв е и нашият план, Джери — съгласи се Уокър и Джери най-накрая си отдъхна. — Рубън Маси ме притиска да реша проблема възможно най-скоро. Буквално ме изяде за закуска тази сутрин. Тъкмо смятах да ти се обадя. Маси ме инструктира да събера целия адвокатски екип и фирмите ни във Флорида. Заедно ще подготвим споразумението, което вече обсъдихме. Предлагам ти да се срещнем във Форт Лодърдейл след една седмица, да подпишем споразумението, да го представим пред съдията и да продължим нататък. Останалите случаи ще отнемат повече време, но нека първо да приключим със смъртните. Съгласен ли си?

Дали съм съгласен? И още как, помисли си Джери.

— Идеята е страхотна, Ник. Ще мобилизирам екипа ни.

— Настоявам обаче и шестимата членове на комисията да присъстват на срещата.

— Няма проблем, ще го уредя.

— Възможно ли е да повикаме и някой магистрат? Човек от кабинета на съдията или нещо такова. Няма да си тръгна от там, докато не сключим сделка в писмен вид, официално одобрена от съда.

— Чудесно предложение, Ник.

Джери се хилеше като идиот.

— Тогава да действаме.

След обаждането Джери провери ситуацията на борсата. Акциите на „Варик“ се продаваха за 36 долара. Единствената причина за покачването на цената им беше новината за предстоящото споразумение.

Телефонният им разговор бе записан от фирма, специализирана в установяването на истината и лъжата по гласовите данни. В „Зел и Потър“ често ползваха услугите ѝ, за да анализират тайно различни обаждания и да установят до каква степен може да се вярва на отсрещната страна. Трийсет минути след като Джери остави слушалката, двама експерти влязоха в кабинета му с няколко графики и таблици. Екипът им се бе настанил в малка заседателна зала в края на коридора, специално оборудвана за подобни случаи. След като измериха силата на гласовете им, те стигнаха до извода, че и двамата мъже са излъгали. Джери, разбира се, то бе направил, за да предизвика Уокър.

Анализът на гласа на Уокър разкри висока степен на недостоверност. Когато бе споменал за Рубън Маси и желанието на компанията да се отърве от делата, адвокатът бе казал истината. Но гръмките му твърдения, че следващата седмица предстои подписване на споразумението във Форт Лодърдейл, определено бяха лъжа.

Джери се престори, че приема новината спокойно. Подобни доказателства не се допускаха в съда, тъй като бяха силно ненадеждни. Често се питаше защо изобщо се занимава с гласовия анализ, но след като ползваше този метод от години, почти бе започнал да вярва в него. Разчиташе на всичко, което можеше да му даде известно предимство пред останалите. Подобни записи се приемаха като крайно неморални и дори бяха незаконни в някои щати, така че информацията бързо се потуляше.

През последните петнайсет години Джери бе засипвал „Варик“ с безкрайни колективни иски. По този начин успя да научи много за компанията. Техните проучвания винаги бяха по-добри от тези на ищците. Те наемаха агенти и инвестираха високи суми в

корпоративния шпионаж. Рубън Маси обичаше грубата игра и обикновено намираше начин да спечели войната, дори и след като бе загубил повечето битки.

Останал сам в кабинета си, Джери въведе следното съобщение в електронния си дневник:

„Крейокс се изпарява пред очите ми. Току-що разговарях с Н. Уокър, който предложи да дойде тук следващата седмица, за да подпише споразумението. Шансът да не се появи е 80 на 20.“

Айрис Клопек показва писмото от Уоли на няколко свои приятели и роднини. Предстоящото получаване на два милиона долара вече ѝ създаваше проблеми. Клинт, задлъжнелият ѝ син, който в най-добрия случай я удостояваше с ругатни и крясъци, изведнъж започна да проявява прекалена загриженост. Чистеше стаята си, миеше чиниите, вършеше всякакви задачи за скъпата си майчица и не спираше да говори колко иска да си купи нова кола. Братът на Айрис, който наскоро бе излязъл за втори път от затвора за кражба на мотори, боядиса къщата ѝ (напълно безплатно) и не спря да споделя отдавнашната си мечта да притежава собствен магазин за мотоциклети. Вече беше харесал един, който се продаваше за сто хиляди долара. „Направо е без пари“, казваше той, а синът на Айрис прошепваше зад гърба му: „Слушай го, вуйчо разбира много от тия неща.“ Бърта, изпадналата сестра на Пърси, също предявяват претенции към дял от парите, защото все пак беше „негова кръв“. Подобно на Пърси, Айрис мразеше тази жена и вече ѝ бе напомнила неведнъж, че дори не си е направила труда да дойде на погребението на брат си. Бърта твърдеше, че въпросния ден е била приета в болница.

— Докажи го тогава — отговаряше Айрис и двете продължаваха да се карат.

В деня, в който получи писмото от Уоли, Адам Гранд беше на работа в пицарията и шефът му започна да му крещи без видима причина. Адам, в качеството си на заместник-мениджър, му върна жеста и между тях се разрази жесток скандал. След като крясъците и ругатните утихнаха, Адам напусна или беше уволнен. В продължение на няколко минути двамата мъже се опитваха да установят причината за тръгването му. Не че имаше някакво значение — той и бездруго нямаше да се върне. Адам обаче не се притесняваше от този факт, тъй като съвсем скоро щеше да забогатее.

* * *

Мили Марино прояви достатъчна съобразителност и не показа писмото на никого. Прочете го няколко пъти, преди да разбере напълно съдържанието му, и се почувства леко гузна, че не е повярвала в способностите на Уоли. Тя все още го смяташе за ненадежден и продължаваше да се ядосва заради завещанието на починалия си съпруг Честър, но тези проблеми й се струваха все по-незначителни. Синът на Честър Лайл щеше да получи своя дял от сумата и затова следеше отблизо хода на делото. Ако разбере колко скоро ще пристигнат парите, той можеше да се превърне в излишна тежест. Ето защо Мили заключи писмото на скришно място и не каза на никого за съществуването му.

На 9 септември, пет седмици след като бе прострелян в двата крака, Джъстин Бардал подаде иск срещу Оскар и „Финли и Фиг“. Той обвини адвоката, че е използвал „излишно насилие“, като нарочно е произвел третия изстрел в левия му крак, когато вече е бил сериозно ранен и не е представлявал никаква заплаха. Бардал искаше от Оскар пет милиона долара за причинена телесна повреда и още десет за умишлено нанесени щети.

Гудлоу Стам — адвокатът, внесъл иска в съда — беше същият, който се занимаваше с развода на Пола Финли. В даден момент Стам бе открил Бардал и го бе убедил да предприеме съдебни действия

въпреки криминалното му досие и обстоятелството, че го чакаше затвор за опит за палеж.

Разводът се очертаваше да бъде по-грозен, отколкото Уоли и Оскар си бяха представяли, особено с оглед на факта, че Оскар предявяваше претенции единствено към колата и дрехите си. Стам продължаваше да им натяква за парите от „Крейокс“ и наддушваше огромна конспирация, целяща тяхното укриване.

Оскар побесня заради делото за петнайсет милиона и хвърли вината за всичко върху Дейвид. Ако той не бе подал иска срещу „Сисеро Пайп“, Оскар и Бардал изобщо нямаше да се срещнат. Уоли успя да ги помири и крясъците постепенно утихнаха. Той се свърза със застрахователната компания на „Финли и Фиг“ и настоя да им осигурят необходимата финансова защита.

Мисълта за предстоящото споразумение успокои страстите и помогна на всички да се отпуснат. Тримата дори се посмяха на онзи дребен престъпник Бардал, като си представиха как отива, куцукайки, в съда, за да увери заседателите, че той, някакъв смотан пироман, трябва да забогатее, защото не е успял да подпали една адвокатска кантора.

Имейлът беше съпроводен от стандартните предупреждения за конфиденциалност и криптиран със специални кодове. Авторът му Джери Алисандрос го бе изпратил на осемдесет адвокати, включително на Уоли Фиг. Текстът гласеше:

С огромно съжаление ви съобщавам, че утрешната среща за подписване на споразумението беше отменена от „Варик Лабс“. Тази сутрин проведох дълъг телефонен разговор с Никълъс Уокър, главния адвокат на „Варик“, по време на който бях информиран, че компанията е решила временно да отложи преговорите. Стратегията им е претърпяла леки промени, особено в светлината на факта, че делото „Клопек“ ще бъде гледано в Чикаго след четири седмици. От „Варик“ смятат, че е по-мъдро да опипат почвата с първото дело, да видят как ще се развият нещата около установяване на вината и да се пробват пред истински съдебни заседатели. Въпреки че решението не е толкова необичайно, аз реагирах доста остро на рязката промяна в плановете на компанията. Изтъкнах пред мистър Уокър, че ръководството на „Варик“ ни е подлъгало, но в момента не може да се направи нищо по въпроса. Тъй като не успяхме да определим по-конкретно условията по споразумението, няма с какво да ги притиснем. Изглежда, че всички очи ще следят случващото се в съдебната зала в Чикаго.

Ще ви държа в течение.
Дж. А.

Уоли разпечатана имейла — тежеше цял тон, — занесе го в кабинета на Оскар и го остави на бюрото му. После се отпусна в едно кожено кресло и едва не се разплака.

Оскар прочете бавно писмото, а гънките на челото му се задълбочаваха с всяко изречение. Дишаше учестено през устата. Рошел позвъни, за да му прехвърли някакво обаждане, но той не реагира. Дватамата с Уоли доловиха тежките ѝ стъпки, докато се приближаваше към кабинета. Тя почука и след като не получи отговор, откряна вратата с думите:

— Мистър Финли, търси ви съдия Уилсън.

Оскар поклати глава и отвърна:

— Не мога сега. Ще му звънна по-късно.

Рошел затвори след себе си. Изминаха минути, после часове. По някое време Дейвид почука на вратата и влезе при двамата съдружници. Погледна ги и се досети, че е настъпил краят на света. Оскар му подаде имейла и той го прочете, после нервно заснова пред етажерката с книги.

— Има и друго — заяви Дейвид накрая.

— Как така? Какво друго? — попита Уоли. Гласът му беше слаб и дрезгав.

— Току-що проверих в интернет как върви подготовката по делото „Клопек“. Видях, че е внесена нова молба. Джери Алисандрос, от името на „Зел и Потър“, иска да се оттегли.

Тялото на Уоли се свлече с поне петнайсет сантиметра. Оскар само успя да измърмори нещо.

Дейвид, който също изглеждаше блед и уплашен, продължи:

— Обадох се на мой познат от „Зел и Потър“, казва се Уорли. Той ми призна под секрет, че поражението е пълно. Експертите — нашите експерти — до един се дистанцират от лекарството и отказват да свидетелстват. Докладът на Макфадън няма да издържи в съда. Във „Варик“ отдавна са знаели за това и нарочно са отлагали споразумението, за да могат да ни изиграят точно преди началото на делото „Клопек“. Според Уорли съдружниците в „Зел и Потър“ са повели същинска война помежду си, но Алисандрос има последната дума. Той няма да дойде в Чикаго, защото не иска да добави толкова тежка загуба към чудесната си кариера. Без експерти делото е

обречено. Уорли твърди, че съществува голяма вероятност лекарството да се окаже напълно безобидно.

— Знаех си, че идеята за исковете издиша — отбеляза Оскар.

— О, я стига! — изсъска Уоли.

Дейвид седеше на един дървен стол, възможно най-далече от съдружниците. Оскар бе опрял лакти на бюрото и бе стиснал главата си с ръце, сякаш го измъчваше ужасна мигрена. Уоли бе затворил очи и леко се клатеше. Тъй като и двамата не бяха в състояние да говорят, Дейвид се почувства длъжен да наруши тишината.

— Джери може ли да се оттегли толкова скоро преди процеса? — попита той, макар и да беше наясно, че съдружниците не познават процедурите на федералния съд.

— Съдията ще реши — отвърна Уоли. — Какво ще стане с всичките случаи? — попита той Дейвид. — Адвокатите разполагат с десетки хиляди.

— Уорли смята, че те ще изчакат, за да видят какво ще се случи с „Клопек“. Ако спечелим, „Варик“ сигурно ще възстановят преговорите по споразумението. Ако загубим, всички случаи ще бъдат безполезни.

Мисълта за победа им се струваше абсурдна. Изминаха няколко минути. Цареше мълчание. Единственият звук идваше от тежкото дишане на тримата отчаяни мъже. На Бийч Стрийт се чуваше далечният вой на линейка, но никой от тях не реагира.

Накрая Уоли изправи гръб, или поне се опита, и заяви:

— Трябва да помолим съда за отлагане. Ще се наложи и да протестираме срещу молбата за оттегляне.

Оскар успя да надигне глава. Втренчи се в Уоли така, сякаш искаше да го застреля.

— По-добре се обади на твоето приятелче Джери и разбери какво, по дяволите, става. Не може да избяга точно преди делото. Кажу му, че ще подадем жалба за нарушение на Етичния кодекс. Заплаши го, че ще информираме пресата. „Великият Джери Алисандрос се страхува да дойде в Чикаго“. Направи каквото е необходимо, Уоли, но той трябва да се появи, за да участва в делото. Бог ни е свидетел, че няма да се справим сами.

— Щом лекарството е безобидно, защо изобщо е необходимо да влизаме в съда? — попита Дейвид.

— Не е безобидно — възрази Уоли. — И ние ще намерим експерт, който да го потвърди.

— Не знам защо, но ми е трудно да ти повярвам — намеси се Оскар.

Дейвид стана от мястото си и тръгна към вратата.

— Предлагам да се оттеглим по стаите си, да обмислим на спокойствие ситуацията и да се срещнем тук след час.

— Добра идея — заяви Уоли и мъчително се изправи на крака.

Той отиде в кабинета си, вдигна слушалката и избра номера на Алисандрос. Както очакваше, великият адвокат не можеше да бъде открит. Уоли започна да му изпраща имейли — дълги гневни съобщения, изпълнени с обиди и заплахи.

Дейвид прегледа финансовите блогове и онези, които следяха отблизо актуалните колективни искове. В тях намери потвърждение на слуха, че от „Варик“ са отменили преговорите по споразумението. Стойността на акциите им падаше за трети пореден ден.

До края на следобеда фирмата бе подала молба до съда за отлагане на делото и бе изпратила отговор на искането на Джери да се оттегли. Практически цялата работа бе свършена от Дейвид, тъй като Уоли бе избягал от кантората, а Оскар не се чувстваше добре. Дейвид запозна набързо Рошел с катастрофалното развитие на събитията, а тя изрази опасение, че Уоли отново може да посегне към бутилката. Адвокатът не пиеше почти от година, но Рошел неведнъж бе виждала как той се връща към пагубния си навик.

На следващия ден Надин Карос демонстрира изключителна бързина, като внесе жалба срещу молбата за отлагане на делото. Както можеше да се очаква, тя не възрази срещу решението на „Зел и Потър“ да се оттеглят от случая. Един дълъг процес срещу професионалист като Джери Алисандрос щеше да бъде изключително предизвикателство. Надин беше убедена, че ще се справи безпроблемно с Финли или Фиг, или двамата заедно.

Съдия Сийрайт също изненада всички със светкавичната си реакция, след като още на другия ден отхвърли молбата за отлагане. Делото щеше да започне на 17 октомври според предварителната уговорка. Той вече бе освободил две седмици от календара си, а и

нямаше да бъде честно спрямо останалите юристи да променя графика си. Мистър Фиг сам беше подал иска („вдигайки доста голяма врява“) и разполагаше с достатъчно време да се подготви за процеса. Добре дошли в Съда на експедитивността.

Съдия Сийрайт се изказа доста остро по адрес на Джери Алисандрос, но в крайна сметка прие молбата му за оттегляне. Процедурно погледнато, подобни молби никога не се отхвърляха. Съдията отбеляза, че клиентката, Айрис Клопек, ще получи адекватна правна помощ и без присъствието на мистър Алисандрос. Думата „адекватна“ едва ли беше най-подходящата в случая, но съдията реши да не коментира пълната липса на опит във федерални съдилища от страна на господата Фип Финли и Зинк.

На Уоли не му оставаше нищо друго, освен да подаде молба за анулиране на делото „Клопек“ и на останалите седем иска. Богатството се изплъзваше между пръстите му и той се намираше на ръба на нервна криза. Но макар и болезнено, прекратяването на делото не можеше да се сравни с ужасната перспектива да се яви сам в залата на съдия Сийрайт, притиснат от непосилната тежест на хилядите жертви на „Крейокс“, и да поеме случай, от който бягаха дори най-опитните адвокати. Не, за нищо на света не би го направил. Той, подобно на всички, замесени в тази каша, трябваше да се измъкне незабавно от нея. Оскар настояваше клиентите да бъдат уведомени предварително. Дейвид също смяташе, че Уоли трябва да поиска съгласието им. Уоли неохотно се съгласи с двамата, но просто не знаеше как да съобщи на клиентите си, че е принуден да прекрати делата им само дни след като най-тържествено им бе обещал обезщетение от два милиона долара.

Уоли вече подготвяше лъжите си. Възнамеряваше да каже на Айрис, а после и на останалите, че от „Варик“ са успели да изтеглят делата от федералния съд. Но той и колегите му обмислят да задвижат исковете на щатско ниво, което ще продължи по-дълго и така нататък. Уоли се нуждаеше от време. Смяташе да изчака няколко месеца, да протака, да лъже и да хвърли вината за закъснението върху лошите от „Варик Лабс“. Да остави мечтите за големите пари да залинеят. След около година щеше да измисли още лъжи и случаите постепенно щяха да потънат в забрава.

Той написа сам молбата и когато приключи, се втренчи за дълго в екрана на компютъра. Накрая, след като заключи вратата и свали

обувките си, Уоли натисна бутона „Изпрати“ и се сбогува завинаги с богатството си.

Нуждаеше се от питие. Искаше да забрави. Сам, по-разорен от всякога, затънал в разрушени мечти и огромни заеми, Уоли най-последно загуби самообладание и заплака.

— Не бързайте толкова! — отсече мисис Карос.

Нейният незабавен и рязък отговор на молбата за прекратяване на делото, която Уоли смяташе за съвсем рутинна, беше изумителен. Тя започваше с изявлението, че клиентът ѝ настоява процесът да се състои. Впускаше се в големи подробности, като описваше безкрайния поток от лоши публикации, залял „Варик Лабс“ през последната година — повечето започнати и подклаждани от самите адвокати на ищците, — и представяше дебела папка, пълна с изрезки от най-различни вестници из цялата страна. Зад всяка статия стоеше по някой наперен адвокат (като Уоли), който критикуваше остро „Варик“ заради „Крейокс“ и искаше милиони. Според мисис Карос беше изключително нечестно същите тези адвокати да избягат сега, без да поднесат и най-малкото извинение на компанията.

Всъщност клиентът ѝ не търсеше извинение, а справедливост. Държеше на честен процес пред съдебни заседатели. „Варик Лабс“ не бяха започнали конфликта, но определено смятаха да го решат.

Към отговора си тя прилагаше документ, какъвто адвокатите от „Финли и Фиг“ никога не бяха виждали. Неговото заглавие — „Молба за санкции съгласно член 11“ — звучеше застрашително. Съдържанието му беше достатъчно плашещо, за да изпрати Уоли обратно в клиниката за алкохолици, Дейвид — в „Роган Ротбърг“, а Оскар — в преждевременна, неплатена пенсия. Мисис Карос изтъкваше, и то по много убедителен начин, че ако съдът приеме молбата на ищеца за прекратяване на делото, подаването на иска ще изглежда напълно безпредметно. Фактът, че ищецът желаше да се оттегли сега, доказваше красноречиво, че случаят е бил необоснован от самото начало и изобщо не е трябвало да постъпва в съда. Но искът беше внесен девет месеца по-рано и ответникът, „Варик“, не разполагаше с алтернатива, освен да се защити с всички възможни средства. В този смисъл според предвидените санкции в член 11 от

Федералния граждански процесуален кодекс ответникът имаше право да получи обезщетение за разходите по подготовка за процеса.

До момента — и мисис Карос не се притесняваше да спомене, че цифрата продължава да расте — „Варик Лабс“ бяха похарчили около осемнайсет милиона за защита, като поне половината бе отишла за случая „Клопек“. Сумата несъмнено беше огромна, но адвокатката бързаше да добави, че ищецът е поискал сто милиона долара обезщетение. Като се вземеше предвид характерът на колективните иски, които често прерастаха в ожесточени сблъсъци, за „Варик“ беше изключително важно да получат адекватна защита в първия процес. Законът не задължаваше дадена страна по делото да се спере на най-евтините адвокати на пазара. При толкова висок залог „Варик Лабс“ мъдро бяха избрали услугите на фирма с богат опит в съдебната зала.

Мисис Карос даваше множество други примери за дела, в които федерални съдии бяха наказвали безскрупулни адвокати, подали напълно неоснователни иски. Двама от тях дори работеха в свещената зала на почитаемия Хари Л. Сийрайт.

Според член 11 глобите, одобрени от съда, трябваше да бъдат поети поравно от адвокатите и техните клиенти.

„Хей, Айрис, знаеш ли какво? Дължиш половината от девет милиона“ — повтаряше си наум Дейвид, като се надяваше да намери нещо забавно в поредния потискащ ден. Той пръв прочете молбата и щом приключи, усети, че е започнал да се поти. Надин Карос и малката ѝ армия в „Роган Ротбърг“ бяха подготвили документа за по-малко от 48 часа. Дейвид си представяше как младите работохолици са се трудили денонощно, заспивайки от умора на бюрата си.

Когато прочете молбата, Уоли тихо излезе от кантората и не се върна цял ден. Оскар се запозна със съдържанието ѝ, премести се на малкото канапе в кабинета си, свали обувките си и се излегна, като закри с ръка очите си. След няколко минути не само приличаше на умрял; в действителност се молеше краят да настъпи съвсем скоро.

Барт Шоу се бе специализирал в даването под съд на други адвокати заради професионална небрежност. Тази тясна ниша в иначе пренаселения пазар му бе спечелила репутацията на аутсайдер в

юридическите среди. Той имаше малко приятели в бранша, но смяташе това за предимство. Беше умен, талантлив и агресивен — идеалният човек за целите на „Варик“, които на пръв поглед изглеждаха леко съмнителни, но в действителност се вместиха добре в съществуващите етични рамки.

След поредица от телефонни разговори с Джуди Бек, колежката на Ник Уокър в правния отдел на „Варик“, Барт Шоу се съгласи с условията за конфиденциална защита. Първоначалната му такса беше 25 хиляди долара, а хонорарът му възлизаше на 600 долара на час. Всички пари, спечелени от потенциалните дела за професионална небрежност, щяха да отидат при Шоу.

Най-напред той позвъни на Айрис Клопек, която само месец преди започване на делото се намираше в състояние на емоционална нестабилност. Клиентката не желаше да разговаря с друг адвокат, и то непознат, но призна, че дълбоко съжалява за срещата си с досегашния. Когато Айрис внезапно затвори, Шоу изчака около час и и се обади отново. След като чу едно предпазливо „ало“ от отсрещната страна, Шоу попита:

— Знаете ли, че вашият адвокат се опитва да прекрати делото ви?

Айрис не реагира веднага и той продължи:

— Мисис Клопек, казвам се Барт Шоу. Като юрист, представлявам хора, които са били измамани от собствените си адвокати. В нашите среди това се нарича правна небрежност. Занимавам се изцяло с този вид случаи. Адвокатът ви Уоли Фиг се опитва да се измъкне от делото. Мисля, че можете да го дадете под съд. Той е застрахован, а вие имате право на част от парите.

— Чувала съм подобно нещо и преди — прошепна Айрис.

Шоу бе повел играта и не спря да говори в продължение на десет минути. Разказа ѝ за молбата за прекратяване на делото, както и за опитите на Уоли да се отърве от останалите седем случая. Когато най-после взе думата, Айрис каза:

— Но той ми обеща един милион долара.

— Обещал ви е?

— О, да.

— Не е много етично от негова страна, но се съмнявам, че мистър Фиг се тревожи за подобни неща.

— Всъщност е доста несериозен.

— Как по-точно ви обеща един милион долара?

— Седяхме тук, на кухненската маса. Тогава се видяхме за пръв път. После ми даде документ.

— Моля? Имате документ?

— Получих писмо от Фиг преди седмица. В него той твърди, че адвокатите ще се споразумеят за два милиона, което далеч надхвърля първоначалната сума. Писмото е при мен. Между другото какво стана със споразумението? И как ви беше името?

Шоу я държа на телефона около час и двамата бяха твърде уморени, когато приключиха. Мили Марино беше следващата в списъка. Тъй като не вземаше лекарства, тя схвана думите му много по-бързо от бедната Айрис. Не знаеше нищо за провала на споразумението и прекратяването на делото, нито пък беше говорила с Уоли напоследък. Както бе направил с Айрис, Шоу убеди и нея да не се свързва с Уоли. Той самият щеше да му се обади в подходящия момент. Мили се чувстваше доста обърквана от разговора и развоя на събитията. Тя обясни на Шоу, че се нуждае от време, за да събере мислите си.

Адам Гранд не се нуждаеше от такова време. Той веднага започна да сипе ругатни по адрес на Уоли. Нима гадното влечуго се осмеляваше да прекрати делото му, без дори да го уведоми? Последно бе чул, че предстои споразумение за два милиона долара. По дяволите, Гранд беше готов да се бори с Фиг.

— Колко е застраховката му за професионална небрежност? — попита той.

— Стандартната полица е за пет милиона, но съществуват хиляди варианти — обясни Шоу. — Ще научим съвсем скоро.

Петото съвещание на фирмата се състоя по тъмно в четвъртък вечер. Рошел реши да го пропусне. Не можеше да понесе още лоши новини, а и нямаше с какво да допринесе за измъкването от трудната ситуация.

Писмото от Барт Шоу бе пристигнало този следобед и се намираше в средата на масата. След като обясняваше, че се е „консултирал с шестима от техните клиенти по случая «Крейокс»,

включително с мисис Айрис Клопек“, адвокатът изтъкваше, че никой от тях не го е ангажирал. Поне за момента. Засега те изчакваха да видят какво ще се случи с делата им. Шоу обаче беше изключително загрижен от факта, че „Финли и Фиг“ се опитват да се отърват от случаите, без да уведомят клиентите си. Подобно поведение попадеше в остър конфликт с всички професионални принципи. Със сух, но разбираем език адвокатът поучаваше фирмата по няколко теми: 1) етичния им дълг да защитават ревностно интересите на клиентите си; 2) ангажимента им да ги информират за развитието на случаите; 3) неморалното плащане на комисиони на клиентите; 4) даването на гаранции за положителен изход на делото с цел убеждаване на клиента да подпише договор с фирмата и т.н. Той им отправяше строго предупреждение, че по-нататъшни нарушения ще доведат до подаването на неприятен съдебен иск.

Оскар и Уоли, които неведнъж се бяха изправяли пред обвинения в неетично поведение, не се притесняваха толкова от твърденията му, колкото от общото послание на писмото — фирмата щеше да бъде съдена за професионална небрежност, ако делата бъдеха прекратени. Дейвид се тревожеше от всяка дума на Шоу.

Тримата седяха около масата, крайно отчаяни и сломени. Нямаше викове или ругатни. Дейвид знаеше, че двамата съдружници вече са се карали в негово отсъствие.

Нямаше и изход от ситуацията. В случай че съдът анулираше делото „Клопек“, мисис Карос щеше да ги унищожи с молбата си за санкции, а старият Сийрайт би я подкрепил на всяка цена. Фирмата рискуваше да понесе глоби в размер на милиони долари. Освен това хищната акула Шоу заплашваше да подаде иск за професионална небрежност и да ги затлачи в калта за следващите две години.

Ако оттегляше молбата за прекратяване на делото, щяха да влязат в съда само след двайсет и пет дни.

Уоли рисуваше отнесено в бележника си, сякаш беше под влиянието на силни медикаменти, а Оскар водеше разговора.

— Значи или ще се отървем от тези искове и ще претърпим финансов крах, или ще се изправим пред федералния съд след три седмици по случай, който никой нормален адвокат не би се осмелил да поеме. Липсва установена вина, както и експерти, и факти, а клиентката ни е откачена през половината част от времето и надрусана

през останалата. Съпругът ѝ е тежал близо сто и петдесет килограма и на практика е умрял от плюскане. Освен това ни предстои битка с мощна армия от високоплатени и доста талантиви адвокати, които разполагат с неограничен бюджет и специалисти от най-престижните болници в страната. Съдията определено фаворизира противника и не ни харесва, защото ни смята за неопитни и некомпетентни. Има ли друго? Какво пропуснах, Дейвид?

— Нямаме пари за съдебни разноски — заяви Дейвид, за да допълни списъка.

— Точно така. Страхотна работа, Уоли. Както ти самият обичаше да повтаряш, колективните искове се оказаха истинска златна мина.

— Стига, Оскар — помоли го Уоли. — Остави ме на мира. Поемам пълната отговорност. Всичко е по моя вина. Ако искаш, ме линчувай. Не ме интересува. Но нека сведем дискусиите си до нещо по-продуктивно. Съгласен ли си?

— Разбира се. Какъв е планът ти? Хайде, Уоли. Изненадай ни за пореден път.

— Не ни остава друг избор, освен да се борим — отвърна бавно Уоли. Гласът му все още беше дрезгав. — Ще се опитаме да съберем доказателства. Ще отидем на съд и ще се борим до край. А когато загубим, ще кажем на клиентите си и на онзи нещастник Шоу, че поне сме премерили сили. Във всяко дело има победител и победен. Поражението, разбира се, ще бъде тежко, но в момента предпочитам да изляза от съдебната зала с високо вдигната глава, отколкото да се занимавам с обвинения в професионална небрежност.

— Някога изправял ли си се пред заседатели във федерален съд, Уоли? — попита Оскар.

— Не, а ти?

— Не — каза Оскар и погледна към Дейвид. — А ти, Дейвид?

— Не.

— Така и предполагам. Тримата смешници се явяват в съда с прекрасната Айрис Клопек и изобщо не знаят какви ги вършат. Ти спомена за събирането на доказателства. Ще ни просветиш ли, Уоли?

Уоли се втренчи в него и отвърна:

— Ще открием двама експерти, кардиолог и може би фармаколог. Съществуват хиляди специалисти, които са готови на всичко, за да

припечелят някой долар. Ще им платим, ще ги сложим на свидетелското място и ще се молим на Господ да оцелеят.

— Едва ли ще оцелеят, защото никой от тях няма да казва истината.

— Така е, но поне ще се опитаме, Оскар. Не бива да се предаваме без борба.

— Колко струват тия аматьори?

Уоли погледна към Дейвид, а той заяви:

— Този следобед говорих с доктор Борзов, експерта, който прегледа нашите клиенти. Той се е върнал в Атланта след внезапното прекратяване на изследванията. Съгласен е да свидетелства по делото „Клопек“ срещу хонорар от седемдесет и пет хиляди долара или нещо от сорта. Акцентът му е доста силен и не разбрах всичко.

— Седемдесет и пет хиляди? — повтори Оскар. — И дори не си успял да го разбереш?

— Борзов е руснак и английският му не е особено добър, което може да ни помогне в процеса, ако искаме да объркаме напълно заседателите.

— Съжалявам, но не схващам.

— Трябва да сме наясно, че Надин Карос ще го унищожи по време на кръстосания разпит. Ако заседателите научат колко е некадърен, случаят ни ще пострада. Но ако не са сигурни, защото не могат да го разберат, вредите ще са по-малки.

— На това ли те научиха в Харвард?

— Не си спомням на какво са ме учили там.

— И кога стана експерт по процесуални проблеми?

— Не съм експерт, но чета доста и гледам повторенията на „Пери Мейсън“. Сладката Ема често спи неспокойно и аз стоя буден по цели нощи.

— Вече съм по-спокоен.

Уоли се намеси:

— С малко късмет ще намерим някой некадърен фармаколог за двайсет и пет хиляди. Очакват ни и още разходи, но „Роган“ няма да се впуснат в жестока битка.

— И ние знаем защо — заяви Оскар. — Те искат процес, и то бърз. Искат справедливост. Искат незабавно еднозначно решение, с което ще могат да се хвалят по целия свят. Вие двамата се хваняхте в

капана им, Уоли. „Варик“ започнаха преговори за споразумение и големите адвокати веднага си купиха нови самолети. Поведоха ви за носа, докато първото дело не наближи съвсем, а после дръпнаха килимчето изпод краката ви. Вашите добри приятели от „Зел и Потър“ затръшнаха вратата под носа ви и ето че сме изправени пред пълен фалит.

— Вече го обсъдихме, Оскар — каза остро Уоли.

Последва пауза от около трийсет секунди и емоциите се уталожиха. Уоли продължи със спокоен глас:

— Тази сграда струва триста хиляди долара и няма тежести. Нека да идем в банката и да я ипотекираме за двеста хиляди. После ще потърсим експерти.

— Очаквах да го кажеш — заяви Оскар. — Защо трябва да пилеем пари за нещо, обречено на провал?

— Стига, Оскар. Ти знаеш повече за един процес от мен, аз не разбирам много, но...

— Тук си напълно прав.

— Не е достатъчно просто да влезем в съда, да изберем заседателите и да сведем глави, когато Надин започне да ни обстрелва. Дори няма да стигнем до процес, ако не намерим двама експерти. Това само по себе си е професионална небрежност.

Дейвид реши да му помогне.

— Мога да се обзаложа, че онзи тип Шоу ще присъства в залата и ще ни наблюдава.

— Така е — потвърди Уоли. — И ако поне не се опитаме да спечелим делото, Сийрайт може да обяви иска за необоснован и да ни наложи глоби. Колкото и странно да звучи, ако похарчим малко пари сега, ще си спестим доста разходи в бъдеще.

Оскар въздъхна и склочи ръце зад главата си.

— Това е лудост. Пълна лудост.

Уоли и Дейвид се съгласиха.

Уоли оттегли молбата си за прекратяване на делото и изпрати копие на Барт Шоу. На свой ред Надин Карос се отказа от отговора си и молбата за санкции съгласно член 11. Когато съдия Сийрайт подписа

двата документа, адвокатите от бутиковата фирма „Финли и Фиг“ си отдъхнаха. За момента тримата бяха избегнали разстрела.

След като прегледа финансите на фирмата, банката не се съгласи да отпусне кредита, въпреки че сградата не беше ипотеккирана. Без да казва на Хелън, Дейвид гарантира лично заема. Същото направиха и двамата съдружници. Те взеха сумата от двеста хиляди долара и веднага се заловиха за работа, което се оказа трудно поради факта, че никой от тях не беше наясно какво точно се очаква от него.

Съдия Сийрайт и помощниците му следяха отблизо подготовката по делото и тревогата им растеше. В понеделник, 3 октомври, всички адвокати се събраха на неформална среща в кабинета на съдията. Негова чест започна разговора с недвусмисленото изявление, че делото е насрочено за след две седмици и че нищо не е в състояние да промени датата. И двете страни изразиха своята готовност за участие.

— Намерихте ли експерти? — попита той Уоли.

— Да, сър.

— И кога смятате да споделите тази информация със съда и другите адвокати? Трябваше да го направите още преди месеци.

— Да, ваша чест, но графикът ни беше нарушен от няколко неочаквани събития — заяви Уоли като истински професионалист.

— Кой е кардиологът ви? — попита Надин Карос от срещуположната страна на масата.

— Доктор Игор Борзов — отвърна самоуверено Уоли, все едно Борзов беше най-известният сърдечен експерт в света.

Надин не трепна, нито се усмихна.

— Кога ще може да се яви тук, за да даде предварителни показания? — поинтересува се съдията.

— Когато пожелаете — каза Уоли.

Истината беше, че Борзов още не бе решил дали да участва в тази касапница, дори срещу 75000 долара.

— Не държим да изслушваме доктор Борзов — заяви пренебрежително мисис Карос.

С други думи ние знаем, че той е глупак, и изобщо не ни пука какво ще каже по време на предварителното изслушване. И бездруго ще го размажем пред заседателите. Адвокатката взе решението на момента, без да се съветва с колегите си или да моли за 24-часово отлагане. Хладнокръвието ѝ беше смразяващо.

— Разполагате ли с фармаколог? — попита тя.

— Да — излъга Уоли. — Доктор Хърбърт Тредгил.

Уоли наистина бе говорил с него, но двамата не бяха стигнали до споразумение. Дейвид бе взел телефона му от своя приятел Уорли в „Зел и Потър“. Той бе описал Тредгил като „откачалка, съгласна на всичко срещу някой и друг долар“. Нещата обаче бяха по-сложни. Тредгил искаше петдесет хиляди долара компенсация за унижението, което несъмнено щеше да понесе в съда.

— И неговите показания не ни интересуват — обяви адвокатката, като махна леко с ръка.

Жестът ѝ беше по-красноречив от хиляди думи. Тредгил също щеше да се превърне в храна за зверовете.

Когато срещата приключи, Дейвид настоя Оскар и Уоли да го придружат до съдебната зала на четиринайсетия етаж на „Евърег Дърксен“. Според информацията в интернет там предстоеше началото на важен процес. Съдът трябваше да разгледа граждански иск за смъртта на седемнайсетгодишно момче, убито на място от камион, който бе минал на червен светофар. Превозното средство беше собственост на компания, чието седалище се намиреше извън щата, и затова делото попадеше под юрисдикцията на федералния съд.

Тъй като никой от адвокатите във „Финли и Фиг“ не се бе явявал пред федерална инстанция, Дейвид смяташе, че е хубаво поне да видят как протича едно такова дело.

Пет дни преди делото да започне, съдия Сийрайт свика адвокатите на последна предварителна среща в своята зала. Благодарение на усилията на Дейвид тримата смешници изглеждаха учудващо спретнати и представителни. По негово настояване те се явиха с тъмни костюми, бели ризи, вратовръзки, които не се набиваха на очи, и черни обувки. За Оскар това не представляваше сериозен проблем, тъй като той винаги се носеше като адвокат, макар и от улицата. Дейвид също приемаше подобно облекло за съвсем нормално, защото притежаваше цял гардероб със скъпи костюми от дните си в „Роган Ротбърг“. За Уоли обаче въпросното изискване се оказва същинско предизвикателство. Дейвид бе открил един магазин за костюми на по-приемливи цени и дори бе придружил до там Уоли, за да му помогне в избора. Уоли мърмореше и се оплакваше през цялото време и едва не избяга, когато научи, че общата сума възлиза на хиляда и четиристотин долара. В крайна сметка той реши да използва кредитната си карта и двамата с Дейвид затаиха дъх, докато продавачът изчакваше транзакцията да се осъществи. Плащането мина успешно и те излязоха от магазина с костюма, няколко ризи и вратовръзки и чифт черни официални обувки.

В другата част на съдебната зала седеше Надин Карос. Беше облечена в „Прада“ и заобиколена от шестте си бойни кучета, изтрупани в костюми на „Дзения“ и „Армани“. Всички изглеждаха като слезли от кориците на модни списания.

Както обикновено, Хари Сийрайт още не бе публикувал списъка с потенциалните съдебни заседатели. Неговите колеги обявяваха имената две седмици преди започването на даден процес, което неизбежно водеше до началото на ожесточени проучвания от високоплатени консултанти, наети от двете страни. Колкото по-голям беше случаят, толкова повече пари се отделяха за анализ на евентуалните заседатели. Съдия Сийрайт ненавиждаше тези задкулисни игри. Преди години по време на едно от делата му се бяха

появили слухове за неправомерно отношение от страна на консултантите. Потенциалните заседатели се бяха оплакали, че ги наблюдават, следят и снимат. Някои дори били заговаряни от любезни непознати, разполагащи с твърде подробна информация за личния им живот.

През следващите пет дни адвокатската фирма „Роган Ротбърг“ щеше да похарчи петстотин хиляди долара, за да се разрови в миналото на заседателите. След започване на процеса трима високоплатени консултанти щяха да заемат места в съдебната зала и да наблюдават реакциите им по време на свидетелските показания. Консултантката на „Финли и Фиг“ струваше двайсет и пет хиляди долара и беше наета от кантората след поредния скандал между съдружниците. Тя и колегите ѝ трябваше да направят необходимите проучвания, за да изготвят профил на идеалния съдебен заседател, като същевременно щяха да контролират процеса на селекция. Жената се казваше Консуело и скоро разбра, че досега не е работила с толкова неопитни адвокати.

Съдия Сийрайт обяви началото на срещата и помощникът му подаде по едно копие от списъка на Оскар и на Надин Карос. В него се изброяваха шейсет имена, проучени предварително от сътрудниците на съдията. Те бяха елиминирали всички заседатели, които: 1) вземат или някога са вземали „Крейокс“ или друг медикамент за понижаване на холестерола; 2) имат роднини, приятели или близки, ползвали „Крейокс“; 3) в миналото са били представлявани от адвокат, свързан дори косвено със случая; 4) са участвали в дело, отнасящо се до някое дефектно лекарство или продукт; 5) са чели статии за „Крейокс“ и произлезлите от него съдебни иски. Анкетният лист, дълъг цели четири страници, съдържаеше и други въпроси, които можеха да дисквалифицират даден заседател.

След поредица от неприятни и често изострени дискусии бе взето решение Оскар да поеме ролята на водещ адвокат за „Финли и Фиг“ и така да свърши основната работа в залата. Уоли щеше да наблюдава случващото се, да предлага съвети, да си води записки и да изпълнява всички останали задължения на втория адвокат, макар и никой от тримата да не беше сигурен какво точно включват те. Дейвид отговаряше за проучванията — доста трудна задача, като се вземеше предвид, че адвокатите за пръв път влизаха във федерален съд и

трябваше тепърва да се запознаят с процедурите. По време на изтощителните стратегически срещи в кантората Дейвид бе научил, че за последно Оскар се е изправял пред съдебни заседатели преди осем години. Тогава той се бе явил в щатския съд по относително лесно дело за катастрофа, предизвикана при минаване на червен светофар, и бе загубил. Уоли имаше още по-скромен опит — един процес за причинена телесна повреда след падане в магазин на „Уолмарт“, в който заседателите се бяха оттеглили за петнайсет минути, преди да обявят решението си в полза на търговската верига, и една почти забравена катастрофа в „Уилмет“, също завършила с провал.

Когато Оскар и Уоли не можеха да се разберат по някой въпрос, те винаги се обръщаха за помощ към Дейвид, тъй като той беше единственият човек наблизо. Гласът му често се оказваше решаващ и този факт го безпокоеше неимоверно.

След като списъците с потенциални съдебни заседатели бяха раздадени, Сийрайт изнесе строга лекция срещу установяването на каквото и да е контакт с въпросните хора. Той обясни, че когато заседателите пристигнат следващия понеделник, лично ще ги разпита най-подробно в тази връзка. Чувстват ли, че някой се е ровил в личния им живот? Имат ли подозрението, че ги преследват или снимат? Ако установеше и най-малкото нарушение, съдията щеше да бъде крайно недоволен.

Той продължи с думите:

— Досега не са внесени възражения по правилото „Добер“. Ето защо можем да заключим, че никой от адвокатите не отхвърля експертите на отсрещната страна. Така ли е?

Нито Оскар, нито Уоли познаваха правилото „Добер“, което се прилагаше от години. То позволяваше на всяка от страните по делото да оспорва компетентността на противниковите експерти. Процедурата беше стандартна във федералния съд и се използваше в половината от щатите. Дейвид бе чул за нея преди десет дни, докато присъстваше на друго дело в същата сграда. След няколко бързи проучвания беше разбрал, че Надин Карос има право да отстрани експертите им още преди началото на процеса. Фактът, че тя не бе поискала изслушване по правилото „Добер“, означаваше само едно — адвокатката смяташе да призове специалистите на свидетелското място, за да може да ги разкъса пред очите на съдебните заседатели.

Дейвид обясни правилото на двамата съдружници и те единодушно се съгласиха да не внасят възражение срещу експертите на „Варик“. Причината за решението им беше също толкова проста, колкото тази на Надин, но с обратен знак. Нейните специалисти разполагаха с толкова опит и квалификации, че подобен ход щеше да бъде напълно безсмислен.

— Така е, ваша чест — отвърна тя.

— Така е — добави Оскар.

— Доста необичаен избор, но и без това не си търся допълнителна работа.

Съдията прехвърли няколко документа и прошепна на помощника си:

— Не виждам нови молби. Не ни остава нищо друго, освен да преминем към делото. Заседателите ще бъдат тук в осем и половина в понеделник сутринта. Ще започнем точно в девет. Някакви коментари?

Адвокатите мълчаха.

— Добре тогава. Бих искал да похваля двете страни за чудесната подготовка и изключителната отзивчивост. Надявам се, че ще участваме в един честен и бърз процес. Закривам заседанието.

Адвокатите от „Финли и Фиг“ събраха припряно документите и папките си, след което се оттеглиха. На излизане Дейвид се опита да си представи как ще изглежда същото място след пет дни. Залата щеше да се напълни с шейсет напрегнати потенциални заседатели, шпиони от други адвокатски фирми, специализирани в колективните иски, репортери, борсови анализатори, консултанти, които щяха да се смесят с тълпата, и надменни корпоративни акули от „Варик“. Очакваха се и неизбежните зяпачи. Топката в стомаха затрудняваше дишането му. „Просто трябва да оцелееш — повтаряше си наум той. — Ти си едва на трийсет и две. Кариерата ти няма да приключи сега.“

В коридора Дейвид предложи на колегите си да прекарат следващите няколко часа в наблюдаване на чужди дела, но Оскар и Уоли просто искаха да се махнат оттам. Ето защо Дейвид направи онова, с което се занимаваше вече две седмици — отиде в една пълна съдебна зала и седна няколко реда зад адвокатите.

Колкото по-дълго ги съзерцаваше, толкова повече се възхищаваше на изкуството да участваш в съдебен процес.

Първата криза в делото „Клопек срещу «Варик Лабс»“ настъпи при неявяването на ищцата в съда. Когато го информираха за това в кабинета му, съдия Сийрайт остана доста недоволен. Уоли се опита да обясни, че през нощта Айрис е постъпила в болница заради затруднено дишане, хипервентилация, обриви и още няколко други оплаквания.

Три часа по-рано, докато адвокатите от „Финли и Фиг“ се подготвяха ожесточено за процеса, някой бе позвънил на мобилния телефон на Уоли. Търсеше го Барт Шоу, адвокатът, който бе заплашил да ги даде под съд, ако се оттеглят от случаите „Крейокс“. Синът на Айрис Клинт бе намерил неговия телефонен номер и му бе съобщил, че майка му е откарана с линейка в болница. Тя нямаше да може да присъства на делото. Клинт се беше свързал с грешния адвокат, а Шоу просто предаваше новините.

— Благодаря ти, нещастнико — каза Уоли, преди да прекрати връзката.

— Кога разбрахте, че е постъпила в болница? — попита го сега съдия Сийрайт.

— Преди няколко часа, ваша чест. Бяхме в кантората и се подготвяхме за делото, когато адвокатът ѝ ми се обади.

— Адвокатът ѝ? Смятах, че вие я представлявате.

Дейвид и Оскар си мечтаеха да потънат вдън земя. Мозъкът на Уоли вече беше пренатоварен и той бе изпил две успокоителни. Погледна към тавана и се опита да измисли бърз изход от неприятната ситуация.

— Ами, да, господин съдия, но не е толкова елементарно. Важното е, че Айрис е в болница. Ще отида да я посетя в обедната почивка.

Надин Карос седеше от другата страна на масата и се преструваше на загрижена. Адвокатката знаеше всичко за Барт Шоу и тормоза, който той упражняваше върху „Финли и Фиг“. Всъщност

именно нейният екип беше открил Шоу, след което го препоръча на Никълъс Уокър и Джуди Бек.

— Направете го, мистър Фиг — заяви строго Сийрайт. — Искам да видя становището на лекарите. Ако не е в състояние да свидетелства в съда, ще се наложи да използваме предварителните ѝ показания.

— Да, сър.

— Изборът на съдебни заседатели ще продължи по график. Очаквам процедурата да приключи до късния следобед. Вие ще започнете, мистър Фиг. В идеалния случай ищецът заема свидетелското място и разказва на присъстващите за починалите си близки.

Много мило, че ни информирате какво трябва да правим, господин съдия, помисли си Уоли. Тонът на Сийрайт беше снизходителен.

— Ще говоря с лекарите ѝ — повтори Уоли. — Не ми остава нищо друго в момента.

— Коментари?

Юристите поклатиха глави и напуснаха кабинета. После влязоха в съдебната зала, която почти се бе напълнила през последните петнайсет минути. Отляво, зад адвокатите на ищцата, съдебният пристав настаняваше шейсетимата заседатели на дългите тапицирани пейки. Вдясно се суетяха няколко групи зрители, които си шепнеха в очакване. В дъното на залата един до друг седяха Мили Марино, Адам Гранд и Агнес Шмит — три от останалите жертви на „Финли и Фиг“. Те присъстваха от чисто любопитство и навярно търсеха отговори, след като гарантираната им сума от един милион долара изведнъж се бе изпарила. До тях се намираше Барт Шоу — лешоядът, аутсайдерът, най-голямата отрепка в правните среди. На два реда пред тях седеше Гудлоу Стам, бракоразводният адвокат, нает от Пола Финли. Стам беше чул клюките и знаеше, че сериозните юристи вече са напуснали кораба. Въпреки всичко проявяваше любопитство към делото и дори се надяваше, че „Финли и Фиг“ ще постигнат истинско чудо и ще спечелят известна сума за клиентката му.

Почитаемият съдия Сийрайт откри заседанието и благодари на заседателите за изпълнения граждански дълг. Той обобщи набързо случая, след което обяви имената на адвокатите на двете страни и

съдебния персонал — стенографката, приставите и помощниците. После обясни за отсъствието на Айрис Клопек и запозна присъстващите с Никълъс Уокър, корпоративния представител на „Варик Лабс“.

Благодарение на трийсетгодишния си опит като съдия Хари Сийрайт знаеше добре как протича изборът на съдебни заседатели. Най-важното в случая, поне според него, беше да не дава думата на адвокатите. Той разполагаше със собствен списък с въпроси, усъвършенстван през годините, и позволяваше на защитниците да отправят запитванията си директно към него. Сийрайт обаче водеше по-голямата част от разговора.

Подробният анкетен лист улесняваше изборния процес. С негова помощ вече бяха отпаднали заседателите, които надхвърляха 65-годишна възраст, страдаха от слепота или друго заболяване, което би повлияло на оценката им, както и онези, които бяха участвали като такива през последните дванайсет месеца. Изключваха се още хората, които бяха чували за случая, адвокатите или лекарството. Докато съдията задаваше въпросите, някакъв пилот се изправи и помоли да бъде извинен заради предстоящ полет. Думите му предизвикаха изненадващо остра реакция у съдия Сийрайт и той се впусна в безкрайни обяснения за гражданския дълг. След като пилотът седна на мястото си, порядъчно смъмрен, никой друг не се осмели да заяви, че е прекалено зает, за да присъства. Една майка с дете, страдащо от синдрома на Даун, беше пусната да се прибере у дома.

През последните две седмици Дейвид бе говорил с десетина адвокати, които се бяха явявали в залата на Хари Сийрайт. Всеки съдия си имаше своите странности, особено федералните, тъй като ги назначаваха до живот и действията им рядко биваха поставяни под съмнение. Колегите на Дейвид го съветваха да мълчи по време на избора на заседатели.

— Старецът ще свърши работата вместо теб — повтаряха непрекъснато те.

Когато броят на заседателите беше намален на петдесет, съдия Сийрайт избра наслуки дванайсет имена. Приставът ги заведе до местата им и те се настаняха на удобните столове. Адвокатите си водеха ожесточено записки. Консултантите се приведоха нетърпеливо напред, като не откъсваха очи от дванайсетимата.

Основната дискусия се въртеше около профила на идеалния съдебен заседател. Адвокатите на ищцата предпочитаха хора с наднормено тегло и вредни навици като тези на Клопек — в най-добрия случай пациенти, борещи се с високия холестерол и други заболявания, причинени от лошия им начин на живот. В другата част на залата защитниците на ответника търсеха слаби и стройни младежи, които не проявяваха особено търпение към пълните и онеправданите. След първата селекция се открие неизбежната комбинация от двата типа, макар че видимо само двама заседатели спортуваха активно. Съдия Сийрайт съсредоточи вниманието си върху номер 35, тъй като жената бе признала, че е чела няколко статии за лекарството. После обаче стана ясно, че тя не страда от предразсъдъци и би могла да предостави обективно мнение. Бащата на номер 29 беше лекар и дамата бе отраснала в дом, където не се гледаше с добро око на съдебните дела. Номер 16 бе подал иск срещу някаква фирма заради некачествен ремонт на покрива на къщата му. Проблемът бе дискутиран, докато не отегчи до смърт всички присъстващи. Съдията обаче не спираше с безкрайните си въпроси. Когато приключи, той призова адвокатите на ищцата да продължат с разпита, но само по теми, необсъждани до момента.

Оскар се приближи до ложата на съдебните заседатели. Усмихна им се сърдечно и ги поздрави като стари приятели.

— Имам само няколко въпроса — каза спокойно той, сякаш разполагаше с богат опит в подобни ситуации.

Откакто Дейвид Зинк случайно попадна в кантората на „Финли и Фиг“ през онзи съдбовен ден, Уоли неведнъж бе споменавал, че Оскар не е човек, който се плаши лесно. Независимо дали причината се криеше в трудното му детство, тежкото му минало на улично ченге, дългогодишния му опит като адвокат на побъркани съпрузи и пострадали работници или пък в избухливия му ирландски нрав, едно беше ясно — Оскар Финли определено имаше дебела кожа. Вероятно валиумът също си казваше думата, но докато се обръщаше към дванайсетте потенциални заседатели, той успя да скрие притеснението и страха си, като им внуши усещането за спокойствие и самоувереност. Оскар им зададе няколко безобидни въпроса, получи два-три несъдържателни отговора и седна на мястото си.

Фирмата бе извървяла първите си стъпки в съда, без да причини сериозна катастрофа, и Дейвид се поотпусна. Успокояваше го допълнително фактът, че е трети поред в йерархията. Не че вярваше особено в способностите на двамата преди него, но Оскар и Уоли бяха изложени на директен обстрел, докато той можеше да се скрие отзад в окопите. Дейвид отказваше да погледне към адвокатите от „Роган Ротбърг“, които също не проявяваха интерес към него. Мачът бе започнал и те бяха силните играчи. Знаеха, че ще спечелят. Дейвид и съдружниците му просто участваха машинално в случващото се. Бяха се заели с дело, което никой не желаше, и си мечтаеха за скорошен край.

Надин Карос се обърна към потенциалните заседатели и се представи. Сред тях имаше петима мъже и седем жени. Мъжете, на възраст между 23 и 63 години, я огледаха от глава до пети и останаха впечатлени от видяното. Дейвид се съсредоточи върху лицата на жените. Според теорията на Хелън те биха проявили смесени чувства към Надин Карос. Преди всичко щяха да изпитат гордост от факта, че начело на защитата стои представителка на нежния пол, която — както съвсем скоро щяха да установят — е и най-добрият професионалист в съдебната зала. За някои обаче гордостта лесно би прераснала в завист. Как може една красива, елегантна и стройна жена да притежава висок интелект и да постигне такъв успех в един изцяло мъжки свят?

Първите им впечатления бяха положителни, ако се съдеше по изражението им. Мъжете отдавна бяха минали на нейна страна.

Въпросите на Надин звучаха по-ангажирано. Тя говореше за съдебни дела, за традициите на правораздаване в обществото и за зачестилите напоследък гръмки присъди. Тези тенденции не притесняваха ли заседателите? Някои изразиха подобни тревоги и адвокатката се зарови по-надълбоко. Съпругът на номер 8 беше електротехник и членуваше в профсъюзите, което го превръщаше във фаворит на всеки ищец, предявил съдебни претенции към огромна корпорация. Ето защо Надин отдели специално внимание на тази жена.

Адвокатите от „Финли и Фиг“ наблюдаваха предпазливо Надин. Ослепителната ѝ външност представляваше единственият светъл лъч за тях в целия процес, но скоро и тя щеше да им омръзне.

След два часа съдия Сийрайт обяви трийсетминутна почивка, през която адвокатите щяха да сравнят бележките си, да се срещнат с

консултантите и да преминат към избора на заседатели. Всяка страна имаше право да настоява за изключването на даден заседател поради основателна причина. Например, ако за някой заседател се твърдеше, че е предубеден, че е ползвал услугите на една от адвокатските фирми, участващи в делото, или че чисто и просто мрази „Варик“, той щеше да бъде елиминиран. Освен това двете страни разполагаха с по три безусловни възражения и можеха да ги прилагат за отстраняването на заседатели, без да назовават конкретна причина.

След половин час адвокатите помолиха за повече време и съдия Сийрайт отложи заседанието за два следобед.

— Предполагам, че ще отидете в болницата, за да посетите клиентката си, мистър Фиг — заяви той.

Уоли обеща, че ще го направи.

В коридора пред залата двамата с Оскар набързо решиха да изпратят Дейвид при Айрис, за да установи дали тя има готовност и желание да свидетелства във вторник сутринта. Според Рошел, която бе прекарала първата половина на деня в разговори с рецепционистки от различни болници, Айрис лежеше в спешното отделение на Крайст Медикъл Сентър. Когато пристигна там по обед, Дейвид научи, че пациентката е била изписана преди час. Той веднага се насочи към къщата ѝ, която се намираше недалеч от летище „Мидуей“. Междувременно двамата с Рошел не спираха да звънят на домашния ѝ телефон. Никой не отговаряше.

Пред прага на къщата ѝ се бе разположила дебелата рижава котка, която наблюдаваше с едно око как Дейвид предпазливо се приближава по тротоара. Той веднага разпозна барбекюто на верандата. Спомни си и алуминиевото фолио, с което бяха покрити прозорците. Беше изминал същия път десет месеца по-рано, в деня след бягството си от „Роган Ротбърг“. Тогава бе последвал Уоли, чудейки се дали не е загубил разсъдък си. Сега се питаше същото, но нямаше време за подобни размисли. Дейвид почука на входната врата, като очакваше котката да се отдръпне или да го нападне.

— Кой е? — попита мъжки глас.

— Дейвид Зинк, вашият адвокат. Ти ли си, Клинт?

Клинт отвори вратата с думите:

— Какво правиш тук?

— Дойдох, защото майка ти не се яви в съда днес. В момента избираме заседателите и федералният съдия е ядосан заради отсъствието ѝ.

Клинт му махна да влезе. Айрис лежеше на канапето под изцапано и раздърпано одеяло. Очите ѝ бяха затворени. Приличаше на огромен кит, излязъл на морския бряг. Масичката до нея беше отрупана с клюкарски списания, празна кутия от пица, бутилки от диетична кола и три шишенца с лекарства.

— Как е тя? — прошепна Дейвид, макар и да се досещаше за отговора.

Клинт мрачно поклати глава.

— Не е добре — заяви той с такова отчаяние, сякаш очакваше Айрис да умре всеки миг.

Дейвид седна на един мръсен стол, покрит с рижава котешка козина. Нямахме време за губене, а и бездруго не му беше приятно да бъде тук.

— Айрис, чуваш ли ме? — попита високо той.

— Да — отвърна тя, без да отваря очи.

— Слушай, делото започна и съдията се интересува дали смяташ да се явиш в залата утре. Трябва да свидетелстваш пред заседателите и да им разкажеш за Пърси. Дължна си да го направиш, тъй като си негов пряк наследник и представител на семейството. Разбираш ли?

Айрис изсумтя и въздъхна. Болезненият звук излезе чак от дълбините на дробовете ѝ.

— Не исках това дело — заяви провлачено тя. — Оная отрепка Фиг дойде тук и ме излъга. Обеща ми един милион долара. — Айрис успя да отвори дясното си око и се опита да погледне Дейвид. — Ти беше с него, сега си спомням. Аз просто си седях вкъщи и си гледах работата, а той дойде и ми обеща всичките тези пари.

Дясното ѝ око се затвори. Дейвид продължи:

— Днес сутринта си била прегледана от лекар в болницата. Той какво каза? Какво ти има?

— Какво ли не. Най-вече разклатени нерви. Няма как да дойда в съда. Опасно е за живота ми.

Дейвид най-после разбра очевидното. Техният случай, ако изобщо можеше да се нарече така, би пострадал още повече при евентуалната поява на Айрис пред съдебните заседатели. Ако даден

свидетел не беше в състояние да се изправи в съда поради някаква причина — смърт, болест, излежаване на присъда в затвора, — процедурните правила позволяваха на адвокатите да редактират предварителните му показания и да ги представят пред заседателите. Колкото и слаби да бяха показанията на Айрис, те едва ли можеха да се сравнят с катастрофалните последствия от присъствието ѝ на живо в залата.

— Как се казва твоят лекар? — попита Дейвид.

— Кой от всичките?

— Не знам, избери един. Онзи, който те е прегледал днес.

— Никой не ме е преглеждал. Уморих се да чакам в спешното и Клинт ме доведе у дома.

— Случва се за пети път този месец — подметна раздранено Клинт.

— Не е вярно — защити се Айрис.

— Прави го непрекъснато — обясни Клинт. — Отива в кухнята, оплаква се, че е уморена и че се задъхва, след което веднага хваща телефона и се обажда на спешна помощ. Омръзна ми. Все аз трябва да я карам до проклетата болница и да я връщам обратно.

— Я гледай ти — отвори и двете си очи Айрис. Те светеха болнаво, но излъчваха гняв. — Беше доста по-мил, докато чакахме парите. Никога не съм го виждала толкова любезен. А сега не спира да се кара на бедната си майка.

— Просто спри да се обаждаш на спешна помощ — каза Клинт.

— Ще свидетелстваш ли утре? — попита строго Дейвид.

— Не, в никакъв случай. Ако изляза от къщи, нервите ми ще се сринат окончателно.

— И без това няма смисъл, нали? — попита Клинт. — Делото е обречено. Според онзи адвокат Шоу толкова сте оплескали нещата, че никой не би могъл да ви измъкне.

Дейвид понечи да отвърне на удара, но после осъзна, че Клинт е прав. Делото беше обречено. Благодарение на „Финли и Фиг“ семейство Клопек бе подало напълно ненадежден иск във федералния съд, а той и двамата съдружници наблюдаваха безпомощно отстрани и чакаха всичко да свърши.

Дейвид се сбoguва и напусна възможно най-бързо къщата. Синът на Айрис го последва навън. Докато вървяха към улицата, той

подхвърли:

— Ако искаш, ще дойда в съда и ще говоря от името на семейството.

Появата на Айрис в залата беше последното, от което адвокатите се нуждаеха, но евентуалното участие на Клинт звучеше не по-малко застрашително.

— Ще си помисля — отвърна Дейвид от чиста любезност.

Заседателите щяха да видят достатъчно от семейство Клопек, след като изгледаха видеозаписа с показанията на Айрис.

— Съществува ли шанс да получим някакви пари? — попита Клинт.

— В момента се борим, Клинт. Винаги съществува шанс, но не мога да ти дам гаранции.

— Ще бъде страхотно, ако успеем.

* * *

До 16:30 ч. заседателите бяха избрани. Те заеха местата си, положиха клетва и се разотидоха с инструкциите да се явят отново в съда в 8:45 ч. следващата сутрин. От дванайсетимата седем бяха жени, а пет — мъже. Сред тях имаше осем бели, трима чернокожи и един латиноамериканец. Консултантите не смятаха, че расовата принадлежност ще бъде важен фактор в делото. Една от жените беше леко пълна. Останалите изглеждаха в добра физическа форма. Възрастта им варираше между 25 и 61 години. Всички бяха завършили гимназия, а трима и колеж.

Адвокатите от „Финли и Фиг“ се натовариха в джипа на Дейвид и поеха обратно към кантората. Чувстваха се уморени, но и учудващо доволни. Бяха участвали в директен сблъсък с корпоративна Америка и досега не се бяха сринали под огромния натиск. Разбира се, делото още не бе набрало скорост. Никой от свидетелите не бе положил клетва, нито пък страните бяха представили доказателствата. Най-лошото тепърва предстоеше. За момента обаче тримата още бяха в играта.

Дейвид им разказа подробно за посещенията си при Айрис и всички единодушно се съгласиха да я държат далече от съдебната зала.

Първата им задача тази вечер беше да се сдобият с писмо от някой лекар, за да изпълнят желанието на Сийрайт.

Очакваше ги много работа. Купиха си пица и я занесоха в кантората.

Липсата на страх от унищожение, регистрирана в понеделник, трая само до вторник сутринта. В момента, в който екипът на бутиковата фирма влезе в съдебната зала, натискът отново се засили. Предстоеше истинското начало на делото и въздухът трептеше от напрежение. „Просто трябва да се справиш“, повтаряше си наум Дейвид всеки път когато стомахът му се преобръщаше от тревога.

Съдия Сийрайт поздрави лаконично присъстващите, приветства журито с „добре дошли“ и се опита да обясни липсата на мисис Айрис Клопек, вдовица и личен пълномощник на Пърси Клопек. Когато свърши, той добави:

— На този етап всяка от страните ще произнесе встъпителна реч. Нищо от споменатото в нея не бива да се приема за доказателство; адвокатите просто ще споделят какво смятат да докажат по време на процеса. Предупреждавам ви да не обръщате много внимание на думите им. Пръв ще започне адвокатът на ищцата. Мистър Финли, думата е ваша.

Оскар се изправи и тръгна напред, стиснал жълтия си бележник. Той се усмихна на заседателите, прегледа бележките си и отново се усмихна. Изведнъж лицето му стана сериозно. Минаха няколко неловки секунди. Оскар изглеждаше така, сякаш си бе изгубил мисълта и не знаеше как да продължи. Избърса с длан челото си и залитна напред. Удари се в подиума и се стовари тежко на дървения под, като не спираше да стене и да се мръщи от болка. В залата настъпи паника. Уоли и Дейвид се затичаха към него, придружени от двама пристави и няколко адвокати от „Роган Ротбърг“. Голяма част от заседателите станаха в желанието си да помогнат по някакъв начин. Съдия Сийрайт изкрещя:

— Повикайте линейка! Повикайте линейка! Има ли доктор в залата?

Нямаше. Един пристав пое нещата в свои ръце и скоро стана ясно, че Оскар не е просто припаднал. В суматохата, докато тълпата се

суетеше около него, някой каза:

— Едва диша.

Хората продължиха да се лутат напред-назад. Чуха се още викове за помощ. Някакъв парамедик, зачислен към съда, пристигна само след минути и коленичи до Оскар.

Уоли се изправи и отстъпи назад, като се озова директно пред заседателите. Без да мисли, в изключително неуместен опит да се пошегува, той погледна към тях, посочи падналия си съдружник и изрече на висок глас думите, които щяха да бъдат повтаряни години наред в адвокатските среди:

— О, чудесата на „Крейокс“!

— Господин съдия, моля ви! — изкрещя Надин Карос.

Някои от заседателите се усмихнаха, други — не.

Съдия Сийрайт се намеси:

— Мистър Фиг, махнете се от там.

Уоли се оттегли. Двамата с Дейвид зачакаха в другия край.

Заседателите отидоха в специална стаичка извън залата.

— Обявявам едночасова почивка — каза Сийрайт и слезе от мястото си.

Уоли се доближи до него и заяви:

— Съжалявам за преди малко, господин съдия.

— Тишина.

Скоро пристигна екип парамедици с носилка. Оскар бе изнесен от залата. Изглежда, бе загубил съзнание. Имаше пулс, но той беше опасно нисък. Докато адвокатите и зрителите обикаляха наоколо, несигурни какво трябва да направят, Дейвид прошепна на Уоли:

— Досега оплаквал ли се е от проблеми със сърцето?

Уоли поклати глава.

— Не. Винаги е бил в чудесна форма. Доколкото знам, баща му е умрял като млад. Но Оскар не обича да говори за семейството си.

Един пристав се приближи до тях с думите:

— Съдията свиква всички адвокати в кабинета си.

Уплашен от мисълта, че ще бъде изложен на прицел, Уоли реши, че няма какво да губи. Ето защо влезе наперено в кабинета на Хари Сийрайт.

— Господин съдия, налага се да отида в болницата.

— Почакайте, мистър Фиг.

Надин беше станала от мястото си. Не изглеждаше щастлива. С най-професионален тон тя заяви:

— Ваша чест, въз основа на недопустимия коментар, направен от мистър Фиг пред съдебните заседатели, не ни остава друга възможност, освен да поискаме анулиране на избора.

— Мистър Фиг? — заяви съдията с глас, който подсказваше, че изборът може да бъде анулиран всеки миг.

Уоли също се изправи, но не успя да измисли отговор. Дейвид инстинктивно се намеси:

— Защо смятате, че заседателите вече са предубедени? Мистър Финли не взема лекарството. Естествено, забележката беше глупава, изречена в момент на пълно объркване, но не виждам наличие на предубеденост.

— Не съм съгласна, ваша чест — изсъска Надин. — Няколко заседатели приеха думите на шега и едва не се разсмяха. Да наречем този коментар „глупав“ не е достатъчно. Той е изключително неуместен и предубеден.

Анулирането на избора на заседатели означаваше протакане на случая — нещо, от което екипът на „Финли и Фиг“ отчаяно се нуждаеше. Всъщност те бяха готови да отлагат цяло десетилетие.

— Молбата се приема — каза съдията. — Обявявам избора за анулиран. А сега какво?

Уоли се бе отпуснал на един стол. Изглеждаше блед. Дейвид изрече на глас първата мисъл, която му хрумна:

— Господин съдия, очевидно е, че се нуждаем от повече време. Какво ще кажете за малко отлагане или нещо подобно?

— Мисис Карос?

— Ваша чест, ситуацията несъмнено е уникална. Предлагам да изчакаме двайсет и четири часа и да проследим състоянието на мистър Финли. Според мен е справедливо да отбележим, че именно мистър Фиг подаде съдебния иск и само допреди няколко дни беше водещ адвокат по делото. Сигурна съм, че той е в състояние да свърши също толкова добра работа, колкото и неговият старши съдружник.

— Има логика — съгласи се съдия Сийрайт. — Мистър Зинк, мисля, че е най-добре вие двамата да отидете в болницата и да проверите как е мистър Финли. Дръжте ме в течение. Очаквам имейлите ви, с копие до мисис Карос.

— Непременно, господин съдия.

Оскар бе получил остър инфаркт на миокарда. Състоянието му беше стабилно и лекарите очакваха той да оцелее, но предварителните снимки разкриваха сериозно запушване на три коронарни артерии. Дейвид и Уоли прекараха един тягостен ден в чакалнята на реанимацията. Опитваха се да убият времето, като обсъждаха съдебната си стратегия, пишеха имейли на съдия Сийрайт, обядваха с храна от един автомат и обикаляха отегчени коридорите. Уоли беше убеден, че нито Пола Финли, нито дъщеря ѝ Кийли са идвали в болницата. Оскар се бе изнесъл от къщи преди три месеца и вече излизаше с друга жена (разбира се, тайно). Носеха се слухове, че Пола също си е намерила нов мъж. При всички случаи и двамата бяха щастливи, че бракът им е приключил, макар и разводът да не беше финализиран.

В 16:30 ч. една медицинска сестра ги заведе за кратко до стаята на Оскар. Той беше буден, заобиколен от безброй тръби и монитори, и дишаше самостоятелно.

— Страхотна встъпителна реч — пошегува се Уоли и Оскар леко се усмихна.

Уоли и Дейвид бяха решили да не споменават за анулирането на избора. След няколко жалки опита да започнат разговор те осъзнаха, че Оскар е твърде уморен, за да си бърби с тях. Ето защо се сбогуваха с него и напуснаха болницата. На излизане някаква сестра ги уведоми, че операцията е насрочена за седем сутринта на другия ден.

В шест часа на следващата сутрин Дейвид, Уоли и Рошел застанаха до леглото на Оскар, за да му пожелаят успех преди интервенцията. Когато сестрата ги помоли да си тръгнат, те отидоха в кафенето и си поръчаха обилна закуска от воднисти яйца и студен бекон.

— Какво ще стане с делото? — попита Рошел.

Дейвид успя да сдъвче парче бекон и отвърна:

— Не съм сигурен, но не можем да разчитаме на безкрайни отлагания.

Уоли разбъркваше кафето си и наблюдаваше две млади медицински сестри.

— Изглежда, че и двамата ще бъдем повишени. Аз ще стана водещ адвокат, а ти ще заемеш второто място.

— Значи шоуто продължава? — заяви Рошел.

— О, да — каза Дейвид. — В момента нямаме особено влияние върху събитията. „Варик“ диктуват правилата. Компанията иска процес, защото търси реабилитация. Огромна победа. Гръмки статии. Доказателство, че прекрасното им лекарство не е чак толкова вредно. А най-важното е, че съдията е на тяхна страна. — Той си взе още бекон и добави: — Накратко, „Варик“ имат фактите, парите, експертите, адвокатите и съдията.

— А ние какво имаме? — попита Рошел.

Двамата се замислиха за миг, след което поклатиха глави. Нищо. Абсолютно нищо.

— Все пак ни остава Айрис — заяви накрая Уоли и всички се засмяха. — Прекрасната Айрис.

— Тя ще свидетелства ли пред заседателите?

— Не. Един от лекарите ѝ ни изпрати писмо, в което се казва, че здравословното ѝ състояние не ѝ позволява да се яви в съда — обясни Дейвид.

— И слава богу — допълни Уоли.

След още час, прекаран в безсмислени занимания, тримата решиха да се върнат в кантората и да се опитат да свършат нещо полезно. Дейвид и Уоли трябваше да подготвят редица документи за делото. Една медицинска сестра се обади в 11:30 ч. с добрата новина, че Оскар е излязъл от операционната и е стабилен. Не можеше да приема посетители през следващите двайсет и четири часа, което също бе посрещнато положително. Дейвид изпрати имейл на помощника на Хари Сийрайт, за да му съобщи за развоя на събитията. Петнайсет минути по-късно получи отговор. В него пишеше, че всички адвокати трябва да се явят в кабинета на съдията в два следобед.

— Моля, предайте моите благопожелания на мистър Финли — заяви съдията е равен тон.

От едната страна на масата седяха Дейвид и Уоли, а от другата — Надин и четирима души от нейната свита.

— Благодаря, господин съдия — отвърна Уоли, но само защото от него се очакваше да каже нещо.

— Новият ни план е следният — продължи Сийрайт без излишни паузи. — Остават още трийсет и четирима потенциални заседатели. Аз ще ги призова отново в петък сутринта, на 21 октомври. Пада се точно след три дни. Тогава ще изберем новите заседатели. Началото на процеса е насрочено за следващия понеделник, 24 октомври. Някакви коментари или възражения?

И още как, помисли си Уоли. Но откъде можеше да започне?

Юристите мълчаха. Съдията продължи:

— Осъзнавам, че адвокатите на ищцата не разполагат с достатъчно време за прегрупиране, но вярвам, че мистър Фиг ще се справи също толкова добре, колкото мистър Финли. Ако трябва да бъдем честни, никой от тях няма опит във федералния съд. Смяната по никакъв начин не би навредила на случая.

— Ние сме готови за делото — извика силно Уоли, но само за да се защити.

— Чудесно. Мистър Фиг, отсега нататък няма да толерирам нелепите ви коментари в съда, независимо дали заседателите присъстват или не.

— Моля за извинение, господин съдия — заяви Уоли с нескрита ирония.

— Приемам го. Междувременно обаче реших да глобя вашата фирма с пет хиляди долара заради безразсъдното ви и непрофесионално поведение в съдебната зала. Ще го направя отново, ако прекрачите границата.

— Струва ми се малко прекалено — промърмори Уоли.

Разходите продължават, помисли си Дейвид. Седемдесет и пет хиляди долара за д-р Борзов; 50000 за д-р Хърбърт Тредгил, експерт-фармаколог; 15000 за д-р Кания Мийд, експерт икономист; 25000 за Консуело, консултант при избора на заседателите. Щяха да похарчат още петнайсет хиляди, за да докарат всички експерти в Чикаго, да ги нахранят и да ги настанят в луксозни хотели. Айрис Клопек и мъртвият ѝ съпруг струваха на „Финли и Фиг“ поне 180000 долара. А сега, благодарение на голямата уста на Уоли, кантората бе загубила още пет хиляди.

Дейвид непрекъснато си повтаряше, че тези суми всъщност не са толкова високи. В противен случай щяха да бъдат дадени под съд за професионална небрежност и да платят огромни глоби заради внасянето на необоснован иск. В действителност те пилееха доста пари, за да убедят съда, че искът им не е толкова необоснован, колкото изглежда.

Дейвид никога не бе чувал за подобни маневри по време на следването си в Харвард, нито пък бе виждал такава лудост през петте години, прекарани в „Роган Ротбърг“.

Щом стана дума за глоби, мисис Карос се намеси:

— Ваша чест, смятаме да подадем молба по член единайсет. — Тя плъзна няколко копия по масата и продължи: — Настояваме за прилагането на санкции, тъй като вчерашните безотговорни действия на мистър Фиг в залата предизвикаха анулиране на избора на заседатели, което от своя страна доведе до непредвидени разходи за нашия клиент. Защо „Варик Лабс“ трябва да плащат за непрофесионалното поведение на адвокатите?

Уоли веднага отвърна на атаката:

— Защото активите на „Варик“ възлизат на четирийсет и осем милиарда долара. Моите доходи са значително по-малки.

Шегата му не предизвика усмивки.

Съдия Сийрайт се зачете внимателно в молбата. Дейвид и Уоли веднага последваха примера му. След десетминутно мълчание съдията попита:

— Какъв е вашият отговор, мистър Фиг?

Уоли хвърли отвратено копието от молбата на масата, сякаш беше нещо мръсно.

— Господин съдия, аз нямам нищо общо с факта, че тези хора вземат по милиони долари на час. Услугите им са безсрамно скъпи, но това не е мой проблем. Щом „Варик“ искат да си пилеят парите, нека го правят. Те определено могат да си го позволят. Но, моля ви, не замесвайте и мен в играта.

— Мисля, че не разбирате, мистър Фиг — каза Надин. — Ние не бихме вършили цялата допълнителна работа, ако не се бяхте държали така нагло.

— Добре де, но чак пък трийсет и пет хиляди? Стига глупости. Наистина ли вярвате, че струвате толкова?

— Зависи от изхода на делото, мистър Фиг. Ако не се лъжа, вие пожелахте сто милиона, когато подадохте иска. Така ли е? Не критикувайте моя клиент заради усилията му да си осигури добра професионална защита.

— Нека проверя дали съм ви разбрал правилно. Ако вие или вашият клиент направите нещо незаконно по време на процеса — например забавите процедурите или, не дай си Боже, допуснете сериозна грешка, — аз мога да подам молба за санкции и да събера малко пари. Прав ли съм, господин съдия?

— Не. Молбата ви ще бъде отхвърлена съгласно член единайсет.

— Естествено! — каза Уоли и прихна да се смее. — Вие двамата сте страхотен екип.

— Внимавайте, мистър Фиг — изръмжа съдия Сийрайт.

— Престани — прошепна Дейвид.

Последваха няколко секунди мълчание и Уоли се успокои. Накрая съдията заяви:

— Съгласен съм, че анулирането на избора на заседатели можеше да бъде избегнато и че то е довело до допълнителни разходи. Според мен обаче сумата от трийсет и пет хиляди е доста преувеличена. Нарушението изисква санкции, но не в подобен размер. Десет хиляди ми звучи по-разумно. Определям глоба в този размер.

Уоли въздъхна — още един удар под кръста. Дейвид си помисли, че е най-добре да ускори нещата, така че срещата да приключи час по-скоро. „Финли и Фиг“ не можеха да понесат повече нападения. Ето защо той изрече жалкото извинение:

— Господин съдия, трябва да се върнем в болницата.

— Закривам заседанието. Ще се срещнем отново в петък сутринта.

Второто жури се състоеше от седем мъже и пет жени. Шестима бели, трима чернокожи, двама азиатци и една латиноамериканка. Повечето съдебни заседатели принадлежаха към работническата класа и тежаха повече от предишните. Двама от мъжете бяха изключително пълни. Надин Карос бе решила да използва двете си безусловни възражения, за да изключи дебеланковците за сметка на малцинствата, но все пак трябваше да се примири с преобладаващото наднормено тегло на участниците. Консуело беше убедена, че новите заседатели ще свършат много по-добра работа на ищцата, отколкото старите.

В понеделник сутринта, когато Уоли се изправи и тръгна напред, Дейвид затаи дъх. Беше заел второто място в екипа и още един инфаркт би го изпратил директно на фронтовата линия срещу безкомпромисния противник. Ето защо подкрепяше с всички сили младши съдружника на фирмата. Въпреки че бе свалил няколко килограма след скандалите си с Диана, Уоли все още беше пълен и отпуснат. Що се отнасяше до сърдечните удари, той изглеждаше по-предразположен към тях от Оскар.

Хайде, Уоли, ще успееш. Вгорчи им живота и, моля те, не губи съзнание.

Уоли не го направи. Всъщност свърши доста прилична работа, докато излагаше техния иск срещу „Варик Лабс“ — третата по големина фармацевтична компания в света, „гигантска“ корпорация от Ню Джърси, която имаше дълъг и злочастен опит в заливането на пазара с вредни лекарства.

Възражение на мисис Карос. Приемане от страна на съдията.

Уоли обаче подхождаше предпазливо, и то с основание. Щом две-три неуместни думи можеха да доведат до глоба от десет хиляди долара, човек трябваше да се отнася внимателно към всичко, в което не беше сигурен. Няколко пъти той нарече „Крейокс“ „онова лошо лекарство“. На моменти бръщолевеше несвързано, но като цяло се

придържаше към сценария. Когато приключи половин час по-късно, Дейвид си отдъхна и му прошепна:

— Добра работа.

Надин Карос не изгуби и секунда от времето си за защита на своя клиент и продукта му. В началото представи един доста обстоен, но интригуващ списък с чудесните лекарства, произведени от „Варик Лабс“ през последните петдесет години — продукти, които всеки американец познава и харесва. (Някои чуваха имената за пръв път.) Лекарства, които даваме на децата си. Лекарства, които ползваме уверено всеки ден. Лекарства, превърнали се в синоним на доброто здраве. Лекарства, които удължават живота, убиват инфекциите, предпазват от болести и така нататък. Независимо дали ставаше въпрос за борбата срещу възпалено гърло, главоболие, избухване на епидемии от холера или СПИН, „Варик Лабс“ се намираше на фронтната линия от десетилетия. Благодарение на тях светът беше едно по-приятно, по-сигурно и по-здрово място. След като адвокатката приключи с първо действие от представлението, много от присъстващите в залата бяха готови да поемат всеки изстрел, насочен срещу „Варик“.

Тя смени темата и премина към „Крейокс“ — медикамент, който беше толкова ефикасен, че лекарите („вашите лекари“) го предписваха по-често от всеки друг препарат за сваляне на холестерола в света. Надин описа обстойните медицински проучвания, довели до създаването на „Крейокс“. Незнайно как, адвокатката извъртя нещата така, че клиничните изпитания да звучат интересно. Редица изследвания бяха доказали, че лекарството не само е успешно, но и напълно безобидно. След като бе отделил четири милиарда долара и осем години за разработката на „Крейокс“, клиентът ѝ гордо заставаше зад този прекрасен продукт.

Като се стараеше да не се натрапва, Дейвид наблюдаваше лицата на заседателите. Всички те попиваха внимателно думите ѝ. Започнаха да вярват в продукта. Самият Дейвид се чувстваше все по-убеден в качествата му.

Мисис Карос изброи експертите, които смяташе да призове като свидетели — изтъкнати лекари и учени от клиниката „Майо“, клиниката в Кливланд и Харвардския медицински факултет. Тези мъже и жени изследваха от години ефектите на „Крейокс“ и познаваха

медикамента далеч по-добре от „дилетантите“, с които разполагаха адвокатите на отсрещната страна.

Преди да свърши, мисис Карос изрази увереността си, че щом показанията приключат, съдебните заседатели няма да изпитват и най-малкото колебание относно безобидността на „Крейокс“. Тогава те щяха да се оттеглят и да вземат бързо решение в полза на нейния клиент.

Дейвид наблюдаваше седемте мъже, докато адвокатката се отдалечаваше. Всички четиринайсет очи бяха приковани в нея. Той погледна часовника си. Петдесет и осем минути. Времето бе отлетяло.

Няколко техници монтираха два огромни екрана в залата. Докато работеха, съдия Сийрайт обясни на заседателите, че ще изгледат показанията на ищцата мисис Айрис Клопек, която не можеше да присъства поради здравословни причини. Видеозаписът бе направен на 30 март в един хотел в центъра на Чикаго. Съдията увери заседателите, че подобна практика е съвсем обичайна и не бива по никакъв начин да влияе върху тяхното мнение.

Лампите угаснаха и изведнъж в залата се появи огромната Айрис, която се мръщеше пред камерата. Изглеждаше стъписана, смутена и замаяна от силни лекарства. Записът бе изрязан предварително, за да се отстранят всички неприятни сцени и кавгите между адвокатите. След като говори на по-обща теми, Айрис стигна до Пърси — неговата роля като баща, професионалният му опит, навиците му и подробностите около смъртта му. На екрана се появиха различни доказателства — снимка на Айрис и Пърси, които се плискаха във водата с малкия Клинт (още в онези години двамата родители бяха болезнено пълни); снимка на Пърси и негови приятели, застанали пред някакъв грил, готови да погълнат огромно количество наденички и хамбургери на 4 юли; трета снимка на Пърси, който седеше на люлеещ се стол с рижавата котка в скута си. Люлеенето на стол като че ли бе единственото му физическо упражнение. Скоро снимките създадоха съвсем точен, но не и красив образ на Пърси. Той беше прекалено дебел, бе се хранил неконтролируемо, никога не бе спортувал и бе умрял твърде рано, като причината за смъртта му изглеждаше повече от очевидна. В някои моменти Айрис реагираше емоционално. В други се държеше неадекватно. Видеозаписът не будеше съчувствие, но нейните адвокати осъзнаваха, че той ще им навреди много по-малко,

отколкото появата ѝ в съдебната зала. Редактиран, филмът траеше осемдесет и седем минути. Всички в залата си отдъхнаха, когато свърши.

След като лампите отново светнаха, съдия Сийрайт обяви обедна почивка. Заседанието щеше да продължи в два часа. Без да каже и дума, Уоли изчезна в тълпата. Двамата с Дейвид се бяха разбрали да си купят по един сандвич и да обсъдят стратегията си, но след петнайсет минути Дейвид спря да го търси и отиде да обядва сам в кафенето на втория етаж.

Оскар беше излязъл от болницата и се възстановяваше в апартамента на Уоли. Рошел го посещаваше два пъти на ден — от съпругата и дъщеря му все още нямаше вест. Дейвид му се обади, за да го запознае набързо с хода на делото, и представи нещата в положителна светлина. Оскар се престори на заинтересуван, но очевидно беше щастлив, че се намира далеч от съдебната зала.

В два следобед залата отново се напълни. Предстоеше същинското кръвопролитие, но Уоли изглеждаше учудващо спокоен.

— Повикайте следващия свидетел — заяви съдията и Уоли посегна към бележника си.

— Ще бъде грозно — прошепна той и Дейвид усети, че лъха на бира.

Доктор Игор Борзов бе отведен до свидетелското място. Съдебният пристав му подаде Библията и го накара да се закълне. Борзов я погледна и поклати глава. Не искаше да я докосне. Съдия Сийрайт попита дали има някакъв проблем и Борзов заяви, че е атеист.

— Без Библия — добави той. — Не вярвам в такива работи.

Дейвид го наблюдаваше с ужас. Хайде, мошеник такъв, за 75000 долара си длъжен поне да се престориш. След кратка неловка пауза съдия Сийрайт нареди на пристава да остави настрана Библията. Борзов вдигна дясната си ръка и се закле да казва истината, но в този миг вече бе загубил симпатиите на заседателите.

Следвайки внимателно подготвения си сценарий, Уоли му зададе обичайните въпроси, целящи да установят квалификацията му като експерт по делото. Образование — гимназия и медицинска академия в Москва. Стаж — в кардиологично отделение в Киев и в няколко

московски болници. Опит — кратък престой в една общинска болница във Фарго, Северна Дакота, и частна практика в Торонто и Нашвил. Предишната вечер Уоли и Дейвид го бяха подготвяли за разпита с часове и го бяха помолили да говори възможно най-бавно и ясно. Сред усамотението на малката кантора думите на Борзов звучаха почти разбираемо. Но на главната сцена той бързо забрави за молбите им. Изстрелваше обясненията си с невероятна скорост и изключително силен акцент. На два пъти стенографката го прекъсна и го помоли да повтори казаното.

Тези хора бяха известни със способността си да различават всякакви мънкания, говорни дефекти, акценти, жаргонни думи и технически термини. Фактът, че дори тя не можеше да разбере Борзов, беше ужасяващ. На третото прекъсване съдия Сийрайт се намеси:

— И аз не го разбирам. Имате ли преводач, мистър Фиг?

Благодаря, ваша чест. Няколко заседатели се засмяха на въпроса.

Уоли и Дейвид всъщност бяха обсъждали наемането на преводач от руски, но тази дискусия се бе състояла в контекста на един по-мощен план, който целеше да се отърват от Борзов, да забравят за всички експерти и свидетели и изобщо да не се явят в съда.

След още няколко въпроса Уоли съобщи:

— Смятаме да използваме доктор Игор Борзов като експертен свидетел в областта на кардиологията.

Съдия Сийрайт погледна към масата на защитата.

— Мисис Карос?

Тя стана, усмихна се ехидно и отвърна:

— Нямаме възражения.

С други думи „ще му дадем достатъчно дълго въже, за да се обеси“.

Уоли попита доктор Борзов дали се е запознал с медицинския картон на Пърси Клопек. Той отговори утвърдително. В продължение на половин час двамата обсъдиха лошото здравословно състояние на Пърси, след което се заеха с отегчителната задача да приложат всеки един медицински документ като доказателство. Подобна процедура би отнела часове, ако не беше учудващото съдействие на защитата. Мисис Карос можеше да възрази срещу голяма част от материалите, но адвокатката не искаше да спести нищо на заседателите. Преди

последният документ от дебелия папка да бъде приет като доказателство, повечето от тях се бореха да не заспят.

Показанията на доктор Борзов се подобриха драматично с помощта на силно увеличена диаграма на човешкото сърце. Тя бе прожектирана на огромен екран и експертът се впусна в подробни обяснения пред заседателите. Докато вървеше напред-назад, хванал показалка в ръка, той описа достатъчно ясно функциите на клапите, камерите и артериите. Когато промърморваше нещо, което оставаше неразбрано, Уоли услужливо го повтаряше в полза на присъстващите. Адвокатът знаеше, че това е най-лесната част от показанията, и не бързаше особено. Добрият доктор явно беше вещ в занаята си, но, от друга страна, всеки второкурсник в медицински факултет би се справил безпроблемно с подобна тематика. Щом лекцията най-после приключи, Борзов се върна на свидетелското място.

Два месеца преди да умре в съня си, Пърси се бе подложил на годишен преглед, включващ електро- и ехокардиограма. Ето защо доктор Борзов разполагаше с достатъчно материал за анализ. Уоли му подаде копие от ехокардиограмата и двамата прекараха следващите петнайсет минути в разясняване на този тип процедура. Изследването на Пърси показваше определен проблем в кръвотока от лявата сърдечна камера.

Дейвид си пое дълбоко въздух, когато адвокатът и свидетелят навлязоха в минното поле на медицинската терминология. Представянето на експерта беше катастрофално от самото начало.

Доктор Борзов твърдеше, че „Крейокс“ причинява увреждане на митралната клапа и по този начин възпрепятства изпомпването на кръвта от сърцето. В опит да обясни последното Борзов използва израза „лявовентрикуларна фракция на изтласкване“. Когато Уоли го помоли да разясни термина пред заседателите, Борзов отвърна:

— Фракция на изтласкване всъщност представлява вентрикуларен обем при крайна диастола минус крайна систола, разделен на общ обем и умножен по сто.

Подобни обяснения бяха непонятни за лаиците дори когато се изговаряха бавно и отчетливо. Излезли от устата на доктор Борзов, те звучаха като пълни безсмислици с трагикомичен оттенък.

Надин Карос скочи от мястото си и възкликна:

— Ваша чест, моля ви.

Съдия Сийрайт поклати глава, все едно някой току-що му бе ударил шамар, и заяви:

— Направете нещо, мистър Фиг.

Трима от заседателите гледаха Дейвид така, сякаш се чувстваха обидени. Други двама едва се сдържаха да не прихнат.

Обречен на неуспех, Уоли помоли свидетеля да говори бавно и ясно и да използва по-достъпен език. Продължиха нататък. Борзов полагаше неимоверни усилия, а Уоли повтаряше всички негови думи, за да постигне известна яснота. Нещата обаче оставаха мъгляви. Борзов обсъди метода на измерване на митрална недостатъчност, кръвотока в лявата атриална област и допустимата степен на митрална регургитация.

Дълго след като заседателите бяха спрели да го слушат, Уоли му зададе поредица от въпроси, свързани с анализа на ехокардиограмата. Експертът даде следното обяснение:

— Ако напълно симетричен и в геометрия на стените му няма никакви отклонения, вентрикулът ще бъде издължен елипсоид. Един край плосък, друг заострен, извивка лека — като елипсоид. Така щото вентрикулът се свие, пак остава издължен. Всички стени се движат, само митрална клапа не.

Стенографката вдигна ръка и заяви:

— Съжалявам, ваша чест, но не разбирам нищо.

Съдия Сийрайт затвори очи и сведе глава, сякаш също се бе предал и нямаше търпение Борзов да напусне залата.

— Петнайсет минути почивка — промърмори той.

Уоли и Дейвид седяха мълчаливо пред две непокътнати чаши с кафе в малката закувалня. Беше 16:30 ч. в понеделник и двамата имаха усещането, че са прекарали цял месец в залата на Сийрайт. Никой от тях не искаше да се връща там.

Въпреки че беше смаян от ужасното представяне на доктор Борзов, Дейвид не спираше да мисли за алкохолния проблем на Уоли. Той не изглеждаше пиян, но самото посягане към бутилката беше обезпокоително за един бивш алкохолик. Дейвид искаше да го попита дали всичко е наред. Мястото и моментът обаче му се сториха

неподходящи. Защо да повдига толкова неприятна тема, след като ситуацията и бездруго беше отчайваща?

Уоли се бе втренчил в пода. Седеше напълно неподвижен, потънал в друг свят.

— Не мисля, че заседателите са на наша страна — заяви безцеремонно Дейвид, без да влага какъвто и да е хумор в думите си.

Но Уоли се засмя и каза:

— Заседателите ни мразят и аз не ги обвинявам. Няма дори да стигнем до решение по реда на съкратената процедура. Веднага щом приключим със свидетелите, Сийрайт ще ни изгони от залата.

— Значи очакваш, че съдията ще сложи бърз край на делото? Не бих могъл да го упрекна за това.

— Бърз и милостив край — уточни Уоли, като не откъсваше очи от пола.

— А какво ще стане със санкциите и обвиненията в професионална небрежност?

— Кой знае? Претенциите за небрежност най-вероятно ще изчезнат. Не може да те съдят, след като вече си загубил дадено дело. Глобите обаче са друга история. Вече си представям как „Варик“ ни нападат с твърдението, че искът ни е бил напълно неоснователен.

Дейвид най-после отпи глътка кафе. Уоли продължи:

— Все се сецам за Джери Алисандрос. Иде ми да го причакам в някоя тъмна уличка и да го пребия до смърт с бейзболна бухалка.

— Доста приятна мисъл.

— По-добре да тръгваме. Искам да свършим с Борзов и да го разкараме от тук.

В следващия час присъстващите в залата бяха принудени да изгледат отегчителен видеозапис с ехокардиограмата на Пърси. Междувременно доктор Борзов се опитваше да им разясни какво виждат. В полумрака повечето заседатели започнаха да клюмат. Когато филмът приключи, Борзов се върна на свидетелското място.

— Колко още, мистър Фиг? — попита съдията.

— Пет минути.

— Продължете.

Дори най-безнадеждните дела се нуждаят от няколко красноречиви фрази. Уоли смяташе да ги вметне набързо, докато заседателите още се чувстваха унесени. Дано скоро да можеше да се прибере у дома.

— Доктор Борзов, имате ли становище, основано на достатъчна степен на убеденост, относно причината за смъртта на Пърси Клопек?

— Да.

Дейвид наблюдаваше Надин Карос, която с минимални усилия би могла да отхвърли всяко експертно мнение на Борзов. Но тя очевидно не смяташе да го направи.

— И какво е вашето становище? — попита Уоли.

— Моето становище, основано на достатъчна степен на убеденост, е, че мистър Клопек е починал от остър миокарден инфаркт, или сърдечен удар.

Борзов изрече последното бавно и доста отчетливо.

— А какво е становището ви относно причината за сърдечния удар?

— Моето становище, основано на достатъчна степен на убеденост, е, че сърдечният удар е бил причинен от увеличение на лявата вентрикуларна камера.

— Какво е довело до увеличението на лявата вентрикуларна камера?

— Моето становище, основано на достатъчна степен на убеденост, е, че увеличението е вследствие на приемането на антихолестеролното лекарство „Крейокс“.

Поне четирима от заседателите поклатиха глави. Други двама изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да станат от местата си и да се нахвърлят върху Борзов.

В шест вечерта свидетелят най-накрая се оттегли и заседателите се разотидоха.

— Заседанието ще продължи утре сутринта в девет — обяви съдия Сийрайт.

Докато пътуваха към кантората, Уоли заспа на седалката до шофьора. Дейвид използва задръстването, за да провери ситуацията на фондовата борса чрез мобилния си телефон. Акциите на „Варик“ бяха скочили от 31.50 на 35 долара.

Новината за предстоящата победа на компанията се разпространяват бързо.

През първите си два месеца на този свят малката Ема не оставяше родителите си да поспят нощем. Слагаха я в креватчето в осем, но към единайсет тя се будеше за бърза закуска и смяна на памперса. След дълга разходка из къщата и люлеене на някой стол Ема заспиваше към полунощ, но в три часа отново беше гладна. В началото Хелън се придържаше стриктно към часовете за кърмене. След шест седмици обаче се почувства уморена и реши да прибегне до шишето с биберон. Бащата на Ема също не спеше много и често я хранеше нощем, за да отмени майка ѝ.

Във вторник, към четири и половина сутринта, Дейвид внимателно остави малката в креватчето, изгаси лампата и излезе от стаята. Отиде в кухнята и сложи кафе в машината. Докато чакаше то да стане, влезе в интернет, за да провери новините, прогнозата за времето и правните блогове. Един от тях следеше отблизо случаите „Крейокс“ и в частност делото „Клопек“. Дейвид искаше да го пренебрегне, но не успя.

Заглавието гласеше: „Касапница в съдебна зала 2314“. Блогърът, известен с прозвището Тринайсетия съдебен заседател, очевидно разполагаше с доста свободно време или пък беше един от работохолиците в „Роган Ротбърг“. Той пишеше:

За хората с нездраво любопитство: отидете в зала 2314 в „Евърет Дърксен“ днес, за да присъствате на втория рунд от първия и навярно последен в света процес срещу лекарството „Крейокс“. За онези, които нямат възможност да отидат, ще спомена, че делото наподобява влакова катастрофа. Вчера заседателите и зрителите зърнаха ужасяващия образ на вдовицата Айрис Клопек, когато в залата бяха прожектирани предварително записаните ѝ показания. Адвокатите твърдят, че ищцата не може да

участва в делото поради здравословни причини, но вчера един от моите шпиони е видял как тя пазарува (кликнете *тук* за снимки). Тази жена е с гигантски размери и когато лицето ѝ се появи на екрана, всички бяха шокирани. Отначало изглеждаше надрусана, но ефектът от лекарствата бързо отшумя. Айрис дори успя да се просълзи, когато разказа за любимия си Пърси, починал на 48-годишна възраст с тегло сто четирийсет и пет килограма. Тъй като очаква заседателите да ѝ дадат купища пари, тя пробва по всякакъв начин да събуди съчувствието им. Но не успя. Повечето от тях си мислеха онова, което и аз — ако хората като Айрис не бяха ужасно пълни, нямаше да се оплакват от толкова много здравословни проблеми.

Нейният звезден адвокатски екип, загубил преди седмица лидера си, който получи инфаркт при срещата с истински съдебни заседатели, направи един-единствен хитър ход до момента, като реши да държи Айрис далече от съдебната зала.

Вторият свидетел беше основният им експерт по делото, някакъв сертифициран мошеник от Русия, който въпреки петнайсетгодишния си престой в страната не се справи с най-елементарните предизвикателства на английския. Името му е Игор. Когато Игор говори, никой не слуша. Експертът съвсем лесно можеше да бъде дискредитиран от защитата на ответника заради своята некомпетентност — недостатъците му са твърде многобройни, за да бъдат споменати тук, — но, изглежда, адвокатите на защитата са възприели друга стратегия. Те предоставят на противника широко поле на действие, за да докажат, че ищцата изобщо не разполага с никакви основания за дело. Не искат да свалят Игор от свидетелското място — той помага на тяхната кауза!

Достатъчно! Дейвид затвори лаптопа и отиде в кухнята, за да си вземе кафето. Изкъпа се, тихо се облече, целуна Хелън и провери дали Ема е заспала. После излезе навън. Когато зави по Престън Авеню,

забеляза, че лампите във „Финли и Фиг“ светят. Беше 5:45 ч. и Уоли работеше усърдно. Чудесно, помисли си Дейвид. Вероятно младши съдружникът бе открил нова теория, която можеха да представят пред Надин Карос и Хари Сийрайт, за да избегнат пълното унижение. Но колата на Уоли не бе паркирана зад сградата. Задната врата беше отключена. Предната също. Прели обикаляше нервно първия етаж. Уоли не беше в кабинета си; от него нямаше и следа. Дейвид заключи вратите и отиде на горния етаж, последван от кучето. На бюрото му не се виждаха нови съобщения или имейли. Той се обади на мобилния телефон на Уоли и попадна на гласовата му поща. Стори му се странно, но навиците на Уоли често се променяха. Двамата с Оскар обаче никога не забравяха да заключат кантората и да изгасят лампите.

Дейвид се опита да прегледа някои материали, но не можеше да се концентрира. Нервите му бяха изострени докрай заради делото, но сега не го напускаше усещането, че нещо не е наред. Слезе долу и огледа набързо кабинета на Уоли. Кошчето до шкафа беше празно. Дейвид не обичаше да се рови из чужди вещи, но все пак отвори няколко чекмеджета. Не откри нищо интересно. В кухнята до тесния хладилник имаше високо цилиндрично кошче, където изхвърляха утайката от кафето и празните опаковки от храна и напитки. Дейвид извади белия найлонов плик, отвори го широко и намери онова, от което се страхуваше — празна бутилка от водка „Смирноф“. Дейвид я взе и я изплакна на чешмата. После изми ръцете си и я занесе на горния етаж. Седна на бюрото и се втренчи задълго в нея.

Уоли си бе поръчал няколко бири на обяд, след което бе прекарал част от нощта в кантората, пиейки водка. В даден момент бе решил да се прибере у дома. Очевидно си беше тръгнал пиан, тъй като бе забравил да изгаси лампите и да заключи вратите.

Двамата с Дейвид се бяха разбрали да пият кафе в седем сутринта и да обсъдят набързо стратегията си. В седем и петнайсет Дейвид започна да се тревожи. Обади се на Рошел и я попита дали скоро е разговаряла с Уоли.

— Не. Да не се е случило нещо? — попита тя, сякаш лошите новини за Уоли дебнеха зад всеки ъгъл.

— Не, просто трябва да го намеря. Ти ще дойдеш в осем, нали?

— Тъкмо излизам от къщи. Ще се отбия за малко при Оскар и идвам.

Дейвид понечи да се обади на Оскар, но се отказа. Само преди шест дни му бяха поставили троен байпас и той не искаше да го притеснява. Обиколи кантората, нахрани Прели и отново набра номера на Уоли. Нищо. Рошел се появи точно в осем с новините, че Оскар се чувства добре и не е виждал Уоли.

— Не се е прибрал снощи — добави тя.

Дейвид извади празната половинлитрова бутилка и каза:

— Намерих я в кошчето в кухнята. Уоли се е напил тук тази нощ. Забравил е да изгаси лампите и да заключи.

Рошел се втренчи в бутилката и едва не се разплака. Тя бе помагала на Уоли в предишните му битки и го бе окуражавала при всяко лечение. Беше му държала ръката, беше се молила и страдала заради него. Бе споделяла радостта му, докато той броеше дните си на трезвеност. Една година, две седмици и два дни. А сега Рошел и Дейвид наблюдаваха празната бутилка.

— Май не се е справил с напрежението — заяви Дейвид.

— Когато Уоли пропада, последствията са пагубни. Всеки път е по-лош от предишния.

Дейвид остави бутилката на масата и каза:

— Но той толкова се гордееше, че е трезвен. Не мога да повярвам.

Онова, което действително не можеше да повярва, бе, че звездният им отбор (познат още като „тримата смешници“) бе останал с един-единствен член. Въпреки че двамата съдружници не разполагаха с никакъв опит в съдебната зала, в сравнение с него те бяха истински ветерани.

— Смяташ ли, че ще се яви в съда? — попита Дейвид.

Не, помисли си Рошел, но не й даваше сърце да му каже истината.

— Може би. Време е да тръгваш.

Пътуването към центъра беше дълго. Дейвид се обади на Хелън, за да ѝ съобщи новината. Тя се почувства също толкова объркана и предположи, че съдията няма да има друг избор, освен да отложи заседанието. Дейвид хареса тази мисъл и когато паркира колата, беше убеден, че ако Уоли не се яви в съда, той ще убеди Хари Сийрайт да

разреши отлагане. Все пак отсъствието на двама водещи адвокати даваше достатъчно основание за анулиране на делото или отлагане.

Уоли не беше в залата. Дейвид седеше сам на масата, докато екипът на „Роган Ротбърг“ и зрителите заемаха места. В 8:50 ч. той се приближи до съдебния пристав и му каза, че спешно трябва да говори със съдия Сийрайт.

— Последвайте ме — отвърна приставът.

Съдия Сийрайт тъкмо бе облякъл черната си тога, когато Дейвид влезе в кабинета му, пропусна любезностите и заяви:

— Ваша чест, имаме проблем. Мистър Фиг изчезна. Още не е дошъл в залата и едва ли ще се появи.

Съдията въздъхна отчаяно и дръпна бавно ципа на тогата си.

— И вие не знаете къде е?

— Не, сър.

Сийрайт погледна към пристава и му нареди:

— Доведи мисис Карос.

След като Надин влезе в кабинета, двамата с Дейвид седнаха със съдията в края на дългата заседателна маса. Дейвид им разказа всичко, което знаеше, и не премълча алкохолните проблеми на Уоли. Те проявиха съчувствие и се зачудиха какви ще бъдат последствията за делото. Дейвид призна, че се чувства изключително неподготвен и неспособен да се справи с предстоящите задачи. Същевременно обаче не можеше да си представи, че фирмата ще се опита да насрочи нов процес.

— Нека бъдем честни — каза прямо той. — Ние не разполагаме с кой знае какъв случай и го разбрахме още в самото начало. Решихме да продължим, докато можем, за да избегнем санкциите и евентуалните обвинения в професионална небрежност.

— Отлагане ли искате? — попита съдията.

— Да. Мисля, че това е единственият изход при създадите се обстоятелства.

Надин се намеси:

— Моят клиент ще се противопостави на всякакви опити за отлагане на делото. Компанията несъмнено ще настоява за бързо приключване на процеса.

— Не съм убеден, че има смисъл да отлагаме — добави съдия Сийрайт. — Ако мистър Фиг отново е посегнал към алкохола и пие

толкова много, че не е способен да се яви в съда, ще му отнеме доста време да се излекува и да се върне на работа. Не ми харесва идеята за отлагане.

Дейвид не можеше да оспори неговата логика.

— Ваша чест, не знам какво да правя. Никога досега не съм заставал пред съда.

— Мистър Фиг също не демонстрира особен опит. Вие определено можете да се представите на същото ниво.

Настъпи дълга пауза, докато тримата разсъждаваха над тази уникална дилема. Накрая Надин заяви:

— Предлагам ви следната сделка. Ако решите да завършите делото, ще убедя клиента си да забрави за санкциите по член единайсет.

Съдия Сийрайт бързо се намеси:

— Мистър Зинк, ако се съгласите да приключите процеса, ви гарантирам, че няма да наложа никакви глоби на фирмата и клиента ви.

— Чудесно, но какво ще стане с обвиненията в професионална небрежност?

Надин мълчеше. Съдията отвърна:

— Съмнявам се, че ще имате подобни проблеми. Не съм чувал за такава присъда срещу адвокат, който просто е загубил дадено дело.

— Нито пък аз — добави Надин. — Във всяко дело има победител и победен.

Разбира се, помисли си Дейвид. И сигурно е много приятно всеки път да си от страната на победителя.

— Тогава да действваме — заяви Сийрайт. — Ще закрия заседанието и ще изпратя заседателите у дома, а вие ще се постараете да откриете мистър Фиг. Ако случайно се появи утре, ще продължим, сякаш нищо не е станало, и няма да го накажем за днешното му отсъствие. Ако не го намерите или той не е в състояние да се яви в съда, ще започнем в девет сутринта. Вие ще положите всички възможни усилия, а аз ще ви помогна да се справите. После ще приключим делото и така ще сложим край на целия въпрос.

— Какво ще кажете за евентуално обжалване? — попита Надин. — Отсъствието на двама водещи адвокати може да се превърне в добър повод за насрочването на нов процес.

Дейвид се усмихна и отговори:

— Обещавам ви, че няма да има обжалване. Подобно дело би довело до фалит нашата фирма. Досега бяхме принудени да вземаме пари назаем, за да участваме. Трудно ми е да си представя, че съдружниците от „Финли и Фиг“ ще си губят времето да обжалват. Ако имаше вероятност да спечелят, те щяха да се върнат тук и да започнат наново. А това е последното, което двамата искат.

— Добре, значи се споразумяхме? — попита съдията.

— Що се отнася до мен, да — заяви Надин.

— Мистър Зинк?

— Разбира се. Споразумяхме се.

Той не бързаше да отиде в кантората. Непрекъснато си напомняше, че е само на трийсет и две и че предстоящата му изява в съда няма да унищожи адвокатската му кариера. По някакъв начин трябваше да преживее следващите три дни. До една година случаят щеше да бъде забравен.

Все още нямаше и следа от Уоли. Дейвид се заключи в кабинета си и прекара остатъка от деня в четене на стенограми от други дела, преглеждане на чужди показания и изучаване на процедурите и доказателствата. Не спираше да му се гади.

По време на вечерята, докато побутваше храната в чинията си, той сподели всичко с Хелън.

— Колко са адвокатите на ответника? — поинтересува се тя.

— Не знам. Толкова са много, че не съм ги броил. Поне шестима, но зад тях има цяла редица правни асистенти.

— А ти ще бъдеш сам на вашата маса?

— Такъв е сценарият.

Хелън си взе от макароните и попита:

— Някой проверява ли документите на асистентите?

— Едва ли. Защо?

— Просто се сетих нещо. Може би не е лошо да се превърна в асистент през следващите няколко дни. Винаги съм мечтала да присъствам на съдебен процес.

Дейвид се засмя за пръв път от часове.

— Стига, Хелън. Не съм сигурен, че искам ти или някой друг да стане свидетел на тази касапница.

— Какво би казал съдията, ако се появя с куфарче и бележник в ръка и започна да си водя записки?

— Мисля, че в момента съдия Сийрайт е готов да си за-твори очите пред доста неща.

— Ще помоля сестра ми да гледа Ема.

Дейвид се засмя отново, но идеята му звучеше все по-добре. Какво щеше да загуби? Настоящото дело спокойно можеше да бъде първото и последното в кариерата му. Защо да не се повесели?

— Харесва ми — заяви той.

— Колко от заседателите бяха мъже? Седем ли?

— Да.

— Къса или дълга пола?

— Не прекалено къса.

Тринайсетия съдебен заседател бе написал следното в блога си:

Кратък ден в процеса „Клопек срещу «Крейокс»“, след като звездният отбор не успя да се събере. Според слуховете водещият адвокат на ищцата, почитаемият Уолис Т. Фиг, е потънал вдън земя и неопитният му колега е тръгнал да го търси. Фиг не се яви в залата в девет часа. Многократните ми обаждания в кантората на „Финли и Фиг“ попадаха на телефонен секретар. Нима Фиг отново е закъсал с алкохола? Разумен въпрос, като се вземе предвид фактът, че е бил арестуван два пъти за шофиране в нетрезво състояние през последните дванайсет години. Най-пресният случай е отпреди година. Събраната от мен информация показва, че Фиг се е женил и развеждал четири пъти. Успях да се свържа със съпруга номер 2, която си спомни, че Уоли винаги се е борил с чашката. Вчера се обадох в дома на ищцата Айрис Клопек, която все още твърди, че е болна и не може да се яви в съда. Реакцията ѝ на новината за отсъствието на Уоли Фиг беше следната: „Не съм изненадана.“

Известният адвокат Барт Шоу, специалист в дела за професионална небрежност, е бил забелязан да обикаля около залата. Говори се, че Шоу смята да събере останките от бъркотията „Крейокс“ и да подаде иск срещу „Финли и Фиг“ заради прекратяването на делата. Засега делото „Клопек“ продължава. Поне на теория. Заседателите още не са взели решение. Предстоят повече подробности.

Дейвид прегледа и други блогове, докато ядеше овесено блокче на бюрото си и чакаше Уоли. Никой не знаеше къде е — нито Оскар,

нито Рошел, Диана или двама негови приятели от бившия му клуб по покер. Оскар бе помолил свой стар познат в полицията да започне неофициално издирване, макар и двамата с Дейвид да се съмняваха, че Уоли е станал жертва на престъпление. Според Рошел веднъж Уоли бе изчезнал за цяла седмица, след което се бе обадил на Оскар пиян от някакъв мотел в Грийн Бей. Напоследък Дейвид слушаше безкрайни истории за пияницата Уоли. Струваха му се странни, тъй като познаваше само трезвения Уоли.

Рошел пристигна рано и се качи по стълбите. Правеше го рядко. Притесняваше се за Дейвид и му предложи помощта си. Той й благодари и сложи папките в куфарчето си. Рошел нахрани Прели, взе киселото мляко от хладилника, след което подреди бюрото си и прегледа имейлите.

— Дейвид! — извика тя.

Имаше съобщение от Уоли. Беше изпратено от айфона му в 5:10 ч. сутринта на 26 октомври.

„Р. Г., хей, жив съм. Не се обаждайте в полицията и не плащайте откуп. У. Ф.“

— Слава богу! — възкликна Рошел. — Добре е.

— Не казва, че е добре. Просто твърди, че е жив. Вероятно това е положителен знак.

— Какво има предвид с „откуп“? — учуди се тя.

— Сигурно се опитва да бъде смешен. Ха-ха.

Дейвид се обади на Уоли три пъти, докато караше към центъра. Гласовата му поща беше задръстена.

В зала, пълна със сериозни мъже в тъмни костюми, една красива жена привлича много повече внимание, отколкото ако просто върви по някоя оживена улица. Надин Карос бе използвала външността си като оръжие, докато се бе изкачвала към върховете на адвокатския елит в Чикаго. В сряда тя се изправи пред неочаквана конкуренция.

Новата правна асистентка на „Финли и Фиг“ пристигна в 8:45 ч. и, както бе уговорено предварително, директно се насочи към мисис

Карос. Представи се като Хелън Ханкок (моминското ѝ име), асистентка на половин работен ден. После се запозна с няколко други защитници, като ги принуди временно да прекъснат задачите си, да се изправят неловко и с усмивка да ѝ подадат ръка. Тъй като беше висока метър и седемдесет и два и носеше обувки на 10-сантиметров ток, Хелън се извисяваше над Надин и голяма част от колегите ѝ. С бадемовите си очи, очила с дизайнерски рамки, стройна фигура и къса пола, която свършваше петнайсет сантиметра над коляното ѝ, Хелън успя, макар и за кратко, да всее смут. Зрителите, повечето мъже, я огледаха от главата до петите. Съпругът ѝ, който се опитваше да пренебрегне случващото се, посочи стола зад себе си и заяви с професионален тон:

— Подай ми онези документи.

После, с по-тих глас, добави:

— Изглеждаш страхотно, но моля те, не ми се усмихвай.

— Да, шефе — отвърна Хелън и отвори куфарчето, едно от многото в колекцията на Дейвид.

— Благодаря, че дойде.

Час по-рано Дейвид бе изпратил имейл на съдия Сийрайт и Надин Карос с новината, че мистър Фиг най-сетне се е обадил, но няма да присъства в съда. Не знаеше къде точно се намира или кога ще се появи отново. Дейвид не изключваше възможността Уоли да се е напил до безпаметност в някой мотел в Грийн Бей, но реши да премълчи подобни предположения.

Доктор Игор Борзов бе въведен за втори път в залата и за свидетелското място. Гледаше като прокажен, който очаква да бъде убит с камъни. Съдия Сийрайт съобщи:

— Започнете с кръстосания разпит, мисис Карос.

Тя се приближи към подиума в поредния убийствен тоалет — плетена бледолилава рокля, която прилепваше плътно по тялото ѝ и превъзходно подчертаваше красивите ѝ задни части. Галията ѝ бе пристегната с широк кафяв колан, който сякаш потвърждаваше очевидното: „Да, аз нося най-малкия размер.“ Адвокатката се усмихна дружелюбно на експерта и го помоли да говори бавно, тъй като в понеделник е имала трудности да го разбира. Борзов промърмори нещо неразгадаемо.

При наличието на толкова много потенциални мишени беше трудно да се предскаже накъде ще насочи първата си атака мисис Карос. Дейвид не бе успял да подготви Борзов, но бездруго не желаше да прекара и минута повече в компанията на този мъж.

— Доктор Борзов, кога за последно сте лекували свой пациент?

Експертът се замисли за миг и отвърна:

— Преди около десет години.

Думите му доведоха до поредица въпроси, отнасящи се до характера на работата му през изминалото десетилетие. Той не бе преглеждал пациенти, не бе преподавал на студенти, не се бе занимавал с научни изследвания, нито пък бе правил други неща, типични за лекарската професия. Накрая, след като изключи всички възможни дейности, адвокатката попита:

— Не е ли вярно, мистър Борзов, че през последните десет години сте работили единствено за различни адвокати в съда?

Борзов се завъртя нервно на стола си. Не знаеше със сигурност отговора.

Надин го знаеше. Разполагаше с фактите, които бе събрала от показанията на Борзов по друго дело, състояло се година по-рано. Въоръжена с най-големи подробности, тя му подаде ръка и го поведе по пътя към унищожението. Година по година наброи всички дела, проведени изследвания, лекарства и адвокати. Когато свърши час по-късно, никой в залата не се съмняваше, че Игор Борзов е жалка марионетка в ръцете на адвокатите, специализирани в колективните иски.

Правната асистентка надраска нещо в бележника си и го подаде на Дейвид. „Откъде го намери този?“

Дейвид написа: „Невероятен е, нали? А хонорарът му е само 75000 долара.“

„Кой ги плати?“

„По-добре да не знаеш.“

Попадането на горещия стол очевидно влияеше на дикцията на Борзов, а може би той просто не искаше да бъде разбран, Независимо каква беше причината, свидетелят започна да говори все по-неясно. Надин се държеше толкова хладнокръвно, че Дейвид се зачуди дали нещо изобщо бе в състояние да я изкара от равновесие. Той наблюдаваше една истинска професионалистка и си водеше бележки,

но не защото се надяваше да спаси свидетеля си, а от чист интерес към сполучливите техники на кръстосания разпит.

Заседателите изглеждаха напълно незаинтересовани. Отдавна бяха спрели да слушат Борзов и с нетърпение чакаха появата на следващия свидетел. Надин усети това и съкрати списъка с неудобни въпроси. В единайсет часа съдия Сийрайт трябваше да отиде до тоалетната и той обяви двайсетминутна почивка. Когато заседателите напуснаха залата, Борзов се приближи до Дейвид и попита:

— Колко още?

— Нямам представа — каза Дейвид.

Докторът се потеше и дишаше учестено. Под мишниците му се открояваха мокри петна. Много жалко, помисли си Дейвид. Поне ти плащат.

По време на почивката Надин Карос и екипът и взеха тактическото решение да не обсъждат ехокардиограмата на Пърси. Борзов вече бе паднал на колене и кървеше, а подобен анализ можеше да му помогне да възвърне част от силите си, тъй като експертът за пореден път щеше да обърка заседателите с медицинския си жаргон. След паузата, когато Борзов бавно зае свидетелското място, Надин отпрати нападките си към образованието му, като специално наблегна на разликите между медицинските факултети в Щатите и тези в Русия. Тя изброи цял списък с курсове и лекции, които бяха стандарти в Америка, но напълно непознати „на онова далечно място“. Адвокатката знаеше предварително отговора на всеки свой въпрос и Борзов го бе разбрал. Той стана все по-уклончив в обясненията си, защото се страхуваше, че и най-малкото противоречие ще бъде оспорено, разнищено и насочено обратно срещу него.

Мисис Карос атакува стажа му и успя да му нанесе няколко тежки удара. До обед заседателите или поне онези, които все още следяха касапницата, останаха с безпогрешното впечатление, че не биха се доверили на Борзов дори при предписването на мехлем за устни.

Защо не беше публикувал научни статии? Лекарят твърдеше, че го е правил в Русия, но после призна, че те не са преведени на английски. Защо никога не бе преподавал в университет? Залата го отегчавала, опита се да обясни той, макар че човек трудно можеше да си представи как Борзов общува със студентите.

В обедната почивка Дейвид и асистентката му се измъкнаха от сградата и отидоха в едно ресторантче зад ъгъла. Хелън беше възхитена от заседанието, но същевременно се чувстваше изумена от жалкото изпълнение на доктор Борзов.

— Искам само да те предупредя — заяви тя, докато си хапваше от зелената салата, — че ако някой ден решим да се разведем, ще наема Надин.

— О, така ли? В такъв случай ще бъда принуден да ползвам услугите на Уоли Фиг, ако изобщо успее да изтрее.

— Ще ви смачкаме.

— Забрави за развода, скъпа. Изглеждаш прекрасно и имаш огромен потенциал като правен асистент.

Хелън стана сериозна.

— Слушай, знам, че в момента си затрупан с проблеми, но трябва да помислиш за бъдещето. Не бива да оставаш във „Финли и Фиг“. Ами ако Оскар не се върне? Ако Уоли не спре да пие? Дори и да приемем, че това се случи, защо искаш да работиш за тях?

— Нямам представа. Не съм имал много време за подобни разсъждения.

Дейвид бе скрил от нея двойния кошмар, предизвикан от заплахата за санкции по член 11 и потенциалните обвинения в професионална небрежност. Беше премълчал и факта, че заедно с другите двама адвокати е гарантирал банковия заем от двеста хиляди долара. Едва ли щеше да напусне фирмата в близко бъдеще.

— Нека поговорим по-късно — предложи той.

— Съжалявам. Просто смятам, че заслужаваш нещо по-добро.

— Благодаря ти, скъпа. Не си ли впечатлена от моя талант в съдебната зала?

— Справяш се чудесно, но едно голямо дело ти е предостатъчно.

— Между другото Надин Карос не се занимава с разводи.

— Тогава проблемът е решен. Ще трябва да издържа по някакъв начин.

В един и половина Борзов се затътри към свидетелското място за последен път. Надин се впусна във финалната си атака. Тъй като беше кардиолог без пациенти, спокойно можеше да се предположи, че

никога не е лекувал Пърси Клопек. А и мистър Клопек бе починал дълго преди Борзов изобщо да бъде нает като експерт по делото. Но Борзов навярно се бе консултирал с лекарите на Пърси. Не, призна докторът, не го беше направил. След като се престори на изненадана, Надин го обсипа с остри нападки заради тази непростима грешка. Реакциите му ставаха все по-бавни, гласът му все по-слаб, а руският му акцент все по-натрапчив. Накрая, в 14:45 ч., Борзов извади бяла носна кърпичка от джоба на сакото си и я размаха във въздуха.

Подобни драматични обрати не бяха предвидени от мъдрите хора, които бяха съставили процедурните правила за федералните дела. Дейвид не беше сигурен как трябва да реагира. Стана от мястото си и заяви:

— Ваша чест, мисля, че свидетелят е уморен.

— Добре ли сте, доктор Борзов? — попита съдия Сийрайт.

Отговорът беше очевиден. Свидателят поклати глава в знак на отрицание.

— Нямам повече въпроси, ваша чест — отвърна мисис Карос и се отдалечи от катедрата, извоювала поредната си блестяща победа.

— Някакви въпроси, мистър Зинк? — поинтересува се съдията.

Последното, което Дейвид искаше, беше да се опита да съживи мъртъв свидетел.

— Не — побърза да каже той.

— Доктор Борзов, можете да се оттеглите.

Експертът се отдалечи, придружен от един пристав. Беше забогатял със 75000 долара, но току-що бе отбелязал нова черна точка в биографията си. Хари Сийрайт разпусна съда до три и половина.

Доктор Хърбърт Тредгил беше фармаколог със съмнителна репутация. Подобно на Борзов, той посрещаше залеза на кариерата си, като водеше твърде безгрижен живот, далеч от трудностите на истинската медицина. Не правеше друго, освен да свидетелства в полза на адвокати, които се нуждаеха от гъвкавите му становища, за да подплатят с факти своите собствени версии за нещата. Тъй като пътищата на двамата професионални свидетели често се кръстосваха, те се познаваха добре. Отначало Тредгил се отнесе скептично към предложението да даде показания по делото „Клопек“. Причините бяха

две. Първо, фактите му се струваха недостатъчни и адвокатите не разполагаха с надежден случай; второ, той нямаше никакво желание да се изправя пред Надин Карос в съдебната зала. Накрая обаче се съгласи да свидетелства поради една-единствена причина — 50000 долара плюс разходите, и то само за няколко часа работа.

По време на почивката фармакологът зърна доктор Борзов в коридора и се ужаси от външния му вид.

— Не го прави — заяви Борзов и тръгна към асансьорите.

Тредгил изтича бързо в мъжката тоалетна, наплиска лицето си с вода и реши да избяга. Майната му на делото. Майната им на адвокатите. И бездруго не бяха от големите играчи. Вече бе получил от тях цялата сума и ако го заплашеха със съд, щеше да им върне част от хонорара. Или пък не. Само след час можеше да бъде в самолета, а след три — да седне в градината с жена си и да си сипе едно питие. Не извършваше престъпление. Все пак не му бяха изпратили призовка да се яви в съда. Ако се налагаше, никога нямаше да се върне в Чикаго.

В четири следобед Дейвид влезе в кабинета на съдията с думите:

— Е, ваша чест, изглежда, загубихме още един човек. Не мога да открия доктор Тредгил, а той не си вдига телефона.

— Кога за последно говорихте с него?

— В обедната почивка. Беше готов да свидетелства. Или поне така твърдеше.

— Имате ли друг свидетел, който не е потънал вдън земя?

— Да, сър, икономическата ни специалистка. Доктор Кания Мийд.

— Тогава повикайте нея. А междувреме ще видим дали изгубените души ще намерят пътя обратно.

В продължение на двайсет и две години Пърси Клопек бе работил като диспечер в транспортна компания. Позицията му предполагаше малко движение и Пърси не бе направил нищо, за да разчупи монотонното седене на стола по осем часа на ден. Не членуваше в профсъюзи и печелеше по 44000 долара годишно. Преди да умре, той бе очаквал да работи поне още седемнайсет години.

Доктор Кания Мийд беше млада икономистка от Чикагския университет. Понякога се явяваше в съда в качеството си на консултант, за да изкара някой допълнителен долар. Делото „Клопек“ щеше да ѝ донесе петнайсет хиляди. Цифрите бяха доста ясни: 44000

долара за всяка от оставащите седемнайсет години плюс евентуални увеличения според досегашните тенденции, както и пенсия, базирана на очаквана продължителност на живота от петнайсет години след шейсет и пет. Пенсията възлизаше на 70 процента от размера на най-високата заплата. Накратко, доктор Мийд свидетелства, че смъртта на Пърси е струвала на него и семейството му 1.51 милиона долара.

Той бе починал спокойно в съня си и близките му нямаше да предявяват претенции за причинена болка и страдание.

По време на кръстосания разпит мисис Карос обори цифрите, свързани с очакваната продължителност на живота на Пърси. Тъй като бе умрял на четирийсет и осем, а ранната смърт бе често срещана сред кръвните му роднини от мъжки пол, беше нереалистично да се твърди, че той е щял да доживее до 80-годишна възраст. Надин обаче съзнателно не отдели много време на евентуалните щети. Ако го направеше, само щеше да се съгласи с изложената статистика. Семейство Клопек нямаше да получат и цент и тя не искаше да създаде грешното впечатление, че е загрижена за парите.

Когато доктор Мийд свърши в 17:20 ч., съдия Сийрайт закри заседанието и насрочи следващото за девет часа на другата сутрин.

След тежкия ден в съда Хелън не беше в настроение да готви. Взе Ема от сестра си в Еванстън, благодари сърдечно за помощта и обеща да се обади по-късно. После се отпрати към най-близкия ресторант за бързо хранене. Ема, която спеше много по-добре в движещи се превозни средства, отколкото в собственото си креватче, се унесе мигновено. Хелън спря колата пред гишето за бързи поръчки и купи повече хамбургери и картопки от обичайното, тъй като двамата с Дейвид също бяха гладни. Навън валеше и късните октомврийски дни ставаха все по-кратки.

Хелън пое към апартамента на семейство Хаинг до Роджърс Парк. Когато пристигна, Дейвид вече беше там. Смятаха да вечерят набързо и да се приберат къщи, за да сложат малката да си легне порано — Ема, разбира се, имаше решаващия глас в това отношение. Дейвид не разполагаше с повече свидетели и не знаеше какво да очаква от Надин Карос. По време на подготовката за процеса защитата на ответника бе посочила двайсет и седем експерти, а Дейвид бе прочел всеки един от докладите им. Само Надин Карос беше наясно колко от тях ще призове на свидетелското място и в каква поредност. Дейвид нямаше друг избор, освен да седи отстрани и да слуша, да възразява от време на време и да подава бележки на красивата си асистентка, създавайки впечатлението, че контролира напълно нещата. Според един негов приятел от университета, който работеше във вашингтонска кантора, съществуваше огромен шанс защитата на ответника да поиска решение по реда на съкратената процедура. Те щяха да убедят съдия Сийрайт, че адвокатите на ищцата не са успели да представят красноречиви доказателства. Твърде вероятно беше да спечелят веднага, без да повикат нито един свидетел.

— Възможно е делото да приключи още утре — заяви той, докато седеше в задръстване във Вашингтон, а Дейвид правеше същото в Чикаго.

Откакто бяха изписали Туя от болницата преди пет месеца, Дейвид и Хелън пропуснаха само няколко от седмичните посещения. Появата на Ема бе довела до кратко прекъсване, но съвсем скоро Дейвид и Хелън започнаха да я вземат със себе си. Постепенно си създадоха ритуал. Майката и бабата на Туя хукваха през вратата, за да ги посрещнат. Лин и Ерин, двете по-големи сестри на Туя, седяха на канапето в апартамента и чакаха с нетърпение Ема. Хелън я слагаше нежно в скута на едно от момичетата, след което всички заедно започваха да гукат и да се радват така, сякаш за пръв път виждаха малко дете. Те си подаваха Ема, като внимаваха да не я наранят. Гушкането продължаваше дълго, а през това време мъжете умираха от глад.

Туя ги наблюдаваше от високия си стол и изглеждаше щастлив. Всяка седмица Дейвид и Хелън се надяваха да забележат някакъв признак на подобрение, но оставаха разочаровани. Както бяха прогнозирали лекарите, състоянието на Туя едва ли щеше да се промени. Уврежданията му бяха перманентни.

Сега Дейвид седеше до него, галеше го по главичката както обикновено и му подаваше пържени картопки. Говореше със Со и Лу, докато жените се суетяха около бебето. Накрая те се приближиха до масата, където с радост научиха, че Дейвид и Хелън ще вечерят с тях. Обикновено двамата се хранеха по-здравословно и избягваха хамбургерите. Но не и днес. Дейвид им обясни, че с Хелън трябва да побързат и няма да успеят да изведат Туя на разходка.

Докато Дейвид довършваше един чийзбургер, мобилният телефон завибрира в джоба му. Той погледна дисплея, скочи от стола и прошепна на Хелън: „Уоли е.“ После излезе отвън.

— Къде си, Уоли?

В слушалката се чу слаб, отчаян глас.

— Пиян съм, Дейвид. Ужасно пиян.

— Така и предполагаме. Къде си?

— Трябва да ми помогнеш, Дейвид. Няма към кого да се обърна.

Оскар не иска да говори с мен.

— Разбира се, Уоли. Знаеш, че ще ти помогна. Но къде си в момента?

— В кантората.

— Ще бъда там след четирийсет и пет минути.

Той лежеше на канапето до масата и хъркаше, а Прели го наблюдаваше изключително подозрително. Беше сряда вечер и Дейвид правилно предположи, че Уоли за последно си бе взел душ в понеделник сутринта — първия ден от новия процес и шестия след драматичния припадък на Оскар и легендарното изцепване от страна на Уоли. Изглеждаше мръсен и небръснат, все още с тъмносиния костюм и бялата риза, с които Дейвид го бе видял за последно. Вратовръзката липсваше. Ризата му беше осеяна с огромни петна. Десният крачол на панталона му беше раздран. Засъхнала кал покриваше подметките на чисто новите му черни обувки. Дейвид го потупа по рамото и извика името му. Нищо. Лицето на Уоли беше зачервено и подпухнало, но не се забелязваха синини, ожулвания или драскотини. Вероятно все пак не се беше сбил в някой бар. Дейвид искаше да го попита къде е бил, но размисли. Най-важното беше, че Уоли е добре. По-късно щеше да има време за безброй въпроси, като например: „Как се добра до тук?“ От колата на Уоли нямаше и следа, което само по себе си беше успокояващо. Все пак бе проявил достатъчно разум да не седне зад волана. От друга страна, автомобилът можеше да е катастрофирал, да е бил откраднат или конфискуван.

Дейвид го удари по ръката и извика на сантиметри от лицето му. Тежкото дишане на Уоли спря за секунда, после продължи. Прели изскимтя и Дейвид го пусна навън. Направи кафе и изпрати съобщение на Хелън: „Ужасно е пиан, но е жив. Не знам какво следва.“ Позвъни на Рошел и ѝ събщи новината. Потърси Оскар на мобилния телефон, но попадна на гласовата му поща.

Уоли се събуди час по-късно и поиска чаша кафе.

— Благодаря ти, Дейвид — не спираше да повтаря той. — Обади ли се на Лиса?

— Коя е Лиса?

— Жена ми. Трябва да ѝ се обадиш, Дейвид. Онова копеле Оскар не иска да говори с мен.

Дейвид реши да се включи в играта, за да види докъде ще стигнат приказките му.

— Вече се обадох на Лиса.

— Сериозно ли? И какво ти каза?

— Каза, че сте се развели преди години.

— Звучи ми точно като нея.

Уоли не откъсваше очи от краката си. Погледът му беше изцъклен. Не смееше да се обърне към Дейвид.

— Но спомена, че още те обича — пошегува се Дейвид.

Уоли започна да плаче — така, както пияниците плачат за всичко и нищо. Дейвид се почувства леко гузен, но и доста развеселен.

— Съжалявам — промърмори Уоли и избърса с ръкав лицето си. — Толкова съжалявам, Дейвид. Благодаря ти. Оскар не ще да говори с мен. Затворил се е в апартамента ми, крие се от жена си и яде храната от хладилника ми. Прибрах се вкъщи, а той беше сменил ключалката. Скарахме се жестоко и съседите извикаха полиция. Едва се отървах. Да избягаш от собствения си дом. Как ти звучи, а?

— Кога се случи това?

— Не съм сигурен. Преди около час. Напоследък не се ориентирам добре във времето. Благодаря ти, Дейвид.

— Няма защо. Виж, Уоли, трябва да изготвим план. Явно апартаментът ти не върши работа в момента. Ако искаш да пренощуваш тук и да изтрезнееш, аз ще седна на един стол и ще ти правя компания. Двамата с Прели ще ти помогнем да се пребориш.

— Нуждая се от професионална помощ, Дейвид. Не е достатъчно просто да изтрезнея.

— Така е, но изтрезняването е първата крачка.

Изведнъж Уоли избухна в смях. Отметна глава назад и се закиска с всичка сила. Започна да се тресе, да квичи и да се въргаля на канапето. После се закашля, задъха се и избърса бузите си. След като се изтощи напълно, продължи да се кикоти тихо няколко минути. Накрая се успокои, погледна Дейвид и отново се засмя.

— Да не би да искаш да споделиш нещо с мен, Уоли?

Като се бореше да потисне поредния пристъп, той отвърна:

— Просто се сетих за първия път, когато ти дойде тук. Помниш ли?

— Само някои моменти.

— Никога не съм виждал по-пиян човек. Беше Прекарал целия ден в някакъв бар, нали?

— Аха.

— Едва се държеше на крака. А после замахна към оня нещастник Гоулстън от другата страна на улицата и за малко не го улучи.

— Знам, чух за случката.

— Двамата с Оскар се спогледахме и си казахме: „Момчето има потенциал.“ — Настъпи кратка пауза и Уоли се отнесе нанякъде. — Повърна два пъти. А сега кой е трезвен и кой пиян?

— Ще ти помогнем да се справиш.

Тялото на Уоли спря да се тресе и той млъкна. За дълго.

— Понякога чудиш ли се защо изобщо си дошъл тук, Дейвид? Ти имаше всичко — кариера в престижна фирма, огромна заплата, живот в бързата лента.

— Не съжалявам за нищо, Уоли — заяви Дейвид.

Думите му до голяма степен бяха искрени.

Последва друга дълга пауза. Уоли обгърна чашата си с длани и се втренчи в нея.

— Какво ще стане с мен, Дейвид? Вече съм на четирийсет и шест, по-беден от всякога и безкрайно унижен. Пияница, който постоянно се забърква в неприятности. Бездарен уличен адвокат, който вярваше, че може да играе във висшата лига.

— Сега не е моментът да мислиш за бъдещето, Уоли. Първо трябва да изтрезнееш като хората. Едва когато изчистиш целия алкохол от организма си, ще си способен да вземаш решения.

— Не искам да стана като Оскар. Той е със седемнайсет години по-възрастен от мен. Не мога да си представя, че след седемнайсет години отново ще бъда тук и ще се занимавам със същите глупости всеки ден. Разбираш ли, Дейвид? Благодаря ти.

— Няма защо.

— Ти искаш ли да си тук след седемнайсет години?

— Не съм мислил за това. Просто се опитвам да приключа с делото.

— Кое дело?

Уоли не изглеждаше така, сякаш се майтапи или преструва. Ето защо Дейвид реши да не му казва нищо.

— Последното ти лечение е било преди година, нали, Уоли?

Той се намръщи, като се мъчеше да си спомни точната дата.

— Какъв ден е днес?

— Сряда, два̀сет и шести октомври.

Уоли кимна.

— Да, през октомври миналата година. Останах цели трийсет дни. Страхотно си изкарах.

— В коя клиника беше?

— О, в „Харбър Хаус“, северно от Уокийган. Любимото ми място. Намира се точно до езерото. Много е красиво. Трябва да се обадим на Патрик.

Той посегна към портфейла си.

— Кой е Патрик?

— Моят терапевт — отвърна Уоли и му подаде визитна картичка.

Харбър Хаус. Началото на нов живот. Патрик Хейл, ръководител на екип.

— Можеш да звънеш на Патрик по всяко време на денонощието. Това му е работата.

Дейвид остави съобщение на гласовата му поща, като каза, че е приятел на Уоли Фиг и трябва спешно да говори с него. Секунди по-късно телефонът му завибрира. Беше Патрик. Съжаляваше дълбоко за лошите новини, но изрази готовност да помогне веднага.

— Не го изпускайте от очи — предупреди Патрик. — Моля ви, докарайте го тук незабавно. Ще се срещнем в клиниката след час.

— Да тръгваме, човече — заяви Дейвид и хвана Уоли за ръката.

Той се изправи и успя да запази равновесие. Дватама излязоха ръка за ръка от кантората и отидоха до джипа на Дейвид. Когато стъпиха на магистрала И-94, водеща на север от града, Уоли захърка отново.

С помощта на джипиеса Дейвид намери „Харбър Хаус“ час по-късно. Беше малка частна клиника, сгушена в горите северно от Уокийган, щата Илиной. След като не успя да събуди Уоли, Дейвид го остави в колата и влезе сам вътре. Патрик Хейл го чакаше в приемната. Той изпрати двама санитарии с бели престилки да доведат Уоли. След пет минути го докараха на носилка. Уоли продължаваше да спи непробудно. Дейвид последва Патрик в малък кабинет, където трябваше да се попълнят необходимите документи.

— Колко пъти е лежал тук? — попита Дейвид, за да наруши мълчанието. — Явно познава мястото доста добре.

— Опасявам се, че подобна информация е конфиденциална, поне що се отнася до нас.

Любезната усмивка бе изчезнала в момента, в който Патрик затвори вратата на кабинета.

— Извинете.

Патрик разглеждаше няколко документа в една папка.

— Имаме малък проблем със сметката на Уоли, мистър Зинк. Не знам как ще го разрешим. Когато Уоли бе изписан преди година, застраховката му покриваше само хиляда долара на ден за лечението. Поради високото ниво на услугите ни, добрите резултати и отличния ни персонал престоят тук струва по хиляда и петстотин на ден. Уоли си тръгна със задължения в размер на четиринайсет хиляди. Междувременно направи няколко плащания, но все още му остават единайсет хиляди.

— Аз не отговарям за медицинските сметки на Уоли или неговото лечение от алкохолизъм. Нямам нищо общо със застраховката му.

— Тогава не можем да го задържим.

— Нима хиляда долара на ден не са ви достатъчни?

— Нека не подхващаме тази тема, мистър Зинк. Таксите ни са такива, каквито са. Разполагаме с шейсет легла и нито едно празно.

— Уоли е на четирийсет и шест години. Защо се нуждае от гаранцията на друго лице?

— Обикновено не я изискваме, но той не си плаща сметките.

И това е било преди „Крейокс“, помисли си Дейвид. Само ако можехте да видите доходите му сега.

— Колко дълго смятате да го задържите този път? — попита Дейвид.

— Застраховката му покрива трийсет дни.

— Трийсет дни независимо от напредъка на пациента. Значи всичко се диктува от застрахователната компания.

— Такава е действителността.

— Много жалко. Ами ако пациентът се нуждае от повече време? Мой приятел от гимназията беше закъсал сериозно с кокаин. Няколко пъти се подложи на едномесечно лечение, но така и не успя да се

справи. Накрая беше принуден да лежи в клиника цяла година, и то при засилени мерки за сигурност. Едва тогава се изчисти напълно.

— Всеки от нас може да разкаже подобна история, мистър Зинк.

— Не се и съмнявам. — Дейвид махна с ръка. — Добре, мистър Хейл, какво предлагате? И двамата знаем, че Уоли няма да си тръгне тази вечер, защото рискува да се нарани.

— Съгласни сме да опростим досегашния му дълг, но някой трябва да гарантира за сумата, която ще остане непокрита от застраховката.

— Говорим за петстотин долара на ден, нали? Нито цент повече.

— Правилно.

Дейвид извади портфейла си, взе една кредитна карта и я хвърли на бюрото.

— Ето ви моята „Америкън Експрес“. Парите ще стигнат най-много за десет дни. После ще дойда да го взема и ще измисля как да действаме по-нататък.

Патрик бързо си записа данните от картата и му я подаде.

— Уоли се нуждае от повече от десет дни.

— Разбира се. Вече е доказал, че и трийсет не са достатъчни.

— Голяма част от алкохолиците се подлагат на три-четири лечения, преди изобщо да успеят да се справят.

— Десет дни, мистър Хейл. Нямам много пари, а работата при Уоли далеч не е високоплатена. Не знам какви методи използвате тук, но по-добре побързайте. Ще се видим след десет дни.

Докато Дейвид приближаваше кръстовището на трите щатски магистрали, на арматурното табло светна червена лампичка. Бензинът му беше на привършване. През последните три дни той бе забравил напълно да погледне стрелката на горивото.

Паркингът за камиони беше препълнен и занемарен и отчаяно се нуждаеше от ремонт. От едната страна имаше малко ресторантче, а от другата — магазин за хранителни стоки. Дейвид напълни резервоара, плати с кредитна карта и влезе вътре, за да си купи безалкохолно. Само една каса работеше и пред нея се извиваше дълга опашка от клиенти. Ето защо Дейвид се позабави, намери кутийка с диетична кола и

пакетче фъстъци, след което се насочи към предната част на магазина. Изведнъж замръзна на място.

Рафтът пред него беше отрупан с евтини играчки за Хелоуин и всякакви други джунджурии. Някъде по средата, на нивото на очите си, Дейвид забеляза прозрачна найлонова опаковка с боядисани в ярки цветове... „Грозни зъби“. Той взе един комплект и веднага се зачете в дребния надпис на етикета. Произведени в Китай. Вносител: „Гъндърсън Тойс“, Луисвил, щата Кентъки. Дейвид грабна всичките четири опаковки. Разбира се, смяташе да ги използва като доказателство, но същевременно искаше да махне този боклук от пазара, преди някое друго дете да се разболе. Касиерката го изгледа странно, когато регистрира покупката. Той плати в брой и изтича обратно към джипа. Отдалечи се от бензиновите колонки и паркира под една ярка улична лампа близо до спрелите камиони.

Дейвид използва айфона си, за да потърси „Гъндърсън Тойс“ в Гугъл. Фирмата съществуваше от четирийсет години и бе създадена от частни инвеститори. Само преди четири години тя бе станала част от „Сонеста Геймс“, третата по големина компания за играчки в Америка.

Дейвид разполагаше с цяла папка за „Сонеста“.

Рубън Маси пристигна по тъмно с фирмения гълфстрийм. Кацна на летище „Мидуей“ и веднага бе посрещнат от цял антураж, който потегли в дълъг кордон от огромни черни кадилаци. Трийсет минути по-късно той влезе в Тръст Тауър и се качи високо в небето на сто и първия етаж, където адвокатите от „Роган Ротбърг“ бяха наели елегантна частна зала, използвана само от старшите служители и техните най-ексклузивни клиенти. Никълъс Уокър и Джуди Бек чакаха там заедно с Надин Карос и Марвин Маклоу, управляващия съдружник в адвокатската фирма. Сервитър в бял смокинг им поднесе коктейли, след което всички се запознаха и си размениха обичайните любезности. Рубън от месеци очакваше да се срещне с Надин Карос. Не остана разочарован. Тя използва цялото си обаяние и още след първия коктейл той бе запленил от нея. Шефът на „Варик“ сменяше непрекъснато жените и винаги се оглеждаше за нещо интересно, а и човек никога не знаеше докъде може да доведе едно ново познанство. Според информацията на неговия шпионин обаче Надин се радваше на щастлив брак и единственият ѝ грях беше усилената работа. Откакто се бе запознал с Надин преди десет месеца, Никълъс Уокър бе видял в нея само пълна отдаденост на кариерата.

— Няма да се получи — бе казал той на шефа си напълно убедено.

Според предпочитанията на Рубън вечерята се състоеше от салата с омари и макаронени раковини. Седнал до Надин, той попиваше жадно всяка нейна дума. Обсипа я с хвалебствия за добре свършената работа по делото. Всички на масата нямаха търпение да чуят важното решение.

— Събрахме се тук, защото ни предстои сериозен разговор — заяви Ник, след като сервитърът отнесе празните чинии от десерта и затвори вратата. — Но първо Надин ще ни обясни какво следва в съдебната зала.

Тя веднага започна:

— Предполагаме, че адвокатите на ищцата няма да призовават повече свидетели. Ако фармакологът се появи утре, съдията ще му позволи да даде показания, но според нашите източници доктор Тредгил се е скрил в дома си в Синсинати. В такъв случай те ще приключат в девет часа с излагане на становището си. На този етап имаме две възможности. Първата и най-очевидната е да поискаме решение по реда на съкратената процедура. Съдия Сийрайт приема подобни молби както в устен, така и в писмен вид. Ние ще подготвим и двата варианта, ако решим да поемем по този път. Според моето мнение, което се споделя и от екипа ми, съществува огромен шанс съдията да одобри незабавно молбата ни. Адвокатите на ищцата не успяха да представят и най-елементарни доказателства в подкрепа на своята теза. Всички, включително те самите, знаят това. Още от самото начало съдия Сийрайт не харесваше делото. Ако трябва да бъде честна, той няма търпение да се отърве от него.

— А как е реагирал в миналото на молби за съкратена процедура, след като ищецът е приключил с излагането на случая? — попита Рубън.

— През последните двайсет години Сийрайт е одобрил повече такива молби от всеки друг федерален съдия в Чикаго и щата Илиной. Той не проявява никакво търпение към искове, които не са подплатени с доказателства.

— Но аз държа на решение от заседателите — заяви Рубън.

— Тогава ще забравим за съкратената процедура и ще призовем свидетелите. Разполагаме с много, все пак вие платихте за тях. Ще се представят безупречно. Но не ме напуска усещането, че заседателите са доста отегчени.

— Така е — намеси се Ник Уокър, който бе присъствал на всяка минута от делото. — Предполагам, че вече са започнали с обсъжданията въпреки предупрежденията на Сийрайт.

Джуди Бек добави:

— Консултантите ни съветват да приключим с делото възможно най-бързо, задължително преди уикенда. Решението на заседателите ни е в кърпа вързано.

Рубън се усмихна на Надин и попита:

— Е, госпожо адвокат, вие какво смятате?

— За мен победата си е победа. Съкратената процедура ни е гарантирана. Ако стигнем до заседателите, винаги съществува риск да се случи нещо непредвидено. Аз бих предпочела по-лесния изход, но разбирам, че в случая се стремим към нещо по-голямо.

— Колко дела поемате всяка година?

— Средно по шест. Не мога да се подготвя за повече независимо от размера на екипа ми.

— И откога не сте губили?

— От единайсет години. Имам шейсет и четири поредни победи, но кой ли ги брои?

Отегченият ѝ коментар предизвика по-бурен смях от очакваното, но всеки от присъстващите се нуждаеше от малко хумор.

— Досега чувствали ли сте се толкова сигурна по отношение на даден процес или заседатели? — попита Рубън.

Надин отпи глътка вино и се замисли за миг, след което поклати глава.

— Не. Поне не си спомням.

— Ако решим да изберем по-дългия път, какви са шансовете ни да спечелим?

Всички я наблюдаваха.

— Адвокатите не бива да правят подобни прогнози, мистър Маси.

— Но вие не сте типична адвокатка, мисис Карос.

— Деветдесет и пет процента.

— Деветдесет и девет — заяви Ник Уокър и се засмя.

Рубън отпи голяма глътка от третото си уиски, примлясна и каза:

— Искам думата на заседателите. Искам да се оттеглят за кратко, да се върнат в залата и да се произнесат в полза на „Варик Лабораторис“. За мен подобно решение означава репутация, отмъщение, възмездие. Нещо много повече от победа. Ще разпространим новината из целия свят. Нашите пиар и рекламни специалисти вече чакат в готовност. Според Коун, човека ни във Вашингтон, решението ще умилюсти Агенцията по храните и лекарствата и тя ще оттегли забраната върху „Крейокс“. Адвокатите ни от цялата страна са убедени, че то ще изплаши още повече момчетата, които се занимават с колективни иски, и ще ги пропъди завинаги. Искам решение, Надин. Можеш ли да ми го осигуриш?

— Както вече споменах, Рубън, вероятността да спечелим е деветдесет и пет процента.

— Тогава се споразумяхме. Забравяме за съкратената процедура. Нека погребем тези копелета.

Точно в девет часа в четвъртък сутринта съдебният пристав въдвори ред в залата и всички се изправиха при влизането на съдията. Когато заседателите заеха местата си, той обяви лаконично:

— Продължете, мистър Зинк.

Дейвид стана от мястото си с думите:

— Господин съдия, адвокатите на ищцата нямат повече свидетели.

Хари Сийрайт изобщо не беше изненадан.

— Да не сте загубили още, някого, мистър Зинк?

— Не, сър. Просто не разполагаме с повече.

— Добре тогава. Някакви молби, мисис Карос?

— Не, ваша чест. Готови сме да продължим.

— Така и очаквах. Моля, повикайте първия си свидетел.

Дейвид също го бе очаквал. За кратко си беше позволил да повярва, че делото ще приключи тази сутрин, но Надин и нейният клиент очевидно искаха кръв. Отсега нататък не му оставаше друго, освен да седи безучастно и да наблюдава действията на един истинска съдебна лъвица.

— Защитата призовава доктор Джеси Киндорф.

Дейвид погледна към заседателите и забеляза няколко усмивки. Предстоеше им да се срещнат със знаменитост.

Джеси Киндорф беше бивш директор на Обществената здравна служба на САЩ. Беше заемал този пост шест години и се славеше с конфликтния си характер. Лекарят остро критикуваше тютюнопроизводителите. Свикваше шумни пресконференции, в които осъждаше недопустимото съдържание на мазнини и калории в най-разпространените храни. Често публикуваше унищожителни статии срещу някои от престижните имена в корпоративна Америка — компании, виновни за масовото производство и продажба на вредни според него храни. Няколко пъти в кариерата си бе повеждал безмилостна битка срещу маслото, сиренето, яйцата, червеното месо,

захарта, газираните напитки и алкохола, но най-нашумелият скандал, предизвикан от него, бе свързан с предложението за пълна забрана на кафето. Киндорф обичаше да бъде в светлината на прожекторите. Благодарение на красивата си външност, атлетична фигура и остър ум се бе превърнал в най-известния ръководител на ОЗС в историята на Америка. А фактът, че сега минаваше от другата страна на барикадата и свидетелстваше в полза на огромна корпорация, беше ясен знак за заседателите, че той наистина вярва в „Крейокс“.

Освен това беше кардиолог от Чикаго. Лекарят седна на свидетелското място и се усмихна на заседателите, *своите* заседатели. Надин се зае с тежката задача да изброи компетенциите му, които го квалифицираха като съдебен експерт. Дейвид бързо скочи на крака и заяви:

— Ваша чест, ние не оспорваме факта, че доктор Киндорф е специалист в областта на кардиологията.

Надин се обърна, усмихна се и отговори:

— Благодаря ви.

— Благодаря, мистър Зинк — изръмжа съдията.

Показанията на доктор Киндорф се свеждаха до извода, че той е предписвал „Крейокс“ на хиляди свои пациенти през последните години, без да установи каквито и да било странични ефекти. Медикаментът се отразяваше добре на 90 процента от пациентите му и драматично намаляваше нивото на холестерол в организма. Деветдесет и една годишната му майка също вземаше „Крейокс“ или поне го бе правила, преди Агенцията по храните и лекарствата да изтегли продукта от търговската мрежа.

Правната асистентка надраска нещо в бележника си и го подаде на шефа си.

„Чудя се колко му плащат.“

Дейвид написа отговора с толкова сериозно изражение, сякаш двамата обсъждаха огромен пропуск в показанията на лекаря.

„Много.“

Надин Карос и доктор Киндорф продължиха с професионалната си бейзболна тренировка. Адвокатката му подаваше умело топката, а експертът замахваше с бухалката и я изпращаше далеч извън игралното поле. Заседателите мълчаливо ги насърчаваха.

Когато съдия Сийрайт попита Дейвид дали смята да предприеме кръстосан разпит, той се изправи и отвърна любезно:

— Не, ваша чест.

За да спечели симпатиите на афроамериканската част от заседателите, Надин призова доктор Търстън — достолепен чернокож джентълмен със сива брада и елегантен костюм. Доктор Търстън също беше от Чикаго и ръководеше екип от трийсет и пет кардиолози и сърдечни хирурзи. В свободното си време преподаваше в Медицинския факултет на Чикагския университет. В стремежа си да ускори нещата Дейвид заяви, че не оспорва квалификациите му. Доктор Търстън и колегите му бяха предписвали „Крейокс“ на десетки хиляди пациенти през изминалите шест години. Резултатите бяха блестящи и не се наблюдаваха никакви странични ефекти. Според него лекарството беше не само безобидно, но и чудотворно. Експертът приемаше отсъствието на „Крейокс“ като доста негативен факт и с нетърпение чакаше завръщането му в търговската мрежа, за да продължи да го предписва на пациентите си. С изключително драматичен тон доктор Търстън разкри пред заседателите, че той самият е вземал медикамента цели четири години.

За да привлече вниманието на единствената латиноамериканка сред заседателите, защитата повика доктор Роберта Секеро — кардиоложка и изследователка от клиниката „Майо“ в Рочестър, щата Минесота. Дейвид отново прие безусловно квалификациите ѝ. Както всички очакваха, доктор Секеро пееше като птиче в ранна пролетна утрин. Повечето ѝ пациенти бяха жени и лекарството им помагаше да се справят с излишните килограми. Според нея не съществуваха статистически данни в подкрепа на твърдението, че пациентите, вземащи „Крейокс“, са изложени на по-голям риск от инфаркт. Заедно с колегите си тя бе изследвала обстойно влиянието на медикамента и не бе открила нищо обезпокоително. В двайсет и пет годишната си практика като кардиолог доктор Секеро никога не бе срещала по-безобидно и ефикасно лекарство.

Палитрата стана съвсем пълна, когато мисис Карос призова на свидетелското място един млад корейски лекар от Сан Франциско, който учудващо много приличаше на заседател номер 19. Доктор Панг ентусиазирано защити „Крейокс“ и изрази разочарованието си от

изтеглянето му от пазара. Той бе препоръчвал медикамента на стотици пациенти и бе наблюдавал отлични резултати.

Дейвид нямаше въпроси и към доктор Панг. Не смяташе, че е разумно да противоречи на толкова известни лекари. Какво можеше да направи — да спори за медицина с най-добрите специалисти в бранша ли? Не, в никакъв случай. Той остана на мястото си, като непрекъснато поглеждаше часовника си. Стрелките се движеха ужасно бавно.

Не съществуваше и най-малкото съмнение, че ако един от заседателите беше с литовски произход, Надин веднага щеше да извади от магическата си шапка някой експерт с литовска фамилия и отлични квалификации.

Петият свидетел беше главната кардиоложка в Института по медицина „Файнбърг“ към Северозападния университет. Името ѝ беше доктор Паркин и показанията ѝ леко се различаваха от предишните. Тя бе специално наета, за да се запознае с медицинската история на Пърси Клопек. Лекарката бе анализирала всичките му заболявания от дванайсетгодишна възраст, както и здравните картони на неговите братя, сестри и родители. Освен това беше интервюирала приятели и колеги на Пърси. Преди да умре, той приемал „Принзид“ и „Леватол“ за високо кръвно, инсулин за диабет, „Бекстра“ за артрит, „Плавикс“ за разреждане на кръвта, „Колестид“ за атеросклероза и „Крейокс“ за повишен холестерол. Любимият му антидепресант бил „Ксанакс“, който той вземал назаем от приятели, крадял от Айрис или поръчвал онлайн. Според един от колегите му Пърси вземал медикамента всеки ден, за да се пребори със стреса от съжителството с „онази жена“. От време на време ползвал и „Федамал“ — лекарство без рецепта за потискане на апетита, което трябвало да му помогне да се храни по-малко, но всъщност довело до обратния ефект. Пърси бе пушил в продължение на двайсет години, но бе успял да се откаже на 41-годишна възраст с помощта на „Никорол“, дъвка със съдържание на никотин, известна с високия си процент на пристрастяване. Той я дъвчел непрекъснато, като стигнал до поне три опаковки на ден. Кръвните изследвания, взети година преди смъртта му, показвали, че черният дроб на Пърси е бил силно увреден. Починалият обичал да пие джин и според данните от кредитната му карта, изискани от мисис Карос, си купувал три бутилки седмично от близкия магазин „Билбос Спиритс“ на Стантън Авеню. Често се чувствал зле сутрин, оплаквал

се от главоболие и държал две големи опаковки „Ибупрофен“ на разхвърляното си бюро в работата.

Когато доктор Паркин завърши дългия си разказ за навиците и здравословното състояние на Пърси, стана ясно, че не е честно вината за смъртта му да бъде хвърлена върху едно-единствено лекарство. Тъй като не бе направена аутопсия — Айрис бе твърде разстроена, за да мисли за подобно нещо, — не съществуваше красноречиво доказателство, че Пърси е умрял от инфаркт. Смъртта можеше да се дължи на „остра дихателна недостатъчност“ — състояние, което определено не беше съвсем конкретно.

Уоли и Оскар бяха обсъдили варианта да эксхумират тялото, за да се сдобият с по-ясна представа за причините, довели до кончината на Пърси, но Айрис направо бе побесняла. Освен това эксхумацията, аутопсията и повторното погребение щяха да струват почти десет хиляди долара — сума, която Оскар нямаше намерение да плати.

Според доктор Паркин Пърси Клопек бе умрял млад, тъй като генетично бе предразположен към ранна смърт, навярно ускорена допълнително от нездравословния му начин на живот. Тя изрази и мнението, че е невъзможно да се определи комплексният ефект на изумителния коктейл от медикаменти.

Горкият Пърси, помисли си Дейвид. Той бе водил кратък безинтересен живот и бе починал спокойно в съня си, без дори да предполага, че някой ден навиците и болестите му ще бъдат обсъждани в такива подробности от напълно непознати хора на публичен съдебен процес.

Твърденията на лекарката бяха унищожителни и Дейвид не желаеше да се връща към никое от тях при евентуален кръстосан разпит. В дванайсет и половина съдия Сийрайт обяви почивка до два часа. Дейвид и Хелън излязоха навън и се отдадоха на заслужен дълъг обяд. Дейвид поръча бутилка бяло вино и Хелън, която рядко пиеше алкохол, също се наслади на една чаша. Те вдигнаха наздравица за Пърси. Почивай в мир.

Според аматьорското мнение на Дейвид Надин и защитата претърпяха частичен неуспех при появата на първия свидетел от втората половина на деня. Казваше се доктор Личфийлд. Работеше

като кардиолог и сърдечен хирург в световноизвестната клиника в Кливланд, където приемаше пациенти, преподаваше и се занимаваше с научни изследвания. Предстоеше му досадната задача да представи пред заседателите последната ехокардиограма на Пърси — същия видеозапис, с който доктор Борзов едва не ги бе приспал. Тъй като усети, че още една прожекция няма да бъде приета особено добре, Надин натисна газта и реши да премине към съкратената версия на показанията. Изводът: не се наблюдаваше регургитация на кръв от митралната клапа, нито увеличение на лявата сърдечна камера. Дори и пациентът наистина да бе починал от инфаркт, причината не можеше да бъде установена.

Тоест Борзов беше глупак.

Дейвид за кратко си представи как Уоли лежи в някое удобно легло в „Харбър Хаус“, облечен с нощница, пижама или каквото му бяха дали от клиниката. Навярно вече беше трезвен и напълно спокоен благодарение на силните медикаменти. Може би четеше или просто гледаше към езерото Мичиган и мислите му бяха на милиони километри от касапницата в зала 2314. А всичко се бе случило по негова вина. В месеците, през които бе обикалял като луд из Чикаго, за да посещава долнопробни погребални агенции и да раздава брошури във фитнес зали и заведения за бързо хранене, Уоли не бе проучил и за минута физиологичните и фармакологичните характеристики на „Крейокс“, нито потенциалния му ефект върху сърдечните клапи. Той просто бе приел с огромен ентузиазъм, че лекарството е вредно, след което, насърчаван от умници като Джери Алисандрос и други мастити адвокати, се бе присъединил към целия цирк и бе започнал да брои парите. А сега, докато си почиваше в клиниката, дали изобщо се сещаше за делото, което Дейвид бе принуден да поеме, след като двамата с Оскар се бяха оттеглили и ближеха раните си? Не, помисли си Дейвид, Уоли не се тревожеше за делото. Той имаше по-големи проблеми — изтрезняването, фалита, кариерата, фирмата.

Следващият свидетел беше професор и учен от Харвард, който бе изследвал „Крейокс“ и бе написал дълга статия в Ню Ингленд Джърнъл ъф Медисин в защита на медикамента. Дейвид предизвика няколко усмивки, когато заяви, че не поставя под въпрос биографията на професора.

— Ваша чест, щом докторът е възпитаник на Харвард, квалификацията му със сигурност са изключителни. Вярвам, че е отличен експерт.

За щастие заседателите не знаеха, че Дейвид е завършил право в Харвард. В противен случай шегата му едва ли щеше да бъде приета положително. Бившите студенти от Харвард, които се хвалеха с образованието си, не бяха особено популярни в Чикаго.

„Доста глупав коментар“, гласеше бележката на правната асистентка.

Дейвид не ѝ отговори. Наближаваше четири следобед и той просто искаше да се прибере у дома. Професорът описа подробно изследователските си методи. Нито един от заседателите не го слушаше. Повечето изглеждаха отегчени от напразните усилия да упражнят гражданския си дълг. Ако демокрацията се крепи на подобни устои, Господ да ни е на помощ.

Дейвид се чудеше дали заседателите вече са обсъдили решението си. Всяка сутрин и всеки следобед съдия Сийрайт изнасяше добре познатата лекция за непозволените контакти, забраната срещу четенето на вестници и статии в интернет, както и необходимостта от мълчание относно делото, докато двете страни не приключеха с излагането на доказателствата. Съществуваха множество научни изследвания върху поведението на журито и динамиката на груповите решения. Според повечето от тях съдебните заседатели нямаха търпение да обсъдят адвокатите, свидетелите и дори съдията. Обикновено се сближаваха, разделяха се на лагери и започваха да дискутират предварително решението си. Рядко обаче го правеха като цяла група. По-често се случваше да криват един от друг неофициалните си срещи.

Дейвид игнорира показанията на експерта от Харвард и разлисти няколко страници от бележника си. После продължи работата по черновата на писмото си:

Уважаеми...,

Бих искал да ви представя семейството на Туя Хаине, петгодишния син на двама бирмански имигранти, които живеят нелегално в страната.

Между 20 ноември и 19 май тази година Туя беше пациент в детската болница „Лейкшор“ тук, в Чикаго. Той бе приел почти смъртоносно количество олово и на няколко пъти се наложи да го поставят на изкуствено дишане. Според лекарите, чиито становища прилагам към настоящото писмо, Туя страда от тежко и дълготрайно мозъчно увреждане. Специалистите не очакват да живее повече от няколко години, но той може да изкара още двайсет.

Източникът на оловото, погълнато от Туя, е играчка, произведена в Китай и внесена от вашата дъщерна фирма „Гъндърсън Тойс“. Играчката, предназначена за Хелюин, се казва „Грозни зъби“. Според доктор Биф Сандрони, токсиколог, за когото вероятно никога не сте чували, изкуствените зъби са покрити с ярка цветна боя, съдържаща големи количества олово. Към писмото прилагам екземпляр от доклада на доктор Сандрони. Вярвам, че четивото ще ви се стори интересно.

Заедно с него ще намерите и копие от съдебния иск, който смятам да подам срещу „Сонеста Геймс“ във федералния съд в Чикаго в най-близко бъдеще.

Ако желаете да обсъдим...

— Имате ли въпроси към свидетеля, мистър Зинк? — прекъсна го съдия Сийрайт.

Дейвид стана бързо и заяви:

— Не, ваша чест.

— Добре, часът е пет и петнайсет. Закривам заседанието до девет сутринта със същите инструкции към заседателите.

Уоли беше в инвалидна количка. Носеше бял памучен халат и евтини брезентови чехли. Един санитар го докара в стаята за посещения, където го чакаше Дейвид. Той стоеше до големия прозорец и гледаше втренчено в мрака, обгърнал езерото Мичиган. Санитарят излезе от стаята и двамата останаха сами.

— Защо си в инвалидна количка? — попита Дейвид и се отпусна в едно кожено кресло.

— Чувствам се замаян — отвърна Уоли бавно и тихо. — Следващите няколко дни ще ми дават хапчета, за да... успокоят нещата. Ако се опитам да ходя, може да падна и да си счупя главата или нещо подобно.

Двайсет и четири часа след тридневния запой Уоли все още изглеждаше зле. Очите му бяха зачервени и подпухнали, а лицето му беше унило и отчаяно. Нуждаеше се спешно от подстригване.

— Не си ли любопитен как върви делото, Уоли?

Той се поколеба и отвърна:

— Да, мислих си за него.

— Колко мило от твоя страна! Ние трябва да приключим утре, като под „ние“ разбирай само мен. Останах напълно сам в нашата част на залата. Компания ми прави единствено моята съпруга, която се преструва на правна асистентка и вече се отегчи да гледа как мъжът ѝ понася удар след удар. А черните костюми от другата страна стават все повече и повече. Всички кръжат около прекрасната Надин Карос, която, повярвай ми, Уоли, е още по-добра на живо, отколкото се твърди.

— Съдията не е ли съгласен да отложи делото?

— Защо му е да го прави, Уоли? Да го отложи докога? И на какво основание? Какво по-точно щяхме да предприемем, ако разполагахме с още трийсет или шейсет дни? Да излезем на улицата и да намерим някой истински адвокат, който ще може да се яви в съда? Нека си представим как би звучал подобен разговор. „Ситуацията е следната, сър. Обещаваме ви сто хиляди долара и половината от нашия дял, ако влезете в съдебната зала с куп жалки факти и един твърде неприятен клиент. А там ще ви очаква още по-неприятен и безкомпромисен съдия и цял екип талантливи адвокати, разполагащи с неограничен достъп до пари и експерти. Екип, който представлява огромна и влиятелна корпорация.“ Кой би се хванал на такива приказки, Уоли?

— Изглеждаш ядосан, Дейвид.

— Не, Уоли, не съм ядосан. Просто имам нужда да се оплача, да побеснея и да изпусна малко парата.

— Направи го тогава.

— Помислих си да помоля за отлагане. Вероятно Сийрайт щеше да се съгласи, но защо ли? Никой не можеше да предвиди кога ще се появиш отново, Уоли. Оскар едва ли ще се върне на работа. Разбрахме се да продължим и да приключим по-бързо със случая.

— Съжалявам, Дейвид.

— Аз също. Чувствам се като пълен глупак в залата. Седя там без никакви доказателства, идеи или оръжия. Нямам нищо, с което да се боря. Много е отчайващо.

Уоли наведе глава, сякаш всеки момент щеше да се разплаче, и промърмори:

— Съжалявам, съжалявам.

— Добре. Виж, Уоли, и аз съжалявам. Не дойдох тук, за да се караме, ясно ли е? Дойдох, за да проверя как си. Тревожа се за теб. Оскар и Рошел също. Ти си болен и ние искаме да ти помогнем.

Когато вдигна поглед, очите на Уоли бяха насълзени. Устните му затрепериха.

— Не мога да продължавам така, Дейвид. Мислех си, че съм го преодолял. Заклевам се. Една година, две седмици и два дни. Но после нещо се случи. В понеделник сутринта се явихме в съда и аз бях адски нервен, направо ужасен. Тогава усетих силното желание да изпия една чашка. Реших, че няколко питиета ще ми помогнат. Само две бири и щях да се успокоя. Алкохолът е такъв лъжец. Същинско чудовище. Веднага щом излязохме в обедна почивка, напуснах сградата и намерих малко кафене. На прозореца висеше табела с реклама на бира. Седнах на една маса, поръчах си сандвич и изпих три бутилки. Вкусът беше невероятен. Почувствах се добре. Когато се върнах в залата, бях сигурен, че ще се справя. Можех да пия без никакъв проблем. Всичко беше под контрол. Наистина. А я ме погледни сега. Отново съм в клиниката и умирам от страх.

— Къде е колата ти, Уоли?

Той се замисли за дълго, но накрая се отказа.

— Не знам. Доста пъти губих съзнание.

— Не се тревожи за колата. Ще я открия.

Уоли попи сълзите си с опакото на ръката и избърса с ръкав носа си.

— Съжалявам, Дейвид. Предполагах, че имаме шанс.

— Никога не сме имали шанс, Уоли. Лекарството е напълно безобидно. Поведохме битка, която не води доникъде. Осъзнахме го едва когато стана твърде късно.

— Но делото още не е приключило, нали?

— Делото приключи, въпреки че адвокатите не се отказват. Заседателите ще се произнесат утре.

За няколко минути настъпи мълчание. Очите на Уоли се проясниха, но той все още не смееше да погледне Дейвид. Накрая заяви сподавено:

— Благодаря ти, че дойде, Дейвид, Благодаря ти, че се грижиш за мен, Оскар и Рошел. Надявам се, че няма да ни напуснеш.

— Нека не го обсъждаме сега. Първо трябва да се оправиш и да изтрезнееш. Ще се върна следващата седмица. После ще свикаме ново съвещание на фирмата и ще вземем някои решения.

— Харесва ми. Ново съвещание на фирмата.

Ема прекара една неспокойна нощ и родителите ѝ бяха принудени да я разхождат на смени из къщата. Когато предаде малката на Дейвид в пет и половина сутринта и отново тръгна към леглото, Хелън обяви, че кариерата ѝ на правна асистентка е приключила, слава богу. Тя се бе наслаждавала на обедите с Дейвид, но не и на останалата част от задълженията си. Освен това трябваше да се грижи за болното бебе. Дейвид бързо успокои Ема и докато я хранеше с шишето, разгледа няколко страници в интернет. Акциите на „Варик“ бяха достигнали рекордната стойност от 40 долара в четвъртък следобед. Постоянното покачване на цената им през последната седмица беше още по-красноречиво доказателство, че делото „Клопек“ се развива зле за ищцата. Не че бяха нужни повече доказателства. Воден от обичайното си нездраво любопитство, Дейвид провери блога на Тринайсетия съдебен заседател, който беше написал следното:

Ситуацията в може би най-противоречивия процес в историята на американското правораздаване продължава да се влошава за наследниците на починалия и междувременно доста очернен Пърси Клопек. Докато екипът защитници на „Варик Лабс“ размазва изключително некомпетентния адвокат на Клопек, човек почти изпитва съжаление към този аутсайдер. Почти, но не съвсем. Основният въпрос, който спешно се нуждае от отговор, е как този жалък случай изобщо успя да попадне в съда, да се задържи там с месеци и в крайна сметка да бъде представен пред съдебни заседатели. Каква перверзна загуба на време, пари и правен талант! Талант, разбира се, притежава само защитата на ответника. Подобни качества липсват изцяло в другата част на залата, където обърканият Дейвид Зинк е приел уникалната стратегия просто да бъде

невидим. Той все още не е подложил нито един свидетел на кръстосан разпит. Не е възразил дори веднъж на противника. Не е предприел нито един ход, за да подпомогне своя случай. Седи в залата с часове, преструва се, че си води записки, и си разменя бележки с новата си асистентка — красива мацка с къса пола, която присъства там само за да покаже голите си крака и да отклони вниманието от факта, че ищцата не разполага с елементарни доказателства и че адвокатът ѝ е пълен бездарник. Заседателите едва ли знаят, че правната асистентка всъщност е Хелън Зинк, съпруга на идиота, който седи пред нея. Тази безмозъчна кукла не е никаква юристка и няма какъвто и да било опит в съдебната зала. Ето защо пасва идеално в клоунския екип на „Финли и Фиг“. Появата ѝ представлява хитър опит да се привлече вниманието на мъжката част от заседателите и да се неутрализира доминиращото присъствие на Надин Карос, която според нас се нарежда сред най-кадърните съдебни адвокати.

Нека се надяваме, че кучето ще бъде приспано още днес. Може би съдия Сийрайт ще прояви смелостта да наложи санкции за подаването на един толкова необоснован иск.

Дейвид се отдръпна рязко и стисна Ема, която веднага спря да пие от шишето. Затвори лаптопа и се ядоса, че изобщо е прочел тази гадост. Никога повече, каза си той за пореден път.

Тъй като разполагаше с почти сигурно решение, Надин Карос реши да упражни още по-голям натиск върху противника. Първият ѝ свидетел в петък сутринта беше доктор Марк Юландър, вицепрезидент на „Варик“ и директор на отдела по медицински проучвания. Като следваха предварително уговорен сценарий, двамата бързо уточниха основните факти. Юландър имаше три научни степени и от двайсет и две години контролираше разработването на безброй лекарства във

„Варик“. „Крейокс“ беше постижението, с което се гордееше най-много. Компанията бе похарчила над четири милиарда долара, за да го пусне на пазара. Неговият екип от трийсет учени се бе трудил цели осем години в стремежа си да усъвършенства „Крейокс“ и да се увери, че медикаментът намалява нивото на холестерол в организма, няма странични ефекти и отговаря на изискванията на Агенцията по храните и лекарствата. Юландър описа сложните тестове, съпътстващи производството не само на „Крейокс“, но и на останалите прекрасни продукти на „Варик“. Репутацията на компанията зависеше от медикаментите, които разработваше, и гаранцията за качество беше водеща във всеки аспект от проучванията. С умелата помощ на Надин доктор Юландър обрисова внушителна картина на огромното си старание да създаде идеалното лекарство — „Крейокс“.

Тъй като нямаше какво да губи, Дейвид реши да рискува и да се включи в битката. Той започна кръстосания си разпит с думите:

— Доктор Юландър, нека поговорим за клиничните изпитвания, които току-що споменахте.

Фактът, че Дейвид се бе надигнал от мястото си, изненада заседателите. Въпреки че беше едва десет и петнайсет, те очакваха да вземат бързо решение и да се приберат у дома.

— Къде се провеждаха изпитванията? — попита Дейвид.

— За „Крейокс“ ли?

— Не, за детския ви аспириин. Разбира се, че за „Крейокс“.

— Съжалявам. Естествено. Нека помисля. Както вече уточних, изпитванията продължиха доста дълго.

— Знам, доктор Юландър. Въпросът ми е съвсем лесен. Къде се състояха те?

— Ами първоначалните изпитвания бяха проведени в Никарагуа и Монголия. Избрахме група пациенти с повишен холестерол.

— Продължете. Къде другаде?

— В Кения и Камбоджа.

— Значи компанията е похарчила четири милиарда при разработването на „Крейокс“, за да натрупа дивиденди в Монголия и Кения?

— Не мога да отговоря, мистър Зинк. Не се занимавам с маркетинг.

— Добре тогава. Колко от клиничните тестове са били проведени тук, в Щатите?

— Нито един.

— Каква част от лекарствата на „Варик“ се намира в експериментална фаза към сегашния момент?

Надин Карос се изправи и каза:

— Възраavam, ваша чест. Въпросът е неуместен. Тук не подлежат на обсъждане други медикаменти.

Съдия Сийрайт се почеса по брадичката.

— Отхвърля се. Искam да разбера накъде бие мистър Зинк.

Дейвид не беше сигурен накъде бие, но току-що бе отбелязал малка победа над мисис Карос. Придобил смелост, той продължи:

— Отговорете на въпроса, доктор Юландър. Колко от лекарствата на „Варик“ са в експериментална фаза?

— Около двайсет. Мога да назова всички, ако ми дадете една-две минути.

— Цифрата е достатъчна. Нека си спестим време. Колко ще похарчи компанията тази година, за да изпитва своите продукти?

— Към два милиарда долара.

— Какъв процент от общите продажби на „Варик“ през миналата година е дошъл от чужди пазари?

Доктор Юландър сви рамене. Изглеждаше объркан.

— Трябва да проверя финансовите резултати.

— Вие сте вицепрезидент на компанията, нали така? И заемате позицията вече шестнайсет години. Прав ли съм?

— Да.

Дейвид взе една тънка папка, разлисти няколко документа и заяви:

— Пред мен е финансовият отчет на фирмата за миналата година. Според него осемдесет и два процента от продажбите на „Варик“ са били на американския пазар. Виждали ли сте този отчет?

— Разбира се.

Мисис Карос стана от мястото си.

— Възраavam, ваша чест. Финансовите отчети на клиента ми не представляват интерес тук.

— Отхвърля се. Подобни документи са достъпни за обществеността.

Още една малка победа. За втори път Дейвид усети сладостта от вълнението на битката.

— Осемдесет и два процента. Цифрата вярна ли е, доктор Юландър?

— Щом казвате.

— Не го казвам аз, сър. Данните са взети от публикувания отчет.

— Добре, в такъв случай са осемдесет и два.

— Благодаря. Колко от двайсетте лекарства, които разработвате в момента, се изпитват на американска земя?

Свидетелят стисна челюсти и отвърна през зъби:

— Нито едно.

— Нито едно — повтори драматично Дейвид и погледна към заседателите. Повечето от тях слушаха съсредоточено. Той спря за няколко секунди и продължи: — Значи „Варик“ дължат осемдесет и два процента от печалбата си на продажби в Щатите, но предпочитат да изпитват своите лекарства в Никарагуа, Камбоджа и Монголия. Защо е така, доктор Юландър?

— Много е просто, мистър Зинк. Регулациите в страната пречат на разработката на нови лекарства, уреди и процедури.

— Чудесно. Да разбирам ли, че обвинявате правителството за рутинната ви практика да изпитвате лекарствата си върху хора на отдалечени места?

Мисис Карос отново скочи на крака.

— Възразявам, ваша чест. Адвокатът изопачава думите на свидетеля.

— Отхвърля се. Заседателите чуха добре думите на свидетеля. Продължете, мистър Зинк.

— Благодаря, господин съдия. Отговорете на въпроса, доктор Юландър.

— Съжалявам, ще го повторите ли?

— Твърдите ли, че причината да провеждате клиничните тестове в развиващи се страни е прекалената регулация в Съединените щати?

— Да, това е причината.

— Не е ли истина, че „Варик“ изпитва медикаментите си в развиващи се страни, защото така може да избегне риска от съдебни дела, в случай че нещата приключат зле?

— Не, изобщо.

— Не е ли истина, че „Варик“ изпитва медикаментите си в развиващи се страни, защото там не съществува какъвто и да е контрол?

— Не.

— Не е ли истина, че „Варик“ изпитва медикаментите си в развиващи се страни, защото там много по-лесно се намират опитни мишки на два крака, които отчаяно се нуждаят от някой долар?

Зад лявото рамо на Дейвид настъпи суматоха. Адвокатите се възмуцаваха. Мисис Карос скочи от мястото си и заяви със строг тон:

— Възраждавам, ваша чест.

Съдия Сийрайт, който се бе облегнал на лактите си, спокойно отвърна:

— Обосновете възражението си.

За пръв път тази седмица Надин не можа да намери подходящите думи.

— Като начало възраждавам на въпросите, тъй като са неуместни. В настоящото дело не са важни другите лекарства, разработени от клиента ни.

— Вече отхвърлих това възражение, мисис Карос.

— Възраждавам и срещу употребата на израза „опитни мишки на два крака“.

Изразът наистина беше неприемлив, но сякаш подхождаше идеално на конкретната ситуация. Съдия Сийрайт се замисли за миг. Всички очи бяха приковани в него. Дейвид се обърна към заседателите и забеляза няколко усмивки.

— Отхвърля се. Продължете, мистър Зинк.

— Вие сте ръководили медицинските проучвания на „Варик“ през хиляда деветстотин деветдесет и осма година. Така ли е?

Доктор Юландър отвърна:

— Да, както споменах, заемам тази позиция от двайсет и две години.

— Благодаря. През хиляда деветстотин деветдесет и осма година компанията провеждала ли е клинични тестове за лекарство на име „Амоксилин“?

Юландър се обърна притеснено към масата на защитата. Повечето адвокати на „Варик“ също изглеждаха разтревожени. Мисис Карос отново се изправи и извика:

— Възражявам, ваша чест! Лекарството не е обект на настоящата дискусия. Историята му няма никакво значение в случая.

— Мистър Зинк?

— Ваша чест, въпросното лекарство има доста грозна история. Не обвинявам „Варик“, че искат да го прикрият.

— Защо ни е необходимо да обсъждаме други медикаменти, мистър Зинк?

— Господин съдия, свидетелят сам повдигна въпроса за репутацията на компанията. Той свидетелства в продължение на шейсет и четири минути, като използва по-голямата част от тях, за да убеди заседателите, че неговата компания отдава изключителна важност на сигурността по време на всяко изпитване. Защо да не навлезе по-дълбоко в тази тема? Струва ми се напълно уместна и смятам, че заседателите ще проявят интерес към нея.

Надин побърза да се намеси:

— Ваша чест, делото се отнася за лекарство на име „Крейокс“. Всичко останало са изстрели в тъмното.

— Но, както мистър Зинк правилно отбеляза, вие повдигнахте въпроса за репутацията на компанията, мисис Карос. Открехнахте вратата, без никой да го изисква от вас. Възражението се отхвърля. Продължете, мистър Зинк.

Вратата определено беше открената и историята на „Варик“ бе излязла на дневен ред. Дейвид не знаеше как е успял да го постигне, но се чувстваше развълнуван. Колебанията му бяха изчезнали. Ужасяващият страх също. Той се бе изправил съвсем сам срещу големите играчи и започваше да отбелязва точки. Беше време за шоу.

— Попитах ви за „Амоксалин“, доктор Юландър. Предполагам, че помните медикамента.

— Да, помня го.

Дейвид махна драматично с ръка и заяви:

— Разкажете на заседателите за него. Какво е било предназначението му?

Юландър се смъкна с няколко сантиметра на стола и отново погледна безпомощно към масата на защитата. Проговори неохотно, като използваше много кратки изречения.

— Разработихме „Амоксалин“ като лекарство, предизвикващо аборт.

Дейвид реши да му помогне.

— И е можело да бъде прието до един месец след зачеването. Представлявало е подобрена версия на „хапчето след секс“, нали, докторе?

— Нещо такова.

— Да или не?

— Да.

— Медикаментът е имал за цел да унищожи зародиша, който е трябвало да бъде изхвърлен заедно с останалите отпадъчни продукти на организма. Така ли е, докторе?

— По-простичко казано, да. Това беше целта му.

Тъй като знаеше, че седем от заседателите са католици, Дейвид нямаше нужда да се обръща, за да разбере реакцията им.

— Проведохте ли клинични тестове за „Амоксалин“?

— Да.

— И къде се състояха те?

— В Африка.

— Къде по-точно?

Юландър извъртя очи и се намръщи.

— Ами... въъ... не съм много сигурен. Трябва да проверя.

Дейвид бавно се приближи до своята маса, прерови няколко документа и взе една тънка папка. Отвори я и прелисти страниците. После попита, сякаш четеше директно от доклада:

— В кои три африкански държави „Варик“ са провели клинични тестове за хапчето „Амоксалин“?

— Уганда със сигурност. Другите не...

— Какво ще кажете за Уганда, Ботсвана и Сомалия? — попита Дейвид.

— Да, мисля, че бяха тези.

— Колко жени участваха в тестовете?

— Разполагате с информацията, нали, мистър Зинк?

— Как ви звучи цифрата четиристотин?

— Възможно е.

— И каква сума е платила компанията на всяка африканка, прекратила бременността си с едно от хапчетата ви?

— Навярно знаете отговора, мистър Зинк.

— Петдесет долара на зародиш. Така ли е, доктор Юландър?

— Предполагам.

— Не е нужно да предполагате, докторе. Докладът е пред мен.

Дейвид прелисти на следващата страница и изчака ефектът от думите му да се разпространи из залата. Надин Карос се изправи и заяви:

— Възразявам, ваша чест. Докладът, използван от мистър Зинк, не е доказателство. Аз не съм го виждала.

— О, убеден съм, че го е виждала, господин съдия — отвърна Дейвид. — Всички големи клечки във „Варик“ са запознати с него.

— Какъв е този доклад, мистър Зинк? — попита Сийрайт.

— Това е разследване, проведено от Световната здравна организация през две хиляди и втора година. Техните експерти са проучили действията на най-големите фармацевтични компании в света и начините, по които те използват опитни мишки на два крака в бедни страни, за да изпитват лекарствата си, преди да започнат да ги продават в по-богатите държави.

Съдията вдигна ръце и каза:

— Достатъчно. Нямате право да използвате доклада, ако не е приложен като доказателство.

— Не го прилагам като доказателство, ваша чест. Просто искам да дискредитирам свидетеля и да поставя под съмнение отличната репутация на прекрасната му компания.

В този момент Дейвид не се притесняваше от избора си на думи. Какво можеше да загуби?

Съдия Сийрайт се намръщи и отново се почеса по брадичката. Изглеждаше объркан.

— Мисис Карос — заяви той.

— Адвокатът излага факти от доклад, който не представлява доказателство. Заседателите няма как да го прочетат, освен ако документът не бъде приет като такова — отговори спокойно тя, въпреки че беше видимо раздразнена.

— Ето какво ще направим, мистър Зинк. Позволявам ви да използвате доклада единствено за да дискредитирате свидетеля. Информацията обаче трябва да бъде представена по изключително точен начин. Не бива да я изопачавате така, че да служи на целите ви. Ясно ли е?

— Разбира се, господин съдия. Искате ли да получите екземпляр от доклада?

— Да.

Дейвид отиде до своята маса и взе още две папки. Докато вървеше самоуверено през залата, заяви:

— Имам и копие за „Варик“, макар да съм сигурен, че вече са го чели. Вероятно са го заровили в някое мазе.

— Прекратете страничните коментари, мистър Зинк — изръмжа съдията.

— Извинявам се — отвърна Дейвид.

Той подаде едната папка на Сийрайт и хвърли другата на масата пред Надин Карос. После погледна бележките си и отново се втренчи в доктор Юландър.

— Е, докторе, да продължим с „Амоксалин“. Когато изпитваше лекарството, компанията притесняваше ли се за възрастта на младите африканки?

За няколко секунди Юландър не беше в състояние да отговори. Накрая промърмори:

— Да, определено.

— Чудесно. И каква беше долната възрастова граница, доктор Юландър? Какви бяха изискванията на „Варик“?

— Жените трябваше да са навършили осемнайсет години.

— Някога чели ли сте доклада, докторе?

Юландър отчаяно потърси помощта на Надин Карос. Подобно на колегите си, тя бе свела очи и не смееше да погледне никого. Свидетелят отвърна неубедително:

— Не.

Заседател номер 37, петдесет и една годишен чернокож мъж, издаде съскащ звук, който бе чул от всички в залата и прозвуча като „по дяволите“.

— Не е ли вярно, докторе, че бременни момичета на четиринайсет години са получавали „Амоксалин“, за да направят аборт? Страница двайсет и две, ваша чест. Последният абзац от втората колона.

Юландър не отговори.

* * *

Рубън Маси седеше до Джуди Бек на първия ред от страната на ответника. Като опитен ветеран в колективните искиве той знаеше колко е важно да запази пълно спокойствие. Но сърцето му биеше като лудо. Искаше му се да скочи от мястото си и да хване Надин Карос за гърлото. Защо бе допуснала подобно нещо? Вратата не беше просто открената, а зееше широко отворена.

„Варик Лабс“ щяха да спечелят от евентуално решение по реда на съкратената процедура. Сега той можеше да седи спокойно на бюрото си, да се наслаждава на победата и да впрегне всичките си сили, за да върне „Крейокс“ обратно на пазара. Вместо това наблюдаваше как любимата му компания понася тежки удари от един пълен аматьор.

Аматьорът възобнови атаката си.

— Доктор Юландър, лекарството „Амоксилин“ беше ли пуснато на пазара?

— Не.

— Имали сте проблеми с него, нали?

— Да.

— Какви бяха страничните му ефекти?

— Гадене, виене на свят, главоболие, припадъци. Но подобни ефекти са нормални при спешните контрацептиви.

— Не споменахте за стомашното кървене, нали, доктор Юландър? Навярно просто сте забравили.

— Имаше и стомашни кръвоизливи. Затова спряхме тестовете.

— Спрели сте ги доста бързо, нали, докторе? Около деветдесет дни след началото им. Така ли е?

— Да.

Дейвид направи драматична пауза. Следващият въпрос беше най-бруталният. В залата цареше тишина.

— Доктор Юландър, от всичките четиристотин жени, върху които изпитвахте лекарството си, колко починаха вследствие на стомашно кървене?

Свидетелят бавно свали очилата си и ги сложи в скута. Потърка очи, погледна към Рубън Маси и стисна зъби. После се обърна към заседателите и каза:

— Научихме за единайсет смъртни случая.

Дейвид сведе глава за миг, след което занесе документите на масата и взе няколко други. Нямаше представа докъде му е позволено да стигне, но не възнамеряваше да спре, преди съдията да го принуди.

— А сега, докторе, нека поговорим за останалите лекарства на „Варикк“, които не са били пуснати в търговската мрежа.

Мисис Карос се изправи.

— Същото възражение, ваша чест.

— Същият отказ, мисис Карос.

— В такъв случай може ли да помоля за кратка почивка?

Наближаваше единайсет часът. Обикновено Съдията обявяваше почивка в десет и половина. Той погледна Дейвид и попита:

— Колко още, мистър Зинк?

Дейвид вдигна бележника си и отвърна:

— Не знам, господин съдия. Имам доста дълъг списък с вредни лекарства.

— Нека да се срещнем в кабинета ми и да го обсъдим. Обявявам петнайсетминутна почивка.

Тъй като трима от заседателите бяха чернокожи, Дейвид взе тактичeskото решение да прекара повече време в Африка с доктор Юландър. В почивката съдия Сийрайт му позволи да проучи историята на само още три лекарства.

— Искам да предадем случая на заседателите този следобед — каза той.

Мисис Карос продължаваше да протестира, като понякога се разгорещаваше, но съдията отхвърляше всички нейни възражения.

Заседателите бяха доведени в залата и заеха места. Когато свидетелят се върна на стола си, Дейвид се обърна към него с думите:

— Доктор Юландър, познавате ли медикамент на име „Клайвел“?

— Да.

— Вашата компания ли го разработи и представи на пазара?

— Да.

— Кога беше одобрен от Агенцията по храните и лекарствата?

— Нека помисля. Някъде в началото на две хиляди и пета година.

— В момента продуктът продава ли се в търговската мрежа?

— Не.

— Кога беше изтеглен от нея?

— Две години по-късно. През юни две хиляди и седма.

— Компанията доброволно ли оттегли медикамента, или Агенцията го спря?

— Агенцията го спря.

— По същото време срещу „Варик“ са били подадени няколко хиляди съдебни иска заради „Клайвел“. Така ли е?

— Да.

— Бихте ли описали предназначението на лекарството с прости думи?

— Предписваше се на пациенти с хипертония, тоест високо кръвно налягане.

— Наблюдавах ли се някакви неприятни странични ефекти?

— Да. Поне според адвокатите, подали колективните иски.

— А Агенцията по храните и лекарствата? Едва ли е оттеглила медикамента само защото адвокатите са се разбунтували.

Дейвид държеше в ръката си друг доклад и го размаха леко във въздуха.

— Предполагам, че не.

— Не съм ви молил да предполагате нищо, докторе. Все пак сте чели доклада. „Клайвел“ е причинявал тежка, почти непоносима мигрена сред хиляди пациенти. Прав ли съм?

— Така твърдеше Агенцията.

— Оспорвате ли нейните заключения?

— Да.

— Вие отговаряйте за клиничните тестове на „Клайвел“, нали?

— Заедно с екипа ми отговаряме за изпитването на всички лекарства, произведени от компанията. Мислех, че вече сме установили този факт.

— Приемете най-дълбоките ми извинения. Колко клинични теста бяха проведени във връзка с „Клайвел“?

— Поне шест.

— И къде се състояха те?

Атаката нямаше да свърши, докато кръстосаният разпит не приключеше. Ето защо Юландър отвърна:

— Четири в Африка, един в Румъния и един в Парагвай.

— Колко пациенти от Африка бяха лекувани с „Клайвел“?

— Всяко изпитване обхващаше около хиляда души.

— От кои страни бяха участниците?

— Не съм сигурен. От Камерун, Кения и може би Нигерия. Не помня четвъртата.

— Едновременно ли бяха проведени изпитванията?

— Общо взето, да. В период от дванайсет месеца през две хиляди и втора и две хиляди и трета година.

— Не е ли истина, докторе, че още от самото начало вие лично сте знаели за сериозните проблеми на лекарството?

— Какво значи „от самото начало“?

Дейвид отиде до купчината с документи, извади един от тях и се обърна към съдията.

— Ваша чест, бих искал да прибавя към доказателствата този вътрешнофирмен доклад, изпратен до доктор Юландър от медицинска служителка във „Варик“ на име Дарлийн Ейнзуърт. Датата е четвърти май две хиляди и втора година.

— Нека го погледна — заяви съдията.

Надин се изправи и каза:

— Ваша чест, възразяваме, няма връзка. Липсва каквато и да е обоснованост.

Съдия Сийрайт прочете набързо доклада, дълъг две страници. После се обърна към доктор Юландър и попита:

— Получавали ли сте подобен документ, докторе?

— Да.

Дейвид се притече на помощ.

— Ваша чест, този доклад е бил предоставен от един служител във „Варик“ на адвокатите, подали колективния иск по случая „Клайвел“ преди две години. Неговата автентичност е била установена още тогава. Доктор Юландър го познава доста добре.

— Достатъчно, мистър Зинк. Ще го прибавим към доказателствата.

Мистър Зинк продължи:

— Датата върху документа е четвърти май две хиляди и втора година. Така ли е, доктор Юландър?

— Да.

— Следователно въпросният доклад е попаднал на бюрото ви два месеца след като компанията е започнала клиничните си тестове в Африка. Погледнете последния абзац на втора страница. Бихте ли го прочели пред заседателите, доктор Юландър?

Свидетелят очевидно не искаше да го прочете, но в крайна сметка нагласи очилата си и започна:

— „Пациентите вземат «Клайвел» от шест седмици по четирийсет милиграма два пъти дневно. Сред седемдесет и два процента се наблюдава понижаване на кръвното налягане — както систолично, така и диастолично. Страничните ефекти са тревожни. Пациентите се оплакват от виене на свят, гадене и повръщане. Голяма част от тях, около двайсет процента, страдат от силно главоболие,

което налага спиране на лечението. След като сравних бележките си с други медицински служители тук, в Найроби, предлагам всички изпитвания, свързани с «Клайвел», да бъдат преустановени незабавно.“

— Е, доктор Юландър, преустановихте ли изпитванията?

— Не.

— Получихте ли други подобни отзиви?

Юландър въздъхна и погледна безпомощно към масата на защитата.

— Разполагам с копия от докладите, в случай че се нуждаете от опресняване на паметта — предложи услужливо Дейвид.

— Да, получих и други — призна Юландър.

— Онази служителка, Дарлийн Ейнзуърт, още ли работи за „Варик“?

— Вероятно не.

— Да или не, докторе?

— Не, не работи за нас.

— Вярно ли е, че е била уволнена само месец след като ви е изпратила доклада за ужасните ефекти на „Клайвел“?

— Аз не съм я уволнявал.

— Но тя все пак е била освободена от „Варик“, нали?

— Не съм сигурен какво се е случило. Може и сама да е напуснала.

Дейвид отново отиде до масата и взе една дебела папка. Обърна се към Сийрайт и заяви:

— Господин съдия, това са показанията на доктор Юландър по случая „Клайвел“ преди две години. Ще ми позволите ли да ги използвам, за да опресня паметта му?

— Просто отговорете на въпроса — изсъска ядосано съдията на свидетеля. — Служителката била ли е уволнена от „Варик“ месец след изпращането на доклада?

Изненадан от острата реакция, доктор Юландър изведнъж си спомни и отвърна:

— Да.

— Благодаря ви — каза Сийрайт.

Дейвид се втренчи в заседателите и продължи:

— Въпреки многобройните предупреждения компанията не е спряла с изпитванията и е получила одобрението на Агенцията по храните и лекарствата през две хиляди и пета година. Прав ли съм, доктор Юландър?

— Да, лекарството беше одобрено тогава.

— Веднага след това от „Варик“ са започнали да го рекламират агресивно в цялата страна. Така ли е, доктор Юландър?

— Нямам нищо общо с маркетинговия отдел.

— Но сте член на борда на директорите, нали?

— Да.

— А после е настъпил истински хаос. Тъй като се оплаквали от тежка мигрена и други странични ефекти, поне осем хиляди потребители са подали искове срещу компанията през същата година. Така ли е, докторе?

— Не разполагам с тази статистика.

— Е, нека не бъдем дребнави, докторе. Ще се опитам да приключа по-бързо. Вашата компания участвала ли е в някое дело, за да защити лекарството си?

— Да, в едно.

— Миналата седмица „Варик“ са постигнали споразумение по двайсет и пет хиляди иска, свързани с лекарството. Прав ли съм, доктор Юландър?

Надин се намеси.

— Възраждавам, ваша чест. Споразуменията по други дела нямат връзка с настоящия случай. Мисля, че мистър Зинк прекали.

— Аз ще реша дали е така, мисис Карос. Но възражението се приема. Мистър Зинк, отсега нататък не цитирайте други споразумения.

— Благодаря, ваша чест. Доктор Юландър, познавате ли медикамент на име „Ребакс“, произведен от „Варик“?

Юландър въздъхна отново и заби поглед в краката си. Дейвид отиде до масата, за да вземе още една купчина с доклади, които изваждаха наяве мръсните ризи на „Варик“. Накратко, той установи, че: 1) медикаментът „Ребакс“ трябвало да облекчава симптомите на мигрена, но всъщност повишавал кръвното налягане; 2) продуктът бил изпитван върху пациенти с мигрена от Африка и Индия; 3) от „Варик“ знаели за страничните му ефекти, но се опитали да прикрият тази

информация; 4) адвокатите, подали колективни искиове, открили злепоставящи вътрешни доклади на фирмата; 5) Агенцията по храните и лекарствата в крайна сметка изтеглила „Ребакс“ от търговската мрежа; 6) „Варик“ все още се защитаваха по различни колективни искиове, като никой от случаите не бе стигнал до съда.

В един часа Дейвид реши да приключи. Беше измъчвал безмилостно доктор Юландър близо три часа, без да получи отведен удар от мисис Карос, и бе отбелязал достатъчно точки. Заседателите, които първоначално се бяха забавлявали на критиките срещу „Варик“, вече нямаха търпение да обядват, да вземат бързо решение и да се приберат у дома.

— Обявявам кратка почивка — каза съдията. — Ще се видим отново в два часа.

Дейвид намери една празна маса в ъгъла на кафенето на втория етаж. Тъкмо дотяждаше сандвича си и преглеждаше бележките си, когато усети, че някой се приближава отзад. Беше Тейлър Баркли, един от малкото адвокати от „Роган“, които Дейвид познаваше и поздравяваше в съдебната зала.

— Имаш ли минутка? — попита Баркли и седна на стола до него.

— Разбира се.

— Страхотен разпит. Надин рядко прави гафове, но този път допусна голяма грешка.

— Благодаря — отвърна Дейвид с пълна уста.

Баркли огледа неспокойно стаята, сякаш беше на път да му разкрие важна тайна.

— Попадал ли си на блогър с псевдоним Тринайсетия съдебен заседател?

Дейвид кимна и Баркли продължи:

— Нашите компютърни специалисти са доста кадърни и успяха да го проследят. Той седи в залата, три реда зад теб. Облечен е с тъмносин пуловер и бяла риза. Трийсетгодишен, леко плешив, с очила. Прилича на зубрач. Името му е Арън Дийнц. Преди работел за някаква адвокатска фирма в центъра, но бил съкратен заради рецесията. Сега си е направил блог и се мисли за много велик. Явно не може да си намери работа.

— Защо споделяш с мен всичко това?

— Не казвам, че няма право да пише в блога си. Процесът е открит за обществеността. Повечето от статиите му са безобидни, но той нападна жена ти. Ако бях на твое място, добре щях да го подреда. Просто исках да знаеш. До скоро.

С тези думи Баркли стана от мястото си и се отдалечи.

В два часа Надин Карос се изправи и обяви:

— Ваша чест, защитата няма повече въпроси.

Последното бе обсъдено в кабинета на съдията и не предизвика особени изненади. Без да губи време, Хари Сийрайт заяви:

— Мистър Зинк, можете да изнесете заключителната си пледоария пред заседателите.

Дейвид нямаше никакво желание да се изправя пред заседателите и да търси съчувствие за своята клиентка Айрис Клопек, но щеше да е безкрайно странно, ако след като бе участвал в заседанията от начало до край, се въздържа от последни думи. Той се приближи до заседателите и сърдечно им благодари за изпълнения граждански дълг. После им призна, че това е първият съдебен процес в кариерата му и че е възнамерявал само да направи необходимите проучвания. Събитията обаче го бяха принудили да излезе на бойното поле и той съжеляваше, че не е свършил по-добра работа. Дейвид размаха някакъв документ и обясни, че държи в ръцете си предварителния план на делото — нещо като дневен ред, приет от двете страни много преди избора на съдебни заседатели. Той насочи вниманието им към страница 35, където бяха изброени експертите на защитата. Цели двайсет и седем! И до един носеха титлата „доктор“ пред имената си. Слава богу, адвокатите не бяха призовали всички от тях, но със сигурност им бяха гарантирали сериозни хонорари. Защо ответникът се нуждаеше от такъв брой високоплатени експерти? Вероятно криеше нещо. И защо му трябваша толкова адвокати, зачуди се Дейвид, като посочи екипа от „Роган Ротбърг“. Неговата клиентка Айрис Клопек не бе в състояние да си позволи подобен правен екип. Условиата не бяха равностойни. Мачът беше купен. Само заседателите можеха да внесат известен баланс.

Речта му продължи по-малко от десет минути и той нямаше търпение да си седне на мястото. Докато се връщаше, огледа зрителите и кръстоса поглед с Арън Дийнц, Тринайсетия съдебен заседател. Накрая Дийнц отмести очи.

Надин Карос говори половин час и успя да насочи вниманието обратно към „Крейокс“. Тя защити ревностно „Варик“ и напомни на заседателите за множеството известни и надеждни лекарства, дарени на света от компанията. Сред тях се нареждаше и „Крейокс“ — медикаментът, който бе издържал на всички нападки, след като адвокатите на ищцата не бяха успели да докажат каквато и да било вреда, предизвикана от него. Да, защитата на „Варик“ наистина разполагаше с двайсет и седем престижни специалисти, но този факт нямаше никаква връзка с делото. Много по-голяма тежест биха имали експертните мнения, представени от отсрещната страна. Адвокатите на ищцата бяха подали иска и трябваше да изградят своя случай, но в крайна сметка бяха претърпели огромен провал.

Дейвид слушаше речта ѝ с дълбоко възхищение. Тя беше талантива и интелигентна, а съдебният ѝ опит си личеше от начина, по който се движеше из залата, с лекота подбираще думите си, поглеждаше с усмивка към заседателите и засвидетелстваше доверието си към тях. Техните изражения не оставяха и най-малкото съмнение, че чувствата са взаимни.

Дейвид се отказа да взема пак думата. Съдия Сийрайт премина направо към инструкциите за заседателите — най-скучната част от всеки процес. В три и половина те се оттеглиха, за да вземат решение. Дейвид искаше да се махне от залата. Ето защо занесе голямата си кутия с документи до джипа, паркиран в гаража.

Докато пътуваше обратно с асансьора към двайсет и третия етаж, мобилният му телефон завибрира. Съобщението гласеше: „Заседателите са готови.“ Той се усмихна и прошепна:

— Не им отне много време.

В залата настъпи тишина и един пристав доведе заседателите. Техният говорител подаде писменото решение на пристава, който го връчи на съдия Сийрайт. Той обяви:

— Всичко изглежда нормално.

Говорителят взе документа, изправи се и прочете:

— Ние, заседателите, се произнасяме в полза на ответника „Варик Лабораторис“.

Не последваха никакви реакции. Съдия Сийрайт приключи с обичайните процедури и закри заседанието. Дейвид нямаше желание да остава в залата и да слуша глупости от сорта на: „Страхотна работа“, „Чудесно изложени факти“ и „Повече късмет следващия път“. Веднага щом съдията удари с чукчето, той вдигна тежкото си куфарче, проправи си път през тълпата и тръгна по коридора. И зърна как един мъж с познат син пуловер влиза в тоалетните. Дейвид го последва вътре, огледа помещението и видя единствено Арън Дийнц. Изми си ръцете и зачака. Когато се отдръпна от писоара, Дийнц се обърна и го видя.

— Ти си Тринайсетия съдебен заседател, нали? — попита Дейвид.

Дийнц замръзна на място. Беше разкрит.

— Е, и? — ехидно се усмихна той.

Дейвид замахна с дясната си ръка и стовари юмрук върху лявата буза на блогъра, който беше твърде изумен, за да реагира. Само изръмжа, когато усети болката в челюстта си. Дейвид го довърши с бърз ляв удар в носа.

— Това е за „безмозъчната кукла“, задник такъв! — извика Дейвид и Дийнц падна на пода.

Дейвид излезе в коридора и забеляза тълпата в далечния край. Намери стълбището и изтича надолу до главното фоайе. Пресече светкавично улицата към гаража, заключи се в джипа и въздъхна.

— Какъв съм идиот!

След като пое по обиколен маршрут, Дейвид пристигна в кантората с голямо закъснение. За своя изненада завари Оскар, който седеше до масата и пиеше безалкохолно в компанията на Рошел. Видът му беше изпит и блед, но той се усмихна и увери Дейвид, че се чувства добре. Докторът му бе позволил да прекарва по два часа дневно в службата и Оскар нямаше търпение да се върне на работа.

Дейвид им представи доста кратка версия на делото. Той имитира руския акцент на Борзов и ги разсмя. Все пак всички шеги бяха за сметка на „Финли и Фиг“. Защо да не се позабавляват? Когато

разказа за отчаяните си опити да открие доктор Тредгил, Рошел и Оскар отново избухнаха в смях. Не можеха да повярват, че Хелън се е явила в съда. А щом той описа лицата на заседателите по време на показанията на Айрис, очите на Рошел се насълзиха.

— Въпреки блестящото ми представяне заседателите взеха решение за седемнайсет минути.

След като приключиха с шегите, те поговориха за Уоли, обсъдиха сметките, банковия кредит и мрачното бъдеще. Оскар им предложи да отложат дискусията за понеделник сутринта.

— Все ще измислим нещо — каза той.

Дейвид и Рошел се учудиха на неговата любезност и доброта. Вероятно сърдечният удар и операцията бяха смекчили характера му, карайки го да осъзнае собствената си преходност. Старият Оскар щеше да разкритикува остро Фиг и да се ядоса заради предстоящия фалит на фирмата, но новият изглеждаше необичайно оптимистичен относно създалата се ситуация.

След като измина един час от най-приятната среща, на която бе присъствал в кантората, Дейвид заяви, че трябва да тръгва. Правната му асистентка го чакаше за вечеря и нямаше търпение да научи подробностите около делото.

През уикенда Дейвид се мота из къщата, изпълни някоя и друга задача, поставена му от Хелън, и изведе Ема в бебешката количка. Дори успя да измие и двете коли. Междувременно постоянно влизаше в интернет, за да проследи истерията около процеса и славната победа на „Варик“. В съботния брой на „Сън Таймс“ бе излязла кратка статия по темата, но „Трибюн“ не споменаваше и дума за делото. Повечето публикации в интернет обаче коментираха последствията. Пиар машината на „Варик“ се бе задвижила с всичка сила и решението на заседателите се смяташе за огромно признание за „Крейокс“. Изпълнителният директор Рубън Маси се цитираше навсякъде. Той хвалеше лекарството, критикуваше адвокатите, подали колективни иски, заплашваше да унищожи „онези преследвачи на линейки“, благодареше на чикагските заседатели за мъдростта им и настояваше за приемането на още закони в защита на невинните корпорации от подобни необосновани дела. Джери Алисандрос се въздържаше от коментар. Мълчаха и останалите адвокати, който съдеха „Варик Лабс“. „За пръв път в по-новата ни история всички адвокати, специализирани в колективните иски, не казват нито дума“, отбелязваше един репортер.

Телефонът извън в два часа следобед в неделя. Доктор Биф Сандрони бе получил мострите на „Грозните зъби“ в петък сутринта — по същото време, когато Дейвид бе разпитвал Юландър на свидетелското място. Сандрони му бе обещал да ги изследва веднага.

— Всички са еднакви, Дейвид. Покрити са с боя на оловна основа, която е силно токсична. Делото ти е гарантирано. Доказателствата са еднозначни. Най-добрите, които съм виждал.

— Кога ще завършиш доклада?

— Ще ти го пратя утре по мейла.

— Благодаря ти, Биф.

— Успех.

Час по-късно Дейвид и Хелън сложиха Ема в детското столче и потеглиха към Уокийган. Целта на пътуването им беше да посетят Уоли, но същевременно се надяваха, че бебето най-после ще заспи.

След четири дни въздържание Уоли изглеждаше отпочинал и чакаше с нетърпение да напусне „Харбър Хаус“. Дейвид му разказа за процеса. Тъй като не искаше да се повтаря и не беше в настроение за шеги, той премълча подробностите, които бяха накарали Оскар и Рошел да се посмеят на воля в петъчния следобед. Уоли не спираше да му се извинява и накрая Дейвид избухна:

— Всичко свърши, Уоли. Трябва да продължим напред.

Обсъдиха начините, по които можеха да се отърват от клиентите си по случая „Крейокс“, и евентуалните проблеми, произтичащи от подобен ход. За тях нямаше значение колко ще се усложни ситуацията — решението им беше окончателно. Бяха приключили завинаги с „Крейокс“ и „Варик“.

— Не е нужно да лежа повече тук — заяви Уоли.

Двамата стояха сами в края на коридора. Хелън бе останала в колата, за да наглежда спящата Ема.

— Какво казва твоят терапевт?

— Писна ми от тоя човек. Виж, Дейвид, истината е, че се издъних заради напрежението. Вече се чувствам трезвен и броя дните, откакто не пия. Пак ще посещавам сбирките на Анонимните алкохолици. Надявам се и се моля да не закъсам отново. Чуй ме, Дейвид, не ми харесва да съм пияница. Чака ни много работа и трябва да бъда трезвен.

При мисълта за собствения си принос от петстотин долара на ден за лечението на Уоли Дейвид искаше той да излезе час по-скоро от клиниката, но не беше убеден, че десетдневният престой ще постигне желанния ефект.

— Ще го обсъдя с доктора. Как му беше името?

— Патрик Хейл. Тоя път се отнесе доста грубо с мен.

— Вероятно се нуждаеш точно от това, Уоли.

— Стига, Дейвид. Измъкни ме от тук. Ние сами си изкопахме дупката и трябва да излезем от нея. Съмнявам се, че Оскар ще ни помогне.

Неизречен оставаше фактът, че Оскар се бе отнесъл най-скептично към „Крейокс“ и колективните искиве като цяло. Дълбоката

дупка, в която се намираха в момента, бе изкопана от Уоли Фиг. Те поговориха за Оскар, за неговия развод, здравословното му състояние и новата му приятелка. Според Уоли тя изобщо не беше нова, но Дейвид реши да не го разпитва.

Преди да си тръгне, Уоли го помоли отново:

— Измъкни ме от тук, Дейвид. Чака ни прекалено много работа.

Дейвид по прегърна и си тръгна. „Работата“, която Уоли постоянно споменаваше, се състоеше главно във впечатляващата задача да се отърват от четиристотин недоволни клиенти, да разчистят след делото „Клопек“ и да се справят с множеството неплатени сметки в сграда, ипотекирана за двеста хиляди долара. През последния месец фирмата бе пренебрегнала останалите си клиенти; много от тях бяха отишли при конкуренцията, а ежедневните запитвания от потенциални заинтересувани намаляваха драстично.

Дейвид бе обмислил варианта да напусне, да отвори собствена кантора или да се огледа за работа в някоя друга малка фирма. Ако си отидеше, той смяташе, разбира се, да вземе случая „Туя Хаинг“ със себе си. Оскар и Уоли дори нямаше да научат за това. А ако делото му донесеше печалба, Дейвид щеше да напише чек на „Финли и Фиг“, с който да покрие своя дял по ипотеката на сградата. Но нещо го тревожеше. Вече беше напуснал една фирма, без да поглежда назад. Избягаше ли отново, щеше да съжалява дълбоко. В действителност Дейвид знаеше, че не може да остави „Финли и Фиг“, при положение че двамата съдружници боледуваха, а пред вратата чакаше цяла тълпа недоволни клиенти и кредитори.

В понеделник сутринта телефонът не спря да звъни. Рошел вдигна слушалката няколко пъти, след което обяви:

— Обаждат се клиенти за „Крейокс“. Питат какво става с делата им.

— Изключи го — каза Дейвид и шумът утихна.

Старият Оскар се бе завърнал. Той седеше в кабинета си при плътно затворени врати и прехвърляше някакви документи на бюрото си.

В девет часа Дейвид приключи с писмото, адресирано до всички четиристотин клиенти, които смятаха, че ще водят някакво дело. Текстът гласеше:

Уважаема/и...

Миналата седмица нашата фирма участва в първото дело срещу „Варик Лабс“ за лекарството „Крейокс“. Процесът не протече така, както очаквахме, и завърши с провал. Заседателите взеха решение в полза на „Варик“. От представените в съда доказателства стана ясно, че всички по-нататъшни дела срещу компанията са непрепоръчителни. Поради тази причина ние се оттегляме като ваши адвокати. Чувствайте се свободни да потърсите правна помощ на друго място.

В случай че информацията ви е от полза, „Варик“ изложиха убедителни доводи в подкрепа на твърдението, че „Крейокс“ не уврежда сърдечните клапи или други части на човешкия организъм.

С уважение,
Дейвид Зинк, адвокат

Когато компютърът на Рошел започна да разпраща писмата, Дейвид отиде на горния етаж, за да се подготви за втората си битка във федералния съд — последното място, на което искаше да бъде тази сутрин. Беше изготвил предварителен вариант на съдебен иск срещу „Сонеста Геймс“ и чернова на писмо, което смяташе да адресира до главния юрисконсулт на компанията. Той реши да поизглади текстовете, докато чакаше доклада на Сандрони.

Акциите на „Варик“ достигнаха 42.50 долара в понеделник сутринта, най-високата им стойност от две години насам. Дейвид прегледа финансовите страници и блогове, които все още изобилстваха от спекулации за бъдещето на случаите „Крейокс“. Тъй като не възнамеряваше да играе никаква роля в това бъдеще, той бързо загуби интерес.

После отвори трудноразбираемата страница на Съдилища — окръг Кук, Наказателен съд, — но не намери жалба за нанесена телесна повреда, подадена от Арън Дийнц. В събота Тринайсетия съдебен заседател бе споменал за края на делото „Клопек“ в блога си,

но бе пропуснал факта, че са го набили в мъжката тоалетна на двайсет и третия етаж на „Евърет Дърксен“.

Един приятел на Оскар имаше връзки в окръжния съд и обеща да го уведоми, ако Дийнц подаде жалба.

— Наистина ли го удари? — бе попитал Оскар с нескрито възхищение.

— Да, доста глупаво от моя страна.

— Не се тревожи. Става дума за най-елементарен побой. Имам приятели където трябва.

Когато докладът на Сандрони пристигна, Дейвид го прочете внимателно и едва не се разтопи от удоволствие при вида на заключението: „Нивото на олово в боята, покриваща «Грозните зъби», е високо токсично. Всяко дете или друго лице, което използва продукта по предназначение, тоест чрез поставяне на изкуствените зъби върху истинските, ще бъде изправено пред огромния риск от поглъщане на боя на оловна основа.“

Доктор Сандрони допълваше:

„Вече трийсет години се занимавам с изпитване на продукти и търсене на източници на отравяне, най-вече с олово, но никога досега не съм срещал изделие, проектирано и произведено с подобна немарливост.“

Дейвид копира шестте страници на доклада и ги сложи в една папка заедно с цветните снимки на оригиналния чифт „Грозни зъби“, използвани от Туя, както и на мострите, купени от него предишната седмица. Освен това приложи екземпляр от съдебния иск и медицинския доклад, изготвен от лекарите на Туя. В любезно, но доста директно писмо до мистър Дилън Кот, главен юрисконсулт на „Сонеста Геймс“, Дейвид предлагаше да обсъдят случая, преди да се насрочи дело. Предложението важеше за срок от четиринайсет дни. Семейството на момчето бе страдало достатъчно, продължаваше да страда и имаше право на незабавно обезщетение.

В обедната почивка Дейвид взе папката със себе си и я изпрати с бърза куриерска пратка до „Сонеста Геймс“. Никой в кантората не знаеше за плановете му. Като данни за контакт той бе посочил личния си адрес и мобилен телефон.

Оскар тъкмо си тръгваше, когато Дейвид се върна. Шофьорът на старши съдружника беше дребна слаба жена с неясен етнически

произход. Отначало Дейвид я помисли за тайландка, но после му се стори, че прилича на латиноамериканка. Беше с поне двайсет години по-млада от Оскар и Дейвид остана с впечатлението, че се познават отдавна. Оскар, който изглеждаше доста уморен след спокойната сутрин в кантората, бавно се сгъна на предната седалка в малката ѝ хонда и двамата потеглиха.

— Коя е тази жена? — попита Дейвид всезнаещата Рошел, след като затвори входната врата.

— И аз я виждам за пръв път. Името ѝ е много странно. Не го запомних. Каза ми, че познава Оскар от три години.

— Уоли е известен като женкар. Малко съм изненадан обаче от Оскар. Ти не си ли?

Рошел се усмихна и отвърна:

— Дейвид, когато става дума за любов и секс, нищо не може да ме учуди. — Тя му подаде яркорозова бележка. — И докато обсъждаме темата, вероятно ще поискаш да се обадиш на този мъж.

— Кой е той?

— Гудлоу Стам. Бракоразводният адвокат на Пола Финли.

— Не разбирам нищо от бракоразводни дела.

Рошел огледа драматично стаята и заяви:

— Всички си отидоха. Налага се да се научиш, и то бързо.

Стам започна разговора с глуповатия коментар:

— Съжалявам за решението на съда, но не съм учуден.

— Нито пък аз — каза лаконично Дейвид. — Какво мога да направя за вас?

— Преди всичко как е мистър Финли?

— Оскар вече е добре. Претърпя инфаркт само преди две седмици. Тази сутрин дойде в кантората за няколко часа. Отбелязва постоянен напредък. Предполагам, че се обаждате, за да попитате за случая „Крейкс“. Сигурно се надявате, че все още съществува шанс да получим някакво обезщетение. За съжаление трябва да ви уведомя, че за нас, нашите клиенти и мисис Финли няма да има и цент от тези искове. Ние не смятаме да обжалваме решението по делото „Клопек“. В момента съобщаваме на всичките си клиенти, че се оттегляме като техни адвокати. Ипотекирахме кантората, за да финансираме процеса, който ни струваше сто и осемдесет хиляди долара. Старши съдружникът се възстановява от инфаркт и операция за байпас, а

младши съдружникът си е взел отпуск. Сега във фирмата работим единствено аз и секретарката, която между другото разбира много повече от право от мен самия. В случай че се интересувате от доходите на мистър Финли, нека ви уверя, че той никога не е бил по-зле финансово. Разорен е. Доколкото знам, той е съгласен да отстъпи на клиентката ви къщата, мебелите, колата и половината от парите в банката, които не надхвърлят пет хиляди долара, ако тя му даде бърз развод по взаимно съгласие. Оскар просто иска да се отърве, мистър Стам. Предлагам ви да приемете предложението му, преди да е променил решението си.

Стам се замисли за миг и отвърна:

— Оценявам вашата искреност.

— Чудесно. Ето ви още малко важна информация. От името на престъпника Джъстин Бардал сте подали иск срещу Оскар Финли заради онзи злощастен инцидент със стрелбата. Ако съм схванал правилно, клиентът ви е на път да влезе в затвора за опит за палеж. Както вече споменах, мистър Финли е разорен. Застрахователната компания отказва да му плати, защото смята действията му за преднамерени. Следователно без пари от застраховката и лични доходи мистър Финли едва ли ще бъде осъден. Няма да извлечете и цент от него. Искът ви е безсмислен.

— А самата кантора?

— Ипотекирана е. Вижте, мистър Стам, вие няма да получите нищо, тъй като клиентът ви е рецидивист, заловен малко преди да извърши ново престъпление. Заседателите не биха проявили особено съчувствие. Но ако все пак извадите късмет и мистър Финли бъде признат за виновен, той ще обяви фалит още на следващия ден. Не можете да го пипнете, ясно ли е?

— Да, съвсем ясно.

— Ние нямаме нищо и не крием нищо. Моля ви, обяснете го на мисис Финли и Джъстин Бардал. Искаме да приключим с тях час по-скоро.

— Добре, добре. Ще се постарая да ги убедя.

Измина цяла седмица без никаква реакция от „Сонеста Геймс“. Дейвид постоянно поглеждаше календара и часовника. Бореше се с надеждата за бързо споразумение и се страхуваше от мисълта да подаде иск срещу огромна корпорация във федералния съд. Току-що бе извървял този труден път. Понякога се чувстваше като Уоли — изгубен в мечтите за лесни пари.

Фирмата постепенно се върна към установения ред. Рошел идваше на работа в седем и половина и се наслаждаваше на спокойните мигове с Прели. После пристигаше Дейвид, а след него и Уоли, чиято кола бе вдигната от улицата по време на запоя му, но не бе претърпяла никакви поражения. Оскар се появяваше към десет, придружен до вратата от своята приятелка — чаровната жена, която успя да впечатли дори Рошел. В даден момент от сутринта Уоли се обръщаше към колегите си с думите:

— Трезвен от дванайсет дни.

Дните станаха тринайсет, четиринайсет и така нататък. Останалите го насърчаваха и той отново се чувстваше горд от себе си. Участваше в сбирките на Анонимните алкохолици почти всяка вечер.

В кантората продължаваха да звънят недоволни ищци по случая „Крейокс“ и Рошел пренасочваше обажданията към Уоли и Дейвид. Бившите клиенти не бяха вбесени, а звучаха примирено, дори тъжно. Какво бе станало с обещаните им суми? Адвокатите се извиняваха и често хвърляха вината върху мистериозните „федерални заседатели“, които се бяха произнесли в полза на лекарството. Те бързаха да добавят, че според „доказателствата в съда“ медикаментът е напълно безобиден.

С други думи пари няма да има, но поне сърцето ви е много по-здраво, отколкото сте предполагали.

Подобни разговори се водеха из цялата страна, докато десетки амбициозни адвокати се оттегляха от фронта. Един адвокат във Финикс бе подал молба за прекратяване на четири съдебни иска,

касаещи клиенти, смятани за жертви на „Крейокс“. Той получи незабавен отговор по член 11 с почерка на Надин Карос. „Варик Лабс“ изискваха налагане на санкции за всички необосновани иски, като прилагаха подробна финансова документация в подкрепа на тезата, че са похарчили над осем милиона за правна защита. След масовото оттегляне на адвокатите постепенно стана ясно, че от „Варик“ са повели същинска война. Битките щяха да продължат с месеци.

Десет дни след решението на заседателите Агенцията по храните и лекарствата отмени забраната върху „Крейокс“ и фармацевтичната компания отново заля пазара с него. Рубън Маси бързо възстанови паричните си резерви. Той изгаряше от нетърпение да накаже адвокатите за лошото им отношение към любимото му лекарство.

* * *

Единайсет дни по-късно все още нямаше и дума от Арън Дийнц. Тринайсетия съдебен заседател бе спрял да пише в блога си, без да даде никакво обяснение. Дейвид си мислеше две неща за евентуалните обвинения в нанасяне на телесна повреда. Първо, ако подадеше жалба, Дийнц рискуваше да излезе наяве. Както много други блогъри, той се наслаждаваше на своята анонимност и възможността да изразява свободно мнението си. Фактът, че Дейвид бе разбрал кой е, навярно го тревожеше. Повдигнеше ли обвинения, Дийнц щеше да бъде принуден да се яви в съда и да признае пред всички, че е Тринайсетия съдебен заседател. А ако наистина си търсеше нова работа, писанията в блога му можеха да му попречат. През последните две години той бе обиждал множество съдии, адвокати и юридически фирми. От друга страна обаче, Дийнц бе получил два силни удара. Дейвид се съмняваше, че е счупил челюстта му, но със сигурност го бе контузил, макар и временно. Тъй като беше адвокат, Дийнц вероятно щеше да настоява да отиде на съд и да потърси отмъщение.

Дейвид още не бе споменал за инцидента пред Хелън. Опасяваше се, че тя няма да одобри постъпката му и ще се притесни за евентуалния арест и обвиненията. Смяташе да ѝ каже само ако Дийнц подадеше жалба. С други думи щеше да говори с нея по-нататък, ако изобщо го направеше. После му хрумна нова идея. В телефонния

указател съществуваше един-единствен Арън Дийнц. Късно следобед Дейвид набра номера му.

— Арън Дийнц, моля — започна той.

— На телефона. Кой се обажда?

— Дейвид Зинк. Мистър Дийнц, обаждам се, за да ви се извиня за инцидента след края на делото. Бях разочарован и ядосан. Действах прибързано.

След кратка пауза Дийнц отвърна:

— Счупихте ми челюстта.

Дейвид усети прилив на мъжка гордост от факта, че е успял да го удари толкова силно, но самоувереността му отстъпи място на страха от обвинение в нанасяне на телесна повреда.

— Още веднъж, съжалявам. Не исках да ви счупя нещо или да ви нараня.

Следващият коментар на Дийнц бе показателен. Той попита:

— Как разбрахте кой съм?

Очевидно се страхуваше да излезе на светло. Дейвид послъга, като обясни:

— Братовчед ми се занимава с компютри. Отне му двайсет и четири часа. Не е разумно да публикувате статиите си по едно и също време на деня. Съжалявам за счупената ви челюст. Готов съм да поема медицинските ви разходи.

Предложи последното, защото се чувствате длъжен да го направи, но после му прилоша при мисълта за поредните харчове.

— Да не би да искате да сключим сделка, мистър Зинк?

— Разбира се. Ще покрия разходите ви, ако ми обещаете да не предявявате никакви съдебни претенции.

— Притеснявате се, че ще ви съдя за телесна повреда?

— Не съвсем. Ако ми се наложи да се защита по подобни обвинения, ще се погрижа съдията да прочете някои от коментарите ви. Съмнявам се, че ще остане очарован. Съдиите мразят блогове като вашия. Хари Сийрайт го следеше всеки ден и беше побеснял. Страхуваше се, че ще навреди на делото, ако заседателите попаднат на него. Служителите му се опитваха да разкрият самоличността ви.

Дейвид използваше цялото си въображение, но думите му звучаха правдоподобно.

— Вие казахте ли на някого? — попита Дийнц.

Дейвид не можеше да прецени дали човекът отсреща е предпазлив, уплашен, или просто страда заради счупената си челюст.

— Абсолютно никой не знае.

— Нямам здравна застраховка, откакто ме съкратиха. До момента лечението струва четири хиляди и шестстотин долара. Шините ще бъдат свалени след месец. После не знам какво ще стане.

— Чухте предложението ми — заяви Дейвид. — Сключихме ли сделка?

Последва дълга пауза. Накрая Дийнц отвърна:

— Мисля, че да.

— И още нещо, мистър Дийнц.

— Да, слушам ви.

— Вие нарекохте съпругата ми „безмозъчна кукла“.

— Да... въз... не трябваше да го правя. Жена ви е много красива.

— Така е, но освен това е доста интелигентна.

— Извинявам ви се.

— Аз също.

Първата професионална победа на Уоли след делото беше успешното приключване на развода на Оскар. Тъй като нямаха какво толкова да делят и отчаяно искаха да се разделят, двете страни постигнаха лесно споразумение, ако изобщо някой юридически документ може да се нарече „лесен“. Когато Оскар и Уоли се подписаха под имената на Пола Финди и Гудлоу Стам, Оскар се втренчи задълго в листа и дори не се опита да скрие усмивката си. Уоли внесе споразумението, в окръжния съд, а там насрочи делото за средата на януари.

Оскар настоя да отпразнува случая с бутилка шампанско, разбира се, безалкохолно, и в края на деня служителите на фирмата се събраха неофициално в кантората. Тъй като знаеха за постиженията на Уоли — 15 дни трезвеност, — те вдигнаха тост за него и за най-новия ерген в квартала Оскар Финли. Беше четвъртък, 10 ноември. Въпреки че малката бутикова фирма бе изправена пред планина от дългове и разполагаше само с няколко клиенти, в този момент всички бяха решили да се забавляват. Победени и отчаяни, те все още бяха на крака и показваха признаци на живот.

Докато Дейвид пресушаваше чашата си, телефонът му иззвъня. Той се извини на останалите и отиде на горния етаж.

Дилън Кот се представи като вицепрезидент и главен юрисконсулт на „Сонеста Геймс“ — позиция, която заемаше от много години. Обаждаше се от централата на компанията в Сан Джасинто, щата Калифорния. Той благодари на Дейвид за писмото и разумния му тон, след което го увери, че играчката е била изследвана от най-добрите специалисти във фирмата. Ако трябвало да бъде честен, съществувала причина за „огромно притеснение“. Самият той бил силно разтревожен.

— Искаме да се срещнем, мистър Зинк. Лично.

— И с каква цел? — попита Дейвид.

— Трябва да обсъдим начините за избягване на евентуален процес.

— И на негативните публикации, нали?

— Определено. Ние сме компания за играчки, мистър Зинк. Имиджът е много важен за нас.

— Кога и къде?

— Имаме дистрибуционен център и офис в Деплейн, във вашия район. Можете ли да дойдете там в понеделник сутринта?

— Да, но само ако обмисляте споразумение. Ако смятате да ми пробутате някакви евтини трикове, просто забравете. Ще пробвам шансовете си пред заседателите.

— Моля ви, мистър Зинк. Твърде рано е за заплахи. Уверявам ви, че осъзнаваме сериозността на ситуацията. За съжаление сме се сблъскали с подобни проблеми и преди. Ще ви обясня всичко в понеделник.

— Добре.

— Съдът определил ли е законен настойник на детето?

— Да, баща му.

— Възможно ли е да доведете и двамата родители в понеделник?

— Сигурен съм, че ще успеят да дойдат. Защо?

— Карл Лапорт, нашият изпълнителен директор, държи да се срещне с тях и да им поднесе извинения от името на компанията.

Дистрибуционният център беше част от дълга редица складове, които покриваха огромна площ западно от Деплейн и предградията на Чикаго. Благодарение на джипиеса Дейвид го намери без проблеми. В десет часа в понеделник сутринта той влезе със Со и Луин Хаинг през входа на червената тухлена сграда, която служеше за офис на компанията. Веднага бяха посрещнати и отведени в една заседателна зала, където им предложиха кафе, сладки и сок. Те отказаха. Стомахът на Дейвид беше свит, а нервите му бяха опънати до краен предел. Родителите на Туя също бяха ужасно притеснени.

В залата се появиха трима мъже в строги костюми — Дилън Кот, главен юрисконсулт на фирмата, Карл Лапорт, изпълнителен директор, и Уайът Вители, финансов директор. След кратка размяна на любезности Карл Лапорт покани всички да заемат места, като полагаше големи усилия да овладее напрежението. Гостите отново получиха покана да си вземат кафе, сладки и сок. Те пак отказаха. Съвсем скоро стана ясно, че Со и Луин са твърде уплашени, за да поведат някакъв разговор. Лапорт се изправи и заяви сериозно:

— Нека започнем е най-важното. Знам, че момчето ви е много болно и няма шансове да се излекува. Аз самият имам четиригодишен внук, единствен до момента, и дори не смея да си представя какво преживявате. От името на компанията „Сонеста Геймс“ поемам пълна отговорност за случилото се със сина ви. Ние не сме произвели „Грозните зъби“, но притежаваме малка фирма, която е внесла играчката от Китай. Тъй като фирмата е наша собственост, вината пада изцяло върху нас. Някакви въпроси?

Луин и Со бавно поклатиха глави.

Дейвид гледаше изумено. Думите на Карл Лапорт биха изиграли ключова роля, ако случаят стигнеше до съда. Едно извинение от страна на компанията можеше да бъде прието като доказателство и да носи огромна тежест пред заседателите. Фактът, че той поемаше отговорност, и то без каквото и да е колебание, беше важен поради две

причини: първо, компанията беше искрена; и, второ, проблемът щеше да бъде разрешен извън съда. Присъствието на изпълнителния и финансовия директор, както и на главния юрисконсулт на фирмата, подсказваше красноречиво, че те са донесли чековата си книжка.

Лапорт продължи:

— Думите ми няма да излекуват момченцето ви. На този етап мога само да ви се извиня и да обещаая, че нашата компания ще направи всичко по силите си, за да ви помогне.

— Благодаря — каза Со, а Луин избърса сълзите от очите си.

След дълга пауза, през която Лапорт наблюдаваше лицата им с огромно състрадание, той добави:

— Мистър Зинк, предлагам родителите да изчакаат в друга стая на този етаж, докато ние обсъдим нещата.

— Добре — съгласи се Дейвид.

Изведнъж в залата се появи една асистентка и отведе двамата родители.

Когато вратата отново се затвори, Лапорт заяви:

— Имам предложение. Да свалим саката и да се отпуснем. Ще се наложи да останем тук известно време. Ще възразите ли, ако минем на „ти“, мистър Зинк?

— Не, изобщо.

— Чудесно. Ние сме калифорнийска компания и не държим на формалностите.

Мъжете свалиха саката и разхлабиха вратовръзките си.

— Как искаш да процедираме, Дейвид?

— Вие поискахте срещата.

— Така е. Предполагам, че малко информация ще ти бъде от полза. Първо, както вече знаеш, ние сме третата по големина компания за играчки в Америка. Миналата година продажбите ни достигнаха три милиарда долара.

— Третата след „Мател“ и „Хасбро“ — допълни учтиво Дейвид.

— Прочетох всичките ви годишни отчети и куп други документи. Познавам продуктите, историята, финансите, персонала, отделите и дългосрочната корпоративна стратегия на фирмата. Известно ми с коя е застрахователната ви компания, но, разбира се, условията на полицата не се посочват никъде. Не ми пречи да седя тук и да си бърбям с вас колкото е необходимо. Нямам планове за деня, а клиентите ми си

взеха отпуск. Но за да задвижим нещата, предлагам да преминем по същество.

Карл се усмихна и погледна към Дилън Кот и Уайът Вители.

— Естествено. Всички сме заети — каза той. — Явно си написал домашното си, Дейвид. Нека чуем какво си намислил.

Дейвид им подаде доказателство номер 1 и започна:

— Това е обобщение на всички присъди за причинени мозъчни увреждания през последните десет години. Потърпевшите са само деца. Първата присъда в списъка е в размер на дванайсет милиона долара. Произнесена е в Ню Джърси миналата година. Става дума за шестгодишно дете, погълнало голямо количество олово, докато дъвчело пластмасова фигурка на екшън герой. В момента се обжалва. Погледнете и точка четири. Присъда за деветнайсет милиона долара в Минесота, потвърдена след обжалването. Баща ми работи в Апелативния съд в Минесота и е доста консервативен при одобряването на големи присъди. Но той и колегите му са гласували в полза на тази. И то напълно единодушно. Отново говорим за дете, получило оловно отравяне от играчката си. Точка седем се отнася за деветгодишно момиче, което едва не се удавило, когато кракът му бил заклещен в канала на чисто нов басейн, построен в един голф клуб в Спрингфийлд. След кратко обсъждане, продължило по-малко от час, заседателите дали на родителите обезщетение от девет милиона долара. На втора страница ще откриете случай номер тринайсет. Десетгодишно момче било ударено от парче метал, излетяло от косачка без защитни вериги. Резултатът: тежко мозъчно увреждане. Делото било разгледано във федералния съд в Чикаго. Заседателите определили сумата от пет милиона за действителни и двайсет милиона за наказателни щети. Втората сума била намалена с пет милиона при обжалването. Но едва ли е нужно да описвам всяко дело. Сигурен съм, че познавате добре тази територия.

— Дейвид, повече от очевидно е, че не желаем да стигаме до съдебен процес.

— Разбирам, но настоящият случай има огромен шанс пред заседателите. След като прекарат три дни, наблюдавайки как Туя Хаинг седи вързан на високото си столче, те могат да обявят присъда, по-голяма от изброените досега. Този фактор не бива да бъде пренебрегван в нашите преговори.

— Ясно. Колко искаш? — попита Карл.

— Ако постигнем споразумение, то трябва да покрие няколко вида компенсации. Някои от тях са лесни за определяне, други не толкова. Нека започнем с финансовата тежест за семейството, свързана с грижите за детето. В момента родителите харчат по шестстотин долара месечно за храна, лекарства и памперси. Сумата не е висока, но далеч надхвърля възможностите им. Момчето се нуждае от медицинска сестра на половин работен ден, както и от постоянните грижи на рехабилитатор, който да се опита да раздвижи мускулите му и да стимулира мозъка му.

— Колко години му остават? — попита Уайът Вители.

— Никой не знае с точност. Цифрата постоянно се променя. Нарочно не я споменах в доклада си, защото едни доктори казват година-две, а други твърдят, че Туя може да доживее до пределна възраст. Говорих с всички лекари и според тях не е разумно да се правят подобни прогнози. През последните шест месеца прекарах доста време с момчето и забелязах леко подобрене в някои от телесните му функции. Мисля, че споразумението ни трябва да се базира на още двайсет години живот.

Тримата мъже кимнаха в знак на съгласие.

— Не е тайна, че родителите на Туя не печелят добре. Живеят в малък евтин апартамент с двете си по-големи дъщери. Семейството се нуждае от просторен дом със специална стая за Туя, където той може да получи необходимите грижи. Не говоря за нищо претенциозно. Все пак става дума за скромни хора. Но и те имат мечти.

С тези думи Дейвид остави на масата три екземпляра от доказателство номер 2. Мъжете бързо взеха по едно копие.

Дейвид си пое дълбоко въздух и продължи:

— Ето какво предлагаме. В точка първа са вписани разходите, които вече споменах, плюс трийсет хиляди долара годишно за медицинска сестра. Прибавих още двайсет и пет хиляди на година за изгубената заплата на майката, тъй като тя смята да напусне работа и да се грижи за детето си. Следват разходите за нова кола, с която родителите на Туя ще го водят на процедури всеки ден. Закръглих цифрата на сто хиляди годишно. За период от двайсет години общата сума възлиза на два милиона долара. При днешните цени можете да уредите изплащане на пожизнена рента за милион и четиристотин

хиляди. Рехабилитацията е сива зона, тъй като не е ясно колко време ще продължи. Към момента тя възлиза на около петдесет хиляди годишно. При прогноза от двайсет години ще ви струва седемстотин хиляди долара. Важен е и въпросът за нов дом в по-добър квартал с по-престижни училища. Още петстотин хиляди. Другият проблем е свързан с детската болница „Лейкшор“. Техните грижи спасиха живота на Туя и бяха безплатни, поне за семейството. Според мен обаче парите трябва да им бъдат върнати. От болницата не пожелаха да ми дадат точна цифра, но все пак успях да я изчисля. Шестстотин хиляди.

Дейвид бе стигнал до 3.2 милиона, а досега никой от тримата мъже не бе извадил химикалка. Нямахте гримаси или поклащане на глави, нищо, което да подсказва, че е изгубил разсъдък си.

— Нека преминем към по-абстрактните неща. Тук съм включил липсата на жизнерадост у детето и емоционалния стрес в семейството. Знаем, че тези понятия са доста мъгляви, но законите на щата Илиной ги определят като вреди, подлежащи на обезщетение. Предлагам милион и осемстотин хиляди.

Дейвид склочи ръце и зачака отговор. Никой не изглеждаше изненадан.

— Скромната сума от пет милиона долара — обобщил Карл Лапорт.

— А адвокатският хонорар? — попита Дилън Кот.

— Боже, съвсем го забравих! — възкликна Дейвид и всички се засмяха. — Хонорарът няма да бъде приспаднал от обезщетението на родителите. Изчислява се допълнително. Настоявам за трийсет процента от цялата сума, тоест за милион и половина долара.

— Доста добър хонорар — отбеляза Дилън.

Дейвид си помисли за милионите, които тримата бяха спечелили от заплати и акции през изминалата година, но реши да не казва нищо.

— Искате ми се да вярвам, че всичко ще е за мен, но едва ли ще се получи.

— Шест и половина милиона — заяви Карл, остави своето копие от доклада и се протегна.

— Смятам, че сте готови да вземете правилното решение — продължи Дейвид. — Освен това не се нуждаете от лоши публикации, нито от рисковани срещи със злонамерени заседатели.

— Импиджът е изключително важен за нас — уточни Карл. — Ние не замърсяваме реки, не произвеждаме евтини оръжия, не отказваме да плащаме осигуровки и не лъжем правителството със зле изпълнени договори. Просто правим играчки. Нищо повече. Ако се разчуе, че вредим на децата, бизнесът ни е мъртъв.

— Може ли да попитам къде намерихте тези продукти? — поинтересува се Дилън.

Дейвид им разказа как Со Хаинг бе купил „Грозните зъби“ преди година и как той самият бе преобърнал целия град, за да намери същия чифт. Карл изтъкна, че компанията също се е опитвала да открие продукта, и призна, че „Сонеста Геймс“ са постигнали две подобни споразумения през последните осемнайсет месеца. Те се надяваха, че всички мостри с отровна боя са изтеглени от пазара и унищожени, но не бяха сигурни. В момента воюваха с няколко фабрики в Китай и вече бяха преместили голяма част от производството си в други страни. Купуването на „Гъндърсън Тойс“ се бе оказало доста скъпа грешка. Последваха още истории. Като че ли и двете страни искаха да спечелят време, за да обмислят споразумението.

Час след началото на срещата мъжете помолиха Дейвид да излезе навън, за да обсъдят въпроса насаме.

Дейвид изпи чаша кафе с клиентите си и след петнайсет минути бе придружен до заседателната зала от същата асистентка. Тя затвори вратата след него. Дейвид нямаше търпение да приключи сделката и да се прибере у дома.

Когато всички заеха местата си, Карл Лапорт заяви:

— Бяхме готови да напишем чек за пет милиона долара и да забравим за проблема, но ти поиска доста по-голяма сума.

— Няма да приемем пет милиона, тъй като случаят струва два пъти повече. Нашето предложение е шест милиона и половина. Ако не сте съгласни да ги платите, ще подам съдебния иск още утре.

— Делото ще се проточи с години. Клиентите ти съгласни ли са да чакат толкова дълго? — попита Кот.

— Някои от федералните съдии тук използват член 83:19, известен като съкратена процедура. Повярвайте ми, работи отлично. Мога да представя случая пред заседателите до една година.

Последното дело, в което участвах, беше далеч по-сложно, но стигна до залата десет месеца след внасяне на иска. Да, клиентите ми ще оцелеят някак си, докато заседателите обявят решението си.

— Вие не спечелихте, нали? — попита Карл и вдигна вежди, сякаш знаеше всичко за делото „Клопек“.

— Не, но научих много. Разполагах с ужасно слаби доказателства. Този път те са изцяло на моя страна. Когато заседателите се произнесат, шест милиона и половина ще ви се сторят нищожна сума.

— Предлагаме пет милиона.

Дейвид преглътна тежко, втренчи се в Карл Лапорт и заяви:

— Не ме чуваш, Карл. Ако платите шест милиона и половина сега, ще си спестите доста пари след година.

— Готов си да лишиш бедните имигранти от пет милиона долара?

— Току-що го направих и не съм склонен да преговарям. Компанията ви е добре застрахована. СУмата няма да дойде от нетните ви приходи.

— Може би, но застрахователните полици не са евтини.

— Не се пазаря, Карл. Сделка или не?

Карл си пое дълбоко въздух и се спогледа с Дилън Кот и Уайът Вители. Сви рамене, усмихна се, капитулира и му подаде ръка.

— Сделка.

Дейвид пое ръката му и я стисна здраво.

— Но само при условие, че споразумението е конфиденциално — добави Карл.

— Разбира се.

— Ще накарам колегите от правния отдел да подготвят документите — намеси се Дилън.

— Не е необходимо — отвърна Дейвид и бръкна в куфарчето си. Извади отвътре една папка, отдели четири копия от някакъв документ и ги раздаде на останалите. — Това е договор за споразумение, който покрива всичко. Написан е на доста ясен език и гарантира пълна конфиденциалност. Аз работя за малка адвокатска фирма, но в момента сме изправени пред сериозни проблеми. В мой интерес е да пазя тайна.

— Изготвил си споразумение за шест милиона и половина? — учуди се Карл.

— Точно така. Нито цент по-малко. Толкова струва случаят.

— Документът трябва да бъде одобрен от съда, нали? — попита Дилън.

— Да. Вече определихме настойник на детето. Баща му ще бъде негов законен представител. Съдът ще одобри споразумението и ще контролира харченето на парите. От мен се очаква да представям финансови отчети и да се срещам със съдията веднъж годишно. Всички документи ще бъдат запечатани, за да се гарантира конфиденциалност.

Мъжете прегледаха споразумението и Карл Лапорт го подписа от името на компанията. Дейвид последва примера му, след което Со и Луин бяха доведени в залата. Той им обясни условията на договора и двамата сложиха подписите си под неговия. Карл им се извини отново и им пожела всичко добро. Те бяха шокирани и преизпълнени с емоции. Не можеха въобще да проговорят.

Преди да напуснат сградата, Дилън Кот помоли Дейвид да му отдели една минута. Родителите на Туя се отдалечиха и изчакаха при джипа. Кот сръчно пъкна бял пощенски плик в ръката на Дейвид и каза:

— Не си го получил от мен, ясно ли е?

Дейвид го сложи в джоба на самото си.

— Какво има в него?

— Списък с други продукти, най-вече играчки, които са причинили оловно отравяне. Повечето са произведени в Китай, но някои са от Мексико, Виетнам и Пакистан. Направени са в чужбина, но са внесени тук от американски компании.

— Разбирам. И тези компании съвсем случайно са ваши конкуренти.

— Правилно се досети.

— Благодаря ти.

— Успех.

Последното съвещание на „Финли и Фиг“ се състоя късно същия следобед. По настояване на Дейвид адвокатите изчакаха Рошел да си тръгне. Оскар изглеждаше уморен и раздразнителен, което беше добър знак. Неговата приятелка и лична шофьорка бе отпратена в три часа, като Дейвид обеща да закара у дома старши съдружника след края на срещата.

— Сигурно е нещо важно — заяви Уоли, когато Дейвид заключи входната врата и спусна щорите.

— Определено — потвърди той и седна на масата. — Помните ли инцидента с отровеното дете, за който ви разказах преди няколко месеца?

Двамата имаха бегли спомени, но оттогава бяха станали безброй неща.

— Е — добави Дейвид самодоволно, — случаят претърпя интересно развитие.

— Продължавай — подкани го Уоли, който вече очакваше приятни новини.

Дейвид ги запозна подробно с действията си в защита на семейство Хаинг. После остави един чифт „Грозни зъби“ на масата и бавно стигна до кулминацията на историята.

— Тази сутрин се срещнах с изпълнителния директор на компанията и други високопоставени служители. Успяхме да се споразумеем.

Уоли и Оскар попиваха всяка негова дума, като от време на време се споглеждаха нервно. Когато Дейвид уточни, че адвокатският хонорар възлиза на 1.5 милиона долара, двамата затвориха очи и сведоха глави, сякаш отправяха молитва. Дейвид спря за миг и им подаде две копия от някакъв документ.

— Това е примерен договор за учредяване на новата адвокатска фирма „Финли, Фиг и Зинк“.

Оскар и Уоли държаха документа в ръце, без да поглеждат текста. Просто зяпаха Дейвид с отворени усти. Бяха твърде изумени, за да говорят.

Дейвид продължи:

— Съдружници с равни дялове, еднакво разпределяне на чистите приходи помежду ни плюс премии въз основа на месечната печалба. Можете да задържите сградата на ваше име. Сигурно ще ви е интересно да прочетете третия абзац на втора страница.

Никой от тях не прелисти документа.

— Просто ни кажи — помоли го Оскар.

— Добре. В документа са изброени съвсем ясно някои дейности, с които новата фирма няма да се занимава. Те включват плащането на подкупи или хонорари на полицаи, шофьори от пътна помощ, медицински служители и други лица, които могат да ни осигурят даден случай. Фирмата няма да използва автобусни спирки, талони за бинго или подобни евтини средства, за да рекламира услугите си. Всъщност всички реклами ще бъдат одобрявани от Комисията по маркетинг, която поне през първата година ще се състои само от мен. Иначе казано, приятели, спираме с преследването на линейки.

— И къде остава цялото удоволствие? — попита Уоли.

Дейвид се усмихна учтиво, но пренебрегна коментара и продължи:

— Напоследък се чува идеи за билбордове и реклами по телевизията. Те също са забранени. Преди да подпишем договор с някой клиент, и тримата трябва да дадем съгласието си. Накратко, фирмата ще отговаря на най-високите изисквания за професионално поведение. Всякакви хонорари, платени в брой, ще бъдат незабавно вписвани в счетоводните книги, които отсега нататък ще се водят от дипломиран специалист. Новата фирма, господа, ще бъде истинска адвокатска кантора. Споразумението е валидно за една година. Ако някой от вас наруши условията по договора, партньорството ще бъде прекратено и аз ще си потърся работа на друго място.

— Нека се върнем на адвокатския хонорар — намеси се Уоли. — Не съм сигурен, че довършихме тази част от дискусията.

— Ако всички се съгласим с новите клаузи, предлагам да използваме сумата от споразумението по случая „Хаинг“, за да изплатим дълговете към банката и да оправим кашата с „Крейокс“. Ще

покрием и глобите в размер на петнайсет хиляди, определени от съдията по време на делото. Говорим за около двеста хиляди общо. Рошел ще получи бонус от сто хиляди. Следователно остават милион и двеста хиляди за адвокатите. Редно е да разделим сумата поравно.

Уоли затвори очи. Оскар промърмори нещо. После се изправи бавно, тръгна към вратата и се загледа през прозореца. Накрая каза:

— Не е нужно да го правиш, Дейвид.

— И аз така мисля — добави Уоли, макар и не много убедително. — Случаят е твой. Ние не сме допринесли с нищо.

— Разбирам — отвърна Дейвид. — Но вземете предвид следното. Никога нямаше да го намеря, ако не бях дошъл тук. Толкова е просто. Преди година имах работа, която ненавиждах. По чиста случайност попаднах на това място, срещнах се с вас и открих този случай.

— Прав си — заяви Уоли и Оскар бързо се съгласи.

Оскар отиде до масата и бавно седна на стола. Той се обърна към Уоли и попита:

— А разводът?

— Няма никакъв проблем. Споразумението вече е подписано. Съпругата ти не може да предяви претенции към сумите, получени след това. Разводът ще бъде факт през януари.

— Надявам се — заяви Оскар.

— Аз също — допълни Дейвид.

Настъпи дълга пауза. Изведнъж Прели се изправи от възглавницата си и изръмжа. Чу се далечен вой на сирена, който ставаше все по-силен. Уоли се загледа замечтано през прозореца до бюрото на Рошел.

— Дори не си го помисляй — предупреди го Дейвид.

— Съжалявам. Силата на навика — отвърна Уоли.

Оскар се закикоти и след малко тримата избухнаха в неудържим смях.

ЕПИЛОГ

Барт Шоу се отказа от исковете за професионална небрежност срещу „Финли и Фиг“. Той събра почти осемдесет хиляди долара от „Варик“ след успешните си опити да измъчва фирмата и да я принуди да участва в делото „Клопек“. Адам Гранд внесе жалба за нарушаване на етичния кодекс в щатската адвокатска асоциация, но в крайна сметка загуби. Още петима клиенти по случая „Крейокс“ последваха примера му със същия резултат. Както бе обещала, Надин Карос не подаде молба за санкции заради необоснованите искове на „Финли и Фиг“, но „Варик Лабс“ се впуснаха в агресивна и на моменти сполучлива съдебна кампания за събирането на пари от адвокатите на други ищци. Джери Алисандрос бе принуден да плати огромна глоба в Южна Флорида, когато стана ясно, че не възнамерява да продължи битката срещу „Крейокс“.

Туя Хаинг получи няколко силни припадъка и почина три дни след Коледа в детската болница „Лейкшор“. Дейвид и Хелън отидоха на скромното погребение заедно с Уоли, Оскар и Рошел. Там присъстваха и Карл Лапорт и Дилън Кот, които с помощта на Дейвид успяха да се срещнат насаме със Со и Луин. Карл изрази дълбоките си съболезнования и отново пое пълна отговорност от името на компанията. Съгласно условията на договора, изготвен от Дейвид, всички дължими суми щяха да бъдат изплатени.

Разводът на Оскар стана факт в края на януари. Той вече се бе преместил в нов апартамент с приятелката си и се чувстваше пощастлив от всякога. Уоли спря да пие и дори помагаше доброволно на свои колеги, борещи се с алкохолната зависимост.

Джъстин Бардал беше осъден на една година затвор за опита си да подпали кантората. Той се яви в залата в инвалидна количка и бе принуден от съдията да поздрави лично Оскар, Уоли и Дейвид. Бардал бе сключил споразумение с прокурорите за по-лека присъда. Съдията, който през първите двайсет години от кариерата си бе работил като адвокат в югозападната част на Чикаго, не показва особено съчувствие

към шефовете на Джъстин. Собственикът на „Сисеро Пайп“ получи пет години затвор, а ръководителят на обекта — четири.

Дейвид успешно отхвърли иска на Бардал срещу Оскар и фирмата.

Както се очакваше, новата фирма не оцеля дълго. След сърдечната операция и развода Оскар загуби желанието си за работа и прекарваше все по-малко часове в кантората. Разчиташе на спестяванията си в банката и помощите за инвалидност, а новата му партньорка изкарваше прилична заплата като масажистка. (Всъщност двамата се бяха запознали в квартала.) Шест месеца след подписване на договора Оскар започна да говори за пенсиониране. Уоли още не се бе съвзел от приключението си с „Крейокс“. Той също си имаше приятелка — малко по-възрастна от него жена с „приятни доходи“. Беше повече от ясно, поне за Дейвид, че никой от двамата съдружници не притежава желанието или таланта да се занимава с големи случаи. Той не можеше да си представи как отново ще влезе с тях в съдебната зала. И тъй като бе забелязал предупредителните знаци, вече обмисляше варианти как да се измъкне.

Единайсет месеца след появата на Ема Хелън роди близнаци. Важното събитие ускори плановете на Дейвид за ново бъдеще. Той нае офис недалеч от дома им в Линкълн Парк, като нарочно избра четиристаен апартамент с южно изложение. От там се виждаха величествените небостъргачи в центъра. Тръст Тауър се открояваше точно в средата. Гледката винаги го мотивираше.

Когато подготовката приключи, той информира Оскар и Уоли, че смята да напусне фирмата след изтичане на едногодишния договор. Раздялата беше мъчителна и тъжна, но не и неочаквана. Оскар веднага обяви, че се пенсионира. Уоли също беше облекчен. Те решиха да продадат сградата и да затворят кантората. Когато дойде време да се сбогуват и да си пожелаят късмет, Уоли вече бе подготвил заминаването си в Аляска.

Дейвид взе кучето и Рошел. Двамата бяха водили тайни преговори цял месец. Той никога не би посмял да я открадне от фирмата, но Рошел изведнъж бе останала без работа. Тя получи титлата „офис мениджър“ и по-голяма заплата и радостно се нанесе в офиса на Дейвид Е. Зинк, адвокат.

Новата фирма се специализира в делата срещу вредни продукти. След като Дейвид постигна още две споразумения по случаи с оловно отравяне, за него, Рошел и нарастващия персонал стана ясно, че бизнесът ще бъде доста печеливш.

Голяма част от работата му беше във федералния съд и с увеличаване на клиентелата все по-често му се налагаше да ходи в центъра. Когато имаше време, Дейвид се отбиваше в „Абнър“ за приятен разговор и бърз обяд. Два пъти си позволи да изпие по един „Пърл Харбър“ с мис Спенс, която, макар че наближаваше деветдесет и седем, все още поглъщаше по три коктейла всеки ден. Дейвид не можеше да се справи с повече от един. После вземаше метрото до кантората, където се отдаваше на кратка дрямка на новото си канапе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.